

Pogány Géza

Rezzenések

2012.

Előszó:

Ez a kötet, amit most önök a kezükben tartanak, közel 14 év munkájának az eredményeképpen születhetett meg. A kezdeti időszakban még szinte csak a saját szórakoztatásomra kezdtem el írni és még a legközelebbi ismerősök, barátok sem olvashatták műveimet.

A legelső versemet 2002 -ben mutattam meg Ocskay Zsolt kortárs művész fotográfus barátomnak, akinek a véleménye és bátorítása rendkívül pozitív hatással volt a munkásságomra.

Akkor kezdtem el először nem csak magamért, hanem másokért is írni. Azért, hogy megmutathassam és megoszthassam másokkal gondolataim és érzelmeimet, művészetemet.

Ez rendkívüli lökést adott nekem pályafutásom során.

Az addig kósza fecniken szétdobált gondolatok lassan egy egésszé álltak össze, ami a mára kialakult költészetemig fejlődött az évek során...

A 2003 és 2004 -es évek még szinte úgymond egy naplók voltak az életemből, az abban az időszakban leírt versek könnyebbé tették elviselni a nehezen megélt hétköznapokat, melyeket ilyen formában osztottam meg a családommal, barátaimmal.

Az első igazán nagy előrelépés 2005-ben következett be a Korcs Szerelmek című alkotásommal, akkor kezdtem el nem csak a saját érzéseimről írni, hanem mások életével foglalkozni, mások nehézségeit bemutatni az olvasóknak, annak reményében, hogy az ő elkövetett hibáikból okulván mi nem követjük el majd ugyanazokat.

2007 és 2009 között ismét egy nehéz időszakon mentem át, mely időszakból nem sok művem maradt meg.

2010-ben viszont már egy új arculattal és egy új költészeti stílussal tértem vissza, melyet azóta is művelek.

Rendkívül sokat segítettek az olvasóim, akik nap mint nap várták az új műveket és nap mint nap pozitív és negatív kritikáikkal ők is segédkeztek fejlődésemben.

Minden egyes vers, amit befejezek egy újabb előrelépés tanulván az előzőkben elkövetett hibákból, mely tapasztalatokat az elkövetkezendő művekre magammal hozva folyamatosan fejlődök én is, mint minden élő ebben az univerzumban.

Mindenki csak a már megélt dolgaiból tanul igazán, és az elkövetett hibái csiszolják lassan tökéletessé. Nincs ez másképpen az írók tekintetében sem. Ez a kötet egy visszatekintés az elmúlt 14 évre, benne a hibákkal, melyekkel szépen követhetővé válik egy alkotó fejlődése...

Jó szórakozást kívánok a könyv olvasásához!

Emlékeid rólam

Amikor utoljára láttalak egy üres szobában álltunk,
közepén egy kerek asztal, csendben az ügyvédre vártunk.
Készt és mi hosszú percekén át nem szóltunk,
csak néztük egymást. Így talán soha nem voltunk.

Elcsillapodtak már az egymás elleni indulatok,
kínzó volt, türelmetlen vártam mikor indulhatok.
Fájó volt nézni szerelmünk, hogyan lepi el a csend,
a közömbösség uralma alatti konokul üres új rend.

Majd rám néztél, azt kérdezted rólad mi a legszebb emlékem,
és mosolyogtál, úgy mint az esküvőnkön. Még emlékszem...
Elgondolkodtam, hirtelen jött meglepett a kérdés,
kavargott bennem annyi új, annyi fájdalmas érzés.

Talán a táncleckék az esküvőnk előtti héten,
talán hosszú őszi sétáink, a ház mögötti réten.
Talán mikor éjjelente hirtelen ébredtem melletted,
te átkaroltál, tenyered mindig a hátamra tetted.

Talán az első pillantás mikor megláttalak,
emlékszem késő estig a fagyban vártalak,
a munkahelyed előtt álltam, hogy megszólíthassalak,
talán a búcsúzások, hogy magamhoz szoríthassalak.

Talán az arcod, mikor közölték veled a kórházban,
fiunk született, emlékszem örömöd milyen korlátlan,
milyen őszinte érzelmek ültek ki akkor arcodra,
nekem a legszebb volt, szebbet művész nem alkotna.

Nem tudok dönteni, vajon melyik is lehet a legszebb,
csak azt tudom, nem is lehetnék tőled ennél messzebb.
Mint ahová taszítottuk egymást az évek alatt lassan,
egyetlen emlékbe foglalni kevés, hogy elmondhassam.

Tudtam ezt, talán ezért nem feleltem akkor, csak néztem,
az egyetlen papírlapot az asztalon, még mindig nem értem.
Még mindig nem fogtam fel, arcod most utoljára láttam,
elválunk csendben ebben az üres szobában hová haza jártam.

Melyet évekig otthonunknak nevezünk mi ketten,
melyet leromboltunk. Tán te voltál, talán én tettem...
Talán a végzet. Minden mit feláldozhatunk,
most már késő, talán már nem változhatunk...

Budapest. 2010.10.21.

Elhajlások

Ezzel a kis mindennapos hamis játékkal,
valahogy mégis őszinte igaz szándékkal,
Jól álcázott mosolyunkkal meg játszva,
a boldog szeretőt mindig másnak látszva.

Ezzel a kis hazug manipuláló csalással,
a világ rendjére nem voltunk hatással,
csupán saját érzelmeinket bolygatjuk,
bár fáj néha nekünk, mégis folytatjuk.

Mint két kosztümös színész a színpadon,
játékunk egyre hihetőbb közben a kánpadon,
egykori szép remények vonaglanak alatt,
szótlanul büntetve ezzel e két igaztalant.

Arról, hogy szerettél nem igazán tehetél,
szó nélkül is bántva tereltél ezzel te lettél,
a kezdet és vég, mégis mindig csak mások,
látták meg a bennünk kezdődő elhajlások.

Budapest 2011.12.26.

Apu nem jött haza...

Egy ember ki két malomban hajtotta kerekét,
ki két felé húzatta megkopott öreg szekerét.
Kinek a megszokott, monoton furcsa rend,
már nem elég szép, már nem elég szent...

Ezért hát Ámor nyilasát egy tánra fel kérte,
lelkét zálogba adta érte, ám neki megérte...
Immáron haza két család, két asszony várta,
hosszú éveken át megfeszített kötél táncát járta.

Üzleti út, túlóra, vidéki nagybácsi látogatása,
hosszú éveken át mindig volt jó kifogása...
Kezdték gyűlni az ünnepek, elmulasztott esték,
kihagyott évfordulók, kifogások hiába lesték...

Apu nem jött haza... Majd megjelent másnap,
bár mondhatnám részeg volt, az nem fájna másnak.
Ettől eltekintve példás apa, szerető férj, csupán gyáva,
bevallani azt szeretetre éhes lelkének mekkora étvágya.

Nagykátá 2011.10.27.

Anyu elment...

Történet egy emberről ki nem tudott,
szembe nézni vele előle annyit futott,
nem fogta fel nekik csupán ennyi jutott,
helyette az igazságra meséket aggatott.

Aznap mikor haza ért nem tett semmit,
nem kért tanácsot, nem hívott fel senkit.
Az utcájukba fordulva eltörölte könnyeit,
megóvja gyermek lelkük naiv igényeit.

Megfogadta nem töri meg őket a halál,
gyermek lelkükből semmit fel nem zabál...
Még akkor is ha tudta jól csak napokat,
csupán órákat nyerhet és nyelt nagyokat.

Élete talán legnehezebb időszakában,
egyetlen hang sem képződik torkában.
Még csak a fájdalom kies zöngéje sem,
hazaérve csak nézte őket csöndesen.

Ebben a tökéletlen, anyagias, hazug világban,
egyedül az ő elméjük nem volt fogságban.
Egyedül ők ketten voltak őszinték és tiszták,
érzelmeiket az egymás közötti bizalomra bízta.

Egyedül ők ketten voltak annyira összhangban,
aurájuk körül vette őket, békéjük osztatlan.
Oltalmazó fátylát borítva ártatlan érzéseikre,
válaszaik megszülettek fel nem tett kérdéseikre.

Két ártatlan gyermek meg hogyan értené,
szívükben alkotott képét meg semmisítené.
Csak nézte őket, amint csöndben játszanak,
olyan nyugodtnak olyan békésnek látszanak.

Egyikük felállt és azt kérdezte tőle riadtan:
Anyu hol van? Talán haragszik? Talán miattam?
Miért nem jött haza hiszen már későre jár?
Szerette volna elmondani de szavakat nem talál.

De, hogyan is tehetett volna másképpen,
mintha az élet játszana vele próbaképpen.
Hogyan viselje el mindezt méltóképpen,
hogyan maradjon ember kiváltképpen?

Hogyan mondhatná el nekik kíméletesen,
lelkük, hogyan jöhet ki ebből győztesen?
Ezekre a kérdésekre nem talál választ,
hazugságaiban talál egyedüli támaszt.

És teltek a napok minden órával nehezebb,
szívének dobogása minden perccel hevesebb,
minden pillanattal közelebb kerül az örület,
a vég határához ahol nem lesz könnyörület.

Majd eljött a pillanat számára mikor nem tudott,
mikor elfogytak a hazugságok más nem jutott,
csupán az igazság rideg érintésének borzongása,
arcára kiült minden fájdalomra örült szorongása.

Meg se kellett szólalnia már sejtették mindketten,
a kisebbik gyermek zokog a nagyobbik megretten.
Átölelik egymást, szemükből sugárzó fájdalmuk,
nem volt akkora mint édesapjuk iránti szánalmuk.

Anyu elment... Hangzik el mondat majd csend lett...
Halk sírás hallatszik többet mondani nem kellett.
A két gyermek már tudta jól már érezte azt,
erre a fájdalomra soha nem lel többé vigaszt.

Budapest. 2011.04.13.

Apánk

Ő szólt és minden zengett,
dördült a hangja bongott, csengett,
mind mély levegőt vett,
majd aztán csend lett.

A sok kis lurkó némán gubbaszt,
egyikük mégis egy zacskót pukkaszt,
majd néztünk rá oly ártatlanul,
egy pofon csattant váratlanul.

Midőn ő is megnyugodott,
egy piciny mosoly is jutott,
megfáradt, gyűrött, borostás arcára,
mi így emlékezünk apánkra.

Budapest. 2011.02.11.

A gyönyör rezidenciája

Történet egy lányról ki nagy kanállal habzsolta az életet,
egy fiúról ki csak megpróbálta megélni a nehéz éveket,
és egy érzelemről ami már nem egyszer bizonyította joggal,
időtlen örökkévalósága miatt hiszünk benne jó okkal.

Külön egzisztenciák és világ sarjai ők ketten mégis összefutott,
életük annyi időre ami egymásból és a szerelemből nekik jutott.
Ők ketten nem is lehettek volna nagyobb ellentétei egymásnak,
rövid szerelmük lángoló vihara nem volt elfogadható senki másnak.

Ám az emberi lélek gyengesége mennél inkább tiltottabb is valami,
annál jobban annál szenvedélyesebben vágyódik utána valaki.
És bár hiába tudták mindketten, hogy ezt ne kezdjék el,
szívünk hangja elnyomja azt amit a józan ész felel.

A fiú ment már eleget hányatott útján inkább már letelepedne,
egy kis békét az örökös harcban, nyugalmat, családot szeretne.
Valami olyat amit más talán nem is érthet miért harcol annyira érte,
csak az ki tudja életét eddig milyen üresen, milyen magányosan élte.

A szülők, a család nevének árnyékából a lány nem rég szabadult,
hiába az egyetem, a magániskolák az életről semmit sem tanult.
És most akár egy fogságban nevelt madár próbálgatja szárnyait,
vadul törtetve nem tisztelve senkit görcsösen próbálja elhagyni láncait.

Szüntelen tomboló, szenvedélyre szomjas gyermek lelke döntött,
mindaz mi eddig megfoghatatlan volt számára most testet öltött.
A gyönyör rezidenciája kapuit szélesre tárva megváltoztatva életét,
ellenállni hogyan is tudna mikor a bujaság démona zengi szirén énekét.

Közben a fiú a halállal dacol, naponta szemébe nézve csak kacag,
kineveti a végzetet lelkében bármekkora is legyen a harag,
bármely nagy is legyen a megvetése és gyűlölete iránta,
senki nem értheti dühét, ahogyan ő más senki nem látta.

Más nem látta becstelen eljönni értük elragadni rémült lelküket,
senki sem hallotta zokogni őket s már rég eltemették fáradt testüket.
Ő mégis minden este hallja siralmuk és látja őket meghalni újra,
betegei voltak mind, menthetetlen lelkük tért járatlan útra.

Olyan messze sodródtak a valóságtól, hogy már ő sem tudott,
kiutat mutatni nekik lelkük és elméjük olyan mélyre jutott.
Ő mégis megpróbálkozik újra és újra hátára veszi mások terheit,
akár egy őrangyal óvja őket maguktól áthúзва ezzel a halál terveit.

Néha amikor nem sikerül segíteni, amikor már ő sem tehet,
mikor már nincs visszaút menekvést találni nem lehet,
az ő lelkét emészti tovább másoknak bűnei, könnyeik égnek szemében...
Az őrangyalokat ki őrzi? Ki az ki nyugalmat tesz az ő lelkében?

A válasz egy gyönyörű és mohó életre éhes lány képében érkezett,
ki nap mint nap a hét főbűn oltára előtt újra és újra vétkezett.
Ki egyszerre akart megélni mindent, két kézzel szórta apja örökségét,
ki ellentéte volt neki, csak élte életét nem keresve a végzet örök létét.

Elérhetetlen álmokra,üres tervezésre elméjét nem pazarolva el,
a holnapra fittyet hányva sohasem tudva másnap hol ébred fel.
Mégis boldog volt határtalan, a bizonytalanság tüze nem égeti...
A fiú ki oly sokat megélt csak csodálta, meg nem értheti.

Ez a lélek annyira más mint a többi, tőlük annyira különbözött,
tomboló tetteivel annyira kitűnt másoktól annyira különködött.
Bármire képes lehetne mégis úgy érzi napjait üresen éli,
de olyan tiszta még sohasem érintette a halál, tetteit sohasem féli.

Gyermek lelke vajon édes tudatlanságban még meddig élhet,
azon démonok kiket ő jól ismert lelkéhez vajon mivel érhet?
Vajon fel tudja-e készíteni arra, milyenek is a valóságban,
milyen veszélyesek lehetnek ha testet öltenek valaki másban.

A lány talán megváltoztathatja még a fiú életét abban bízik,
talán feledtetheti múltját, fájdalmát mely egyre jobban húzik,
mielőtt elnyomna benne minden olyan érzelmet amit megszeretett,
csupán egy olyan dolog amiben nem vétkes mi ellen nem tehetett.

Démonaink vajon merre űznek minket? Ki jön ki győztesen?
Meddig zajlik a harc jó és rossz között, átcsúszhatunk-e köztesen?
Csupán egyszerűen nem súrolva egyiknek sem keskeny határát...
Melyik érzelem dominál? Melyik találja meg bennünk hazáját?

Létezik-e olyan erős szerelem ami megváltoztathatja életünk?
Ami átformálná a világról eddigi tapasztalataink után alkotott nézetünk.
Melyik út a helyes? Melyiket kövessük láthatlan sorsunkat kezébe helyezve,
hogyan alkalmazkodjunk anélkül a másikhöz, hogy valami elveszne.

Budapest. 2011.04.11.

A fényhozó

~ A százéves háború idején,
Domrémy kicsiny falujában,
a sötét 1400-as évek elején,
egy kicsiny ház kapujában.

Hol parasztlányként meglátta,
ezt a rideg, kegyetlen világot,
ki életében a fény útját járta,
szerte szórva a reményvirágot.

Sűrűn szitáló hóesésben érkezett,
farkasordító hideg januári nappal,
háború dúlt sok kis száj éhezett,
bába fut át a téren a helyi pappal.

Mire a házhoz értek a gyermek,
már felsírt, már szaporán lélegzett,
arcán még nem látszanak a terhek,
de e világi sorsa már megbélyegzett.

Három hírnök érkezett közben halkán,
falu széli kis ház kapujában meg állva,
imát mormolva pár elmosódó hangban,
az anyja karjában alvó babát csodálva:

- Fogd meg ügyetlen karjait,
szeresd, légy néki támasza,
vigyázz az ördög karmait,
ne félje, legyen rá válasza.

Készítsd fel arra mi rá vár,
ha felnőtt ő lesz ki elhozza,
kit retteg majd a sok barbár,
születésétől magában hordozza.

Ki eredendően jónak született,
üldözik majd az egyház katonái,
mit az inkvizíció ellen tehetett,
magában foglalja azt milliók imái.

~ Akkor még nem sejtették,
igazat szólt e három bolond,
világmegváltó sorsát rejtették,
szavaik, józan észnek ellent mond.

Az egyház szemében eretnek,
a katonái szemében látnok,
kit isten utasításai vezetnek,
nem emészthetik el a lángok.

Bár a Burgundok a kezére adták,
az egyházi törvényszék elítélte,
később mégis szentté avatták,
az inkvizíció tetteit joggal félte.

/A reményt adó Orléans'i szűz Jeanne d'Arc emlékére/

Budapest. 2011.09.04.

Alexandrosz

Uralkodni született II. Philipposz egyetlen gyermeke,
óriások közt nevelkedett Makedónia leendő hercege.
Apja maga Zeusz volt azt beszélték akkor a vidéken,
ki első Makedónként megfürdik az Eufrátesz vizében.

Ázsia legnagyobb városát Babilont mire apja is áhított,
egy napon majd ő foglalja el, köré új városokat állított.
Leónidasz keze alatt vált a gyermekből lassan hadvezér,
keze alatt az akkor ismert világ fele szép lassan összeér.

A Trák törzseken át haladva nyugatra elfoglalta Thébát,
a Duna Delta szigetének népeit végül értették a példát.
A felvidék királyságai behódoltak, Sándor bevette Gázát,
végül az Perzsiái Babilonban rendezte be hitvesi házát.

A Baktriai Rhóxané szépségével elbűvölte a nagy vezért,
feleségül vette a lányt, bár a népe s családja elítélte ezért.
Palesztina, Egyiptom és Perzsia után India felé tartott,
hitte seregével elérhet a világ végére, talán majd ott.

Útja során telepített városai gyarapodtak már százezrek,
lakták az Alexandriákat, az ókor legnagyobb városai lettek.
Sorsába nem nyughatott soha örökön ment a vándor,
méltó volt hát nevéhez a vezér Alexandriai Nagy Sándor.

Budapest. 2011.12.26.

Hős Akhilleusz

Akhilleusznak Péleusz fiának történetét,
kinek az Odüsszeia is zengi hős énekét...
Bárhon is harc dúlt az ősi Görög honban,
ő megjelent seregével és győzött nyomban.

Ragyogó mellvértjét nem sebezheti ember,
azt beszélték róla kit még Zeusz is kedvel.
Kit csak az istenekhez hasonlítanak mégis,
soha nem említik... Ezért hát most én is...

Én is írnék egy hőskölteményt, néhány sorban,
mekkora ember is volt ő, mennyire hitt a sorsban.
Csupán ölni született egy barbár, kegyetlen korban,
mégis a harcmezőn ezrek heverték lábai előtt a porban.

Sok sok háborút eldöntött kardjának egyetlen csapása,
talán ezért oly sötét a történelemre gyakorolt hatása.
Talán egy barbárnak könnyebb megbocsájtani tetteit,
azon gyászoló özvegyeknek kiktől elrabolta szeretteit.

Katonának született mégis meghódította a világot,
fénylő szikraként fel lobbantotta azt az ősi lángot,
mely segített a Mürmidónok seregét győzelemre vinni.
Gyilkosnak tartják csupán, ám ezt nem szabad elhinni.

Bár számtalan országban parancsra ölt és pusztított,
ezreket vitt a halálba, mégis hősiességre buzdított.
Gyűlöltek ezért a királyok hiszen egyetlen katona,
egyedül ő volt az ki fejét igába nem hajtotta soha.

Egyetlen zászlót, királyt sem tisztelt az istenek kegyeltje,
halhatatlan hős híre ellenére neki is megvolt a keresztje.
A Stüx folyó túlsó partján minden nap látta áldozatai arcát,
minden nap lelkiismeretével vívta legnagyobb harcát.

Ám sorsa túlmutatott érzelmein halhatatlanná válni,
ezer évre híres nevet, vagy csupán nyugalmat találni.
Visszavonulva a harctól békében egy asszony mellett...
Sorsa mégis magában hordozza végzetét, mennie kellett.

Trója falai mögött ahol a történelem legnagyobb csatája,
több ezer évre szóló hősök, hol a halhatatlanság várja.
Egy küzdelemben mely a történelem leg értelmetlenebb,
és véres csatája volt, ha nem a leg kegyetlenebb...

Ő tudott mégis büszkén harcolni s meghalni a szerelemért,
ellensége leányának karjaiban könyörgött a kegyelemért...
Lelkére most Apollón papnőjének karjában fekve rá talált,
a Stüx folyó vad sodrásán átkelve már nem félte a halált.

Rá mutatott arra: ebben a káoszban az igaz ügyért harcolni,
nem pedig egyetlen király nevét a történelem fájába karcolni...
Nem egyetlen ember zsarnokságát szolgálni, hanem egy álmot,
hiszen egyetlen fáklyával fel lehetne gyújtani az egész világot.

Budapest. 2011.06.07.

Eger várának védőihez

Létezhet-e szentebb ügy számunkra a hazánál?
Kara Ahmed fővezér seregei gyűlnek a határnál.
Felkészültünk az ostromra érők és tudásunk szerint,
a hatalmas túlerő maroknyi katonánkra csak legyint...

Temesvár és Szolnok már elbukott, mi nem fogunk!
A Törökök alkuja sértés. Azt mondom nem alkuszunk!
Ahmed küldjön bár száz levelet azt mind elégetjük,
ki a megadásról titkon sügni mer azt vásra veretjük!

Fejét veszti az ki eme szerződés ellen cselekszik,
kinek lelkében gyávaság bujkál árulás telepszik.
A legelszántabbak és legbátrabbak ti vagytok,
emeljétek hát magasba ragyogjanak a kardok.

Mikor a várat védjük megóvni nem a köveket akarjuk,
nem e maréknyi vörös földet meg hazánkat tagadjuk,
asszonyaink és gyermekeink, elnyomásban nem élhetnek.
Ha mi itt el bukunk haza többé soha nem térhetnek...

Ha ez a fal ledől, nem remélhettek irgalmat se kegyelmet.
Halál vár ránk. Ezért kell hát kardjaitok magasba emelned.
Itt még meg tudjuk törni őket. Azt mondom hát jöjjenek!
Jöjjenek csak! Esélyük nem lesz, hogy Magyarat öljenek...

(Eger vára győzelmének 459 évfordulójára)

Budapest 2011.10.23.

Októberi ifjak

Októberi ifjak hallgassátok ez a Nemzet szava,
mind hisszük, hogy a Nemzet lelkiismerete szól,
ki a szovjet csapatokkal kiáltsák utánuk „ruszkik haza”
nyilvánosságot Rákosi ne bújhasson ki a felelősség alól.

Sztrájkjogot, nemzetgyűlést, titkos választásokat!
Független bírósági pert az ártatlanul elítélteknek!
A nép létérdekeit szem előtt tartani nem másokat.
Katonáinknak új egyenruhát, új címet éltetnek.

Nemzeti címet a Magyar nép hagyományaihoz valót,
a Sztálin szobor azonnali ledöntését követeljük,
vélemény és szólásszabadságot, szabad rádióadót,
Októberi ifjak, Magyar nép kiharcoltuk megérdemelőjüket.

(A forradalom 55 évfordulójára)

Budapest 2011.10.23.

Felszólalók

Sok millió apró száj remeg, hogy csendben súgjanak
néhányan a felszólalók... Rájuk nehogy le sújtsanak...
Alkotmányunk őrzői nagyobb gödröt kell ássatok,
hogy a szólás szabadságának szent kútjába lássatok!

Törvényeknek hozói ti vagytok, kiknek a szava szent,
de létezik még az az 1 % kiknek ez semmit nem jelent.
Kik igazat szólnak rátok lerántja őket a kavargó örvény,
a hallgatás záloga amit ma csak úgy hívunk média törvény.

És elhallgatnak a rádiók, sisteregnek, csendben búgnak,
sör mellett könyök munkások, középvezetők össze súgnak.
Az őrzőink őrzői felszólalnak, valódi törvényt akarnak...
Igazságot, valódi szólásszabadságot mert jár a Magyaroknak.

Budapest. 2011.11.29.

Egy mondat a zsarnokságról

Hol zsarnokság van,
ott zsarnokság van,
nemcsak a médiában,
nemcsak a híradásban,

nemcsak a hamis demokráciában,
nemcsak a szólásszabadságban,
a sűgőgépről felolvasott hazugságban,
a belénk sulykolt hamis igazságban,

a sok elsikkasztott száz milliárdban,
nemcsak az adórendszer reformjában,
a nyugdíjprogram átalakításában,
hol zsarnokság van ott zsarnokság van,

nemcsak a szővivő hamis szavában,
a végrehajtó által lepecsételt házban,
nemcsak egy élet munkájától gyászban,
az otthonának búcsút intő párban,

ott van mindenhol, ott van az árnyban,
ott van a tudományban, az ágyban,
a munkába induló kedves csókjában,
hol zsarnokság van ott zsarnokság van,

a félve gyülekező munkásokban a gyárban,
az esőt követő pompás szivárványban,
fáradtan este hazaérve ott van a kádban,
a bárban sör mellett könyöklő munkásban,

Ott van az iskolában, már a gőlyabálban,
a hitelét fizetni nem tudó kis diákban,
nemcsak a milliókban ki csalódott a pártban,
keserű íze ott van a szájban, a nyálban,

a szélzűgásban úgy mint az alkotmányban,
az emberek által halkán mormolt imákban,
nem csak a kormány két harmadában,
hol zsarnokság van, ott zsarnokság van.

/Illyés Gyula : Egy mondat a zsarnokságról
című művének XXI. századi átdolgozása.../

Budapest. 2011.10.17.

Moratórium (egy élet elvesztésének naplója...)

Nehéz idők járnak felénk, s ők békét nem találnak,
százezrek várnak s várnak, most sorba hiába állnak.

Mert munka nincs, sem a kis vidéki házon már kilincs...
A család mely igazi kincs, most karján kattanó bilincs.

Csupán egy hétköznapi ember, sok sok szeretettel,
vörös ez a November, mely végez a szerellemmel.

A csekkek gyűlnek egyre csak gyűlnek s ők túrnak,
esténként mikor egybe gyűlnek, áldoznak a bűnnek.

Melyet úgy hívunk remény, s legyen bármilyen kemény,
hozzon bármit az élet henyén, várni már nem tud szegény.

De mond ő vajon mit tehet? Útja tovább hová vezet?
Némán maga elé mered, remegő hangja torkában reked.

Csak várja, hogy múltjon, csak teljen el ez a November,
fejében örökösen ne zúgjon, az a vad háborgó tenger.

Amit a bizonytalanság ki válthat, mégsem vonhat vállat,
sebesen az örlet felé vágat, hol talpon meg ő sem állhat.

Még tíz nap egy örökkévalóság, még tíz nap és életbe lép,
még tíz nap és nem jön hatóság, Márciusig nyugodhat a nép.

A moratórium kezdetét veszi, és ez szípolyozó csürhe horda,
kezét rá addig sem teszi, arra mit nehéz munkával össze hordta.

Mit saját kezével épített egy élet hosszú, kemény munkája alatt,
melyet napról napra szépített, mára elfogyott mind lassan le apadt.

Akár az álmok melyek éltetnek, melyek nélkül nem vagyunk,
ember sem... Melyek le térhetnek, ha mindent szó nélkül hagyunk.

És lassan elfogyunk, csak nyögünk, nyögjük mások kínjait,
míg térdre nem rogyung, felégetve lassan a józan ész hídjait.

Mikor a tehetetlenség folytogat, mikor veszélybe kerül a család,
mikor egy olyan portyázó fosztogat, ki ennyire alattomosan galád.

Az ember vajon mit tehet? Útja hová vezet? Ez örület... De hiába,
megmozgatott minden hegyet... Mégis egy élet dőlt most dugába.

Békéscsaba 2012.01.20

Bordélyház

Kihalt utcákon, pislákolnak már a neon fények,
botladozó kalapos öreg úr sétál, kissé félszeg.
Lassan a józan életűek már mind aludni térnek,
nálunk csak most kezdenek ébredezni a vétkek.

Felkerülnek lassan a vad sminkek, élénk rúzsok,
hétköznapi hamis álcámtól én is ekként búcsúszok.
Ébredezik egy másik világ, mit sokan nem értenek,
melyről a közvélemény lesújtó hangja sokat érzeleg.

Mégis mi itt vagyunk, újra megfürdünk bűneinkben,
kéjelgő vágyaink ellen, hiába a szó mi óva intsen.
Elmúlt már éjfél elkezdődött... A függöny felgördül,
megkezdődött a tánc, a várakozó tömeg vadul felhördül.

Kecsesen libbenő csipkék alatt ropogó bankjegyek zaja,
felzendül, megkezdődik a műsor, ez itt a bordélyház dala.
Öltönyösök és sportosak, szegények és gazdagok mind,
összegyűltek szépen, szemük csak ránk tekint, megint.

Lecsúszott egzisztenciák fürdenek a gyönyörben mi hiányzott,
mi hétköznapi életükből ki maradt, mit eddig el hibázott.
Mind nálunk keresi, mit megadni talán mi sem tudunk,
csupán ketten egy pásztor órára csenden elvonulunk.

Mire hiú elméjük vágyott, testüket emésztő kéj,
gyógyírt jelentett ismét, ez a füstös kis bordély.
Fiatalok és idősek, házasok és szinglik titokban,
hason csúsznak most alant az erkölcsi pizsokban.

Mikor az idejük letelik, lopva osonnak, haza térnek,
párjuknak jó éjt kívánva, betakargatva csókot kérnek,
midőn hajnalban ismét ki alszanak majd a fények,
titkaik és vétkeik tovább, ismét csak bennünk élnek.

Budapest. 2012.04.09.

Egy arc a tömegben

Szemed tiszta ragyogása számomra,
több, mint amivel valaha álmodna,
szomjazó lelkem megnyugvása,
olykor nem néz senki másra.

Csupán egyetlen ember mégis,
megszűnik a világ, megszűnök én is,
csak te vagy a tömegből kiragadsz,
bár tudom csak pár órát maradsz.

Mégis elfogadom ezt bár tudom,
újra csak ördögi köreim futom,
s ha eljön a reggel tőled elrabol,
s nem marad senki ki felkarol.

Azután elmúlnak hónapok s évek,
nem marad más mire visszatérek,
már csupán egy arc a tömegben,
kin már csak én töprengem.

Budapest. 2010.10.13.

Rád bízom...

Most már rád bízom te gondoljad,
utakat te építs, gátjaink le romboljad,
most már rád bízom sorsunkat, te legyél,
te álmodjad tovább, utunkért most te tegyél.

Most már rád bízom merre induljunk tovább,
tudod az ember mindig annál ostobább,
minél több mindent könnyedén elér,
rád bízom, tudom felébresztenél.

Tudom felráznál önző lényemből,
ha vakon én nem tanulnék a tényekből,
túlságosan nagyot mernék álmodni hasztalan,
akkor is óva intesz magamtól bár néha hangtalan,

Halk zajok elegyében elvegyülve kialszik hangod,
mégis hiszel még bennem, valami nagyot alkot,
jószágod felébreszti az emberi nagyságot,
elúzi az önző, magányos rabságot.

Budapest. 2011.08.01.

Vezeklés

Csupán egy egyszerű falusi lány volt,
akit a nagyvárosi forgatag elvarázsolt.
Szemében az ártatlanság tüze égett,
lelkének szűz tiszta igaza kékllett.

Hogyan tudták mond elvenni tőled?
Levadászni benned a jámbor őzet.
Kéklő angyali lényed hová űzték?
Tiszta gyermek lelked száműzték.

Mikor lett a bűn utad mutatója?
A pokol tornácának vendég fogadója.
Szívem és elmém most érted vezekel,
lelkemnek bérlője voltál s te leszel.

Ki utamat vezeti bár akaratlan,
kinek megmentése űzött szakadatlan.
Ki megtanította volt egy napon,
mennyire bízhat valaki vakon.

Lelkünknek bűneit addig szapulja,
feketére festi s ismét meg tanulja,
amíg a bosszú és harag mérvadója,
békesség többé nem lehet lakója.

Budapest. 2012.04.09.

Az ígéret szerint...

Miért nem tudtuk szeretni egymást az ígéret szerint?
A másik gondolatait miért nem hallottuk soha?
Miért nem láttuk előre elménk milyen ostoba?
És látod utunkra eresztettek minket már megint...

Mint két naív gyermeket... Szívünk újra kóborol,
ismét rója végtelen köreit a hatalmas világban,
önmagát keresi, próbál rátalálni valaki másban,
de bármerre is jár benne örökké emléked honol...

Budapest. 2011.04.26.

Büntetlenül

Miért hiszed azt, hogy büntetlenül meg teheted,
elszórva a remény magját még vissza veheted.

A boldogságnak kósza gondolatát elhintve,
saját játékodban a másik érzéseire legyintve.

Miért hiszed, hogy nem változtattál rajta,
hogy életét tovább majd ugyanúgy folytatja.
Miért nem értik meg soha azt: Ne ígérjenek!
Hasztalan miattuk mások ne bűnhődjenek.

Miért gondolod hogy életén átrooghatsz,
ártatlan mosolygó arccal csókot oszthatsz.
Ígéreteket szórsz melyekben te sem hiszel,
majd élmész és mindent magaddal viszel.

S mint apró gyöngyöket szét szórod magad körül,
érzéseit, mindent minek ártatlan lelke önzetlen örül.
Hátra hagyod, lényed mégis megmarad nyomokban,
mint apró lábnyomok a puha tengerparti homokban.

Budapest. 2011.04.24.

Egy vak ember sír...

Nézd hát, amint egy vak ember sír,
talán ő jobbnak látta ezt a világot,
mint amit ártatlan lelke még elbír,
könnyei elmosás a millió szilánkot.

Ízzé porrá zúztunk lassan mindent,
háborúink zaját halálhörgés váltja,
önző lényünk nem ismer már istent,
még egy vak ember is tisztán látja.

Sűrűn hullajtja most értünk könnyeit,
értünk, kik becstelen rohanunk előre,
törtetünk, felégetve a tudás könyveit,
gyermekeinket hajszolva a vérmezőre.

Gyűlölködünk már csak néhány tucatnyian,
pedig nem maradt csak néhány kóbor lélek,
bűneink halállá állnak össze, mindannyian,
megtérni vágyunk, csak zokognak értünk a vének.

Budapest. 2011.08.13.

Az öreg tölgy

Ember nézd hát! Ágait meg tépheted,
vaskos törzsét kivághatod átlépheted...
Élőhelyét felgyújthatod ha így akarod,
Pusztíthatsz körülötte, szemed eltakarod.

Ember nézd hát! Ő már itt volt régen,
mikor még nem szálltak gépeid az égen,
mikor még nem álltak városaid körötte,
mikor még csak vadkacsák köröztek fölötte...

Ember nézd hát! El nem pusztíthatod...
Galádul a hozzád hasonlót buzdíthatod...
Pusztíthatsz... Hiszen hatalmadban áll,
de hiába döntöd ki ő majd újra fel áll...

Szegény csapzott öreg tölgy,
ő egy makrancos öreg hölgy.
Tehetsz bármit árnyéka betakar,
mindig kihajt újra... Élni akar...

Budapest. 2011.05.17.

Irigyek

Az ki soha nem élt nem értheti,
a bizonytalanság tüze nem égeti,
mely szebbé tesz minden pillanatot,
örökkévalósággá minden röpke napot.

Az angyalok odafenn az égben,
irigyek, hiszen ők nem élnek kétségben,
nem tudnak csak a pillanatnak élni,
a haláltól nekik nincs miért félni.

Nem érthetik azt amit mi emberek,
arcunk szüntelen a végzet szemébe nevet.
Ezért tudunk csupán az álmainknak élni,
a szürke hétköznappal meg soha nem békélni.

Budapest. 2006.02.16.

Árnyak sötét kavalkádja

Újra csöndes mind, nem csörren,
benn nem motoszkál senki már,
néhány csepp könny elcsöppen,
bolond lelkem még haza vár...

Mozdulatlan most mind, nesztelen,
nyugalmamat én keresem egyedül,
arcod kutatom reménytelen, esztelen,
árnyak sötét kavalkádjába elegyül.

Ismét csak csöndbe borul a ház,
ismét csak végigfut a hátamon,
megpihen, mint a fáradt vadász,
ismét csak meg kell bocsátanom.

Budapest. 2011.06.26.

Őszi éjszakák

Csitt te gyermek! Csak hallgasd csendben,
amint a szőlő bokrot vadul rázza a kertben,
rozsdás kürtjét fújja s lassan közeleg a tél,
csak hallgasd csendben, játszik az őszi szél.

Akár egy angyal ki ránk teríti hatalmas leplét,
köd borítja a tájat komoran jelezve jövetelét,
a fagyos, rideg, hosszú téli éjszakáknak dalát,
s csak fújja rozsdás kürtjét, ismét csak neki lát.

S csak remeg, remeg az árva kopasz bokor,
egyetlen rózsató állja akár egy esküvői csokor,
színes virágait megőrizve a jég alatt alussza álmát,
s csak fújja rozsdás kürtjét, csapva szörnyű lármát.

Ide bent ropog a tűz a kályhában csak pattog,
békésen csendben, odakinn a kertkapu csattog,
pislog a gyertyaláng, amint régi kopott ablakomon,
átsuhan a szél s csak táncol kecsesen asztalomon.

Budapest. 2011.05.08.

Szétszórtságunk tökéletes násza...

Emlékszel még? Az őszi sétáink hangulatát,
idézik most a fák, megsárgultak a napok,
fagyos szél rendezte át a táj napi arculatát,
színes levelek takarják be, mint a papírlapok,

Fiunk asztalán káoszból kirajzolódó rendben,
mindennapi szétszórtságunk tökéletes násza,
nekünk már megszokott zsibongó csendben,
ez mind a miénk, lelkünk otthonának kis háza.

Már szólnunk sem kell egymáshoz anélkül,
így is tudjuk a másiknak mire van szüksége,
néha már nincs is mit mondanunk, tudom végül,
csak szótlánul ülünk majd, de nekem így is megérte...

Békéscsaba 2011.10.27.

Gyémántkertünk

Saját értékrendünkön mi eltöprengünk,
merre menjünk, ha már bele kezdtünk,
lázás testünk ölelkeztünk, nem figyeltünk,
mindent elvesztettünk míg itt hevertünk.

Amíg elszökhettünk, együtt eltűnhettünk,
lassan mindenkit elengedtünk, elvesztettünk.
Mertünk de mégse nyertünk hát útra keltünk,
szeretünk szívből, terveztünk ésszel s mentünk...

Egymásnak születtünk ezzel jogot szereztünk,
arra, hogy szeressünk, új életet teremtsünk.
Üres vászonra festünk, lelkünk gyémántkertünk,
s míg repülhettünk, nem szenvedtünk csak nevettünk.

Reggel szabadon ébredtünk, és néha tévedtünk,
olykor le telepedtünk itt ott, estünk – keltünk.
A másikat magasba emeltük mégis engedjük,
szabadnak szerelmünk, nézd hogy megöregedtünk.

Budapest. 2011.12.21.

Sóhaj

Ha csak egyetlen egyszer mondtad volna nekem,
ha csak egyszer éreztetted volna velem,
ha csak egyszer kimutattad volna érzéseid,
ha csak egyszer átélted volna apró értékeit.

Az egyetlen olyan ember még te voltál,
ki megváltoztathat hozzám egyedül úgy te szóltál,
tisztán és őszintén egyedül te tudtad magad,
úgy kifejezni, hogy nem kellett hozzá egyetlen szavad.

Te vagy az egyetlen olyan lény ki lelkelem megmentheti,
attól amivé válok, mielőtt a sötétség végleg eltemeti,
mielőtt akaratlanul egykori önmagam árnyékává válok,
pedig könnyű volna... Én csak egyetlen szóra várok...

Budapest. 2011.03.28.

Fényesség

Apa és gyermeke sétálgat kézen fogva halk magányában,
végtelenbe húzódó árnyékos fasor festői kupolái alatt,
nap mint nap látva mindig csak erre vágytam,
néhány másodpercig míg vonatom robogva elszaladt.

Majd eltűnnek és csak suhannak el az emberek a házak,
míg csak az üresség marad melynek állandó miben léte,
szürkeségből elő elő bukkanó csonka üres vázak,
halk kusza motyogása duruzsol fülemben égve.

Oly régen volt már szinte nem is emlékezem,
mikor próbáltam kitörni ebből a mókuserékből,
mikor kezdődött a háború lelkemben azon elmélkedem,
elég volt mára már a sok sok fájdalmas emlékből.

Majd jöttél és fényt gyújtottál mely úgy tündökölt,
oly ragyogót, hogy a sötétség bármekkora is legyen,
bármely árnyék is vetült rám mely szüntelen gyötört,
fénye őrangyalként vezessen, utat mutattál nekem.

Utat ki a pokolból... Ezt meg, hogyan köszönhetem?
Nem tudom képes vagyok-e kifejezni oly sokat vártam.
Talán oly sokáig éltem bezárva már nem közölhetem...
Sajnálom szívem hangjára szebb dallamot nem találtam.

Budapest. 2011.03.24.

Vendéged

Lennék egy picit a te kis szíved vendége,
néhány röpké napra néhány kósza estére.
Lennék egy picit oltalmazó szárnyaid védelmében,
nyugalmat találó kósza vándor isten kegyelmében.

Majdan midőn a hajnal elmossa álmaink,
és a megújuló fény összekuszálja árnyaink,
te felröppensz csupán egyetlen árnyék marad,
a magány démona ismét a nyakamba szakad.

S mint jó vendéget most már távozásra készítetted,
néhány röpké óra, érzelmeink csupán ennyit élhetted.
Talán hagyok hátra neked néhány szép emléket,
ami megkönnyíti az egyedül töltött estéket.

Budapest. 2011.04.14.

Törékeny tánc

Féltem megérinteni téged csak néztelek, lám mit tehet,
egy ember egy másikkal, oly szép volt akár egy álom,
mely törékeny, melyről csak suttogni lehet,
melyet egy hangosabb szó elsöpörne, most már látom.

Lám mit tehet egyetlen apró szó, csupán egy mozdulat,
egy simogatás ezzel minden elmondható,
oly törékeny tánc ez bármely apró fordulat,
elég lehet és mindez most elrontható.

Budapest. 2010.10.19.

Te voltál...

Ha soraim csak egyetlen ember olvasta,
ha csak egyetlen szív dobbant meg értem,
ha műveim csak egyetlen ember életére hatva,
okozott örömet akkor már nem hiába éltem.

Ha csak egyetlen ember értette lényegét,
ha csak egyetlen lélek halk dallama szól már,
ha megváltoztatni csak egyetlen ember életét,
tudtam műveimmel örülök, hogy az te voltál.

Budapest. 2011.03.20.

Fekszünk egymás mellett

Nézd! Ismét csak ránk talál a hajnal.
Közeleg... Bár még álmos szürkületben,
Máris őrült vágásban, lobbanó lendületben,
a mindennapok harcmezeje hív, induló dallal.

Fáradt szemeim téged fürkésznek nesztelen,
tudom indulnom kéne már... Mégsem teszem.
Csak nézlek és újra elveszítem józan eszem...
Lelkem kivetkőztem most csupasz, meztelen.

Elveim feladtam mikor el fogadtam játékos,
tudtam mire számíthatok, mégis felfoghatatlan,
most csak fekszünk egymás mellett mozdulatlan,
az erőre kapó hajnali fény vet rám szörnyű árnyékot.

Mit tettünk? Mond: Óh, hol hagytuk el végleg elveinket?
Nem szabad szeretnünk egymást jól tudtuk mindketten...
És most csak fekszünk egymás mellett, lelkünk megretten.
Lágy szirén énekével a borzongató vágy legyűrt minket.

De a fény a hajnali fény árnyékot vet érzelmeinkre,
szörnyű önző gondolatok születnek halkán bennünk...
Talán el kéne szöknünk együtt új utat keresnünk,
Óh, mond: mentséget hogyan találunk tetteinkre?

Indulnom kéne... Már vár rám egy másik élet,
egy család vár szeretettel haza de nem tehetem...
Nem mondhatom: Egyszerre két embert szeretem.
Fekszünk egymás mellett... Mond: Hogyan ér ez véget?

Budapest: 2011.05.10.

Elmondattott...

Valahogy elkerülnek minket a szép napok,
valahogy eltáncoltak előlünk a remények,
valahogy lassan üresek lettek a lapok,
régirégi megsárgult borítékok ridegek, kemények.

Valahogy minden mondani valónk elfogyott...
Valahogy nem maradt már több becéző szó...
Valahogy minden szép régi emlék megkopott,
talán elmondattott már minden ami elmondható...

Gyoma 2012.03.05.

Gyermeksírás

Olyan sok szeretet volt ebben a házban,
oly sok érzelem égett szenvedélyes lázban.

Egy szemvillanás alatt hová tűnnek mégis?
Zokognak a felhők, megnyílik az ég is...

Fejemben leperreg a film, megjelennek képek,
feketék, színesek úgy mint borúsak és szépek.

Átható halk gyermeksírás szinte még hallani,
úgy érzem szeretnék neked valamit be vallani.

Telnek az évek s a gyermek lassan növekszik,
rá nézünk, tudjuk csak örömet okozni törekszik.

Most éppen hat éves, én iskolába először kísérem,
nem lesz semmi baj, mosolyogva neki meg ígérem.

Mikor a tanításnak vége lesz, várni fogunk rád fiam,
ne félj tőle, új barátok várnak rád most tucatnyian.

Egy villanás csupán s már tíz éves, hegedülni tanul,
ifjú szívét a szomszéd kislánya ejtette először rabul.

Haza siet futva, elmeséli neked, te a tűzhelynél álltál,
talán először akkor láttam rajtad: Büszke anyává váltál.

Most már húsz éves... Az egyetemen még mindig fut,
milyen gyorsan fut akár az apja... Ismét büszkeség jut.

Nézni őt, a szemünk előtt lassan milyen férfivá változik,
látni amint élete nagy szerelmével először találkozik.

Eltellett újabb két év, szerelmet vall a lánynak kezét megkéri,
végigfut az egyetemen át az utcán, nekünk büszkén meséli.

De hiszen még csak három hónapos, járnai sem tud nem futni,
hirtelen elcsendesült a sírás, nem tudtunk időbe a kórházba jutni.

Villanások csupán, melyek nem léteznek csak az én elmémbe,
te sem vagy már, üres kis gyermekágy szomorúan elnézem...

Elmentél te is, azt mondtad csak rá emlékeztetlek, ezt nem bírod...
Látod mivé is válnak az álmok, amint gyengéden arcomra sírod...

Budapest. 2011.06.17.

Hat négyzetméternyi szabadság

Hat négyzetméternyi szabadság csupán ennyi jutott,
harminc évnyi rabság után saját teste börtönébe zárva,
millió kín, gondolat, vizsgálat és kezelés mind elbukott,
most csak fekszik vaságyán, végre a megváltásra várva.

És nem jön senki... Nem tűnnek fel cikázó hófehér fények,
nincsen virágcsokor kredencén, sehol egy könnyező rokon...
Nincsen senki már... Nem jönnek a várva várt angyali lények.
Lesütött szemmel csak a takarító tolja szekerét a kórházi soron...

Csak baktat unottan felmosójával hatalmas lármát csapva,
majd ő is eltűnik az ajtók mögött és a csend ismét elterül.
Ő csak fekszik tovább, élettelen bénult lábához kapva,
ágyáról lefordul... Nővérke siet és a szij ismét felkerül.

Hat négyzetméternyi rabság... Ódon hideg kórterem,
harminc évnyi hamis szabadság... Már csak elméjében,
már csak vágyaiban sétálhat újra... Teste csupasz tetem,
nem futhat már oda fiához a hajnali nap gyér fényében.

És csak vár némán, csöndesen magába fojtva bánatát.
Talán egy napon megkegyelmeznek neki az angyalok...
Visszasírja nap mint nap háborúban el hullott századát,
elméjében minden nap zokogva a harcmezőn andalog.

Keresi őket, kik parancsára rá bízták sorsukat és életük,
kik hősként vonultak egy reménytelen harcba diadalmasan,
talán azért él ő még mindig, hogy hirdesse hős történetük.
A Vietnámi háború hőseivel miért bánunk ily szájalmasan?

Budapest. 2011.05.26.

Kivé leszek?

Édes mámorban úszó halk kesergő dalok,
a fátyol lehullik, mond ki is vagyok,
s kivé leszek mire elmúlik mind körülöttem?
Ha elvonul az ár s nem morajlik mögöttem.

Lehetek-e olyan kit látni szeretnél?
te talán mégis más valakit kerestél...
Lehetek-e valaha valakinek álma?
Tán nem lehet más csak igaz barátja...

Budapest. 2011.02.07.

Elmosódó képek

Egy asszony arcát látom ha behunyom szemem,
talán anyu az, mintha szólna valamit, majd elfordul...
Olyan régen volt, szeretnék de nem emlékezem,
elmosódó képek a fejemben napról napra eltorzul.

Mondani szeretnék valamit amíg még emlékezem,
míg nem tűnnek el mint azok az arcok,
mint azok az emberek álmaimban, néha azon elmélkedem...
léteztek egyáltalán valaha, vajon hová tartok...?

Honnan indultam már magam sem tudom,
mondanék valamit addig amíg képes vagyok formába önteni:
Szeretem magát! Bár csupán ördögi köreim futom,
szeretnék más időben más alakot ölteni.

Agyam lassan emészti el a kór ami elveszi tőlem,
kiket szerettem a múltban vagy ezután tenném,
egy asszony arca lebeg állandóan előttem,
nem emlékszem már... Nevén szólítanám ha tehetném.

Budapest. 2010.12.20.

Ismerős a sírás...

Hideg kórtermek, rémült ideges arcok,
ágyon fekszem talán a mütöbe tartok.
Pislákoló lámpák, elsuhanó ajtók sora,
nem fáj most semmi, így nem voltam soha...

Nővérke suttog, de nem nagyon érteni:
- A sebe egy órája kezdett vérzeni...
- Doktor úr túléli? Mondjon valamit!
Kusza hangok, de mintha ismernék valakit.

Káoszból áttetsző halk sírás be szűrődik,
ismerős a sírás, fáradt elmém el tűnődik.
Ne sírj kislány ne sírj! Nem lesz könnyebb attól,
arcodon gyöngyöző könnyeid taszítsd el magadtól.

Kisírt szemek helyett, mosollyal búcsúztass engem,
ha egy napon visszatérek legyen mit keresnem...
Katonának vonulva dúdoltam ezt a dalt,
már ismerem a sírást ismét a lelkembe mart.

Szolnok 2011.10.27.

Karcolatok

Az örület keskeny határán táncolva,
jó és rossz tettek következményei között,
a gonosz szemöldökét meg ráncolva,
fáradt lábamra mindig vasgolyót kötött.

Bárhogyan is próbáltam magammal húzni,
bármit is tettem mindig emlékeztetett,
bárhogyan is próbáltam darabokra zúzni,
nem változtathatok azon mi elrendeltetett.

Egyre csak karistolta amint küzdöttem,
mélyen barázdált karcolatait lelkembe,
mennél jobban harcoltam küszködtem,
annál inkább nem részesített kegyelembé.

Mára már megtanultam elnyomni hangját,
puszta elmém letisztítani a felszínig lassan,
nem próbálok már örökösen kerülni haragját,
nem tanulmányozom, hogy elmondhassam.

Csupán el kellett fogadnom és megbékélnem,
karcolatok melyek bevésődtek annyira mélyen,
hogy most már velük kell életem napjait élnem,
magasba emelve a jóságot nem érhet szégyen.

Budapest. 2011.04.17.

Csend

Valami elfogott valami csend valami béke,
nem hallatszik vitatkozás zaja végre,
valami rám telepszik valami nyugalom nem értem,
fájnia kéne de mégsem semmit nem érzem.

Nem is fáj pedig azt hittem,
a világon semmi olyan nincsen,
ami pótolhatná azt mit irántad éreztem,
lehet, hogy túlbecsültem lehet, hogy tévedtem.

Csend szítal körülvesz a béke,
elmúlt egyszerűen elmúlt vége,
másképp gondolok már az elmúlt néhány évre,
valami új kezdődött valaminek vége...

Budapest. 2006.11.02.

A kis gesztenye árus lány

Néztem, ahogyan húzza nagy, nehéz szekerét,
amiről az út szélén árulta ő a sült gesztenyét.
Arca gondterheltnak tűnt, mégis jól leplezi.
Gesztenyét egy százasért? Hangosan kérdezi...

Odaléptem hozzá, bár a gesztenyét nem szeretem,
de oly ritka gyermeki öröm csillogott szememen...
Szomorúan néztem kecses kis kezén a sebeket,
a gesztenyesütő forró lángja okozta régi hegeket.

Elgondolkodtam... Oly fiatal, a sors mást is adhatna,
iskolában volna a helye, egy családnál maradhatna...
Árva kislány az országút porában állva naphosszat,
miért bünteti a sors azt, ki nem követett el rosszat?

Úgy szerettem volna valahogyan segíteni rajta,
de mind ugyan azt akarta eddig a magam fajta.
Félőn, kétellyel tekintett rám olyan megvetően,
mégis szóba állt velem, számomra meglepően.

Bár nem hitte el egy percig sem nekem szavaim,
talán csak én hittem azt, hogy segíthetek bajain.
Továbbindult az út porában, egyszer hátra nézett,
szívem szorította a bánat amint egyre csak lépett.

Míg el nem tűnt a távolban, ahonnan érkezett,
csak álltam az út mentén órákig a nap égetett.
Csak álltam, mint akit egy villám sújtott hirtelen,
oly nemes lelkű volt a lány, amiért úgy tisztelem.

Keszthely irányába a városból kivezető úton haladva,
minden évben ugyanúgy kerestem őt lélekszakadva.
A harmincas kilométerkőnél ahol először megláttam,
minden évben megállok, hogy talán újra meglássam.

Budapest. 2011.06.25.

Amíg teheted...

Szeress amíg teheted, alkoss amíg tudsz,
indulj amíg mehetsz még messzire jutsz.
Midőn a világ majd le rombolja önmagát,
te légy az ki meghallja a megértés szavát.

Budapest. 2011.10.27.

Flört

Örökké szeretném nézni, ahogyan mosolyra rándul arcod,
hajadat dobálva végig simítod nyakad, konokul félre tartod,
gyönyörű arcod. Mintha csak szégyelnél flörtölni, majd mégis,
égszínkék ragyogó szemed végigmér lassan, kacéran, mire én is,

Kissé zilálva, levegőért kapkodva próbálom leplezni zavarom,
kacér vigyor ül ki arcomra, álcázott mosolyom mégis hagyom,
hogy legyűrjön ez az érzés az égető tekinteted amint végig halad,
testemen végig fut egy láz, miközben vonatunk Mezőtúr felé szalad.

2012.03.02. Mezőtúr

Csak szerelem...

Nincs harc csak kegyelem,
nincs búcsú csak szerelem,
nincs bánat nem engedem...

Nincs ellentét most keleten,
nincs fájdalom csak szerelem,
csak mámor ajkadra lehelem.

Nincsen borom se kenyérem,
nincs szégyen csak szerelem,
és fejem a magasba emelem.

Nincs szégyen csak kecsesen,
nincsen határ csak szerelem,
maradj velem szép jegyesem.

Nincs más csak pici kezeden,
nincs megbánás csak szerelem,
egy gyűrű akárcsak kezemen.

Nincs félelem megyünk kecsesen,
nincsen végzet csak szerelem,
csak te s többé nem keresem...

Budapest. 2011.06.03.

Angyali panaszok

Óh istenem mondd, miért teremtettél jónak, gondolkodónak?
Tisztának és őszintének egy hazug és végtelenül álnok világba...
Reménnyel miért sújtod fiaid lelkét? Nyugodt, békességet hozónak,
álcázott reményteli álmaikat, miért nem tereled helyes irányba?

Mondd, miért ilyenek az emberek másokkal?
Miért nem tudják megbecsülni az élet értékét?
Miért születnek mind ugyan azzal az átokkal,
nem tudják felbecsülni a veszteség mértékét?

Értékelni mindazt mi velünk született,
megbecsülni mindazt mi meg adatott,
mondd miért akar aratni még azelőtt, hogy vetett?
Tán általad minden lélek mára magára hagyatott?

Szolnok 2012.03.05.

Képesek lennénk

Az ember csodálatos teremtmény,
megtalálható benne számtalan erény,
egyben büszke és szerény,
egyben gyengéd és kemény.

Tudását olykor mások javára használja,
sokszor csak ostoba önző pusztításra.
Oly sok szépre képes lenne,
ha néha saját céljairól megfeledkezne.

Pusztítani oly sokat tud de alkotni oly keveset,
erdőket ültetett melyeket utána felégetett.
Mit felépít sokszor le is rombolja,
sokszor előbb cselekszik mielőtt gondolna.

Csodálatra és gyűlöletre méltó egyben,
a tudáshoz mely kezében van még éretlen.
Egyszer megkérdezték tőlem mitől félek a legjobban.
Az emberi ostobaság határtalanságától. Én ezt mondtam.

Székesfehérvár. 2004.09.03.

Az utca hírmondója

Hétköznapjait a város sűrű forgatagában élte,
napi információit begyűjtve egy kapott hírt folytatott,
kicsit hozzá tett mindig valamit amint mesélte,
hosszú görbe ujjai között állandóan ecsetet forgatott.

Csupán egy hóbotos művész azt hitték róla,
mikor megjelent gyűrött ingében, borostás arcával,
összetekert vásznát kiterítve egy parkoló autóra,
nap mint nap szembe nézve élete kudarcával.

Csak állt ott és támaszkodott várt korgó gyomorral,
mégis büszkén emelt fővel, tudván ha nem sikerül,
ha nem talál vevőt ismét szembe néz a nyomorral,
főtt étel vacsora kis asztalára akkor ma sem kerül.

Túl sokáig nem kellett még sohasem várnia,
csak úgy ragadtak rá a hölgyek szinte falta őket,
szinte majdnem minden este volt kinél hálnia,
ígéreteivel ámitotta a szeretetre éhes középkorú nőket.

Már nem is emlékszik rá mióta éli így életét,
már nem is számolja hány nőt is szeretett...
Egyetlen estére tán kettőre míg tartja ígéretét,
majd minden reggel ki osont, új szélvédőt keresett...

Hová ki terítheti aznapi csaliját egy képet,
mit tán előző esti partnere vászonra ihletett,
kire alig emlékszik... Az idő össze mossa a szépet,
össze kuszálja álmait melyekről rég le tett.

Csak telnek a napok, hetek végeláthatatlanul,
minden nap ugyan úgy ő kint álldogál valahol,
csak szórja ígéreteit míg a szerencse váratlanul,
szemébe nem kacsint mi után régóta lohol.

Egy megszürcült, karrierista, jómódú asszony,
ki a hétköznapi boldogságról már régen lemondott.
Egy írónő ki már soha nem lesz menyasszony,
ki felégette a hidakat már szinte mindent lebontott.

Bárkit aki szerette volna el üldözte magától,
számára a pénz a hírnév mindig fontosabb,
mára már mégis elege lett az örökös magányból,
egyetlen vágya nyomasztja ami egyre súlyosabb.

Egyetlen álma melyre elég kevés ideje maradt,
egy örökös szeretne... Nem elég neki az átlagos...
Régóta kutatja már, az idő vele gyorsan elszaladt,
korosodik ő is, külsínye már csak látszólagos.

Csodagyerekének apja eddig még nem jelentkezett,
Felsőbb rendűségének morbid álma megdőlni látszik.
Akkor jött az utca hírmondója festményébe feledkezett,
zseniális munkáját csodálva tudta vele a sors játszik.

Hiszen éppen egy nincstelen, kiöregedő szépfiú,
egy isten adta tehetség ki nem tudta kamatoztatni,
és egy jómódú tehetősebb asszony ki túlságosan hiú,
de tudta már méltó örökös egyedül ő tud neki adni.

Olyant ki génjeiben örzi tehetségét minden tudását,
olyant ki az ő nevéhez méltó emléket emelhet...
Tudta már befejezte keresését eddigi örült futását,
üzenetet ajánlott neki... De mi mást is felelhet...

Ötven millió az ára élete legdrágább festménye,
kudarcait félre téve feledni mindent most meglehet,
csupán egyetlen éjszaka piciny kis jövevénye,
megváltoztathatja életét utána bármit megtehet.

Az ő helyzetében döntése egyértelműnek tűnhet,
mégis eladta lelkét ezt érezteti minden művében.
Mi mást tehetne elfogadta sorsát és csak tűrhet.
Szürke képei tükrözik mi zajlik a művészen...

A színes vonalak élénk kavalkádja feketére vált,
kezében ecsete csak szomorúságot, bánatot színez,
valamit fel kellett adnia, valamit amit sohasem talált,
nem is sejti komor képeivel szól majd millió szívhez.

Egy napon elindult nem találta már helyét közöttünk,
a hóbortos folyton borostás művész már nem rója,
Budapest utcáit elhagyva az első géppel fölöttünk,
Repül... Nincs neki más csupán egyetlen fotója.

Bejárta Londont, Párizst, Rómát, Velencét,
Műveit az egész világ áhítattal csodálja,
Ázsiát, Amerikát az egész Kárpát medencét,
megfestette már nyugalma mégsem találja.

Ölnének a kegyért hadvezérek, elnökök, királyok,
hogy portréjukat ő legyen az ki vászonra vesse.
Mégis már csupán egyet bármekkora akadályok,
egyed akar de mindenáron... Kislányát le fesse.

Harminc év eltelt, harminc keserédes év múltott,
harminc év... Megöregedett... Eljártak felette az évek,
bármerre is járt szíve mindig csak haza húzott,
tudta lassan elfogytak az ellene felhozott érvek.

A Deák tér hírmondója egy napon visszatért itt van velünk,
titkolva kilétét esténként ismét csak az utcákat járta.
Mintha el sem ment volna soha most úgy beszélgetünk.
Ismét csak vidám színeket fest... Nyugalmát megtalálta.

Budapest. 2011.05.18.

Lélekrabló

Hogyan tudták megölni szemeidben a mosolyt?
Talán a hétköznapiak, hozták a keserves sikolyt?
Mely arcodra kiülve most tanyát vert a verandán,
és játszani kezdte bánatos dalát megkopott lantján...

Csalódásaid rideg kivetülése ily groteszk és leplező,
irányított álcázott mosolyod már már belefeledkező,
pillantásod szürke fátylát látom rendesen gondozod,
mégis sűrű sminkkel eltakart könnyek nyomát hordozod.

Szemeid elárultak, lelkednek valódi állapotát tükrözik,
bárhogyan is próbálsz leplezni előttem, szembe ütközik.
Mond hát el nekem: Ki volt e galád ki lelkedből falt?
Ki ragyogó szemeidbe könnyeket csalt s néhány néma dalt,

megkopott lantját pengetve szívedbe mart, hozva vihart,
és zivatart, ki nyugalmadban zavart, most visszatart,
ragaszkodásodból táplálkozva még magához láncol,
ki árnyakat hoz rád, tudd most az ördöggel játszol.

Budapest. 2011.08.25.

Háború

Csak a holtak láthatták a háború végét,
csak ők érthették meg a békének létét,
csak ők tudhatták nem számít a hatalom,
nem győzhet senki csak meghalunk szabadon.

Budapest. 2006.11.02.

Ébredések

Képzeld el milyen érzés lehetett,
tizenöt év kómából fel ébredni...
Mindenki akit valaha szeretett,
elhunyt már vagy nem érdekli.

Sorsod nem számít már nekik,
fájdalmaddal egyedül maradtál,
lelked a bánat démona elé vetik,
hol lassan két részre szakadtál.

Feleséged elhagyott nagyon régen,
gyermeked az egyetlen ki látogatott,
érte hullatnak most könnyeket az égen,
angyalaid ki téged mindig támogatott.

Szegény gyermek nem sok ideje maradt,
talán búcsúzkodni hoztak vissza téged,
szegény gyermek kinek szíve megszakadt,
látni szenvedésed... Talán vissza kellett térned.

Létezik még rá gyógymód, de hatalmas az ára,
újonnan vissza kapott életed nem volt hiába...
Feláldozhatod még újra életet lehelve ajkára,
halkan csendesen kezeidet kulcsolod imába.

Újra csak kérleled atyád bocsánatáért esedezel.
De nem jön a válasz... Kezedben a megoldás kulcsa,
kezedben a döntés a megváltáshoz amiért epekedel,
hogy ő élhessen meg kell halnod bármilyen furcsa.

Naponta gyengébb lesz amint az idő múlik,
csak egy új szív adhatná vissza életét... De hiába!
Egy alkoholista lányért ki csak lefelé csúszik,
egyetlen orvos sem hajtja majd fejét igába.

Te hiszel egyedül benne, hogy még változhat,
Teljes életet élhetne még, ha esélyt kapna.
És te feladsz mindent mit egy apa feláldozhat,
hiszen új szívet neki egyetlen orvos sem adna.

Élni fog! Élni minden áron mert döntöttél,
neki ajánlod fel újra visszanyert életed,
minden eddigi percedet mit vele töltöttél,
megköszönsz, lassan elfogadod végzeted.

Az önfeláldozás oltárán állva látni meg a fényt,
mikor lelkünk letisztul, csak az igaz tett marad,
előhívjuk magunkból azt az őszinte angyali lényt,
mely születésünktől bennünk él most már szabad.

Budapest. 2011.05.21.

Szélmalomharc

Félek lehunyni szemem bárhogyan is nyomaszt,
bárhogy húz a fáradtság mert tudom megkopaszt.
És mire felébredek elvesz tőlem majd mindent,
valami új dolgot hoz, valami nagyon idegent.

Tudom jól nem látlak többé már nem kérdés,
bárhogyan is bizonygatod erősebb az érzés.
Nem hiszem már többé, hogy mindig így marad,
hogy az út körbe fut meg soha nem szakad.

Bár tudnád milyen érzés ülni itt melletted,
mindaz mitől félttem te most megtetted...
Órákig szótlanul ültünk, meg nem sértetted,
a csöndet nem törted át, te nem is értetted.

Mi ez a fájdalom mi engem felemészt lassan,
kezdek rádöbenni nincs szó mivel el modhassam.
A magány nem azt jelenti, hogy egyedül vagyunk,
nem is azt ha elmegyünk ha valamit hátra hagyunk.

A magány az mikor valaki mellett szótlanul ülünk,
kivel éveket töltöttünk egyre messzebb kerülünk.
Egyre csak távolodunk maradni már csak egyikőnk akar,
Ez az érzés mely körbe fon be takar, lassan szívembe mar.

Tudom nagyon fog hiányozni minden mi te voltál,
minden pillanatunk, minden mit valaha szóltál...
Hétköznapi életed minden percének csodája,
tudom már vége ennek is, ezután más csodálja.

Félek lehunyni szemem hiába is tudom,
szélmalomharc csupán ördögi köreim futom.
Mégis félek ha elmúlik most a pillanat,
még rosszabb lesz mi nekem itt marad.

Budapest. 2011.04.27.

Hétköznapi csodák

Hajlamosak vagyunk elsiklani a dolgok felett vakon,
a hatalmas isteni csodára várva harsogva nagy szavakon,
méltatva szentségét ha valami megfoghatatlant látunk,
valami olyant melyet magunkba nézve nem találtunk.

Pedig elég volna néha körbe nézni nyitott szemmel,
máris találkozhatnánk néhány hétköznapi szenttel.
Meglátni a jóságot, hogy élni másképpen is lehet...
Önzetlenül! A mostoha sors velünk bármit is tehet...

Legjobb példa egy anya két gyermekét egyedül nevelő,
nap mint nap a felelősségtől megrogyva mégis nevető,
mosolygó arccal sugározza felénk a biztonság érzetet,
az otthon melegét számukra, biztos, nyugodt életet.

Mit naiv gyermek lelkük kíván mindent megteremt,
számára a lehetetlen szó szinte semmit nem jelent.
Három műszakban robotol mégis mosolygó arccal,
néz szembe nap mint nap a mellrákkal vívott harccal.

Nem kér tanácsot, nem sír, senkinek nem panaszkodik,
ő csupán egyetlen célba, egyetlen álmába kapaszkodik.
De nézhetnénk azt a kislányt ki apját naponta gondolzza,
gondatlan gyermek évei helyett naponta dialízisre hordozza.

Ha nem éppen a kórházban ágya mellett gubbaszt hajthatatlan,
az egyetlen padjait koptatva úzi álmát mi szinte halhatatlan.
Az egyetlen mit nem tudott tőle elvenni az élet hajtja előre,
megfogadta véghez viszi bármi áron... Színésznő lesz belőle.

És mikor a nagy színpadon a legnagyobb vágyát Júliát játssza,
apja az első sorból nézi majd szemében talán ragyogni újra látja...
Azt a tüzet melyet piciny gyermek kora óta benne nem láthatott,
mit édesanyja halála elragadott tőle neki talán nem végleg árthatott.

És végül nézzük sorsát annak az apának ki a lányát látogatja,
ki csak beszélőről nézheti már, személyiségeit úgy váltogatja,
akár a zokniját... Reggelente elindul mindig a bolondok házába,
hatalmas terhet rótt az élet szegény meggyötört ember hátára.

De hiszen már tudta jól mielőtt a kicsi meg sem született,
egy autista gyermek már volt, anyja rákos ő sem lehetett...
Egészséges életre esélye nem volt soha de annyira dédelgetett,
annyira várva várt álmuk volt nekik mit el nem ereszthetett.

Döntött hát szeretni fogja lehet bármi a baja el nem eresztí,
nem tudhatta még, hogy születésével majd nejét is elveszti.
Nem tudhatta ő, hogy aznap felesége bele hal majd a szülésbe,
húsz év múlva ő kislányát látogatja ki le van szíjazva az ülésbe.

Begyógyszerezve, bezárva hogy kárt ne tehessen édesapjában,
ki hüen látogatta az elmúlt húsz év minden keserves napjában.
Mégis ember tudott maradni ígéretétől soha el nem szakadt,
hányatott sorsán mindig büszkén, józanul jó apaként haladt.

Hétköznapi csodák ezek olyan névtelen hősoktól eredők,
kik az igaz útról letérve egy percre sem lettek esendőök.
Kikre csak csodálattal nézhetnénk fel mégis senki nem látja,
hiszen mindenki behunyt szemmel csak a maga útját járja.

Budapest. 2011.05.20.

Fekete arany

Az olajfinomító árnyékában hétköznapijait élve,
ahol a fekete arany a megélhetést az életet jelenti,
kicsit belefásulva már talán mindig jobbat remélve,
mindennapi anyagi háttérét meg csak így teremti.

Gyenge nőként egy férfiak által uralt szakmában,
megfürödve nap mint nap a fekete arany iszapjában,
élet és halál közt kúszva, nyirkos, rideg aknában,
valami hihetetlen eltökéltség volt abban a lányban.

Az emberi kitartás mennyire határtalan, ámultam...
Csak néztem, csodáltam erejét mivel rendelkezett,
döbbenet világos égszínkék szemeibe bámultam,
tudtam ez a találkozás már régen el rendeltetett.

Valami olyan dolgot találtam elmerülve benne,
amit már régen százakban hasztalan kerestem,
bár szakadt ruháján a finomító összes szennye,
egy dolgot kívántam csupán úgy szeressen...

Amilyen csodálattal tekintek most gyönyörű arcába,
szerelmesen, akár egy hormonoktól duzzadó kamasz.
Óh, csak egy napra fogadna engem oltalmazó karjába,
szívem többé nem hagyná el sajtó szerelmes panasz.

Százhalombatta Dunai Finomító 2011.06.19.

Szörnyek keringője

Szeretete meghalt, mint a fák lassan,
áldozatává vált ennek a beteg életnek,
Történetét én láttam, hogy elmondhassam,
hogyan születtek és haltak eme korcs szerelmek.

Benne mindenki csak a gyilkost látja,
hiszen kíméletlenül ontotta mások életét,
a feldühödött tömeg mind a kivégzését várja,
de ne ítélkezzünk előre míg nem ismerjük történetét.

Húsz évvel ezelőtt élt egy szeplős barna copfos kislány,
akár az önök lánya is lehetne,
ki mosolygós volt és mindig vidám,
egyetlen vágya csupán egy kistestvért szeretne.

Bár nyolc éves, mégis már szimfóniákat komponált,
kitűnő tanuló és minden szabadidejét a művészetnek szenteli,
olyan fiatal, olyan ártatlan még senkit sem bánt,
iskolából hazaérve egy napon alkoholista apja anyukáját halálra veri.

Ő az ajtóban állt, végig kellett néznie,
különösen kegyetlen tettéért halálra ítélték,
sajnos túl későn ezért egy asszonynak kellett elvéreznie,
a döbbenet gyászoló rokonok a lány örökbe adását kérték.

Így került ő egy tökéletesnek tűnő családhoz,
látszólag szerető gondoskodó nevelőszülőknek tűntek,
ám az élet számára újabb rémálmokat hoz,
melyek egy gyermek lelkéből szörnyeteget szültek.

Nevelő apja köztisztviselőként álló személy,
benne mindenki csak a becsületes üzletembert látja,
senki sem gondolna rá mellette mekkora veszély,
leselkedik szegény meggyötört lelkű lányra.

Egy szörnyeteget napról napra csak rejtegetett,
egy szörnyeteget melyet maga előtt is tagadott,
melyet napról napra csak éheztetett,
mely zavarodott beteg elméjében lakott.

Szüntelenül tomboló beteg vágyai csillapítását kereste,
irigy szemmel hónapokig csak leste ártatlan báját,
míg végül egyedül maradtak egy este,
ő megerőszakolta nyolc éves nevelt lányát.

A lány nem szólt senkinek túlságosan félt tőle,
öt évig zajlott ez így ő szótlánul tűrte.
Rettegésben tartotta szinte már menekült volna előle,
végül éppen ő volt az ki a háztól elűzte.

Igazából nem tudni miért tette, talán félt, hogy idővel rájön valaki,
talán mikor rá nézett mindig csak a saját gonoszságát látta,
talán nem volt már vonzó számára a teste, talán felébredt benne valami,
valami emberi érzelem, talán büntudat bántja...

Öt évvel ezelőtt belépett egy gyermek,
eme békés kertvárosi ház rozsdás kis kapuján,
áldozatává vált egy olyan embernek,
kit kegyetlenségéért nem ítélnék el soha tán!

Más emberként távozott üresen kiégve,
valamit elvesztett akkor, lelkében valami megszakadt,
rákényszerült, hogy prostitúcióból élve,
tengődjön nap mint nap a szabad ég alatt.

Öt évvel ezelőtt élt egy gyermek valahol,
ártatlan lelke oly sok álmodást szőtt,
most mégis magányosan egyedül barangol,
lelkében lassan egy szörnyeteg nőtt.

Túl fiatal bár még csak tizenhárom,
de élni akar élni minden áron,
őt már csak az utca várja,
ördögi köreit nap mint nap újra járja.

Az utca soha nem mondja neki, hogy ráunt már a testére,
nem csalja meg, nem rúg be, nem jön haza részegen estére.
Nem bántja, nem veri őt soha agyba főbe,
az utca az egyetlen barátja, védelmezője, testőre.

Hamar beilleszkedik bár sokszor álomba sírja magát,
nincs vele senki sehol egy igaz barát,
ki kezet nyújt, ki egyengeti útját,
ki segítene feledni neki kegyetlen kínzó múltját.

Esténként álmodik, hogy más életét éli,
ám mikor felébred már érzi és könnyes szemekkel nézi,
a való életben mivé is válnak az álmok,
elvesznek, mint porba hullott apró ragyogó gyémántok.

Minden napja az életben maradásért folytatott küzdelem,
embernek maradni így is bármennyi sérelem,
bármennyi fájdalom érje mégis büszkén haladt,
kínokkal szegélyezett útján lelke gyermeketeg maradt.

Még mindig hisz csak egy gyermek belül,
még ha álmára sötét ború terül,
néha nem is emlékszik ki volt valaha,
néha tovább indulna, néha inkább maradna.

Végül utolérte őt is mi elpusztítja azt,
ami groteszk életében remény, álmokat fakaszt.
Az a pillanat mikor rádöbbenünk,
milyen jelentéktelen is a mi életünk.

Egyetlen barátja egy hozzá hasonló lány volt,
ki meggyötört arcára néha mosolyt varázsolt,
ki oltalmazó szárnyai alá fogadta, ki megmutatta neki,
hogyan élje túl az utcán és így is, hogyan maradjon emberi.

Kapcsolatuk olyan volt, mintha a testvére lenne,
amire mindig is vágyott amit kislány kora óta szeretne.
Azután egy napon a világ újra a nyakába szakadt,
életét újra kellett értékelnie, ismét csak egyedül maradt.

A lány egy napon nem tért haza többé,
nem bánthatja már senki csak alszik örökké,
nem messze egy sikátorban ahol testére rátalált,
heroin túladagolással hívta magához a halált.

Nem adhatott már semmit neki mindent megtanult,
ez volt az utolsó vizsga szemében a fény megfakult,
nem volt már az az ártatlan kislány aki kihasználható,
valami mássá vált, vissza már nem fordítható.

A lány kiben egy világ összedőlt,
kit száz és száz kín szüntelen gyötört,
mégis mosollyal az arcán várta a halált,
már nem szenved többé, már nyugalmat talált.

Most már értette, hogy mit is talált,
most már értette mindent amire életében várt,
el már csak ezáltal érhetne,
mosolyát most már ő is értette.

Hiszen köztünk minden pillanat,
múltjából felderengő minden gondolat,
minden nap újabb megaláztatás,
újabb szenvedés várta semmi más.

Minden nap elvesztett valamit,
minden nap meggyűlölt valakit,
azért amit vele tettek újra meg újra,
emberi méltóságát darabokra zúzva.

De most már nem kaphat több pofont,
nem veszít el több barátot rokont,
nem veszít el többé féltett álmokat,
bűnösök közt ő egyszerű áldozat.

Bűnösök közt cinkos aki néma,
ki szótlanul tűr és egyetért néha,
ki az igazságért ki nem állt,
az segítségért hiába kiállt.

Most már ő is tudta, most már értette,
azt ami a lelkében zajlott, azt amiért tette.
Néha az élet belénk fojtja azt,
mi reményt anda, mi álmokat fakaszt.

Csupán magába kellett néznie,
mindent amiért érdemes volt élnie,
elvették tőle, fel mégsem adta,
emlékének ezzel tiszteleg megfogadta.

Az életben mindenért amit tovább viszünk,
valamit hátra kell hagynunk, valamit amiben hiszünk,
valamit ami talán fontos volt nekünk,
de nem dönthetünk, az út megy tovább velünk.

Ismét csak gombócot formált torkában a fájdalom,
és ő nyelt egy nagyot, arcára kiült a szánalom.
Tovább indult újra, lelkére komor fájdalom terül,
valamit hátrahagyott, csak ment tovább egyedül.

Csak ment ment tovább járta útját,
de sehol sem tudta feledni sötét múltját,
bármit is tett emlékeit megfertőzte mára,
örökké emlékezni fog a lány mosolygó arcára.

Azután eltelt húsz év amiről sohasem mesélt,
talán csak el akarta feledni mindazt amit megélt,
mikor azt hitte ő már semmit sem érhet el,
a szerelem először benne akkor éledt fel.

Egy újabb éjszaka, egy újabb lezüllött bár,
egy újabb kuncsaft kiket jól ismert már.
Egyetemista fiúk, változatosságra vágyó férjek,
tanárok, politikusok na és a perverz vétkek.

Most épp egy alkoholista ki örömét már csupán abban találja,
egyetlen célja, hogy leihassa magát a halálba.
Nyilvánvalóan zavarodott ki halálra inná magát,
de a pénz az pénz és ma ő fizette meg társaságát.

El is ment hát vele bár együtt sohasem háltak,
mégis minden este a sarki motel szobájára jártak.
Ez a férfi ki lélekben leélte már életét,
meghalni vágyott már, mégis utolsó lélegzetét,

Megosztani vágyott valakivel kire életében várt,
kinek nem számított, hogy ő csupán egy prostituált.
Eleinte csak a pénzéért ment el vele,
idővel alakult ki iránta igaz szeretete.

Bármilyen furcsa is szerette őt és nem csak sajnálta,
talán azért mert ő volt az egyetlen ki benne, nem csupán az örömlányt látta.
Ki megérdemelte azt az őszinte érzelmet,
melynek ő adott először életében értelmet.

Bár csupán egy örült vesszőfutás,
néhány röpké óra és semmi más,
mégis jobban szerette őt, mint bárkit,
segíteni próbált rajta, megtett volna bármit.

Végül egy napon elérte amire vágyott,
ő csak nézte, tehetetlenül csak állt ott.
Őrangyalként védte, őrizte életének utolsó percét,
még egyszer átölelte fáradt, élettelen testét.

Majd kisétált, úgy érezte nem maradt semmi a szívében,
ez már neki is sok volt egyedül maradt, mint egy gyermek vétlen.
Megelégelte golyót akart röpíteni fejébe,
fegyveréért nyúlt szakadt nadrágjának zsebébe.

Ötezer forint csupán ennyi volt a pisztolya mellett,
akkor eszébe jutott amit ezért a pénzért tennie kellett...
Úgy érezte ha nem költi el akkor hiába volt,
betért hát egy bárba meginni pár pohár bort.

Lesz ami lesz, elissza a pénzt azután vége,
nem várt már semmit az élettől, mintha nem is élne.
Mikor odalépett hozzá egy szolid fiatal lány,
arca gondterheltnak hatott s valahogy mégis vidám.

Jól nevelt gazdag városi lánynak tűnt,
ki nem követett még el soha semmi bűnt.
Gyanús volt neki vajon mit akarhat,
egy magafajtat meg miért zavarhat?

Igyekezett úgy tenni mint aki észre sem vette,
de a lány társaságát töretlen kereste.
ő görnyedten ült tovább a pultnál érdektelen,
ám a lány tovább kérlelte; miért nem beszél sz velem?

Pont amilyen szerénynek tűnt épp oly rámenős,
úgy beszélt hozzá, mint valami régi jó ismerős.
Ő még csak rá sem pillantott, üveges szemekkel a földet nézte,
de a lány társaságát oly hevesen, oly rámenősen kérte.

Túl fiatal vagy még akinek nem itt van a helye,
gondolta, végül mégis csak szóba elegyedett vele.
Nem tudni miért nem mondta el sohasem,
ezt a titkát nem árulta el nekem.

Talán fiataalkori énjét látta benne,
talán elvesztett gyermekkorát kereste.
Talán ő benne látta ami lehetett volna belőle,
talán fiatal ártatlanságától kapott új erőre.

Eleinte talán csak a lány pénze motiválta,
és később ott akarta hagyni, miután kihasználta.
Végül egy átmulatott éjszaka után együtt távoztak,
még nem tudhatták, egymásban a szerelemmel találkoztak.

Az élet csodát adott eme két embernek,
egy tiltott románcot, egy újabb korcs szerelmet.
Mely bár mások szemében bűnnek számít,
mégis őszinte tisztasága felülmúlt bármit,

Bármit amit eddigi életem során láttam,
oly tiszta tűz égett abban a két lányban.
Teltek a hetek, hónapok múltak,
románcukkal egy családot örökre feldúltak.

A lány elköltözött otthonról, hogy vele éljen,
napról napra haza máshová térjen.
Nap mint nap mások előtt megalázottan,
dacosan, adrenalin mámorban ázottan.

És működött is ám rózsaszínű fátyolba burkolt tökéletesnek tűnő álmukra,
újra sötétség borult az élet egy utolsó kegyetlen leckét tartogat számukra.

Küzdenie kellett még neki, ki azt hitte már mindent megélt,
ki azt hitte megjárta már mindazt, amitől más csak valaha félt.

Egy újabb züllött bár, egy újabb éjszaka,
egy jól öltözött úriembert kísért most haza.
Ám a megszokott helyett most valami egészen más várta,
hirtelen magát egy beteg, kéjgyilkos ember házában találta.

Amikor fegyveréért nyúlt nem csupán saját biztonságát látta,
szerelmére gondolt ki ma reggel is hüen hazavárta.
A hangtompító csupán egy suttogást hallatott az éjben,
térdre rogyott, minden ízében reszketett ruhája úszott a vérben.

Váratlanul tüzelt a férfinak esélye sem volt reagálni,
hirtelen csönd lett egyedül ő akart kiabálni,
ám a torkát egy hang annyi sem hagyta el,
lelkét gyötrő kérdéseire senki sem felel.

Ha bántasz valakit olyan mintha más emberré válnál,
mintha magadra maradnál, mintha két részre szakadnál,
mintha a világ megingott megrengett,
mintha minden rászakadt volna majd csend lett...

Kínzóan üres természetfeletti csend,
mely körbefon, elmédben lassan felborul a rend.
Egy napon ha elérünk ide csak egy dolgot tehetünk,
mikor a halál a szemünkbe kacag, majd visszanevetünk.

Ő volt az első áldozata a többi már könnyedén ment,
haldokló lelkének most már semmi sem szent.
Valami kihalt belőle, valami ami emberré tesz minket,
valami ami a helyes útra tereli, olykor kiszámíthatatlan tetteinket.

De honnan ered ez a kegyetlenség? Ilyen lenne maga az élet?
gúnyosan felvillantva mindazt a jót és szépet,
amit megélhetnénk, nekünk mégis csak a fájdalom és szenvedés marad,
bizonyos idő eltelte után elménkben egy szál megszakad.

Vele megtörtént ez azon az estén,
tizenhárom ember halála szárad megzavarodott lelkén.
Szeretete meghalt lassan mint a fák,
egy rémült kislány volt kitől az életet ellopták.

A tárgyaláson még szerelme is ellene vallott,
ő csak ült szótlánul, elfogadta mindazt amit hallott.
Az emberek undorodva nézték, megvetették, leköpték,
ez a társadalmi csőllátás, hiszen nem is ismerték.

Mégis felállva tapsoltak azon a napon mikor egy halottat ítélték halálra,
hiszen az emberséget kiölte már belőle az élet és saját családjá.
Akkor elgondolkoztam azon, hogy ezeket a szörnyeket akiktől rettegünk,
valójában a mi bűnös társadalmunk szüli őket, miközben mi éljük elfajzott életünk.

Róla nem hitte el volna senki,
azt mondták nincs már szívében semmi,
még maga sem hitt már benne,
hogy valakit majd újra szívből szeretne.

Ám ahogyan szokott az életben lenni,
mikor borult már minden mikor nem maradt semmi,
a sors morbid, kegyetlen iróniája,
röpke boldogságát meg akkor találja.

Sajnos már túl későn, rajta már nem segíthetett senki,
lelkét lassan felemésztette az örület, nem maradt belőle semmi.
Vajon hol siklott ki, vajon hol tévedt el végleg,
vajon gyilkosnak születünk vagy csak kihozza belőlünk az élet?

Hatalmunkban áll-e dönteni sorsunkról magunk,
vagy csupán egyszerű bábuk vagyunk?
Bármerre is megyünk egy irányba fut minden utunk,
azt ami elrendeltetett megváltoztatni van-e jogunk?

Vajon dönthetünk-e úgy, hogy változtatunk,
vajon mi az, mit még fölálldozhatunk?
Magunkért vagy másokért el mit dobhatunk,
és utána vajon még önmagunk maradunk?

Benne mindenki csak a kegyetlen gyilkost látja,
könyörtelen tetteiért most a kivégzését várja.
De, hogy valójában ki a gyilkos és ki az áldozat,
azt döntsék el maguk, kinek a lelkét eméssze kárhozat.

(Pogány Géza: Korcs szerelmek című
drámájának előzményei)

Budapest. 2007. Augusztus

Kerülőutak

Vannak emberek kik csak előre néznek,
kik haladnak görcsösen csak egy célnak élnek,
ők igazán boldogok soha nem lesznek,
monoton hétköznapijuk végtelenébe vesznek.

Ám vagyunk kik inkább kerülőutakon,
haladunk és néha kötetlen szabadon,
hagyjuk, hogy szél sodorja életünk,
mindaddig amíg így jó nekünk.

Mi kik megállunk megcsodáljuk szépségét,
a tavasz illatát az ég kékségét,
mi kik az apró dolgoknak örülni tudunk,
mi igazán boldogok vagyunk.

Budapest. 2007.03.17.

Elnézését kérem...

Elnézését kérem, ha zavarja levelem,
én azért mégis megírom magának,
lelkemnek az egyetlen eledelem,
éhezni hagyták, oly keveset adának.

Elnézését kérem, ha zavarja személyem,
én azért mégis beszélek magához,
ez maradt az egyetlen szeszélyem,
ragaszkodom elmém ezen jogához.

Elnézését kérem, és ne vegye zokon,
de szeretem... Akár egy neveletlen,
kisgyerek, kit bár megüthet pofon,
érzései meg maradnak befedetlen.

Budapest. 2011.05.02.

A béke szigete

Te voltál...

Szörnyű káoszban a rend,
Mindennapok zajában a csend,
örökös háborúban a béke,
életem legféltettebb éke.

Te voltál...

Végtelenben a béke szigete,
örök boldogság virágzó ligete,
többszöröse az elvárható jóságnak,
nem áldozva soha a mohóságnak.

Te voltál...

Azon tiszta jellem mi megváltoztatott,
tudom ez volt a legtöbb mit adhatott...
Most, hogy nem vagy újra kell tanulnom,
az életben merre is kell el indulnom...

Budapest: 2011.05.10.

Áldomás

Te vagy az egyetlen ki lelkelem megmentheti,
attól amivé válnék más különben elvesztheti,
mindazon elveket melyek utamon vezettek,
mindazt mit bennem eddig mások szerettek.

Próbálom leplezni, bárhogy is mutatom,
elveszek lassan, ellenszerét hiába kutatom.
Téged kérlek rá szavaim soha el ne hidd megint,
még ha nyugtatón szólnék hozzád, még ha óva int.

Még ha biztatón is felelnék majd minden kérdésre,
nem tudok őszinte választ adni erre az érzésre.
Ezért kérlek emeld magasba szomjazó lelkelem,
talán megtalálhatom még áhított kegyelmem.

Álmomban is te őrzöl hozzád indultam el tőled,
nem lesz utánad senki ugyan úgy mint előtted.
Emeld magasba árva lelkelem jöjjön bár kudarc,
hadd mosolyogjak, ne legyen örök ez a harc.

Maradjon meg minden érzés nekem kegyelmesen,
a bánat ne célozza szívem az örök vadászlesen.
Emeld magasba lelkelem had nézzek szemeidet át,
engedd, hogy láthassam én is azt a gyönyörű csodát.

Piciny jámbor lelkelemnek törékeny harmatos virágát,
tisztán gyöngyöző érzéseid érintetlen meseszerű világát.
Ahogy az embereket nézni tudod ne adj te mást,
ahogy a világot látod csak azt az egy áldomást.

Budapest. 2011.04.28.

Akinek látni szeretnék...

Azt hittem változhatsz még amint öregsünk,
amint szép házra, békés családra törekszünk.
De rá kellett jönnöm soha nem leszel olyan,
akinek látni szeretnék, semmit nem veszel komolyan.

Mintha neked a világ csak azért létezne,
ízlésed kiszolgálja, mintha nem is érezne,
csak létezne körülötted minden érzéketlen,
a csöppnyi jószágot benned csak én értékeltem.

Ecser 2011.10.27.

Angyali teremtmények

Mond ki törli el a könnyeket szemeidből,
lelked gyöngyöző izzadságát arcodon,
ki ragadja majd ki remegő kezeidből,
azt a szert mi látszólag segít harcodon.

Ki lesz olyan merész annyira bátor,
körültted lesz-e majd egy olyan valaki,
ki lesz elég erkölcsös és nem marad távol,
kiben talán majd megszólal valami.

Hová tűnt az a személy ki megríkatott,
ki álmokat adott majd lopott az átkozott,
fájdalmon kívül mit adott, rád mivel hatott?
A démon ki gyermeteg lelkedből táplálkozott.

Fohászodom, hogy azon angyali teremtmények,
kik érted egy kicsit is tehetnének,
tőled el ne fordítsák orcájuk,
azért, hogy bízd magad rájuk.

Hogy felismerd őket bármely alakban,
bármely formában szólnak halk szavakban.
Békét hozzanak, ne kelljen könnyeket hullatnod,
vagy azokba fojtva bánatodba fulladnod.

Budapest. 2010.10.18.

Anyám

Mennél felnőttebbé is válok, annál inkább tisztellek anyám!
Ki fáradt kezeiddel asztalunkra mindig friss ételt tettél...
Mennél jobban öregszem, számomra egyre nagyobb talány;
Oly sok türelmet a hétköznaphoz, vajon miből merítettél?

Oly sok erőt, mellyel minden reggel mosolygó arccal,
hajnali robotolás után mégis mindig vidáman ébresztettél...
Fájdalmad csöppnyi jelét sem mutatva, betegen örökös harccal...
Megköszönni, hogyan tudnám mindazt mit értem tettél?

Maradok a te büszke fiad ezzel tisztelgek emlékednek,
s ha eljön a napja mikor apaként én tanácsra szorulok,
ha millió vélemény kering fejemben amin mások elmélkednek,
tanácsért én mégis csak a te drága emlékedhez fordulok.

Budapest. 2011.05.02.

Hideg sínek között...

Hideg sínek közt egyedül fekszem,
a szürke éj lassan reám telepszik,
értelmet nyer minden eddigi tettem,
súlya lassan fáradt vállamra fekszik.

A holnapból ma, a mából tegnap,
a tegnap lassan régmúlttá válik,
hirtelen egy kínzó érzés megcsap,
egy fél emberöltő semmivé válik.

Harminc év nyomtalan eltellett,
mondhatni minden érdem nélkül,
fájó szívem senkinek nem kellett,
lelkem sorsával lassan meg békül.

Körül ölel, én csendben hallgatom,
amint a kopár tarlót vihar rázza fel,
kérdéseim már évek óta halogatom,
rájuk most mégis senki nem felel.

Budapest. 2011.09.01.

Minden meghal...

Megfagyott jégvirágok lepik el a zord szürke utat,
csend borul ránk némán a tél felé mutat.
Későn jön a hajnal, magára oly sokat várát,
akár az első randin ki ígéretekkel áltat.

Végül eljön de már túl későn... Minden megfagyott,
ablakainkon a jég zord, kusza nyomokat hagyott.
És minden meghal... Nem mozdul semmi sem többé,
jéggel borított világba zárva alszik már talán örökké.

Néhány rózsaszál mely megőrizte még szirmait,
mint üveg dísz tárgyak hirdetik némán kínjait.
Egy madár felröppen felkavarva a porhanyós zúzmarát,
mely lassan alá hullik szépen elhozva első havát,

Ennek a zord, komor, rideg világnak,
minden meghal... az élet szikrái feltámadásukra várnak.

Budapest. 2010.10.28.

Kerestem...

Segíts vissza hozni azokat az időket,
amikor igazán szeretni tudtam őket.
Mikor egy naplemente szépnek hatott,
mikor szívem nem volt teljesen halott.

Mikor apró dolgoknak örülni tudtam,
talpra álltam akkor is ha épp el buktam,
s mennél nagyobb is volt a fájdalom,
mindig ki írtam magamból pár dalban.

Nyughatatlan kerestem lelkemnek igazát.
Elindultam néha, kortyolva a szívnek italát.
Részeg mámorba bódultan estem – keltem,
még senkit sem szerettem nálad szebben.

Még senki más nem hozta ki eddig belőlem,
azt az érzést mi mára csak menekül előlem.
Mintha csak óva intene attól, hogy újra éljem,
éhező lelkeimtől többé soha ne kelljen kérnem.

Hová tűnnek el azok a szép reményű álmok?
Melyet felzabál egy rideg konokul üres álnok,
érzelem... És lassan felemésztenek a vétkek.
Fáj. De talán életemet így érdemeltem én meg.

Budapest. 2012.01.02.

Túl nagyot álmodni mert...

Egyszer régen volt a gondolat s abból jött a tett,
az ember álmodni vágyott s a világnak vége lett.
Álmodni szépet, alkotni maradandót tudott,
hatalma soha nem volt elég ami neki jutott...

Minden generációból akadtak páran,
kik naivan hittek a világ uralmában,
kik maguknak akarták minden szépségét,
lerombolva ezzel szűz tiszta épségét...

Uralkodni születtek ők, nem építeni álmokból,
erővel elvenni azt mástól sötét, rideg árkokból,
halomra ölték egymást kit gyűlölttel vert,
természete azért, mert túl nagyot álmodni mert...

Mezőtúr 2011.10.27.

Mind, kiket szerettem...

Mindenki akit eddig szerettem,
kikkel őszintén sokat nevettem,
most ítéletet mondanak felettem.

Mind mire oly sokat törekedtem,
munkám gyümölcsét helyettem,
most más aratja le, elégedetten.

Legyen velem bármely kegyetlen,
mindazok, kiket annyira szerettem,
nem látnak majd kedveszegetten.

Talán kicsit tapasztalatlan lehettem,
utam során néha botlottam, elestem,
mégis szerettem őket, önfeledten.

Több idő kell, árulásukat feledjem,
érzelmeim ne maradjanak fedetlen,
bánatom ne kelljen rejtegetnem.

Előttük kiket szinte eszeveszette,
szerettem, szinte már kiéhezette,
mégis itt hagytak számkivetetten.

Lassan hiúságuk fölé növekedtem,
csalódásaim árán kényszeredetten,
lassan olyan férfivá cseperedtem.

Ki nem búslakodik már csüggedten,
ki nem fél meg maradni független,
ki nem keresi őket már elveszette.

Mind azokat kiket annyira szerettem,
kiknek a lelkemet lábaik elé vettem,
érzelmeim megmaradnak szennyezetlen.

Keszthely 2011.06.23.

Békesség

Az éj érintetlen szentségét magányosan róttam,
megbékéltem már mindazzal ami valaha voltam,
megtisztultam láncaim eldobtam megbocsájtottam mindent,
kezeim kinyújtottam a semmibe és megérintettem istent.

Budapest. 2006.12.10.

Bizalom

Megbocsájtom bűneid hiszen tudom nem lehet,
parancsolni a vágyaknak, ám az ki igazán szeret,
szívét nem zárja el tőle örökké akár egy kőszikla,
tudja nem parancsolhat neki elég egyetlen szikra.

Elég egyetlen lépés csak egy ami félre siklott,
és mire felébredsz elveszítéd, többé már nincs ott.
Ezért kérlek bármi is legyen amit a múltban tettél,
ne szégyelld, ne hidd, hogy szememben kevesebb lettél.

Ne ígérd, hogy szeretni fogsz amíg csak élek,
ne adj táptalajt soha annak amitől annyira félek.
Ne szabadkozz, ne ültess el hamis álmokat,
ne legyen kompromisszum, ne legyen áldozat.

Ne mondd soha hasztalan nekem azt, hogy szeretsz,
ne ígérd soha, hogy az életben soha nem feledsz.
Csak bújj hozzám és ölelj mint harcba indulót utoljára,
mint akit soha nem látsz többé és utolsó emléke a mára,

Emlékeztesse őt akkor is ha többé már nem lehet,
szemébe soha nem nézhet annak akit annyira szeret.
Nem kérek őszinteséget, nem kérek bánatot,
csupán egy esélyt, hogy a lelkedbe láthatok.

És választ kapjak arra ami igazán fontos neked,
én ígérem ha ezt megteszed megfogom kezéd,
és legyen bármi az ára odáig kísérlek ahol elérheted,
amennyiben lelked bársony szőnyegét elém veted.

Budapest. 2011.03.28.

Távolodom...

Távolodom mindentől mindenkitől,
néha elegendem van mindenkiből,
a város zajától távol,
egyre messzebb a valóságtól.

Szürkülnek már a fények,
mind jobban amint lépek,
egyre távolabb míg nem marad,
csak én és néhány gondolat.

Budapest. 2010.10.07.

Felemelkedés

Csak ültünk egymás mellett szótlánul órákon át,
puha lágy homokba temetve fáradt lábunkat,
és úsztunk a fényben mit szem már nem is lát,
csak néztük egymást elértük tökéletes álmunkat.

Igen a felemelkedés előtti állapot visszhangja,
mikor szerelmünk pusztá energiaként létezik,
mint csupasz vázakat törékeny testünket itt hagyva,
kiragadja lényünk, útjának új állomására érkezik.

Röpke földi utunk a végéhez érkezett amit már éreztünk,
rövid látogatásunk itt mindkettőnk nagyon élvezte,
választ kaptunk mindenre amit valaha kérdeztünk,
lényünk egybe fort külön külön már nem létezne.

Évtizedek alatt megtanultuk azt ezért jártunk itt,
minden tettünk és cselekedetünk ide vezetett,
néhány ősi legenda melyen sok ember legyint,
csak az árulkodik róla, hogy e két ember valaha létezett.

Budapest. 2011.03.31.

Gondolatbűnök

Érezted már azt, hogy életed nem teljes,
hogyan nem érheted el azt mi számodra kedves,
vagy csupán bántottak és te nem vettél revans-ot,
hajnali gyűrött tükörképéből vélsz visszatekinteni egy másik arcot.

Egy önző ego egy bántó mártír szellem,
egy eddig rejtőzködő, ismeretlen, rémisztő jellem,
fullasztó ölelése húz lefelé a mélybe,
úszol az árral küzdenél ellene de mégse.

Képzeld el egy folyót melynek elmerülsz lágy sodrásában,
lelked mélyére nézve légy olyan mint amit te keresel másban,
engedd, hogy gondolatbűneidből néhányat megritkítson,
a folyó mély enged, hogy megtisztítson.

Budapest. 2006.04.14.

Sápadt holdfénynél...

Ragadj ki engem eme közegből,
taníts meg meghalni az elvekért,
had lássam én is olyan közelről,
mindazt a szépet, amit ő remélt.

Sápadt holdfénynél keringünk,
valami volt mi mára el veszett,
valami még hiányzik szerintünk,
pirinyó gyémánt mi porba esett.

Hangosan kacag most lucifer,
sápadt holdfénynél hívott táncra,
egy újabb lélek neki nagy siker,
és kötötte lelkem örök rabláncra.

Budapest. 2011.12.22.

Ujjaid körül...

Éhező lelkemnek morzsát dobsz,
érzékeim zálogát kezembe helyezve,
egy kicsit mindig lelkemből lopsz,
egy darabját mindig lefelelve.

Míg egy napon nem marad semmi,
s mikor nálad újra itt leszek,
nem lesz majd itt senki,
s akkor nem tudom mit teszek.

Egy darabot mindig belőlem kiragadsz,
egy darabot mindig magadhoz veszel,
mindig mikor újra s újra megtagadsz,
nem tudod velem mit is teszel.

Neked csak játék bábod vagyok,
csupán egyetlen egy a sok közül,
félek egyszer mindent hátra hagyok,
gombolyag vagyok csupán ujjaid körül.

Budapest. 2011.02.04.

Elveszni lassan...

Úgy érzem a ördög jött el értem,
egy vonzó, csábító nő képében,
és mindaz, ahogy eddig éltem,
elenyészik a sátán sűrű vérében.

Lassacskán a lelkem elveszítem,
minden nappal kevesebb marad,
és bárhogyan is féltve el kerítem,
a tisztító tűz bugarába szakad.

És ellent mondok újra a józan észnek,
mikor naponta újra ármányát elfogadom,
és a játékát üzöm, elveim elenyésznek,
a purgatóriumban helyem lassan elfoglalom.

Tudván a titkok titkát mégis miért teszem,
az ajánlata miatt oly csábító éhező lelkemnek,
miért veszi el újra és újra józan eszem,
miért oly nehéz megmaradni embernek?

És minden éjjel miután vele háltam,
elveszitek valamit mindig egy keveset,
lelkembe nézve megint nem találtam,
egy darabot elmém hiába keresett.

Akár egy lélekszívó vámpír kecsegtető csókja,
mennyei ígéretekkel az esendőt megvezetve,
de legyen bármely csalfa is az ő hamis bókja,
tudom mindaz mit kapok lelkemmel lesz megfizetve.

Budapest. 2011.04.06.

Úgy hiszem...

Elteltek évek az idők változtak,
vannak kik régen talánátkoztak,
mára szinte barátaimmá lettek,
s azok kikről úgy hittem szerettek,

Eltávolodtak kik fontosak voltak nekem,
mára mind csupán furcsa idegen,
talán az idő kuszálta össze úgy hiszem,
vagy emlékeimben tovább őket csak én viszem.

Budapest. 2008.09.10.

Túl azon a ponton...

Azt hittem könnyebben fog majd menni,
azt, hogy mindig lesz majd valamit tenni...
Ami talán eltereli figyelmemet egy kissé,
bár tudtam az érzést nem teheti semmisé.

Nem értem meg, hogy téged nem érdekel,
hogy szavaim már többé soha nem érhet el...
Most életem talán legnehezebb időszakában,
egyedül ülök az üres, magányos lakásban.

És csak gyötröm magamat megannyi kérdéssel,
annyi félelemmel teli szálnalmas kínzó érzéssel.
Annyi gondolat átsuhan elmémen féltéssel,
mindig fájdalommal telve egyetlen kéréssel.

De hiszen nem hallgatja meg senki szavaim,
és érzéseim megmaradnak, bezárják falaim.
Melyek közé rekedtem kijutni nem tudok...
Mivé leszek? Vajon majd meddig is futok?

A valóságtól távol elzártan meddig élhetek,
egy halott érzést magamban meddig védhetek?
Összecsapnak a hullámok még fel sem fogtam...
Mindennek vége... Csak saját lelkemből loptam.

És elmennek a vendégek is kik eddig színezték,
utam, sötétre vált a jövő... Úgy visszamennék...
De túl jutottam már a ponton ahonnan nincsen,
többé visszatérés... Látom mennem kell innen...

Budapest. 2011.06.03.

Visszavágyni

Felidézni emlékeket melyeket elveszettnek hittünk,
pedig megfogadtuk vissza soha nem tekintünk.
Visszavágyni álmokat melyekben csalódtunk rég,
valamiért most mégis újra szívünkben ég.

Harcba szállni valamiért mit más feledne,
annak tudatában, hogy újra úgysem szeretne,
talán az egyik legrosszabb lelki gyötrelem,
nincs előle menekvés, nincsen kegyelem.

Budapest. 2006.02.02.

Vagyok amennyi vagyok...

Nincs már itt semmi,
még a csönd sem mi eddig lágyan átölelt,
már nem szól senki,
nem biztat szó, mi eddig átlag fölé növelt.

Talán ennyi vagyok,
vagyok amennyi vagyok azt nem tagadom,
minden amit kapok,
minden mi lényegem azt most neked adom.

Jöjjön bár fagyos tél,
ködös, rideg, zimankós, fázós hajnalokon,
midőn az idő el ítél,
embernek maradok zord magányos napokon.

Mint a magányos fenyő,
melynek ágait vihar tépte, lassan befödte a hó,
ágai az időt körül ölelő,
átutazó vándor lelkeknek menedéket adó.

Budapest. 2011.10.19.

Treiner Zsuzsanna és Pogány Géza duettek:
- Hogyan szeresselek?

Nem értem miért nem hallom őt nevetni,
taníts meg kérlek újra az életet szeretni.
Szeretném a sok rosszat mi eddig ért, feledni,
taníts meg rá hogyan kell lelkembe temetni

Szeretnék felnézni újra a kék égre,
égszínkéék csillogó szemeidben égve.
Élvezni orcád szegletén a mosolyt,
és eltörölni bánatod minden komort.

Taníts meg rá, hogyan szeresselek,
nap nap után miképp keresselek.
Taníts meg rá hogyan legyek olyan,
aki nem vesz mindent véresen komolyan.

Taníts meg rá hogyan csókoljam gyengéden nyakad,
úgy hogy elálljon lélegzeted s minden szavad.
Taníts meg rá hogyan legyek figyelmes,
hogyan legyen az érzés velem kegyelmes.

Budapest. 2011.04.11.

Amikor semmim nem volt...

Amikor semmim nem volt...

A legboldogabb akkor voltam,
nem tudtak már elvenni tőlem,
semmit, naivan úgy gondoltam...
Mégis mindig akadt ki elhalássza előlem.

Amikor semmim nem volt...

És eltűntek az érdek barátságok,
mint ék kövek lassan csiszolódtak,
eltűntek velük az álnok hazugságok,
szavaik már csak lelkemben morgolódtak.

Amikor semmim nem volt...

Csak a legtisztább és leg fényesebb,
csak a legőszintébb mely meg maradt,
nekem egyedül a leg bensőségebb,
magamra nem hagyott, tőlem el nem szakadt.

Amikor semmim nem volt...

És csak jöttek a gondok sorban,
elmém mégis tisztán tudtam tartani,
s bár hiába feküdtem a porban,
végül így tudtam őket messze el hajtani...

Budapest. 2011.05.06.

Megvetést szül...

Olykor a szeretet önmagába fordul.
egy apró érzelem túl csordul,
esendő lelkünkbe mar orvul,
elménk rossz irányba mozdul.
Egy szép emlék fakul, torzul,
a fájó szív szeretetért koldul,
olykor az esemény felgyorsul,
a szív hangjával szembe fordul.
Megvetést szül olykor előfordul,
Gyenge elméje enged megbolondul,
már gyűlölet dolgozik átkozottul.
Olykor a szeretet önmagába fordul.

Budapest 2011.12.26.

Lelkemnek vendége...

Úgy szerettem volna őszinte barátod lenni,
éveken át te érted sok jót, sok szépet tenni.
Úgy szerettem volna történeteidet hallgatni,
bús szemeidbe nézve barátságot vallhatni.

Én nem tudhatom, mi az a rossz lelkemben,
mit eddig utam során jártomban-keltemben,
nem vettem észre, számodra mégis taszító,
hibás jellemem mely miatt lelkembe hasító,

magányos vállamra most pokoli üresség ült,
a szép barátság dallama lassan elcsendesült.
Én nem tudhatom miért nem lehetek neked,
őszinte barátod, miért fordítod el tőlem fejed?

Miért nem engedsz közel lelkedhez engem?
Csak azt látom: Itt már nincs mit keresnem.
Két hónappal ezelőtt hittem: semmi nincsen,
mi ezt elvehetné tőlem, ez egyetlen kincsem.

Barátságunk lehet, mely annyira tiszta érzelem,
nem létezik az a bánat, nem létezik az a sérelem,
mely porrá zúzhatná a köteléket kettőnk között,
most mégis búcsúzom, az érzés lassan el szökött.

És nem maradt más csak egy boldog nap emléke...
Lelkem halk sikolya utánad, ki szívemnek vendége,
ki szívemnek bérlője voltál csupán néhány órára...
te ki lelkem buzdítottad örömteli bár röpké nótára.

(Egy remélt barátom röpké emlékére...)

Budapest. 2011.06.13.

Egy kapcsolat vége

Kapcsolatunk bimbóját letépte a szél,
mint egy törött ág, nem lesz belőle már virág.
Ezután üresség és magány tölti be szívemet,
tépdesi lelkemet, hisz tudom: elveszítelek.

Budapest. 2002.03.24.

Ártók és álnokok...

Ártók és álnokok ideje lelketekbe ássatok,
én vagyok a fény azért, hogy lássatok,
hogyan megértsétek végre célotok hasztalan,
a gyengék mellé állunk, bánatuk nem vigasztalan.

Ti akik az évek alatt csak ártottatok,
ti akik nap mint nap csak bántottatok.
Nézzétek mivé is váltam miattatok!
Ártó démonaim kik rajtam mulattatok.

Nézzétek milyen ember is lettem!
Büszke vagyok mindenre amit tettem...
Mert amikor a fájdalom lelkemen áthaladt,
megtisztultam... Csak békesség maradt.

Mára már ha egy barátot el veszítek,
megnyugvást mások segítségéből merítek.
Mára ha bántóan szólsz, ha ártanál nekem,
most szinte már csak jót teszel velem...

Kik okoztatok annyi éjszakát álmatlan,
szünetelt tőletek a sok sok ártatlan.
Most nézzétek célt nem érhetek soha!
Legyen az bárki vagy bármely mostoha.

Elmém tisztán tartom, lelkem szabadon,
fülemben nem suttoghattok éjjel a falakon.
Mennél több gonoszszógot kapok tőletek,
annál inkább egy őszinte tiszta utat követek.

Mennél többet ártottatok az évek alatt,
szívem annál inkább emberibb maradt.
Másoknak én csak mosolyt csak jószógot adok.
Hát nézzétek! Büszkén emelt fővel haladok.

Budapest. 2011.05.13.

Szárnyak nélkül

Szárnyak nélkül szállunk szabadon,
néha padlót fogunk, mégis érezni akarom.
Mert ilyen a szerelem, vágyom rá nagyon,
mint apró hópihe elégni forró ajkadon.

Budapest. 2005.11.18.

Rezzenések

Néhány jó szó elég lett volna,
néhány kedves mondat talán...
Bennem most nem haldokolna,
szerelmemet felváltja a magány.

Néhány megosztott gondolat,
néhány röpke órányi figyelem,
talán megoldaná a gondokat,
most ismét egyedül cipelem.

Nem voltak hatalmas igényeim,
nem kértem soha annál többet,
mit én nyújtottam neked... Éveim,
mit értünk adtam, hogyan gyötörhet?

Hogyan fájhat mégis mi szépnek,
mi oly csodás érzelmeknek indult?
Miért eresztettük mégis szélnek?
Rezzenések csupán lelkünk letisztult.

Pedig nem kellett volna más,
néhány jó szó egy vallomás,
tán csak egy őszinte kacsintás,
bőrömmön egy kósza tapintás...

Egy kedves mosoly hajnalban,
talán megoldott volna mindent,
talán nem zúgna e halk dalban,
talán nem fájna nekem így bent.

Lelkünk rezzenéseit szó nélkül,
hagyva mindig a másokra várunk,
érzelmeinket ki éheztetve végül,
tudom nekünk el kell majd válnunk.

De ma még csókolj, csókolj utoljára...
Lelkünk rezzenéseit most kivételesen,
hallgassuk meg amíg a táncát járja,
amíg még érinthet csendben tenyerem.

Budapest. 2011.05.27.

Vihar közeleg...

Vihar közeleg hatalmas robajjal,
kék villámok cikáznak égi zajjal,
akarata előtt meghajolnak a nyírfák,
tomboló dühös lökései ágait nyírják.

Messzi távolból morajló dörrenések,
gyorsan közelednek s én körbenézek...
Vadul korbácsolja fel a nyugodt vizet,
csendben bólogat a susogó nyárfaliget.

A hatalmas szürke égi dunnák felettem,
megnyílnak, óh de mennyire szerettem,
gyermekként még az ingemet is levettem,
ilyenkor vidám arccal az égre nevettem.

Budapest. 2011.05.25.

Nyughatatlan

Egy forró augusztusi délután volt, megérintett a természet csendje,
nyugodt kis kertvárosi hétköznapijaink megszokott rendje.

A városból kivezető úton sétálgattam magamban,
kósza gondolataimat próbáltam formába önteni szavakban.

Mikor megpillantottam, az út túloldalán állt talpig játszintkében,
oly szép volt akár az angyalok az égben.

Túl szép, túl fiatal még lelke oly heves,
vad még meggondolatlan, talán ettől oly nemes.

Formába öntött pillanat, mintha szerelmes lenne,
mintha tekintetével szüntelen valakit keresne.

Türelmetlenül forgolódott körbe, talán a barátját várta,
akaratlanul is minden pillantását emlékezetembe zárta.

Olyan volt mint aki kijárta a boldogság útját,
és közben megtalálta az örök fiatalság kútját.

Túl szép, túl fiatal még lelke mintázatlan,
az élet súlya számára még tisztázatlan.

Olyan szép éberem is olyan mintha álmodna,
nyughatatlan lelkével fest egy képzelt vászonra,
egy olyan világot melyben érdemes élni,
szememben ez teszi őt széppé, el tudnám örökké nézni.

Budapest. 2006.11.02.

Olykor

Olykor mikor vállamat nyomja az élet súlya, a világ gondja,
mikor kezem senki nem fogja, el senki nem mondja:
Miért ilyen az élet? Álmainkat a hétköznapiok zúzzák szét,
monoton tejfehér ködfátyollal borított ketrecbe zárt lét.

Olyankor mikor rám telepszik az érzés,
felgyülemlik bennem megannyi gyötrelmes kérdés,
olyankor leülök egy tóra néző padra kinyújtóztatom testem,
fáradt szemeim a végtelenbe húzódó semmibe meresztem.

Szemem lassan hozzászokik ehhez a sötét nyugodt világhoz,
a tó lágy zenéje megnyugtat, hullámai csapódnak a parti sziklákhöz,
a szélben táncoló nád susogását elnyomja, ahogyan a tücsök hegedül,
élvezem, hogy senki más nem lát, csak én ülök itt, csak én egyedül.

Az égen egy haldokló csillag utolsó csóvája tüzet gyújt,
fénye évmilliók óta utazott míg végül szememben kihuny.
Zápor közeleg érezni a tó felől felszálló sűrű párat,
hideg az éjszaka, leheletem ajkam körül járja a táncát.

Lassan elnémul minden, nem hallatszik már, ahogyan a tücsök citerál,
az egyre erősebb feltámadó szél egy vén viharvert nyárfát cibál.
Majd elered az eső, nagy szemű langyos nyári zápor lágyan simogat,
arcomat mossa gyengéden, legyűr a fáradtság engem az álom hívogat.

Nem fáj most semmi, nem kínoz megannyi gondolat,
békét találtam, néhány röpke órára messzire üldöztem a gondokat.
Ilyenkor leülök egy tóra néző padra, kinyújtóztatom testem,
lassan már látom a választ, amit mindig is kerestem.

Budapest. 2006.03.21.

Hősiesség

Az igazi hős az ki feláldozza életét,
hogy azzal megmenthesse másokét,
még annak tudatában is, hogy tettét,
talán nem fedik fel soha, hogy elismerjék.

És fáradt meggyötört testét,
egy jelöletlen sírba temették,
mások még azt sem tudják, hogy valaha élt,
pedig a saját életét áldozta másokért.

Budapest. 2006.02.02.

Olyankor

Olyankor mikor-e világ fájdalma rám borul,
lefekszem a partra hol egy farönk úszik a vízen,
mellette egy gém halászik némán a csend megszorul,
a vad világ érintetlen békéjére találtam itten.

Az üde illatos avarban pihenve hanyatt fekszem,
mellettem törékeny ibolyákat kecsesen táncoltat a szél,
nyugalom járja át lassan megfáradt testem,
amint eme néma világ szépsége megkínzott lelkemhez ér.

Fölém magasodó szomorú fűz értem nyúló karjai,
melyről a friss hajnali harmat arcomra csepereg,
látszatát nyújtva, mintha sírnék, mintha bántana valami,
helyettem mégis a magányos kakukk bánatos dala kesereg.

Budapest. 2006.03.15.

Óva intették

Illatod olyan akár a friss harmatos moha,
zúzmarás avar mit nem szennyezett soha,
nem pusztított ember, kezei nem érintették,
önző lényétől védelmezve eddig óva intették.

Akár őszi rózsa, kies elhagyott hegyoldalon,
csendben mély távolból zengő halk oltalom,
távolságra int a civilizációnk pusztító zajától,
az ismeretlenre áhító lelkének ősi óhajától.

Akár halkan susogó, virágzó mandulafák ligete,
megbújva csendben távol a békesség kicsi szigete.
Hogyan maradhatna ily tiszta, hogy ne piszkolja,
emberi gyarlósága tisztaságát idővel le ne gyilkolja.

Budapest. 2011.06.28.

Lilian

Mond hát el nekem kedves Lilian,
velünk az élet olykor miért ilyen?
Megtépáz mint a szél kerti íriszen,
átsuhanó vad zápor rásírja irigyen,
olykor mily nehéz milyen másmilyen.

Budapest 2011.10.28.

Az ördög maga

Szolgáljon intő példaként, lám mit is tehet,
a szeretet hiánya lássuk hová is vezet,
milyen hatással vagyunk mind sorsára,
hiába próbáljuk ráfogni bárki másra.

Mi tettük ezt és nem ő választotta,
szívét a magány lelkét a düh lassan elárasztotta,
csak fortyogott vált belőle lassan az ördög maga,
hiába kiabálna magába fojtva minden szava.

Csak kínozza de, hogyan is lett ő szörnyeteggé,
ahhoz, hogy lássuk nem néztünk a dolgok mélyére eléggé.
Utaznunk kell kicsit az időben, hogy megértsük végre,
mi tettük ilyenné nem más és nem lucifer vére.

Csupán mi emberek kikre a legjobban számított,
mi hagytuk magára, mi voltunk ki ámtott.
Maga az emberiség önnön léte viselte meg őt ennyire,
vér szerinti szülei voltak kegyetlenek, de még mennyire.

Mikor még meg sem született húsz évvel ezelőtt,
anyja és apja szegte mit ígért egymásnak az oltár előtt.
Kár volna hibást keresni mindketten vétettek,
ellenségei maguk voltak a boldog életnek.

Nap mint nap köztük örökös háború dúlt,
egy napon a férfi hazatérve ittas és feldúlt.
Gyenge elméjében valami egy pillanat alatt megszakad,
és olyat tesz mit bánni fog, amit nem szabad.

Mire rádöbbsent már késő volt számukra,
égő tüzes poklot szabadított kicsiny házukra.
Minden a lángok martaléka néhány perc alatt,
csak por és hamu más semmi nem maradt.

Csupán egyetlen gyermek ki csak 2 éves volt,
csak ő élte túl, mikor rá találtak a pincében guggolt.
Apja zárta be őt talán, hogy büntesse érte,
amiért anyja oly sok figyelmét, törődését kérte.

Tettét tán az irigység, tán a gyűlölet szülte,
nem tudhatta senki még: lelkét a pokolra küldte.
Múltak az évek intézetből intézetbe vándorolt,
ki támogatta ki szerette volna soha nem volt.

Szépen lassan kihalt belőle minden emberi érzelem,
honnan is tudhatná nincs az az értelem,
nincs az a tudomány melyet elsajátítva,
megérthetnénk ezt hiába volt tanítva.

Mást nem jelentenek számára csupán üres szavak,
szerelem, család, gondoskodás mint üres tavak,
mint kiszáradt folyómedrek amelynél meg nem állunk,
csodálni szépségét, mi csak a túlpartra látunk.

Ez az elfajzott beteg világ kiokád magából minden fájdalmat,
amit képzeletünk felfoghat, minden szánalmas kínzó ártalmat,
mindaddig túrjuk amíg valami megszakad,
de ha eljutunk idáig lelkünkben vajon mi marad...?

Budapest. 2011.03.21.

Amatőr költők társasága

Ez a közösség mire igazán büszkék lehetünk,
írásainkkal az olvasókért valami jót is tehetünk.
Elménk feltáratlan, olykor szeszélyes világát,
lelkünk sokszor csapzott megtiport virágát.

Most átnyújthatjuk rím csokrokba szedve,
tapasztalásainkat használva papírra vetve.
És te kedves olvasó ki ide tévedtél közénk,
lelkedhez szólnánk kicsit, ülj le hát körénk.

És nézd hát gondjaiddal te sem maradtál,
te sem vagy egyedül, csak ennyit garantál...
Eme kis közösség neked csak ennyit adhat,
szívedben a fájdalom egy kicsit le apadhat.

Mi is megnyugszunk kicsit mikor ide hordjuk,
verseink, inkább mint, hogy magunkba fojtsuk,
és lassan vergődve fullasztón emésszen minket,
nézz reánk és lásd tisztán ragyogni szemeinket.

Hallgasd hát csendben mit mondani szeretnénk,
kedves olvasó ez a legtöbb mit értetek tehetnénk.
Én pedig zárom most soraim azzal a köszönettel,
eme csodás emberek műveit átnyújthatom ezzel,

Az Amatőr Költők társasága című virtuális kötettel.

Budapest. 2011.05.25.

Kipusztulás

Naponta mindaddig kihál 300 faj,
amíg az ember a domináns, az a baj.
Vad éhsége nem ismert soha kegyelmet,
sem önmegtartóztatást sem fegyelmet.

Szomjúsága által kiszáradtak nagy tavak,
bosszú szomja miatt kipusztultak a halak.
Elméje üres sivataggá változtatott mindent,
mindent mi valaha élt, és nem ismer istent.

Még saját faját is képes lenne kipusztítani,
a hozzá hasonló barbárt harcra buzdítani.
Mindaddig amíg köztünk egyetlen élő is talál,
dúhe felfoghatatlanul tombol mindent felzabál.

Majd eltűnik... Mindazzal az egoista nézettel,
hogy ő uralta e bolygót, erővel, dühvel, méreggel.
És fellélegzik minden a planéta újra kizöldül,
nem pusztít többé, kezében fegyver nem dördül.

Lassan elenyézik minden mit valaha épített,
a természet újra alkot vele szemben szépitett.
Elmossa házait, felhőkarcolóit mi szimbolizálta,
alkotói nagyságát, értelmét de lelkét mégsem találta.

És azon kevesek kik látták az emberiség végzetét,
kik tudták nem kéne eldobnia az ajándékát, életét,
azon kevesek kikben felcsillant szikrája velük vesztek el...
Miért pusztítjuk önmagunkat? Erre a kérdésre senki nem felel.

Budapest. 2011.04.07.

Élek?

Semmi nincs mi itt tartana engem mégis élek,
senki nincs ki marasztalna engem mégis itt vagyok,
a haláltól nem én csak az élettől félek,
mert semmi nincs mit hátra hagyhatok.

Budapest. 2005.08.03.

Formába öntött pillanat

Formába öntött pillanat,
mintha szerelmes lenne,
most már örökké így marad,
talán sohasem feledte.

Formába öntött pillanat,
meg nem fakul soha,
feledhetetlen kínzó gondolat,
szüntelen tündöklő csoda.

A lány megtarthatatlan,
szabadnak született madár,
fáj minden gondolatban,
vajon most hol száll?

Fáradt kiégett útját,
vesszőfutását kínzó múltját,
feledni most már hazatérne,
ám sóhajai elszállnak az éjbe.

Budapest. 2005.10.25.

Lányka, kelj fel!

Lányka, kelj fel és szórd teli e világot,
mosolyoddal, ragyogó szemeid amit látott,
ahogyan csak te tudtad nézni az embereket,
jószággal, mi téged végül eltemetett.

Lányka, kelj fel mentsd meg ezt a világot,
bocsájtss meg bűneit, amiért oly sokat bántott.
Térj vissza közénk, mint egyetlen tiszta szívű lény,
kiben még él az a rég elfeledett őszinte erény.

Mellyel hatottál azon szerencsés emberekre,
kik ismertek, kik lényedet lelkébe temette.
Lányka, kelj fel álmod ne legyen végtelen,
a világ elpusztítja magát, nélküled oly védtelen.

Budapest. 2010.10.28.

Szonett Klárához

Verseiddel töltöttem el estém,
gondolataid fülemben csengtek,
néma béke járja át most elmém,
közben egy dalt magamban zengek.

Mily tetszetős változó cselekmény,
amint a sorok szemem előtt mennek,
soraidd mind magamhoz ölelném,
szép szavak ezek érző szívemnek.

Érzem élet lakik bennem legbelül,
hogyan ismerhetlek büszkévé teszel,
te ki lényedet rázúdítottad e világra,

Kiben eme csodás, nemes lélek elterül,
te vagy ki üres papírra rímeket lehel,
te hozzád szól e szonett kedves Klára!

(Kőműves Klára
kortárs író, művész és filozófus barátomnak...)

Budapest: 2011.10.22.

Dallamok

Minden pillanat visszatér,
minden szó ami csendet ér,
mintha elmúlt volna már,
mégis újra s újra visszajár.

Édes dallam mi szüntelen,
zenél bennem, ez kell nekem,
hamis ábránd és semmi más,
csak egy szó egyben egy vallomás.

Egy éretlen fiatal fellángolás
holt időre bölintott áldomás,
nem volt más, mégis,
hittél benne, ahogyan én is.

Budapest. 2007.08.20.

Csendesen

A megfáradt szavak most pihenni térnek,
lágyan, csenden amint lelkemhez érnek.
Fáradt gondolataim sebeiből nem vérzek,
nem bánthattok többé bánatot nem érzek.
Kínzó ármányaid lelkembe nem tépnek,
elmém tisztaságát megtartom ily épnek,
átadom lassan a körül ölelő halk szépnek.

Csendben bólogatnak a fák viharos estén,
csöndre int a sötétség, körbefon enyhén,
álmos szemekkel bámulok párás lencsén,
halk álom felé lomhán baktatva menvén,
egyre fáradtabb már pihenni vágyó elmém,
uralja a csönd angyala békésen, gyengén.

Nem szállok most vele fölösleges vitába,
nem kulcsolom kezeim hasztalan imába.
Elrendeltetett dolgaim nem teszem tisztába,
újra és újra fejem nem hajtom ebbe az igába,
vallomásaim nem szólnak többé némán hiába.

Nézem amint apró hópihék ablakomra szállnak,
szépen lassan sűrű egybefüggő takaróvá válnak.
Mielőtt elmosásuk szemeim előtt cikázó árnyak,
szemem lehunyom, csendesen csapkodó szárnyak,

halk lüktetése törí meg ezt az egyetemes rendet,
susogása kitölti most a mindent átfogó csendet,
szél tépázza, hallani lehet amint némán reszket.

Lassan elmúlik nem marad más utána csak békesség,
csönd borította megnyugtató lassan pulzáló fényesség.

Budapest. 2011.07.16.

Az álmok sorsa

Minden álom sorsa az ébredés,
minden út célja az érkezés,
néhány döntésünk mindig tévedés,
elfogadni ezt lehet, hogy kevés.

Budapest. 2006.03.06.

Csacsi öreg kutyám

Csacsi öreg kutyám hányszor megbüntettelek.
Másfél méternyi rabságra... Pedig szerettelek.
Te akár egy gyermek mindig csínyt tettél,
sárosan csendben lopózva az asztalról ettél.

Mégsem tudtam haragudni mikor rád néztem:
Szereteted sugárzott én már tudni véltem,
az egyetlen őszinte, önzetlen barátom voltál,
szavak nélkül is mindig lelkemhez szóltál.

Csacsi öreg kutyám most, hogy egyedül hagytál engem,
Ki őrzi házamat? Mond! Ki őrzi még lelkem...?
Még egy ilyen őszinte barátot hol találok?
Csacsi öreg kutyám... Most sírod fölött állok...

Budapest. 2011.05.16.

Emléköl...

Megszületünk s megyünk, megállni nem lehet,
pedig néha úgy visszaforgatnánk az idő kerekét,
megpihenni nyugalmat adó vállán de mi mást tehet,
egy rémült gyermek aki e világban nem találja szerepét.

Itt mindig megnyugvásra lelt, magába szívja erejét,
meleg otthont talált végre, hol némi szigorral vegyül,
a jótanács, akár egy angyal ki szeretetét, fényét-melegét,
reánk szórva gyógyította lelkünk mely lassan át lényegül.

Mennél felnöttebbé is válunk, annál jobban tisztelünk,
Ki fáradt kezeiddel asztalunkra mindig friss ételt tettél...
Mennél jobban öregsünk, annál inkább felnyílik szemünk;
Oly sok türelmet a hétköznaphoz, vajon miből merítettél?

Oly sok erőt, mellyel minden reggel mosolygó arccal,
hajnali robotolás után mégis mindig vidáman ébresztettél...
Fájdalmad csöppnyi jelét sem mutatva, betegen örökös harccal...
Megköszönni, hogyan tudnánk mindazt mit értünk tettél?

Megszületünk... Élünk s halunk mert sorsunk elmondott,
már régen... Bár keressük a kőbe vésett jeleket, mert itt vagyunk.
Vajon mi az mit nem mostak el a századok, az idő el nem koptatott?
Egyetlen dolog marad utánunk, csupán amit mások szívében hagyunk.

Budapest. 2012.01.04.

Postás

Szakadt zöld táskáján az idő már nyomot hagyott,
járja végtelenbe húzódó utcáink üres jégbe fagyott,
rideg, magányos útját a sűrűn hulló hó lassan elfedte,
egy ember sem jött szembe, mióta munkáját elkezdte.

Legnagyobb ellensége a fagy mi a vidéket most uralja,
mi körbefon lassan mindent körötte, felé azt sugallja,
ismét hosszú, hideg téli napok várnak rá kíméletlen,
sok sok didergős nap várja még, hogy újra éledjen...

Újra napos tavaszi zsongásban, hosszú útját folytatja,
csengetéssel a lépcsőház csendjét ismét meg bolygatja...
Egyik ház a másik után, minden udvarban sok régi barát,
sok régi ismerőst talál, amint járja megszokott útvonalát.

Az öregebbek az udvar közepén kis tölgyfa pad körül,
kártyáznak hideg fröccs mellett, eperfa árnyéka mögül,
intenek és kérdik hangosan: Postás úr! Hozott valamit?
Egy levelet mely boldoggá tesz vagy elszomorít valakit.

A gyerekek megpillantván hangos kiabálásba fognak:
Postás bácsi, Postás bácsi had segítsünk... Harsognak.
De ő csak megy tovább, a sarkon kinn áll már a "házi néni",
még a ládákig sem jut el, ő fürkésző szemével szigorúan nézi.

Ki és mit kapott aznap a házban, mivel más dolga nem akadt,
máris rohan vele szomszédjához hadarva mesélve a látottakat.
De ő csak megy tovább, még sok ház és sok ember várja,
ma még sokan kérdeznek tőle miközben megszokott útját járja.

Budapest. 2011.06.27.

Gyűlölet

Azon visszataszító emberi érzelmek közé sorolható,
melynek értelme meg nem fogalmazható,
hasztalansága szavakkal el nem mondható,
mégis szinte minden emberben megtalálható.

Haszontalan egy hamis emberi érzelem,
hallatától már elfog a rideg félelem.
Mégis ki szeretni tud az gyűlölni is képes,
sajnos e két érzés közül csak a szeretet véges.

Budapest. 2004.12.02.

Parancsra tettük

Remeg még mindig a kezem,
látom őket ha becsukom szemem.
Hallom hangjukat amint könnyörögnek,
haldoklókat ahogy fuldokolva nyöszörögnek.

De parancsot kaptunk, háborúban álltunk,
békére mi azóta sehol sem találtunk.
Feletteseink kik a parancsot osztották,
emberi jogaiktól őket megfosztották,

Kik lemészároltak százakat, ezreket,
kik vezényelték a gyilkos ezredet.
Hiába a közvélemény lesújtó hangja,
nem érheti utol őket áldozatai haragja.

Parancsra tettük kórusban mondták,
mentségül mikor ítéletüket meghozták,
a bírák kiknek el kellett döntenük,
mennyit is ér áldozataiknak életük.

De vissza adhatja-e egy ítélet,
egy családapát, egy férjet,
egy gyermeket, egy családot,
egy kollégát, egy barátot?

Azok kik túléltek a háborút magukba szálltak,
mindegy, hogy melyik oldalon álltak,
többé soha nem lesznek már azok az emberek,
nyomát magukon viselik, elvesztettek bizonyos elveket.

Budapest. 2010.10.20.

Magyarország

Hová lett az ország melyért őseink vérüket áldozták,
Melyet az elnyomás sötét idején szabad szívvel álmodták?
Hol van az ország hol békében élhetünk,
kiégett hosszú utunkról vissza honvággyal térhetünk?

Hol van az ország ahová születni kell,
az eszmék amiért harcoltunk szívvel lélekkel?
Magyarország földjének lágy porában nyugszik már minden hazafi,
vajon békéjükért az elnyomás ellen küzd-e még valaki?

Budapest. 2006.01.31.

Elkorcsosulás

Ha három majmot ketrecbe zárunk,
és eléggé figyelünk olyasmit látunk,
melyet mi felsőbbrendűnek mondott,
egoista elménk már régen lerontott.

Melyre már csak nagyon kevesek,
ők is leginkább a bajban képesek.
Ez a három különböző kis majom,
együtt vergődik át a szörnyű bajon.

És bár rabságban mégis szabadon,
elméjük túlmutat nagy szavakon,
hangzatos harsogó kies közhelyeken,
példaként ezért őket elénk helyezem...

Veszélyt sejtve egymáshoz bújtak,
amint rabságuk kínzó órái múltak,
az ismeretlennel együtt szembe néztek,
nem kerítette őket rabságba az önérdek.

Nem fordultak egymás ellen vakon,
csak összebújt a három kis majom...
összezárva a halál völgyében járva,
mégis összetart a három kis árva...

Mi intelligensnek mondott emberek,
sajnos már nem lennénk erre képesek.
Mi kik kiközösítünk közülünk másokat,
magunk húzunk körénk szorító rácsokat.

A populációnk bármely egyede is eltérő,
mentálisan kínozzuk nem vagyunk elnéző.
Legyen az alacsony, sovány, magas, kövér,
hisszük, hogy nincs olyan ki hozzánk föl ér.

Megkülönböztetjük egymást csoportokra,
bőrszín, vallás, s millió jelentéktelen okra,
szétválasztjuk saját fajunk, szüntelen gyűlölködünk,
leginkább csak saját magunkban gyönyörködünk.

Mások elé helyezzük önnön önző érdekeinket,
átgázolva másokon észre sem vesszük tetteinket.
Lassan annyira lezüllesztjük elkorcsosult társadalmunk,
hogy megmenteni nekünk már nem lesz elég hatalmunk.

Budapest. 2011.06.05.

Emberi ostobaság

Néha a pokol tornácát koptattam,
néha meg a mennyek kapuján kopogtattam,
néha egyedül voltam néha párban,
néha angyalok néha ördögök közt háltam.

Volt olyan mikor máshová vágytam,
elfeledett ösvényeken kényszerből jártam,
volt mit még csukott szemmel is láttam,
mire mentséget soha nem találtam.

Láttam ártatlanokat szenvedni másoktól,
szeretettől megtört hamis álmoktól,
láttam bűnösöket megtérni nekik megbocsájtani,
később újra őket másokat bántani.

Egy valamit nem értettem meg soha,
az ember vajon miért oly ostoba,
hogy mit szeret csak akkor értékeli,
ha már elvesztette, csak akkor hiányzik neki.

Budapest. 2007.03.13.

Mit is mondhatnék...

Mit is mondhatnék ami eltörli a könnyeket arcodon,
ami elmossa a hasztalannak tűnő hosszú éveket,
ami segíthetne önmagaddal vívott fáradt harcodon,
ami vigaszt adó és megváltoztathat egy komor életet.

Mit is mondhatnék ami igaznak hat, ami hihető számodra,
mivel tudnék mosolyt varázsolni gyönyörű arcodra?
Mi az mi nyugalmat hozna kételkedő megtört álmodra,
ami békét találna önmagaddal vívott örökös harcodra.

Jó lenne néha egy olyan hatalom birtokába jutni,
mely eltörölne minden fájdalmat mit a lélek érezhet,
és nem kéne többé loholva álmaink után futni,
meglenne a tudat, hogy lelkünk még célba érkezhét.

Budapest. 2011.03.29.

Kegyetlen játékok

Volt idő amikor még más kapcsolatra vágytam,
úgymond normálisra, hétköznapi monoton rendre,
családra, békességre, nyugalomra és csendre.
Magamban vagy másban meg soha nem találtam.

Volt amikor még nem játszottunk egymással,
mikor egymás érzelmei még fontosak voltak.
Barátaink tetteinkért meg soha nem szóltak.
Mégis nem helyettesíthető semmi mással.

Ez a kis játék amit már évek óta üzünk,
mindig megújulva olyan vad szenvedéllyel,
mint két kamasz bálozó az első közös éjjel.
És mégis mély érzelmeket nem fűzünk.

Ezért kegyetlen ez a játék a másikkal nem helyes,
csupán idő kérdése és egyikőnk majd többet akar,
és, hogy ez valójában milyen érzelmeket is takar,
első ránézésre lehet talán kicsit közhelyes.

Budapest. 2011.04.06.

Látod már megint megyünk...

Hová tűntél el? Pihenni sietnek a percek sebesen,
valahogy elmúltak a szép napok hiába keresem...
Valaki mintha csak ellopta volna tőlünk őket,
magára hagyva bűneikkel szegény esendőket.

És látod már megint csak megyünk hasztalan,
hideg magányos utunkat rójuk vigasztalan.
Úgy hittük célba majd ketten együtt érkezünk,
nem tudhattuk út közben mennyit vétkezünk.

Az évek múlásával mi mennyit változunk,
saját érdekünkben fel majd mit is áldozunk.
Nem tudhattuk utunk célta nem érhet soha,
és látod megint egyedül megy a két ostoba.

Budapest. 2011.04.27.

Ha elmosolyodik...

Ha elmosolyodik a világ is megreteg,
beleborzong az éj mikor el szendereg.
A csillagok rásírják arcára a harmatot,
bánataért ily módon kérnek bocsánatot.

Ő elmosolyodik és a fák virágba borulnak,
fellelegzik minden, szavaink megszorulnak,
és csak némán állunk csodáljuk szépségét,
gyermek tiszta lelkének érintetlen épségét.

Ő elmosolyodik, szemeiből sugárzó lény,
gyógyír a világ bűneire ez az ő erénye.
Mindazok kik látták megváltoztatta életük,
nem tudták többé le emelni róla tekintetük.

Budapest. 2011.05.05.

Elkóborolt bárány

Bocsásson meg atyám mert vétkeztem;
járatlan bűnös utakra tévedtem,
hol egy elkóborolt bárányra találtam,
félelemtől reszketve rideg magányban.

Egy lány ki még csak 19 éves múlt,
kokainfüggő, hív pozitív, félelemtől feldúlt,
három hónapos terhesen is anyagért reszketett,
önpusztító gyilkos gondolataitól maga is rettegett.

Tíz emelet magasságban könnyes szemébe néztem,
ő a tető szélén állt ugrásra készen.
Rám nézett és azt kérdezte: mi értelme az életének?
Tudtam mit kéne mondanom, hogy szenvedései egy nap véget érnek,

Félve őrzött dédelgetett álmait még valóra válthatja,
bár nehéz munka árán de újra talpra állhatna.
Ám egy pillanatig haboztam meg érezte rajtam,
nem tehettem ellene mégis úgy érzem hagytam.

Leugrott levetette magát a mélybe,
én megmenthettem volna de mégse,
hirtelen nem tudtam neki mit mondani,
hogyan lehet egy életet így elrontani?

Budapest.2006.02.06.

Én szép kedvesem...

Ölelj! Szoríts magadhoz én gyönyörű kedvesem,
had búcsúzzam el még egyszer szépen, csöndesen.
Csókolj! Csókolj! Még utoljára én szép kedvesem,
mert indulnom kell s oda te nem tarthatsz velem...

Csókolj! Vad szenvedéllyel így emlékezzek e világra,
Csókolj! Ne taszíts el, hiszen most csókolsz utoljára!
A hajnali tejködben megbújva osonok majd ne lássad:
harcba indulni szerelmed, öröknek hitt önzetlen társad.

Ne nézz így rám, ne vess meg kérlek szép kedvesem,
ne kelljen bánattal indulnom, fájó emlékekkel keservesen.
Csókolj! Csókolj! Legyen ez bár az utolsó emlékem,
tudni szeretném azt, hogy nyomot hagyott itt létem.

Budapest. 2011.06.18.

Kiegészítve

Nap mint nap, újra és újra látom, amint az emberek,
egymással szemben mily kíméletlen kegyetlenek.
Nap mint nap hallgatom, mások fájó siralmát,
nyerem el egy újabb lélek hűsége bizalmát.

Megkeseredett sorsukat naponta kell látnom,
naponta át kell élnem, biztatón melljük állnom.
De mi történik akkor ha már nincs mit mondanunk,
mikor elhagy minket az egyetlen védelmező angyalunk.

Az őrzőket ki őrzi? Ezt az egyet mondjátok meg nekem,
ki áll majd melljük biztatón: kitartás gyermekem.
Mindaz mit eddig láttál csak lelked erősítette.
Mi sajnós nem igaz, csupán elsötétítette.

Kiegészíttem már, mint lassan haldokló csillagok,
Én már úgy érzem, őrzője senkinek nem vagyok.
Nem szeretnék már látni csak csenden békében létezni.
nem akarom többé nézni szenvedésük, mások fájdalmát érezni.

Budapest. 2011.09.01.

Visszhangzik-e nevünk...?

Vajon port vernek-e tetteink az évszázadok során?
Emlékeznek-e majd ránk ha már rég nem leszünk?
Hallják-e nevünk idegenek, beszélnek-e mily korán,
haltunk hősi halált, mégis mily bátran megyünk...

Leírják-e történetünk, azt mily lángolón szerettünk,
azt, hogy láttuk elhullani atyánk, fivérünk a porban?
Ádáz küzdelmeink során hány vérző sebet szereztünk?
És hány embert temettünk el e megszentelt honban?

Visszhangzik-e nevünk, ha az évszázadok múltak,
ha már természetes dolog lesz, az emberi szabadság...
Emlékeznek-e majd ezért mily véres háborúk dúltak,
mikor megszülettek a hősök és az emberi nagyság...

Budapest. 2011.08.21.

Mozaikdarabkák

Régi megkopott padokon,
omladozó ódon falakon,
vörös téglába karcolva,
szerelmükért bátran harcolna.

Az öreg tölgy tövébe,
nevük bicskával bevésve,
szerelmükből ránk maradt jelek,
kísérnek bárhová megyek.

Mozaikdarabkákból összerakni a képet,
és meglátni benne a szépet,
egy szerelem története két lélek,
emléke fellángolásuk gyönyörű tüzének.

Vajon mi történt velük,
hogyan alakult életük?
Apró mozaikdarabkák hirdetik,
egymást mennyire szeretik.

Út széli megkopott padokon,
omladozó ódon falakon,
egy tenyérszerű hely sincs szabadon,
ránk majd emlékeznek-e vajon?

Budapest. 2005.11.16.

Kisiklottak

Gyakran hazudunk a gyermekeknek,
elhitetjük velük, hogy szörnyek nem léteznek.
Ártatlan lelkük elől elrejtjük a világot,
ébren tartunk bennük egy jóhiszemű álmot.

Pedig szörnyek léteznek, bennünk élnek,
megpróbáljuk elnyomni mélyen, néha mégis visszatérnek.
Honnan ered ez a kegyetlenség? Ilyen lenne maga az élet?
Gúnyosan felvillantva mindazt a jót és szépet,

Mit megélhetnénk... Nekünk mégis csak a fájdalom marad?
Szörnyet szül végül lelkünkéből, néha egy szál megszakad.
És többé már nem mi uraljuk tetteink,
néha akaratlanul is bántjuk szeretteink.

Honnan ered ez a kegyetlenség, mi táplálja?
Hol gyökeredzik meg, hogyan furakszik az emberek álmába?
Mi haszna van? Talán termékenyebb lesz tőle a föld?
Kinek az akaratából létezik? Mi a haszna amit betölt?

Sokan vannak, kik az életre fel nem készítettek,
kisiklott életük, kiket az ellentétek megtévesztettek,
kik félnek, se célt se kiutat nem találnak,
kik inkább a végzet biztos nyugalmaára vágynak.

Személy szerint én az élet kegyetlen iróniájának vélem,
én ki oly sokat láttam, a halál szemébe oly sokat néztem.
Ironikusnak tartom azt, hogy valaki vágya a halált,
csupán mert eme beteg világban nyugalmat nem talált.

Mert ki látta, ki szembe nézett már vele,
az tudja: Bármilyen is legyen, ebben a világban a helye.
Érzelmek, melyek némelyike nagyon árnyalt,
megfoghatatlanul és finoman, gyönyörűen szárnyalt.

De mindig lesz olyan, amelyik borzasztóan heves,
nehezen elviselhető, hiszen az emberi lélek ettől nemes.
Le kell győznünk a szörnyeteget a szépségért,
és néha bizony meg kell járnunk a poklot a békéért.

Budapest. 2006.06.01.

Nem küzdök...

Óh, jöjj fájdalom átadom most a testem,
nem küzdök reménytelen ellened többé...
Feladtam már mindazt amit kerestem...
Gyűrj le végre! Nem küszködöm örökké.

Fáradt testem könnyű préda... Jöjj el kíméletlen!
Vess véget a kínoknak végre... Óh, fájdalom!
Te aki kínozol tíz éve már... Ne legyél éretlen!
Látod nem küzdök már... Testemet teljesen átadom.

Budapest. 2011.05.08.

Ég veled kedvesem

Én nem mondom hiába neked,
Gondtalan életed örökké lehet,

Velem, ha azt nekem megadod,
Engem szeretsz s átölel karod,
Lehet küzdenünk kell másokkal,
Együtt nagy nehéz kihívásokkal,
De azt az egyet megígérhetem:

Kitartok melletted és mai ígéretem,
El soha nem engedem nem szegem,
De ha bármikor is menni szeretnél,
Veled érezve, nem kérem szeressél,
Elengedlek szabadon akár a madár,
Szerелеmmel úgy is hozzám haza talál,
Egyszer tudom majd mindez úgyis véget ér,
Mi mást mondhatnék: köszönöm, hogy szerettél.

Budapest 2011.06.25.

Köszönöm neked

Nincsen most ember ki elvehetné azt,
amit a te soraid szívében fakaszt.
Nem létezik, olyan mi elrabolná tőlem,
pedig nincsen bevésve díszes márványkőben.

Nincsen homokba rajzolva sem papírra vetve,
díszes csíkokkal szivárványként az égre festve.
Nem örökítik meg dobpergéssel kísért ősi dalok,
mégis teljes lelkeimmel láncra vert rabja vagyok.

Próbálok felnőni a feladathoz, hogy büszkén hordjam,
a mosolyt arcomon, éneket ami soha nem voltam.
Köszönöm ezt az érzést nem tudom lehetek-e valaha,
az az ember, amilyenek te látsz engem ma.

Budapest. 2011.03.23.

Válaszút

Csupán egyetlen pillantása de már éreztem,
mindent eldöntő válaszút elé érkeztem.
Rajtam múlik csupán el kell döntenem,
ebben senki nem segíthet nekem.

Előfordulhat az is, hogy tévedem,
döntésem megváltoztathatja egész életem.
Egymásra nézünk, minden ami ránk várhat még,
most tétován csillogó szemeinkben ég.

Kezünkben tartjuk életünk, mi dönthetünk,
mindig ha egy válaszút elé érkezünk,
egyértelműen félünk attól, hogy tévedünk.
És ha mégis... Utána, hogyan folytassuk életünk?

Jövők mindig rajtunk múlik csupán,
de van, hogy mi csak nézünk bután,
és elszalasztjuk az egyetlen lehetőséget,
pedig lehet szebb lenne az a másik élet...

Budapest. 2006.02.15.

Szép álmokat

Álmodj nekem valami szépet kérlek,
neked valahogy jobban megy az ébredés,
alkoss valami jobbat, mint amiben élek,
az én fantáziám ehhez már túl kevés...

Álmodj valami szépet, most rád bízom,
sorsunkat te gondoldjad s ha már arra járt,
én behúnyom szemem és vendégül hívom,
a béke megkopott szárnyú hófehér angyalát.

Magamhoz szólítom, a neve oly kedves számomra,
csak féltve, halkán merem kiejteni remegő ajkamon.
Nehogy el illanjon sebtiben, ébredést hozva álmomra,
téged szólítlak ily szerényen, milyen csodás alkalom.

Karomba zárva álmodsz egy világot nekünk,
melyben érdemes élni, melyben béke honol,
szűz s tiszta, óvjad s védjél mielőtt felébredünk,
hisz sarkunkban lomhán mindig a valóság lohol.

Szolnok 2012.03.02.

Nehogy én legyek...

Mint egy gyermek ki lázad és mindig ellenkezik,
ki önfejűségből a józan ész ellen tesz,
s ha kell akár hisztivel zsarol, de célját eléri,
éppen olyan vagy te is, de nekem megéri...

Elnézni ezen hibáid, hiszen annyira tudsz ragaszkodni,
szeretni tisztán őszintén, belém úgy kapaszkodni.
Néha úgy érzem, talán meg sem érdemlem ezt,
talán közömbösségem olykor egy új érzelmet növeszt...

Egy olyat melyet még nem ismerhetsz, ettől oly tiszta,
Lényed ettől oly nemes. Csalódottan soha nem néz vissza.
Olykor talán túl sokat is elnézek neked, nehogy én legyek,
ki először sérti majd meg érintetlen, ártatlan lényedet.

Budapest. 2010.10.29.

Mikor először sírni láttalak...

Mikor először sírni láttalak,
bele remegett akkor a világ,
és egy megfáradt, torz alak,
képében néz rám a külvilág.

Homlokomat ráncba vonom,
érthetetlen szájalom ül az iránt,
ki megríkatott úgy érzem jogom,
van rá, hogy pótoljam a hiányt.

Az úrt mit elvesztése okozott,
mit egy őszintének hitt barát,
hazugsága benned fel fokozott,
felkavarva mulandó emlékek viharát.

Budapest. 2011.12.26.

Egyek vagyunk mi ketten...

Egyek vagyunk mi ketten...
Egyetlen lélek két testben,
egy cél, egy gondolat hajt,
legyőzni minden akadályt, bajt:

Mi közénk állhatna feledni...
Lehetne ennél többet tehetni?
Ragyogunk egymásnak csendesen,
akár csillagfény éjjeli lesen.

Egyek vagyunk mi ketten...
két hang egy közös duettben,
önmagában elenyészne talán...
Együtt szól szépen igazán...

Mi ketten egyek vagyunk...
A másik lelkén nyomot hagyunk...
Mint az illat is megmarad,
a virágot nyújtó kézen ragad.

Budapest: 2011.05.16.

Idegen

Az idő nyugszik a vállamon,
testemet lassan teljesen átadom,
hideg kúszik fel a hátamon,
fokozatosan enyhül, szűnik a fájdalom.

Elmémre sötét csend borul,
kósza felhő lassan elvonul.
Egy fáradt gondolat megpihen,
majd elillan gyorsan sebtiben.

Egy érzés rám tör megszorul,
egy újabb felhő elvonul.
Mi történhetett? Megrendült hitem,
róla azt hittem ismerhetem.

Mégis csupán egy furcsa idegen,
ki nincs már itt velem.
Rám tör egy érzés, megpihen,
számomra kedves volt elveszítettem.

Budapest. 2006.02.08.

Nyári éjszakák

Hosszú, meleg, álmatlan nyári éjjelek,
üres séták, kietlen utcák, magányos terek.
Nincsen senki, egyedül csak én megyek,
talán ha oda érek, majd nyugalmat lelek.

Tágra nyitott ablakok, kiszűrődő zajok...
Merre tartok minduntalan, hol is vagyok?
Hová tűntetek mellőlem mind? Csupán a bajok,
maradnak mellettem, melyek akkora nagyok...

Hová lettetek mond! Ó régi régi arcok,
léteztetek egyáltalán vagy csupán elmém,
furcsa játéka ez... Padba vésett karcok,
régi kopott mondatai kerültek eléem.

Hiszen léteztetek! Mégis elhagytatok mind...
És én csak kóborlok a sötét éjszakában egyedül...
Emlékezve rátok szomorúan, ismét csak megint...
a nyári éjszakában és semmi sem rezdül...

Budapest. 2011.05.08.

Eredendő Bűnök

Csupán fekszel az ágyadban és nézed,
ahogyan elmúlik az élet lassan, csendesen,
tehetetlen bámulsz magad elé, tudni véled,
hogyan nem élhetsz már hétköznapi békében rendesen.

Depressziós álmatlan éjszakáidért magad hibáztatod,
úgy érzed vége. De az ki mentálisan gyenge,
nem bűnös hanem áldozat, ha nem érted hiába várhatod,
megtévedt lelked békét így hiába is keresne.

Hajlamosak vagyunk csak magunkra gondolni,
hogyan hiú álmaink valóra válthassuk.
Gyakran hajlandóak vagyunk mindent lerombolni,
de túl önzők vagyunk ahhoz, hogy láthassuk.

Végül már az amiért konokul harcoltunk,
nem éri meg azt a hatalmas áldozatot,
ami miatt galádul mások lelkébe gázoltunk.
Önző viselkedésünk másokra is hatott...

Sokszor észre sem vesszük apró bűneink súlyát.
Hiú irigység, álnok hazugság, megjátszott szeretet...
Észrevétlen megfertőzzük mások álmait, múltját,
mely utána végigkísérhet egy egész életet.

Kierőszakolt vagy éppen megtagadott szeretet,
elfojtott érzelmek, ki nem mondott szavak,
valakire elpazarolt időnk, vagy éppen nem szenteltünk eleget,
felhalmozódott stressz, kínzó gondolatok melyek megfojtanak.

Mások bűneitől szenvedünk mind, de vannak emberek,
akiknek lelke nem bírja elviselni a terheket.
Kik maguktól nem tudják feldolgozni, arcuk látszólag nevet,
de elméjük szenved, lassan sző ördögi terveket.

Számukra úgy tűnik az öngyilkosság az egyetlen kiút,
az egyetlen menekvés, hogy ne kínozza őket a múlt.
Mi csak vezethetjük őket a helyes útra, nem hagyjuk,
hogyan rossz döntést hozzanak, de ez az ő harcuk.

Minden tettünk másokra is hatást gyakorol,
vannak viszont kik mentálisan gyengébbek, nem elég önzők,
az ő álmaikra senki sem gondol,
pedig a mi bűneink miatt vezekelnek ők.

Van ki gyengeségnek hívja, van ki jóságnak,
mely gyakran hatalmas lelki gyötrellemmel jár,
önzetlen lelkük szenvedő áldozata az ártatlanságnak,
eredendő bűneink között békére nem talál.

Budapest. 2006.02.10.

Írok pár sort...

Olykor mikor egy kérdés megszorul,
mikor sok-sok felhő konokul elvonul,
mikor eltávolodik valaki kit közelinek hittem,
mikor a megoldás nehéz vagy egyáltalán nincsen.

Olykor mikor néhány gondolat bánt,
mikor egy érzés a mélybe ránt,
írok pár sort mit tán nem olvas senki,
olykor mégis nem zavar semmi.

Olykor mikor kínoz megannyi gondolat,
ezzel üzöm el messze a gondokat.
Írok pár sort mely nem marad álmoknak,
én csupán ezt adhatom másoknak.

Budapest. 2009.02.11.

Láncaim

Küzdenék vadul ám hiába gúzsba kötötték kezem,
fekete fátyollal takarták el fáradt szemem,
letépném láncaim mely visszatart hasztalan,
siralmam mégis megmarad magamnak vigasztalan.

Hosszú idő kellett hozzá mire megértettem,
látom mozdulatlanságra nem én ítéltetem,
sőt én vagyok az egyetlen ki küzdöttem még érte,
látom már az idő vasfoga benned darabokra tépte.

Talán már csak én vártam, talán csak én keresem,
talán már csak én láttam benned, elvakít a félelem,
az volt a fekete fátyol mely eltakarta szemem,
és mi gúzsba kötötte kezem, maga a hiú szerelem...

Budapest. 2007.05.29.

Requiem

~ Emlékezzetek arra ki itt járt egykoron,
nekem jutott a feladat én leszek ki elmondom,
ki is volt ő eme gyönyörű őzikeléptű leány,
kit útján nem kísért más csak a magány.

Egyedül érkezett ő erre a helyre,
tán azért, hogy múltját feledje.
Láthatóan menekült hosszú útján megfáradt testén,
összegyűlt piszkot lemosni állt meg azon az estén.

Menekült, mint űzött vad ki most fáradtan tántorog,
lelkében ezer tenger viharos hullámaiként háborog,
a múlt melytől meg nem szabadulhat soha,
talán feledi majd míg elér oda, hol várja új otthona.

- Megpillantani őt feledtette minden gondomat,
s mint nyüzsgő hangyaboly motoszkált bennem a gondolat,
vajon miért ily szomorú eme gyönyörű tünemény,
hogyan lehetett vele az élet ilyen kegyetlen kemény?

Ő az a lány kinek mosolyától a fák virágba borulnak,
és fellélegzik a kopár puszta táj, bármerre is jár,
álmokat adott nekünk, melyek szívünkbe szorulnak,
ő ki csupa kellem és báj, épp ezért fáj,

Látni azt, ahogyan kínozza őt az élet,
megölve benne minden jót és szépet.
Ártatlan lelkét csalódás és bánat szaggatja szét,
számára lassan gyötrelmévé válik a puszta lét.

Ő kinek könnyeitől világok hevernek romokban,
lelkén mint lábnyomok a forró tengerparti homokban,
mély nyomott hagyott a bánat, a fájdalom,
arcán nem látszik már érzelem se száanalom.

Szomorúan ült kis lágyan csobogó patak partján csendesen,
bűnösnek éreztem magam, hogy ily galádul meglesem,
ám mégsem bírtam róla levenni szemem,
emlékezetembe véstem minden tekintetem.

Csak néztem a teste lehelte párát.
Ahogyan bársonyos ajka körül járta a táncát.
Lágyan vállára omló dús göndör fürtjeinek illata,
megrészegít akár csalfa szirének szerelmes szava.

Testének minden idoma akár egy ókori görög szobor,
melyen a művész keze nyomán az idő nem honol,
évezredek óta ugyanúgy tündöklő csoda,
melyen az idő vasfoga csorbát nem ejtett soha.

Karcsú nádszál dereka ringatódzott oly gyengéden,
mint vézna pipacsok lágy tavaszi szélben,
haragoszöld harmatos fűvel borított réten,
a horizonton lenyugvó nap előtt vérvörös fényben.

Mint fantomin művészek játéka minden mozdulata,
olyan egyedi és finom minden apró mozzanata.
Ő kinek rögös útján fájdalmas minden egyes lépés,
egyedül megy tovább, szívében nincs már semmilyen érzés.

Felmerül bennem a kérdés: Vajon miért?
Mi történhetett, hogy ily magányos utakra tért?
Közben megszületik bennem a válaszom,
arcomat lassan eltorzítja a szájalom.

Ahogy szemem sarkából néztem őt,
kit száz és száz kín kegyetlen gyötört,
rádöbbenek oly hasonlóak vagyunk mi ketten,
utunkon egyedül haladunk tova az életben.

Menekülünk a gondjaink elől,
egy beláthatatlan jövő felől...
De vajon hová is tartunk?
Csak megyünk, hogy mindent hátra hagyjunk.

Ahogy megpillantottam már éreztem,
nélküle már nem is léteztem.
Nem számít eddig, hogyan éltem,
boldoggá teszem őt eltökéltem.

~ Nem is gondolta volna, milyen hatalmas feladat,
nehezedik majd rá, mikor elmúlik eme csodás pillanat,
milyen hosszú is az út, mely majd a boldogsághoz vezet,
hiszen a lány szíve úgy tűnik, többé már soha nem szeret.

- Nem hallom már a madarak dalát,
a természet ébredező reggeli zaját.
Nem látom szárnyalni a pillangók hadát,
hiába vágyom eme apró, picike csodát.

Nem látom a lenyugvó nap első sugarát,
ahogy millió szikraként ugrál a tóban odaát,
előtte pipacsok himbálóznak lágyan a virágos réten,
csak járják táncukat szelíden a lágy tavaszi szélben.

Meztelen talpamon suhanó puha homokban nem érzem,
ahogyan lágyan süllyed el simogatja minden léptem,
nem érzem, ahogyan simogat a szél,
lágyan gyengéden mikor arcomhoz ér.

Nem értem mi az mi elpusztult bennem,
az érzés, melyben örökre elvesztem.
Azon érzéseim melyek emberré tesznek,
hová lesznek? El miért vesznek?

Hiába próbálok ember maradni,
bizonyos elveket meg nem tagadni.,
elveszítettem reményem az életben,
hitevesztett, magányos utakra tévedtem.

~ Mikor az emberben világok hevernek romokban,
mint lábnyomokat a forró tengerparti homokban,
álmainkat az idő mossa el,
és kínzó kérdéseinkre senki nem felel.

Pedig az igazi szépség mindig itt van velünk,
legnehezebb pillanatainkban is fogja a kezünk,
körülvész minket, apró csodáival utat mutat nekünk,
csak néha nehéznek tűnik, hogy erről tudomást vegyünk.

- Mond! Mitől félsz egyetlen angyal,
miért menekülsz attól ki itt marasztal?
Félsz elmondani őszinte érzéseid,
félsz feltenni kínzó kérdéseid?

Nem tudhatod bízhat-e benne,
nem tudhatod vajon őszintén szeretne?
Pedig annyira rokonlelkek vagytok,
egymás előtt semmit sem tagadtok.

Sokszor kérdések nélkül is válaszol,
kapcsolatotok úgy tűnik egy életre szól.
Mégis félsz attól, hogy megszereted őt,
téged már túl sok csalódás gyötört.

Túl sokszor csalódtál már másokban,
túl sokáig hittél hamis álmokban.
Félsz újra kezdeni bármily csábító érzés,
hiszen szívedben még nem állt el a vérzés.

Azóta, hogy letörték kicsiny szárnyaid,
porba tiporták féltve őrzött álmaid.
Megkeseredett lelked elborítja a bánat,
a boldogság úgy tűnik örökké várat.

Mond! Miért nem adsz esélyt magadnak,
bár tudom már nem hiszel a szavaknak.
Bár nem hiszel a boldogságban,
bár nehéz mégis inkább élsz magányban.

Nem tudod kiben bízatsz önzetlen,
ezért megfogadtad soha többet nem.
Nem leszel szerelmes, nem leszel áldozat,
nem siratsz többé hamis álmokat.

Szíved kapuit mások előtt bezártad örökre már,
a magány börtönében titokban lelked egy megváltóra vár.
Ki megolvasztja szívedben a jeget,
ki téged őszintén, tiszta szívből szeret.

- Fagyott rózsaszirmok, ahogyan a földre hullnak,
álmaim szívemre úgy borulnak,
érzéseim mind szívembe szorulnak,
talán soha el nem múlnak...

Nem tudom képes leszek-e még szeretni,
emlékeim hátrahagyni, lelkembe temetni,
a múltat feladni, elfeledni,
kérek engedj elmennem, utamat keresni.

Sokáig vártam azt ki majd engem szeret,
tudtam eljön majd és megdobogtatja szívemet.
Szinte már lemondtam róla végleg,
majd jöttél te... Hát mond el kérlek:

Mond el azt nekem...
Hangod bársonyát, hogyan feledhetem?
Téged látlak mindig ha behunyom szemem,
álmaimban még mindig te fogod kezem.

Hogyan tudnám feledni?
És emléked lelkembe temetni.
Hogyan tudnék szótlanul elmenni,
reménytelen menekülve tovább keresni.

- Szemed gyönyörű tükrében elveszem,
zavarodottan szavaim hiába keresem.
Mert nem létezik rá szó,
ami most elmondható...

Kérlek engedd meg nekem,
téged lássalak, mikor behunyom szemem.
Engedd meg nekem had tölthessem veled,
minden lélegzetvételnél is idóm adhassem neked.

Engedd, hogy égessen,
véget ne érhessem,
csak érted élhessem,
ha kell érted vétkezzem.

Engedd, hogy nézhessem,
csendben álmodat védhessem,
engedd, hogy félthessem,
már rögtön éreztem,

Nem lehet véletlen,
tudtam nem tévedtem,
te vagy az életben,
minden mit kérhettem...

Engedd, hogy büntetlenül érezzem,
ezután csak érted élhessem.
Minden gondolat, minden pillanat,
most már csak a tiéd marad.

Te jobbat érdemelnél, jobbat ennél,
csak vigyázz nehogy sokáig keressél.
Lehet, hogy a boldogságod melyet oly régóta várod,
éppen előtted áll, ám te meg sohasem látod.

Mert félsz, hogy újra csalódás ér,
és utadon tovább csak a bánat kísér.
Mondhatnék neked bármit, hiába volna a szó...
Mit irántad érzek, szavakkal el nem mondható.

Téged elvakít a bánat, a félelem,
így meghal benned egy érzelem.
Képes leszel-e még újra szeretni,
a múltad csalódásait végleg feledni?

Kívánom neked, hogy boldog legyél újra,
többé ne kelljen gondolnod a múltra.
Kívánom, hogy szíved őszinte szerelmet találjon,
ne kelljen rá sokáig fájdalommal várjon.

~ Valami elkezdődött, valami életre kelt...
Két magányos lélek egymáshoz ért.
Hátrahagyva mindazt, mitől valaha félt,
hosszú útjáról végre hazatért.

Otthonra egymás szívben találtak,
valamit amit oly régen vártak,
valamit amire mindketten vágytak,
most végül egymásban találtak.

És csak repült az idő velük,
egymásról álmodtak ha behunyták szemük.
Érzelmük tiszta volt és őszinte,
egymás előtt nem titkoltak semmit se.

- Este mire eljutok az ágyig,
testem csak egy dologra vágyik:
Melletted feküdni, átölelni téged,
tudom álmodban is érzed...

Melletted vagyok és nézlek,
egész nap szúr szinte éget,
várom, hogy érjen már véget,
a nap és végre hazaérjek.

Hallgatom, ahogy kicsi szíved dobban,
érezni akarom egyre csak jobban,
közelségét, hogy végigfut testén,
vágyom rá minden estén.

A csendet áttöri egy zaj,
lassan ébredesz. Mi a baj?
Fülemben suttogod szépen,
közben gyengéden átölelsz éppen.

Én izgulok akár egy kamasz,
ki van annyira pimasz,
hogy elhint néhány kósza bókot,
remélve, hogy cserébe lophat egy csókot.

Te voltál a béke egy reménytelen harcban,
magányos szívembe zengő fájdalmas dalban.
Egy nyugalmat árasztó hívogató dallam,
jóságod magához láncol, örökre rabod maradtam.

- Akkor is ha az emlékek múlnak,
ha a fák levelei örökre lehullnak.
Akkor is ha megfagy majd minden,
ha jégkorszak dermedti meg szívem.

Akkor is ha rám szakad az ég,
ha elsorvad minden mi szép.
Akkor is ha a madarak többé nem szárnyalnak,
ha a tavak majd mind kiszáradnak.

Akkor is ha megszűnik minden élet,
ha egyedül hagy engem minden lélek.
Akkor is ha a nap nem kel fel többé,
ha sötétség borul a földre örökké.

Akkor is ha a virágok többé nem nyílnak,
ha az angyalok az égben értem sírnak.
Akkor is ha elsüllyednek a szigetek,
ha elmúlik minden mit szeretek.

Akkor is ha a vulkánok mind kitörnek,
ha az erdőkben a fák kidólnak.
Akkor is ha a felhők fekete esőt hoznak,
ha éjjel árnyaim álmaimból lopnak.

Akkor is ha többé nem tudok aludni,
ha magamnak kell majd hazudni.
Akkor is ha nem jön el többé,
ha lelkemet megtagadja magától örökké.

Akkor is ha örökké kell sírnom,
ha milliószor kell majd leírnom.
Akkor is ha magára örökké várat,
ha örökké kísér utamon a bánat.

Akkor is ha örökké kínozza álmaim,
ha soha nem teljesülhetnek vágyaim.
Akkor is ha örökké kell szenvednem,
ha a boldogságot örökké kell keresnem.

Akkor is ha a sírig harcolnom kell érte,
ha a szívem darabokra tépte.
Akkor is ha a szívem megszakad,
ha nem lesz senki ki velem marad.

Akkor is ha a szívembe kell temetnem,
ha emlékét soha el nem felejttem.
Akkor is örökké szeretni fogom,
szívemet tőle soha meg nem tagadom.

~ Azt hitték minden szavuk szent,
de ez most már semmit sem jelent,
idővel lassan felborult a rend,
a szerelem dallamát elnyomta a csend.

Kínzóan üres csend mindent átölel,
suttogások a sötétben, melyre senki nem felel.
Sűrű köd borult rájuk, talán örökre,
a sors vetette őket néma börtönükbe.

Hirtelen minden megváltozott számukra,
sokáig vágytak egy álmukra,
azt hitték mindez örökké tart,
semmi rossz nem történik majd.

Azt hitték közük semmi sem állhat,
és a boldogság mely oly sokat várát,
végre az övék is lehet,
szívük majd örökké szeret.

De nem számoltak az étellel, mely akár egy vízesés,
gyors és heves, mint a szívverés,
mely ha egyszer is megáll,
el többé nem indul már.

- Ami kínoz, ami fáj a legjobban,
ami ösztönöz, hogy leírjam elmondjam,
tudom csak én vagyok az ki emléked őrzi,
csak én kinek szívét betölti.

Ezért hát elmondom nektek,
emlékeim el így nem vesznek,
mert ha én már nem leszek,
ő rá legalább ti emlékezzetek.

Tudjátok meg milyen ember volt,
élete miről is szólt.
Azok kik ezt olvassátok,
a világot az ő szemével láthassátok...

Egy világ választ el tőled, egy világ áll közénk,
egy bűnös világ, mely már nem lehet miénk.
Egy világ mely gyarló és romlott,
egy világ mely rólad lemondott.

Tudod az orvosok azt mondták nekem,
hogy soha nem lehetsz már velem.
Azt mondták hagyjalak békében elmenni,
ne reménykedjek, próbáljak inkább feledni.

De én nem hiszek nekik,
tudom jól csak a dolgukat teszik.
De én még nem adtam fel a reményt,
hiába mondják: Nem menthetjük meg szegényt.

Szerintem te csak alszol,
lelked még belül harcol.
Aludj hát nyugodtan én őrzöm álmodat,
vigyázok rá ne rontsa kárhozat.

És ha felébredsz én itt leszek melletted,
átölellek téged, tudom mennyire szeretted,
érezni azt, hogy veled vagyok,
aludj hát én melletted maradok.

~ És csak teltek a napok végeláthatatlanul,
ő csak állt ott az ágya mellett szóltalanul.
A kezét soha egy percre el nem engedte volna,
a lány néha mozgatta száját, mintha hozzá szólna.

De nem, meg nem szólalt sohasem,...
Aludt ő csak aludt mélyen csendesen.
Mígnem egy napon megtörtént a csoda,
mit várt ő, melyről le nem mondott soha.

Az orvosok ámulva nézték a szeretet erejét,
mely életben tartotta haldokló kedvesét.
Azon a napon mikor a csendet egy hang törte át,
hallgassuk hát a csodát, a lány újjáéledt búcsúzó szavát.

- Emlékszel még? Gyermekként azt ígértük egymásnak,
egymás miatt sírni minket soha nem látnak.
Azt ígértük ha egyszer majd meghalunk,
együtt megyünk ott is együtt maradunk.

Gyermekként az ígéretek oly egyszerűnek tűnnek,
idővel mindig csak újabbakat szültek.
Soha nem a szándék az akarat hiányzott,
velünk mindig csak az élet játszott.

Tudod jól a nagy fiúk nem sírnak,
engem most az angyalok hívnak.
A halál is csak az élet része,
és az enyémnek most lett vége.

De visszatértem, hogy elmondhassam neked,
mennyire szép volt minden pillanat veled.
Mennyire hálás vagyok minden egyes percért,
mit veled tölthettem. A sok sok emlékéért,

a sok szeretetért mit tőled kaptam,
egy élet is kevés lenne, hogy vissza adjam.
Csak arra vágytam, hogy elmondhassam ezt neked,
lassan indulnom kell... Ég veled. Legyen szép életed.

Emlékemnek azonban tartozol a legboldogabb, legteljesebb étellel,
mert nem lesz esélyed rá még egyszer,
és ha eljön az idő hát újra együtt leszünk,
de ígéletünket megszegve most nem együtt megyünk.

Eddig szerelmed tartott életben engem,
akkor mikor én már nem is kerestem.
Hangod vezetett mely feléd mutat,
ahogy beszéltél hozzám az adott kiutat.

De úgy látszik nekünk csak ilyen kevés idő jutott,
ami oly gyorsan, oly hamar elfutott.
Ne bánkódj soha emiatt kérlek,
engedj elmennem, én már nem félek.

Tudod most teljesült egy kívánságom,
újra érezhetem csókodat a számon.
Engem már hívnak, várnak rám odaát,
hallgasd hát csendben az angyalok szavát.

Pssst... Ne szólj! Csak csókolj meg még egyszer,
és ha igazán szeretsz kérlek engedj el.
Csókolj hát, ez legyen utolsó emlékem,
teljesítsd álmod mit istentől kértem.

~ Úgy is tett, ahogyan kérte őt,
még egyszer megcsókolta az imádott nőt.
Ő lehunyta szemét, aludt csak aludt csendesen,
fel nem ébredt többé többé sohasem.

Békésen pihent akár egy angyal.
- Bárhová mész kérlek vigyél magaddal.
~ Szólt hozzá, kérlelte órákon át,
de a lány már nem hallhatta szavát.

Napokba telt, mire megértette végre,
semmit sem tehet már érte.
Zokogott, könnyei mossák tisztára arcát,
hogy tisztábban lássa a végzettel vívott harcát.

Hogy lássa végre, mennyire reménytelen küzdelem,
három nap és három hosszú éjjelen,
fogta a kezét és virrasztott mellette,
milliószor elmondta neki mennyire szerette.

- Nem tudom, hogyan folytassam nélküled...
Hogyan mondhatnám azt neked? Ég veled...
Hirtelen most minden értelmét veszítette,
a remény veled halt, lelkemet eltemette.

A gyász, mely utamon kísér ezután,
hiányod nem fogadom el soha tán.
Kérdem istent, miért nem engem?
Miért mindig azokat kiket szerettem?

Miért pont téged vett el tőlem? Kérdem:
Mit vétettem, hogy büntet, mi a vétkem?
Miért nem engem vitt el helyetted?
Az én helyem ott lenne melletted.

Megpróbálok ígéretemhez híven erős maradni,
bizonyos elveket, soha meg nem tagadni.
Bármely nehéz is álmod többé nem vigyázhatom,
bár fáj nagyon, megpróbálok legyőzni bánatom.

~ Így is tett ő megpróbálkozott mindennel,
de mindig mikor úgy tűnt végre megbékélt istennel,
mindig egy újabb csapás érte őt,
szegényt kit az élet meggyötört.

Soha nem tudott megbékélni a gondolattal,
fájdalmát nem írhatta le szavakkal.
Vajon miért őt vette el az isten?
És miért nem ő maradt hátra itten?

Hiszen oly fiatal volt még előtte állt az élet,
oly sok álmuk volt még, ply sok jót és szépet,
mit még együtt átélhettek volna,
ha a végzet közbe nem szólna...

Számára az idő megszűnt létezni,
mit átél ő, nem lehet átérezni.
Ő még beszél hozzá, bár szavai süket fülekre találnak,
hallgassuk hát fájdalmas szavait, ahogy beszél a lánynak.

- Bár már nem hallhatod szavaim tudom,
én mégis beszélek hozzád minden hajnalon.
Bárcsak láthatnád, mily gyönyörű a hajnal,
ahogyan az éjszakát felváltja a nappal.

Az ébredező nap első sugarai vörösre festik,
az őszi leveleket, melyek közt most egy szivárvány rejlik.
Vörösen ég, szinte lángol a fa koronája,
bár láthatnád... Ez a felkelő nap első csodája.

Én csak állok itt ámulva bámulom szépségét,
a hajnali nap tüzét, az ég kékségét.
Csak állok itt lélegzetvisszafojtva csodálom szüntelen,
közben arra gondolok, bárcsak itt lennél velem.

Ez az a hely, melyhez oly sok emlék köt engem,
ez az a hely hol sokszor lelki békémet kerestem.
Ez az a fa, melynél először láttalak,
hol vágyakozva téged oly sokszor vártalak.

Itt temettelek el a mi közös fáink alatt.
Istenem! Rövidke időnk mily gyorsan elszaladt.
Mintha csak tegnap lett volna, mikor először megcsókoltál,
Mikor először hozzám bújtál, emlékszem milyen félénk voltál...

Mintha csak tegnap lett volna, hogy nevedet törzsébe véstem,
ennek a fának, mely azóta büszkén hirdeti: Csak érted éltem.

Mintha tegnap lett volna, hogy félve kezedet megkértem,
ennek a fának árnyékos tövében, melyhez most visszatértem.

Mintha csak tegnap lett volna, hogy jövőnket tervezgettük,
édes álmoként, izgatottan esküvőnket szervezgettük.
És most nézd! Hová jutottunk? Nem gondoltuk volna,
hogy közös jövőnk ilyen rövidke időről szólna.

~ Az élet soha nem olyan egyszerű,
soha nem csak boldogság és derű.

Van úgy, hogy mindent elveszítünk mi fontos volt nekünk,
egyedül félünk, elveszítjük hitünk, hisz nincs senki velünk.

Álmaink olykor hirtelen fordulnak ellenünk,
elveszítjük velük azt, mely nélkül elveszünk.
Életünknek értelmet többé nem lelünk,
céltalan bolyongunk, kiutat hiába keresünk.

- Reggelente arra ébredek,
hogy érzem simogató kezéd,
beszélek még hozzád, neked,
nyakamon érzem leheleted.

Reggelente arra ébredek,
hogy egész testem remeg,
hallom minden lélegzeted,
vigyázok fel ne ébresszelek.

Hallom, ahogyan kis szíved ver,
de hiába szólítlak senki nem felel.
Minden reggel újra élem át,
az utolsó végső éjszakát.

Talán még várok egy csodát,
tudom téged már csak álmom lát.
Elragadott tőlem a világ. Aludj hát.
Minden reggel búcsúzom... Viszlát.

Mégis mindig döbbenten ébredek,
kereslek, fájoán a sorstól kérdezek:
Miért nem lehetek most veled?
Annyi mindent nem mondtam neked....

Minden reggel búcsúzom... Ég veled.
Aludj hát, te már lehunyta szemed.
Aludj csak kicsi kis angyalom,
tudom tőled meg nem tagadhatom.

Utolsó kívánságod hallom minden hajnalon,
De hiába. Mert tudod még mindig fáj nagyon.
Talán hiába kérted tőlem: Élj boldogan.
Még akkor is ha körülötted minden romokban,

Hever és a világ felfordul, de mégis,
próbáld meg újrakezdeni még így is.
Isten a tanúm rá én megpróbáltam,
mégis minden reggel ugyan azt láttam...

Sajnos nem megy ez így nélküled,
mégis mindig csak búcsúzom... Ég veled.
Aludj hát te már lehunyta szemed,
angyalokkal táncol gyönyörű tekinteted.

Elmentél mégis még itt vagy velem,
éjjelente álmaimban megkövetsz engem.
Volt köztünk egy kötelék,
mit semmi sem téphet szét.

Nem tudom, hogy neked volt-e igazad...
Óh! Szinte még mindig hallom szavad.
Mikor azt mondtad nekem: Célja van mindenkinek,
rendeltetése, előre megírt értelme életünknek.

Vagy talán annak van igaza ki azt mondja:
Mint, ahogyan a szél a faleveleket hordja,
miket ide oda sodor a véletlen,
úgy hánykolódunk mi is az életben.

Egy dologban azonban biztos vagyok,
ha elmennék, hátra én semmit sem hagyok.
Az én életem célja és értelme, hogy megismertelek,
hogy veled lehessenek, vigyázzak rád és szerethesselek.

Valami bennem is meghalt akkor érzem,
mely nélkül már nincs értelme élnem.
Ezt vesztettem el veled mikor elmentél,
a világot jelentette nekem, hogy szerettél...

Tudod az élet színházában mind egy darabot játszunk,
bárhol is legyünk mindig a főszerepre vágyunk.
Én úgy érzem eljátszottam a főszerepem, mely megbukott,
számomra már csak néhány mellékszerep jutott.

Ami értelme volt, ami céloim az életben,
azt elragadta tőlem a végzet, a véletlen.
Most már csak céltalan bolyongok, mint egy dudva mit ide oda hord a szél,
megpróbálom elfogadni azt a tényt, hogy egyszer minden a végéhez ér.

A végzet, mellyel nem számoltunk, melytől nem féltünk,
egy napon váratlanul, kíméletlenül eljött értünk.
Megértette velem, minden pillanat ajándék mit együtt éltünk,
mely gyorsan elmúlik, hisz egyszer mind utunk végéhez érünk.

Az idő mely mindent lerombol,
a végzet amire senki sem gondol.
Az élet mely álmokat ültetett belénk,
leküzdhetetlen akadályokat görgetett elénk.

Nem hittük volna, hogy nem lesz több esély,
ha az éjjel majd véget ér,
hiába kérlek, hogy ébredj fel,
kezem még ne engedd el.

Nem hittem volna, hogy hozzám akkor utoljára szóltál,
emlékszem milyen nyugodt, milyen békés voltál.
Bennem él minden szavad, szívemtől el nem szakadt,
emlékeimben talán örökre megmarad, lelkemben ragadt.

- "Hirtelen száz és száz gondolatom támadt...
Belefáradtam. Olyan álmos vagyok és fáradt.
Úgy pihennék kicsit ha tehetném,
néhány röpke órára gondjaimat levetném."

- El is aludtál... Csak aludtál mélyen csendesen,
fel nem ébredtél többé, többé sohasem.
Aludj hát én majd őrzöm álmodat,
vigyázok rá ne rontsa kárhozat.

Aludj csak aludj, most már pihenhetsz,
álmod nyugodt és csendes,
nem bánthat semmi sem többé,
békére leltél most már örökké...

Itt hagytad ezt a beteg világot,
hol ártatlan lelked annyi fájdalmat látott.
Elmentél, álmod és utad végtelen...
Aludj hát. Emléked én őrzöm éberem.

~ Néha azt hisszük elvesztettünk valakit,
pedig nem csak máshová került,
néha úgy érezzük elvettek tőlünk valamit,
és szívünk mély gyászba merült.

Bár igaz fizikailag nem lehet velünk,
Bőrünkön érezzük nap mint nap hiányát,
de valamiért mégsem engedi el lelkünk,
és napról napra újra őrizzük álmát.

Tettei és vágyai, szikrázó lénye,
nyomot hagyott rajtunk, itt maradt velünk,
így elhisszük, hogy valójában soha nem lett vége,
szívünkben őrizzük, ez ad reményt nekünk.

De vajon kit illet a gyász,
azt ki békére lelt, eltávozott?
Vagy azt ki szenved, kit kínoz a láz,
kinek magányos lénye még itt maradott...

Ha van valaki ki szeretett, ki őrzi emlékünk,
az ő szívében mi tovább ragyogunk, örökké élünk.

/ A versben részben vagy egészben felhasznált irodalom:

- Angyallány
- Arra ébredek
- Egy világ választ el...
  - Gyász
  - Romokban
  - Melletted
  - Mitől félsz?
- Őzikeléptű leány
- Őrzöm álmodat
  - Vallomás
  - Vesszőfutás

(Pogány Géza – Őrzöm álmodat című elbeszélésének
előzményei 1. dolgozat)

Budapest. 2005. június – október

Tetteink

Érezted már valaha, hogy egyedül vagy egy üres szobában,
melyen nincsenek ablakok és mindig félhomály van.
Érezted már azt a kint mely rád borul, elvakít,
ha nem beszélheted ki magadból úgy érzed szétszakít.

Érezted már azt, hogy emlékeid senkinek nem adhatod át,
hogy talán meg sem történtek azok mit senki más nem lát,
és ha nem oszthatod meg álmaid, senki nem tud róla,
minden mit valaha tettél, olyan mintha meg sem történt volna.

Budapest. 2006.02.25.

A halál előszobája

Nem értettem, hogy vagy képes nevetni tudni,
a fájdalommal elől messzire futni,
nem értettem, hogy vagy képes a gyermekeiddel játszani,
halálának fájdalma téged nem tud bántani.

Nekem megfertőzte gondolataimat látni,
gyógyulását reménykedve hiába várni.
Vaságban kínok közt feküdt, és én csak nézhettem,
testéből kilógó csövek tartották csupán életben.

Szenvedései megrekedtek eme ódon falak közé zárva,
harcolt ellene, küzdött volna de hiába,
nem engedte bénult élettelen lába,
talán már tudta ez a halál előszobája.

Nem akart így élni, idővel feladta már, nem bánta,
nem küzdött ellene, már szinte várta,
amíg emberi méltósága maradna,
mielőtt a szíve szakadna.

Megkért segítsek neki elmenni,
próbáljak végre véget vetni,
de képtelen voltam, talán a szeretet,
talán a büntudat gátat vetett.

Egy napon mégis megtalálta módszerét,
egy éjjel átharapta saját nyelvét.
Egy ápoló vérbe fúlva találta,
ő már tudta rég, ez a halál előszobája.

Budapest.2006.11.02.

Ábránd

Az ábránd mindig szebb a valóságnál,
mindaz mit rózsaszín fátyol mögött láttál,
az életben annál hétköznapiabb, szürkébb lehet,
mint amilyen színesnek, változatosnak elképzeled.

Az életben senki nem olyan tökéletes,
mint látatlanul amilyen színes és érdekes.
Apró hibáink, melyeket mi talán észre sem veszünk,
van, hogy kiábrándíthatják belőlünk partnerünk.

Budapest. 2006.02.06.

Bűn és bűnhődés

-Hosszú idő múlt el nélküled,
és én nem voltam itt veled,
hogyan szerethesselek, hogy foghassam kezéd.
Oh! Vajon, hogyan mondjam el neked?

Míg a lövészárkokban hasaltam te tartottál életben,
hogyan erőt adtál nekem, velem voltál lélekben.
Segítettél nekem, hogy ember maradjak,
bizonyos elveket soha meg ne tagadjak.

Szereteted adott erőt, hogy ne omoljak össze,
lelkileg ne hulljak szét, s ne maradjak ott örökre.
Te voltál az ki engem haza vezettél,
erőt adott az, hogy mennyire szeretted.

Most itt állok ajtód előtt csendesen,
ezek után mit mondhatnék neked kedvesem?
Bűnösnek érzem magam, hogy egyedül hagytalak,
távol helyekre mentem, hogy harcolhassak.

Nem voltam itt mikor szükséged volt rám,
most pedig visszatérek ennyi idő után.
Mennyi fájdalmat, mennyi szenvedést okozhattam neked?
De meddig tart még a büntetés, meddig szenvedjek?

-Tudod akkor mikor ajtómon beléptél,
nem hittem el, hogy tényleg visszatértél.
Csak néztem rád a lélegzetem elakadt,
szemeimből lágyan egy könnycsepp kifakadt.

Megdöbbenően álltam megrogyott a térdem,
tűzforrón pezsgett szinte égetett a vérem,
átöleltelek szorosán és a szemedbe néztem,
minden nap csak erre vágytam, csak ezt kértem.

Csak álltál ott szótlanul csendesen,
szíved oly gyorsan wert oly hevesen,
mintha idáig futottál volna ide hozzám,
felemelted fejed és félénken néztél rám.

Én azt sem tudtam hol vagyok hirtelen,
csak öleltelek és behunytam szemem.
Nem tudtam, hogyan mondjam el neked,
mekkora bűn nyomja most megfáradt lelkemet.

Zaklatott voltam vajon mi tévő legyek?
Nehéz pillanat ez mikor senki sem nyújt segítő kezet.
Megfordultál megláttad őt majd rám néztél,
láttam rajtad, hogy hirtelen mindent megértettél.

-Tudod mikor a halállal szembe néztem,
én csak még egy esélyt kértem,
eladtam a lelkem alkut kötöttem istennel,
azt kértem, hogy láthassalak csak még egyszer.

Tudtam mit vállalok érte,
de hidd el nekem, hogy megérte!
Ám hónapok teltek el te halottnak hittél,
emlékemet őrizted s mélyen lelkedbe temettél.

Bár az érzés nem múlt el benned,
és közös emlékeinket soha nem feledted,
mégis azóta új életet kezdteél
, valaki mást most újra megszerettél.

Látod ez az én bűnhődésem,
hogy ezt végig kell nézmem.
Kit szerettem mindig csak nézhetem,
s többé már soha nem érinthetem.

Elkárhozott lettem ez a büntetés,
hisz elfeledni téged egy élet is kevés.
Szenvedek most nagy az én vétkem,
sokáig eltűntnek hittél és most visszatértem.

Hittem, hogy minden ugyanúgy lehet,
mint mielőtt a harcmezőre elragadtak tőled.
De szívedet azóta elragadta egy láz,
mely érzés mellett megfakul a gyász.

-Nem múlt el nap úgy, hogy ne gondolnék rád,
és szívem minden nap csak egyre jobban fáj.
Ahogy telt az idő s múltott a nász,
lelkemet sötét fátyolként borította be a gyász.

Minden este megnéztem a naplementét,
s megpróbáltam szívembe zárni a fényt,
hogy a nap utolsó sugarát, átküldhessem hozzád,
bárhol is legyél mindig gondolok rád.

Próbáltam meggyőzni magam, hogy élsz még valahol,
és meggyötört lelked talán épp hazafelé barangol.
De ahogyan múltott az idő s halványodott a remény,
szívem egyre fagyosabb lett, rideg és szikla kemény.

Ám jött egy ember ki megolvastotta a jeget,
ki az örület rideg rabságából mentett meg engemet.
Ki megértette velem, hogy a múltat magunk mögött kell hagyni,
nem szabad az emlékeinkben ragadni, tovább kell haladni.

Te akkor elmentél ám én itt maradtam,
de szívemet tőled egy pilanatra meg nem tagadtam.
Még mind a mai napig szeretlek téged,
látod milyen játékot játszik velünk az élet?

Hiába minden érzés, hiába a szó,
mindez már vissza nem fordítható.
Hogyan mondhatnám el neki, hogy téged jobban szeretlek?
Míg élek szeretni foglak és soha el nem feledlek!

-Ne hibáztasd magad hisz nem a te vétked,
egyszer majd elfogadod sorsunk és akkor megérted.
Én bűnös vagyok, mert elhagytalak téged,
és látod most megbüntet ezért az élet.

Elmentem és hátrahagytam mindent mi fontos volt nekem,
ha tudtam volna... Biztos nem így teszem.
Bűn és bűnhődés mily egyszerű az egész,
megélni mindezt mégis oly gyötrelmesen nehéz.

Kérem istent,
hogy többé senki ne lássa,
azt amit én láttam,
hogy többé senki ne várjon hiába,
annyit amennyit én vártam.

-Nem múlik el nap, hogy ne jutna eszembe,
az a nap, az a rég elmúlt este.
Mikor megismertelek s rabul ejtetted szívemet,
rideg bánat tölti el most lelkemet.

Bár örökké szeretni foglak tudom,
tagadni ezt előtted soha nem fogom.
Csak most kaptalak vissza téged,
de most ezt is elveszi tőlem az élet.

Valamit el kell mondanom neked,
szívem alatt nevelek egy gyermeket,
édesapjától nem tagadhatom meg a szeretetet,
bármennyire is fáj, el kell engedjelek.

-Vajon meddig tart a szenvedés?
Bár jóvátenni mindezt egy élet is kevés.
Elfogadom azt, hogy el kell mennem,
hátrahagynom azt kit annyira szerettem.

-Nincsen rá szó ami most elmondható,
kegyetlen nehéz a búcsú oly szívfacsaró.
Bűn és bűnhődés mily nehéz az élet,
másodszorra is el kell veszítenem téged.

-Meggyötört lelkem most feloldozást vár,
talán egy napon nyugalmat talál.
Azóta minden nap bűnbocsánatot kértem,
várom, hogy egy angyal eljöjjön értem.

-Most már hiába minden,
örökre övé a szívem,
látod hát ez az én nagy vétkem,
most már érzem.

Vétkeztünk mindketten, oly gyarló az élet,
de ki lesz ki feloldja eme szörnyű vétket?

-Tetteinket sokszor az idő eltemet,
de a bűnt mindig bűnhődés követ.

Pécs. 2004.07.08.

Döntöttél

Sokszor mint egy kóbor kutyát szánalomból,
simogatsz meg enyhítve a kínzó fájdalomtól,
maradékot dobva az éhezőnek csupán kegyelemből,
és én elfogadom mindig talán szerelemből.

Döntöttél s én tiszteletben tartom,
szerelmed többé sohasem hajtom,
amit kértél tőlem elfogadom,
magamat meg mégse tagadom.

Mikor majd ismét egyedül ébredek,
nem tudom hová tartok hová érkezek,
csendben maradok, bármit szólnék elrontanám,
elfog egy érzés neked elmondanám.

Budapest. 2008.11.11.

Őrzöm álmodat

Tudod az orvosok azt mondták nekem,
hogy soha nem lehetsz már velem.
Azt mondták hagyjalak békében elmenni,
ne reménykedjek, próbáljak inkább feledni.

De én nem hiszek nekik,
tudom jól csak a dolgukat teszik.
De én még nem adtam fel a reményt,
hiába mondják: Nem menthetjük meg szegényt.

Szerintem te csak alszol,
lelked még belül harcol.
Aludj hát nyugodtan én őrzöm álmodat,
vigyázok rá ne rontsa kárhozat.

És ha felébredsz én itt leszek melletted,
átölellek téged, tudom mennyire szeretted,
érezni azt , hogy veled vagyok,
aludj hát én melletted maradok.

És csak teltek a napok végeláthatatlanul,
ő csak állt ott az ágya mellett szótlánul.
A kezét soha egy percre el nem engedte volna,
a lány néha mozgatta száját, mintha hozzá szólna.

De nem, meg nem szólalt sohasem,...
Aludt ő csak aludt mélyen csendesen.
Mígnem egy napon megtörtént a csoda,
mit várt ő, melyről le nem mondott soha.

Az orvosok ámulva nézték a szeretet erejét,
mely életben tartotta haldokló kedvesét.
Azon a napon mikor a csendet egy hang törte át,
hallgassuk hát a csodát, a lány újjáéledt búcsúzó szavát.

Tudod jól a nagy fiúk nem sírnak,
engem most az angyalok hívnak.
A halál is csak az élet része,
és az enyémnek most lett vége.

De visszatértem, hogy elmondhassam neked,
mennyire szép volt minden pillanat veled.
Mennyire hálás vagyok minden egyes percért,
mit veled tölthettem. A sok sok emlékéért,

a sok szeretetért mit tőled kaptam,
egy élet is kevés lenne, hogy vissza adjam.
Csak arra vágytam, hogy elmondhassam ezt neked,
lassan indulnom kell... Ég veled. Legyen szép életed.

Eddig szerelmed tartott életben engem,
akkor mikor én már nem is kerestem.
Hangod vezetett mely feléd mutat,
ahogy beszéltél hozzám az adott kiutat.

De úgy látszik nekünk csak ilyen kevés idő jutott,
ami oly gyorsan, oly hamar elfutott.
Ne bánkódj soha emiatt kérlek,
engedj elmennem, én már nem félek.

Tudod most teljesült egy kívánságom,
újra érezhetem csókot a számon.
Engem már hívnak, várnak rám odaát,
hallgasd hát csendben az angyalok szavát.

Psszt... Ne szólj! Csak csókolj meg még egyszer,
és ha igazán szeretsz kérlek engedj el.
Csókolj hát, ez legyen utolsó emlékem,
teljesítsd álmom mit istentől kértem.

Úgy is tett, ahogyan kérte őt,
még egyszer megcsókolta az imádott nőt.
Ő lehunyta szemét, aludt csak aludt csendesen,
fel nem ébredt többé többé sohasem.

Békésen pihent akár egy angyal.
Bárhová mész kérlek vigyél magaddal.
Szólt hozzá, kérlelte órákon át,
de a lány már nem hallhatta szavát.

Napokba telt, mire megértette végre,
semmit sem tehet már érte.
Zokogott, könnyei mossák tisztára arcát,
hogy tisztábban lássa a végzettel vívott harcát.

Hogy lássa végre, mennyire reménytelen küzdelem,
három nap és három hosszú éjjelen,
fogta a kezét és virrasztott mellette,
milliószor elmondta neki mennyire szerette.

Nem tudom, hogyan folytassam nélküled...
Hogyan mondhatnám azt neked? Ég veled...
Hirtelen most minden értelmét vesztette,
a remény veled halt, lelkemet eltemette.

A gyász, mely utamon kísér ezután,
hiányod nem fogadom el soha tán.
Kérdem istent, miért nem engem?
Miért mindig azokat kiket szerettem?

Miért pont téged vett el tőlem? Kérdem:
Mit vétettem, hogy büntet, mi a vétkem?
Miért nem engem vitt el helyetted?
Az én helyem ott lenne melletted.

Megpróbálok ígéretemhez hűen erős maradni,
bizonyos elveket, soha meg nem tagadni.
Bármely nehéz is álmod többé nem vigyázhatom,
bár fáj nagyon, megpróbálok legyőzni bánatom.

Így is tett ő megpróbálkozott mindennel,
de mindig mikor úgy tűnt végre megbékélt istennel,
mindig egy újabb csapás érte őt,
szegényt kit az élet meggyötört.

Soha nem tudott megbékélni a gondolattal,
fájdalmát nem írhatta le szavakkal.
Vajon miért őt vette el az isten?
És miért nem ő maradt hátra itten?

Hiszen oly fiatal volt még előtte állt az élet,
oly sok álmuk volt még, ply sok jót és szépet,
mit még együtt átélhettek volna,
ha a végzet közbe nem szólna...

Számára az idő megszűnt létezni,
mit átél ő, nem lehet átérezni.
Ő még beszél hozzá, bár szavai süket fülekre találnak,
hallgassuk hát fájdalmas szavait, ahogy beszél a lánynak.

Bár már nem hallhatod szavaim tudom,
én mégis beszélek hozzád minden hajnalon.
Bárcsak láthatnád, mily gyönyörű a hajnal,
ahogyan az éjszakát felváltja a nappal.

Az ébredező nap első sugarai vörösre festik,
az őszi leveleket, melyek közt most egy szivárvány rejlik.
Vörösen ég, szinte lángol a fa koronája,
bár láthatnád... Ez a felkelő nap első csodája.

Én csak állok itt ámulva bámulom szépségét,
a hajnali nap tüzét, az ég kékségét.
Csak állok itt lélegzetviassafojtva csodálom szüntelen,
közben arra gondolok, bárcsak itt lennél velem.

Ez az a hely, melyhez oly sok emlék köt engem,
ez az a hely hol sokszor lelki békémet kerestem.

Ez az a fa, melynél először láttalak,
hol vágyakozva téged oly sokszor vártalak.

Itt temettelek el a mi közös fánk alatt.

Istenem! Rövidke időnk mily gyorsan elszaladt.

Mintha csak tegnap lett volna, mikor először megcsókoltál,
Mikor először hozzám bújtál, emlékszem milyen félénk voltál...

Mintha csak tegnap lett volna, hogy nevedet törzsébe véstem,
ennek a fának, mely azóta büszkén hirdeti: Csak érted éltem.

Mintha tegnap lett volna, hogy félve kezedet megkértem,
ennek a fának árnyékos tövében, melyhez most visszatértem.

Mintha csak tegnap lett volna, hogy jövőnket tervezgettük,
édes álmoként, izgatottan esküvőnket szervezgettük.

És most nézd! Hová jutottunk? Nem gondoltuk volna,
hogy közös jövőnk ilyen rövidke időről szólna.

Az élet soha nem olyan egyszerű,
soha nem csak boldogság és derű.

Van úgy, hogy mindent elveszítünk mi fontos volt nekünk,
egyedül félünk, elveszítjük hitünk, hisz nincs senki velünk.

Álmaink olykor hirtelen fordulnak ellenünk,
elveszítjük velük azt, mely nélkül elveszünk.

Életünknek értelmet többé nem lelünk,
céltalan bolyongunk, kiutat hiába keresünk.

Nem tudom, hogy neked volt-e igazad...

Óh! Szinte még mindig hallom szavad.

Mikor azt mondtad nekem: Célja van mindenkinek,
rendeltetése, előre megírt értelme életünknek.

Vagy talán annak van igaza ki azt mondja:

Mint, ahogyan a szél a faleveleket hordja,

miket ide oda sodor a véletlen,

úgy hánykolódunk mi is az életben.

Egy dologban azonban biztos vagyok,

ha elmennék, hátra én semmit sem hagyok.

Az én életem célja és értelme, hogy megismertelek,
hogy veled lehessenek, vigyázzak rád és szerethesselek.

Valami bennem is meghalt akkor érzem,
mely nélkül már nincs értelme élnem.

Ezt vesztettem el veled mikor elmentél,
a világot jelentette nekem, hogy szeretted...

Tudod az élet színházában mind egy darabot játszunk,
bárhol is legyünk mindig a főszerepre vágyunk.
Én úgy érzem eljátszottam a főszerepem, mely megbukott,
számomra már csak néhány mellékszerep jutott.

Ami értelme volt, ami célom az életben,
azt elragadta tőlem a végzet, a véletlen.
Most már csak céltalan bolyongok, mint egy dudva mit ide oda hord a szél,
megpróbálom elfogadni azt a tényt, hogy egyszer minden a végéhez ér.

A végzet, mellyel nem számoltunk, melytől nem féltünk,
egy napon váratlanul, kíméletlenül eljött értünk.
Megértette velem, minden pillanat ajándék mit együtt éltünk,
mely gyorsan elmúlik, hisz egyszer mind utunk végéhez érünk.

Ha van valaki ki szeretett, ki őrzi emlékünk,
az ő szívében mi tovább ragyogunk, örökké élünk.

Budapest. 2004.09.05.

Téged egyedül

Tudod szeretlek, téged egyedül,
mégis elfordulsz tőlem mint ki menekül,
háttal fordítasz a világnak,
félsz, hogy majd sírni látnak.

Nem osztod meg velem,
mi is az a gyötirelem,
mely a szívedet nyomja,
nincs senki ki elmondja.

De tudod mi sírtunk már eleget,
bánkódtunk s olykor féltünk meglehet,
megérdemelnénk már egy jobb életet,
hol szerelmünk minket viszont szeret.

Hogyan tudnám megértetni veled,
hogyan tudnám megérteni lelkedet?
Pedig szívem szeret téged egyedül,
de úgy tűnik a boldogság örökké elkerül.

Budapest. 2005.12.26.

Korcs Szerelmek

Szeretete meghalt, mint a fák lassan,
áldozatává vált ennek a beteg életnek,
Történetét én láttam, hogy elmondhassam,
hogyan születtek és haltak eme korcs szerelmek.

Benne mindenki csak a gyilkost látja,
hiszen kíméletlenül ontotta mások életét,
a feldühödött tömeg mind a kivégzését várja,
de ne ítélkezzünk előre míg nem ismerjük történetét.

Húsz évvel ezelőtt élt egy szeplős barna copfos kislány,
akár az önök lánya is lehetne,
ki mosolygós volt és mindig vidám,
egyetlen vágya csupán egy kistestvért szeretne.

Bár nyolc éves, mégis már szimfóniákat komponált,
kitűnő tanuló és minden szabadidejét a művészetnek szenteli,
olyan fiatal, olyan ártatlan még senkit sem bánt,
iskolából hazaérve egy napon alkoholista apja anyukáját halálra veri.

Ő az ajtóban állt, végig kellett néznie,
különösen kegyetlen tettéért halálra ítélték,
sajnos túl későn ezért egy asszonynak kellett elvéreznie,
a döbbenet gyászoló rokonok a lány örökbe adását kérték.

Így került ő egy tökéletesnek tűnő családhoz,
látszólag szerető gondoskodó nevelőszülőknek tűntek,
ám az élet számára újabb rémálmokat hoz,
melyek egy gyermek lelkéből szörnyeteget szültek.

Nevelő apja köztisztelőben álló személy,
benne mindenki csak a becsületes üzletembert látja,
senki sem gondolna rá mellette mekkora veszély,
leselkedik szegény meggyötört lelkű lányra.

Egy szörnyeteget napról napra csak rejtegetett,
egy szörnyeteget melyet maga előtt is tagadott,
melyet napról napra csak éheztetett,
mely zavarodott beteg elméjében lakott.

Szüntelenül tomboló beteg vágyai csillapítását kereste,
irigy szemmel hónapokig csak leste ártatlan báját,
míg végül egyedül maradtak egy este,
ő megerőszakolta nyolc éves nevelt lányát.

A lány nem szólt senkinek túlságosan félt tőle,
öt évig zajlott ez így ő szótlánul tűrte.
Rettegésben tartotta szinte már menekült volna előle,
végül éppen ő volt az ki a háztól elűzte.

Igazából nem tudni miért tette, talán félt, hogy idővel rájön valaki,
talán mikor rá nézett mindig csak a saját gonoszságát látta,
talán nem volt már vonzó számára a teste, talán felébredt benne valami,
valami emberi érzelem, talán büntudat bántja...

Öt évvel ezelőtt belépett egy gyermek,
eme békés kertvárosi ház rozsdás kis kapuján,
áldozatává vált egy olyan embernek,
kit kegyetlenségéért nem ítélnék el soha tán!

Más emberként távozott üresen kiégve,
valamit elvesztett akkor, lelkében valami megszakadt,
rákényszerült, hogy prostitúcióból élve,
tengődjön nap mint nap a szabad ég alatt.

Öt évvel ezelőtt élt egy gyermek valahol,
ártatlan lelke oly sok álmod szőtt,
most mégis magányosan egyedül barangol,
lelkében lassan egy szörnyeteg nőtt.

Azután eltelt húsz év amiről sohasem mesélt,
talán csak el akarta feledni mindazt amit megélt,
mikor azt hitte ő már semmit sem érhet el,
a szerelem először benne akkor éledt fel.

Egy újabb éjszaka, egy újabb lezüllött bár,
egy újabb kuncsaft kiket jól ismert már.
Egyetemista fiúk, változatosságra vágyó férjek,
tanárok, politikusok na és a perverz vétkek.

Most épp egy alkoholista ki örömét már csupán abban találja,
egyetlen célja, hogy leihassa magát a halálba.
Nyilvánvalóan zavarodott ki halálra inná magát,
de a pénz az pénz és ma ő fizette meg társaságát.

El is ment hát vele bár együtt sohasem háltak,
mégis minden este a sarki motel szobájára jártak.
Ez a férfi ki lélekben leélte már életét,
meghalni vágyott már, mégis utolsó lélegzetét,

Megosztani vágyott valakivel kire életében várt,
kinek nem számított, hogy ő csupán egy prostituált.
Eleinte csak a pénzéért ment el vele,
idővel alakult ki iránta igaz szeretete.

Bármilyen furcsa is szerette őt és nem csak sajnálta,
talán azért mert ő volt az egyetlen ki benne, nem csupán az örömlányt látta.
Végül egy napon elérte amire vágyott,
ő csak nézte, tehetetlenül csak állt ott.

Órangyalként védte, őrizte életének utolsó percét,
még egyszer átölelte fáradt, élettelen testét.
Majd kísért, úgy érezte nem maradt semmi a szívében,
ez már neki is sok volt egyedül maradt, mint egy gyermek vétlen.

Megelégelte golyót akart röpíteni fejébe,
fegyveréért nyúlt szakadt nadrágjának zsebébe.
Ötezer forint csupán ennyi volt a pisztolya mellett,
akkor eszébe jutott amit ezért a pénzért tennie kellett...

Úgy érezte ha nem költi el akkor hiába volt,
betért hát egy bárba meginni pár pohár bort.
Lesz ami lesz, elissza a pénzt azután vége,
nem várt már semmit az élettől, mintha nem is élne.

Mikor odalépett hozzá egy szolid fiatal lány,
arca gondterheltnek hatott s valahogy mégis vidám.
Jól nevelt gazdag városi lánynak tűnt,
ki nem követett még el soha semmi bűnt.

Gyanús volt neki vajon mit akarhat,
egy magafajta meg miért zavarhat?
Igyekezett úgy tenni mint aki észre sem vette,
de a lány társaságát töretlen kereste.

Ő görnyedten ült tovább a pultnál érdektelen,
ám a lány tovább kérlelte; miért nem beszélsz velem?
Pont amilyen szerénynek tűnt épp oly rámenős,
úgy beszélt hozzá, mint valami régi jó ismerős.

Ő még csak rá sem pillantott, üveges szemekkel a földet nézte,
de a lány társaságát oly hevesen, oly rámenősen kérte.
Túl fiatal vagy még akinek nem itt van a helye,
gondolta, végül mégis csak szóba elegyedett vele.

Nem tudni miért nem mondta el sohasem,
ezt a titkát nem árulta el nekem.
Talán fiatalkori énjét látta benne,
talán elvesztett gyermekkorát kereste.

Talán ő benne látta ami lehetett volna belőle,
talán fiatal ártatlanságától kapott új erőre.
Eleinte talán csak a lány pénze motiválta,
és később ott akarta hagyni, miután kihasználta.

Végül egy átmulatott éjszaka után együtt távoztak,
még nem tudhatták, egymásban a szerelemmel találkoztak.
Az élet csodát adott eme két embernek,
egy tiltott románcot, egy újabb korcs szerelmet.

Mely bár mások szemében bűnnek számít,
mégis őszinte tisztasága felülmúlt bármit,
Bármit amit eddigi életem során láttam,
oly tiszta tűz égett abban a két lányban.

Teltek a hetek, hónapok múltak,
románcukkal egy családot örökre feldúltak.
A lány elköltözött otthonról, hogy vele éljen,
napról napra haza máshová térjen.

És működött is ám rózsaszínű fátyolba burkolt tökéletesnek tűnő álmukra,
újra sötétség borult az élet egy utolsó kegyetlen leckét tartogat számukra.
Küzdenie kellett még neki, ki azt hitte már mindent megélt,
ki azt hitte megjárta már mindazt, amitől más csak valaha félt.

Egy újabb züllött bár, egy újabb éjszaka,
egy jól öltözött úriembert kísért most haza.
Ám a megszokott helyett most valami egészen más várta,
hirtelen magát egy beteg, kéjgyilkos ember házában találta.

Amikor fegyveréért nyúlt nem csupán saját biztonságát látta,
szerelmére gondolt ki ma reggel is hüen hazavárta.
A hangtompító csupán egy suttogást hallatott az éjben,
térdre rogyott, minden ízében reszketett ruhája úszott a vérben.

Váratlanul tüzelt a férfinak esélye sem volt reagálni,
hirtelen csönd lett egyedül ő akart kiabálni,
ám a torkát egy hang annyi sem hagyta el,
lelkét gyötrő kérdéseire senki sem felel.

Ha bántasz valakit olyan mintha más emberré válnál,
mintha magadra maradnál, mintha két részre szakadnál,
mintha a világ megingott megrengett,
mintha minden rászakadt volna majd csend lett...

Kínzóan üres természetfeletti csend,
mely körbefon, elmédben lassan felborul a rend.
Egy napon ha elérünk ide csak egy dolgot tehetünk,
mikor a halál a szemünkbe kacag, majd visszanevetünk.

Ő volt az első áldozata a többi már könnyedén ment,
haldokló lelkének most már semmi sem szent.
Valami kihalt belőle, valami ami emberré tesz minket,
valami ami a helyes útra tereli, olykor kiszámíthatatlan tetteinket.

De honnan ered ez a kegyetlenség? Ilyen lenne maga az élet?
gúnyosan felvillantva mindazt a jót és szépet,
amit megélhetnénk, nekünk mégis csak a fájdalom és szenvedés marad,
bizonyos idő eltelte után elménkben egy szál megszakad.

Vele megtörtént ez azon az estén,
tizenhárom ember halála szárad megzavarodott lelkén.
Szeretete meghalt lassan mint a fák,
egy rémült kislány volt kitől az életet ellopták.

A tárgyaláson még szerelme is ellene vallott,
ő csak ült szótlanul, elfogadta mindazt amit hallott.
Az emberek undorodva nézték, megvetették, leköpték,
ez a társadalmi csőlátás, hiszen nem is ismerték.

Mégis felállva tapsoltak azon a napon mikor egy halottat ítétek halálra,
hiszen az emberséget kiölte már belőle az élet és saját családja.
Akkor elgondolkoztam azon, hogy ezeket a szörnyeket akiktől rettegünk,
valójában a mi bűnös társadalmunk szüli őket, miközben mi éljük elfajzott életünk.

Benne mindenki csak a kegyetlen gyilkost látja,
könyörtelen tetteiért most a kivégzését várja.
De, hogy valójában ki a gyilkos és ki az áldozat,
azt döntsék el maguk, kinek a lelkét eméssze kárhozat.

Budapest. 2006.06.04.

Elmúlt

Furcsa volt idő amikor meghaltam volna érte,
szó nélkül rogytam volna könyörögve térdre,
volt idő mikor bármit megadtam volna érte,
ám az idő fordult, árnyék lépett a fénybe.

Mond! Hogyan múlik el csak úgy bennünk,
mit egymásban láttunk, mit egymásban kerestünk?
Mond! Hogyan tűnik el mindaz mit éreztünk,
hová tűntek az emlékek, mindaz mit annyira élveztünk?

Egyszerűen elmúlik mélyen eltemetve bennünk,
lassan kitörlődik minden, ahogy új életet kezdünk.
Vagy csak szunnyad és akkor tör majd ránk,
mikor arra a legkevésbé számítanánk?

Budapest. 2006.11.28.

Elveszett percek

Ellopták tőlünk a szép napokat,
mikor együtt neveltünk nagyokat,
mikor nem árthatott még semmi,
minden pillanatban boldogok tudtunk lenni.

Ellopták tőlünk a szép napokat,
együtt töltött boldog pillanatokat.
Nem fogadom el, hogy csupán ennyi,
az idő fordult, nem maradt semmi.

Elvesztek azok a percek,
szerelmünkkel a mennybe mentek.
Az idő fordult, árnyék lépett a fénybe,
szavaim elszállnak az égbe, csend szitál végre.

Emlékeim rólad veled szálltak messze,
angyalokkal keringőznek fent a mennyekbe.
Emlékeim melyekre leszállt az este,
elmémbe vesztek, örökre némán csendbe.

Ellopták tőlünk azokat a napokat,
mely a szívembe ragyoghat.
Kihunyt a fény, leszállt az este,
emlékeim eltávoztak messze, messze.

Budapest. 2004.12.24.

Felnőttként

Visszatérni a helyre ahol felnőtté váltam,
hosszú évekig gyermekként csak arra vártam,
hogy felnőttként majd itt alapítok családot,
és itt váltok valóra egy gyermekkori álmot.

Annyi év után mégis most egyedül érkeztem,
eltemetett álmainra most újra ébredtem.
Minden eg gyes köhöz itt emlékek kötnek,
minden percben rám új emlékek törnek.

Hová lett a gyermek mely bennem élt,
a jövőtől mindig oly sokat remélt,
most érzem először, hogy még bennem él valahol,
álmait hajtva most is egyedül barangol.

Budapest. 2006.02.25.

Fekete – fehér

Életem festményén rajzoltál világot,
milliónyi színes tündöklő virágot,
mindazt a csodát mit szíved látott,
szívembe véstéd féltett édes álmod.

Hiába is küzdenék ellene,
magával ragadott ártatlan jelleme,
álmaimban kísért emlékeinek szelleme,
szívemnek már csak ő kellene.

Belém vésődött minden gondolatod,
miden álmod minden mozdulatod,
személyed bennem él tovább ezután,
nem kapom vissza soha tán.

Nekem egy új világot mutattál,
melyet azután egyedül hagytál.
A magány fekete – fehér világot rajzol,
egy érzés bennem még érted harcol.

Rideg szótlán világba zárva,
szüntelen csak megváltóját várva.
Színezd ki újra álmunknak világát,
reményteli jövőnk édes harmóniáját.

Budapest. 2004.12.18.

Feloldozás

Csak te vagy ki tudja,
ám soha el nem mondja,
senkinek sem azokat a dolgokat,
szenvedtél miattuk már túl sokat.

Elhitetted magaddal, hogy meg sem történtek,
azok a dolgok melyek lelkedben égnek.
Szótlanul benned azonban tovább élnek,
lelkekből lassan minden jót kitépnek.

Attól, hogy nem tud róla senki más,
és nem hangzik el soha vallomás,
attól még bűneid el sohasem vesznek,
vétkeid feloldozást soha nem nyernek.

Budapest. 2004.11.19.

Függő lettél

Ha tehetném felnyitnám szemed, hogy lásd, hogy észrevedd,
minden mi fontos volt neked, mily könnyen elveszítheted.
Ha megértenéd elmondanám neked, miért nem foghatom már kezéd,
miért nem tarthatok veled, bárcsak értenéd, hogy ez lesz a végzeted.

Szabad vagy mint a madár,
senki sem tudja már,
hová tartasz, mivé leszel?
Miért csinálod, mit keresel?

Vajon utadon mi vezet téged?
Segítenék neked bár tudom nem kérted,
jót akarok talán egyszer megérted,
borzasztó így látni téged.

Látod én vagyok ki félek,
hisz nélküled hiába élek,
bármit megtennék érted,
jőjj vissza kérlek.

Hagyd a szert bár úgy tudod,
hogy csak ez űzi el bánatod,
de ezzel csak magadat áltatod,
sírodat lassan megáshatod!

Tudom csak vigaszt kerestél,
de értsd meg végre függő lettél,
elveszítéd azokat kiket szerettél,
tudom jól csak kiutat kerestél.

Kaptál pár pofont az élettől,
s messzire kerültél az édentől!
Lassan minden ellened fordult,
és lelkedben zűrzavar dúlt!

Indoknak elég ám mentségnek nem,
segítenék neked de nem tehetem.
Ezt az utat neked kell megtenned,
kiutat egyedül kell keresned.

Ha nincs benned erő és akarat,
más nem egyengetheti utadat.
Csak szeretetet adhatok neked,
segítséget ahhoz, hogy észrevedd.

Vissza is nézhetnél,
hogy meglásd mindazt mit szerettél,
hogy járatlan utakra tévedtél,
egy halálos szer rabja lettél.

Ha tehetném felnyitnám szemed,
hogy lásd, hogy észrevedd.
Vissza is nézhetnél vissza is térhetnél,
ahhoz kit régen annyira szerettél.

Budapest. 2004.07.30.

Eszperente nyelven

Nem szeretem, eme rettenetes reggelem,
melyen tekinteted keresem, de nem lelem.
Szemem levért menten lepereg, szendergek rendesen,
merre lehetsz eme rettenetes reggelen kedvesem?

Csendesen rebegek neked kedveseket,
te ezeket nem értheted meglehet.
Szerelmes levelet szerkesztek neked fejemben,
ezenközben könnycseppek peregnek le szememben.

Szerelmetesen szeretlek, de nem lehet nekem,
rettenetes kegyetlen eme érzélem velem.
Maglehet, fél nem kelek elmerengék rendesen,
dermedten fekszem eme rettenetes reggelen csendesen.

Szemem legeltetem egyetlen képeden,
ezen helyen vezeklek, kérdezem.
Vétettem-e ellened mert ezt tettem?
Szerettelek, ezt egyetlen egyszer sem feledtem.

De te elengedted kezemet, mely remegett,
eszem veszttem, mennyire messze vezetett.
Egyetlen kedvesem, mely helyen lehet,
elrettent, engem lehet nem szeretsz?

Szemem levért, meglehet menten lepereg, csendben lefekszem,
elmerengett szellemem, ezen eszmecegerére kecsegtetett engem.
Eszperente nyelven vezettem le, eme versemet neked,
szerelmet nem lelek meglehet, mert nem lehetek veled.

Budapest. 2004.11.28.

Abortusz... Bűn?

A tudomány hatalmát a kezünkbe adta nekünk,
mellyel ártatlan életek felett szabadon dönthetünk.
Önnön hibáink miatt oltjuk ki életét,
ám bíróság előtt mégsem felelünk ezért.

Tetteinkkel csak lelkünknek számolunk el,
mely büntudattal gyötört kérdésekkel felel.
Mi van akkor ha az a gyermek,
egy napon millió életet megmenthet?

Talán felnőttként világháborúban találhat békét,
elhozva magával az elnyomás végét.
Talán megtalálná az Aids ellenszerét meglehet,
az emberiségért még oly sokat tehet.

Megmenthetne egy napon még sok sok életet,
de nem tud, hiszen soha nem létezett.
Eltörölhetjük, mintha nem is létezett volna,
senki nincs ki ezért nekünk szólna.

De van-e jogunk elpusztítani mit istentől kaptunk?
Bár igaz életet neki mi magunk adtunk.
Akarva akaratlan de bennünk él,
tőlünk csak egy esélyt remél.

Esélyt arra, hogy egyszer felnőhessen,
életéről önmaga szabadon dönthessen.
Legyen az élet bármely mostoha,
szabad akaratát el nem vehetik soha.

Még akkor is ha léte számunkra váratlan érkezett,
az abortusz bűn, mely a természet ellen vétetett.

Budapest. 2004.11.04.

Ahogy rám nézett

Volt valami a szemében, a tekintetében,
ahogy rám nézett, ahogy néztem.
Volt valami megmagyarázhatatlan tűz,
ez az mely most utánad üz.

Budapest. 2003.08.13.

Apa letterem

Nem tudom hogyan történhetett meg velem,
talán akkor is álmodom ha nyitva van szemem.
Azt tudom csupán, hogy tisztán emlékszek,
veled együtt egy kertvárosi házban élek.

Házások vagyunk, bár kapcsolatunk nem mindig felhőtlen,
de nagyon szeretjük egymást, s ez lebeg előttem.
Minden reggel egy kutya nyálában fürödve ébrednek,
a gyerekeket iskolába viszem, majd dolgozni megyek.

A munkám nem túl izgalmas, de én szeretem,
viszont sok a szabad időm, amit veletek tölthetem.
Van egy kis autónk, nem túl fényűző de mi szeretjük,
együtt vettük, sok emlékünk fűződik hozzá, melyeket soha nem feledjük.

Minden napom ugyanúgy kezdődik, felébrednek és nézlek,
hálát adok minden egyes percért, amit veletek élek.
Két gyermekünk van, nagyon szeretjük őket,
sok nehéz éven vagyunk túl, belőlük merítjük erőnket.

A nagyobbik lányunk hegedülni tanul,
szörnyen játszik, az idegeinket tépi vadul,
de mi büszkék vagyunk rá mégis,
nem nagyon mutatom ki, de azért én is.

A kicsi fiunk leginkább alszik, még nem nagyon beszél,
de mi tudjuk, hogy okos egy napon sok mindent elér,
állandóan bennünket figyel, mosolyog ha meglát valakit,
amikor rá nézel tudod, hogy megint tanult valamit.

Annyi év házasság után is hihetetlenül szeretjük egymást,
meg sem érinthetlek, míg nem mondom neked,
míg nem mutatom ki érzéseim, hogy lásd,
szívem rabod lett egy életre, örökké csak téged szeret.

Tudod te jobb ember vagy mint én és az, hogy veled lehetek,
jobbá tesz engem is, ártatlan személyiséged bája,
én most szavakat közös életünkre hiába is keresek,
érezni kell hangulatát, megvan a maga harmóniája.

Nem tudom mi az igazság, hiába is kérdezem,
csak azt tudom, nélküled üres az életem.
Talán csak magányosan feküdtem le egy decemberi éjjelen,
talán ezt az egészet csak álmodtam, csak képzelem.

De ha soha senkinek el nem mondhatom,
olyan lesz, mintha meg sem történt volna,
és azt nem élném túl tudom,
ezért kérlek hallgass meg, csak néhány szóra.

Én már szinte láttam magunkat, öregen és ráncosan,
ahogyan egy késő délután, kertészkedsz a virágaid között álmosan,
én pedig a kerítést festem, melyen már nyomot hagyott az idő vasfoga,
most pedig arra ébredtem, hogy mindez valójában, meg sem történt soha.

Budapest. 2006.01.19.

Álomkép

Elment már s elfelejtett rég,
én ki várom vissza még.
Van aki könnyen tovább lép,
ám engem még hív egy álomkép.

Megnyugtató érzés tudni azt, hogy itt vagy velem,
elképzelem hát újra s behunyom szemem.
Virágos mezőkön lépkedünk,
minden pillanatot élvezünk.

Minden percet mit együtt vagyunk,
lassan lépkedünk, minden mást mögöttünk hagyunk.

Budapest. 2004.02.13

Álmok

Amiért elindultunk már nem fontos nekünk,
kiégett utunkon csak megyünk, csak megyünk,
éppen azzá válunk ami elöl futunk,
mi történt velünk, hová visz az utunk?

Hová tűnnek az eszmék az álmok,
az élet tényleg ilyen kegyetlen ennyire álnok,
idővel lassan belénk folytja azt,
mi reményt ad mi álmokat fakaszt?

Budapest. 2007.04.20.

A hűtlen

Fagyos hajnal, üresek az utcák,
de én már most elindulok hozzád.
Lépkedek a deres fűben, talpam alatt ropog a jég,
te vagy az ,kiért én bármit megtennék.

Körülnézek a város még halott,
csak a szívem az egyetlen, mi meg nem fagyott.
Elmegyek az öreg tölgyfa mellett, egy duruzsoló galambpár ül az ágakon,
megpihenek kicsit nézem őket, s közben utánad vágyódom.

Nézem őket és rád gondolok szüntelen,
az élet nélküled csak kín és gyötrelmem.
Lassan elindulok és megyek tovább,
mert hosszú még az út hozzád.

Buszmegálló egy újabb állomás,
míg várok szívemben felcsendül egy édes vallomás.
Egy vallomás, mit elmondok neked,
mikor majd megkérem kezéd.

Remélem tudod, hogy van ki tiszta szívből szeret,
ki jóban , rosszban kitart melletted.
Elnézem a buszon a szerelmes párokat,
ahogyan ölelgetik, csókolgatják örök hú társukat.

Előttem még mindig csak a te arcod lebeg,
csak arra vágyom, hogy veled legyek.
Megérkeztem , ez már itt a ti utcátok,
tudom, most épp nem vártok.

De meglepetést szeretnék, mosolyt csalni arcodra,
csodálatosan szép ébredést hozni álmodra.
Jégvirágos ablakodon csillogott a hajnali fény,
hát megérkeztem , végre itt vagyok én.

Dideregve állok ajtód előtt,
alig akarom elhinni, hogy ez az alkalom is eljött.
Gombóc volt a torkomban,
mikor én bekopogtam.

Óvatosan ,lassan nyitottad ki ajtód,
mikor kijöttél, rajtad csak egy hálóing volt.
Abban jöttél ki, eme dermesztő hidegbe,
nem értettem ,miért nem engedsz be?

Vajon mitől féltél, halkán beszéltél,
nem válaszoltál csak kérdeztél.
Sejtettem, hogy baj lehet,
mert lesütötted tekintetedet.

Lehajtott fejjel beszéltél,
szemembe csak ritkán néztél.
Majd a sötét szobából feltűnt egy férfi,
kilépett, majd meglepetten megkérdi :

- Mondd! Ki ez az idegen?
És mit keres itt ilyen korán reggelen?
- Szólnod sem kellett ,már mindent értettem,
rám néztél és, azt mondtad nekem :

- Ne haragudj kedvesem,
sokat ittam és elvesztettem fejem!
És most nem találok helyem,
még én sem értem , hogy miért tettem.

- Csak egy dolgot nem értettem,
nem válaszoltam, nem kérdeztem.
Sarkon fordultam és indultam tovább,
ne legyen ki érted sírni lát.

Nem volt indulat, nem volt düh lelkemben,
csak magány és bánat szívemben.
Elindultam nem néztem vissza,
mintha nem is lettem volna itt ma.

Millió érzés kavargó agyamban,
borzasztó érzés már már kimondhatatlan.
Csak bolyongtam a városban,
eme érzéstől elszakadni nem tudtam.

Lassan utolér, rám borul az éj,
utamon engem senki nem kísér.
Nincs már miért haza mennem,
nincs már kiért élnem.

Sírni volna kedvem,
de az sem változtatna, semmin sem.
Elöttem az éjszaka, hátam mögött egy élet,
újat kezdeni Nélküled Félek!

Úgy érzem magam ,mint egy dudva,
mit ide oda hord a szél,
sokfelé járt már, de haza sohasem tér,
mert nincs miért.

Nehéz döntés elfelejtek mindent, s hozzád visszatérek,
hisz még mindig szeretlek téged.
Vagy megyek tovább, újra kezdve mindent,
nagyon fáj ez itt bent.

Ez a perc eldönthet éveket,
most nagyon fontos, hogy mit teszek.

Budapest. 2003.12.13.

Tiszta lappal

Tudod soha nem voltam vallásos ember,
tán az isten ezért súlyt, ezért ver.
Soha nem mutattam ki érzéseim,
nem tettem fel senkinek kínzó kérdéseim.

Soha nem mondtam el még imát,
csak ott sírtam, hol senki sem lát.
De most nézd! Mégis fohászokodom...
Lelked békéjéért, boldogságodért imádkozom.

Kérem istent szánjon meg téged,
oldozza fel bűneid, minden vétked.
Vigyázzon rád, mentse meg lelked,
segítsen neked kiutat lelned.

Kiutat a pokolból hová taszítottak,
bűnös vadak kik téged megrontottak,
bűnhődjenek meg tetteikért végre,
hulljon a felejtés leple az elmúlt évre.

Induljunk újra tiszta lappal,
lelkem téged még itt marasztal.
Magamra vállalnám bűneid ha tehetném,
vétkeidnek keresztjét válladról levetném.

Kérem istent, hogy többé senki ne érezze azt,
mely engem nap mint nap nyomaszt.
Tehetetlenség rablánca mellyel megkötötték karjaim,
némasággal ítélték, senki nem hallhatja szavaim.

Budapest. 2004.10.08.

A szeretet ünnepe

Reszketek, mint csupasz meztelen fán az utolsó haldokló levél,
ahogyan végső táncát járja felröppen, gyengéden arcomhoz ér.

Kabátomon hirtelen fagyos őszi szél fúj át,
hideg csillagok fénye ragyogja be az éjszakát.

Néma csendjét megzavarja a talpam alatt ropogó jég zaja,
az idei év első latyakos masszába fagyott hava.
Meggémberedett görbe újaimba életet lehelni próbálok,
mindenfelé ünnepi fényeket látok, amerre csak járok.

Békés kis kertváros csendes utcáinak mélyén,
mint magányos vándor járom utamat karácsony szent estéjén.
Jégvirágos deres ablakokon áttetsző díszes fenyők állnak,
frissen sült mazsolás kuglófok, mákos bejglík illatai szállnak.

Összegyűltek a családok erre a különleges ritka estére,
meghitt nyugodt légkörben problémáikat félretéve,
békés meleg otthonukban ropogó tűz mellett,
együtt ünnepelnek szeretetben. Igen egy újabb év eltellett.

A fenyőfák alatt ajándékaikat izgatottan bontogató gyerekek ülnek,
a konyhákban az ünnepi vacsorák ízes fogásai sülnek.
Meghatottság és mosoly ül az arcokon,
együtt a család és minden rokon.

Kint csend van, semmi sem mozdul,
szemeimből lágyan egy könnyesepp kicsordul,
mégsem törölöm el, valamiért hagyom,
utamat járom tovább, hiányzol nagyon.

Feltámad bennem egy érzés, elborít a csend,
magamra hagyott és elárult minden mi számomra szent.
Mára már senki nincs ki megfogja kezem,
ki visszatart, hogy utam végtelen ne legyen.

Valami hajt előre, engedelmeskednek fáradt lábaim,
egyre csak kínoznak be nem teljesedett vágyaim,
rám törnek mélyen elnyomott, elfeledett álmaim.
Tán angyal vagyok? Csak letörtek szárnyaim...

Egy öreg bölcs azt mondta nekem,
ma csodát láthatok ha kinyitom szemem...
Ha megtalálom a jót másokban és a dolgok mögé látok,
eljön az ideje annak, hogy békére leljek, nyugalmat találok.

Budapest. 2005.11.23.

Az élet súlya

Arcán látszott amikor nevetett,
hogyan élni mennyire szeretett.
Telis tele volt szeretettel, szinte szétszakította,
sötétben vakon tapogatózó lelkét elvakította.

Mindig ha csak valaki a fülébe súgta,
szeretlek: Ő elhitte újra és újra.
Nem tudta, hogy a férfiak csak kihasználták őt,
nem akartak mást tőle csak alkalmi gyönyört.

Lassan beleroppant a sok sok csalódásba,
idővel nem tudott gondolni már semmi másra.
Lezüllött, éjjelente részegen a bárókat járta,
reggel másnaposan magát mindig más férfi ágyában találta.

Alkohol, kábítószer, sex... Már csak ezeket élvezte,
ahogyan élt egy napon úgy kábultan, belőve végezte.
Egy züllött kis lebuj mosdójában találtak rá testére,
mostanáig nem találtam választ minden tetteire.

Lelke egy riadt kislányé volt,
számító férfiak azonban megöltek benne minden jót,
az erkölcs és az emberi elvek,
belőle lassan már mind kivesztek.

Arcán látszott mindig amikor nevetett,
hogyan élni ő mennyire szeretett.
És bármi is legyen amit keresett,
remélem rátalált és békére lett.

Mi kik ismertük megbocsájtjuk tettét,
és bár eltemettük meggyötört testét,
emlékeinkben mindig olyan ártatlan lány marad,
mint mielőtt megroppant az élet súlya alatt.

Budapest. 2005.12.15.

Egyetlen nap

Ha egyetlen nap lenne az élet,
és tudnám, hogy este ér örökre véget,
hozzád bújnék, suttognék neked valami szépet,
veled tölteném el az utolsó emléket.

Budapest. 2005.12.05.

Beteg világ

Történt valami egy forró augusztusi délután,
egy 18 éves lány kocogott hazafelé nem sokkal hat után.

Megszokott kis útján gyanútlan haladt előre,
nem is sejtette kik vártak rá nem sokkal előtte.

Az út széli bozótos rejtekében galádul megbújva,
alkohol mámorba borulva, gyilkos vágytól beindulva.

Irigy szemmel lesték ártatlan szépségét,
hajának bársonyos fodrait, szemének kékségét.

Vad ősi ösztöneiknek szüntelen tombolását,
csillapítani kegyetlen éhségük szadista vágyát.

Az út mentén két férfi várt rá lesben állva,
egy beteges szenvedély csillapítására várva.

Amint előugrottak a bajt ő már érezte,
de hiába könyörgött nekik, hiába kérlelte,
állati ösztöneiken uralkodni már nem bírtak,
mostanra már hiába esdekelnek, hiába sírnak.

Vannak bűnök amik nem megbocsájthatók,
bárhogyan is ítélkezzenek az esküdtek, a bírók,
egy magasabb rendű törvény lép érvénybe,
lelkük elítéltetik, a pokol legmélyebb bugyrának sötétjébe.

Megerőszakoltak egy fiatal lányt majd meggyilkoltak,
nincs enyhítő körülmény nem számít, hogy büntetlenek voltak.
Hiszen nem csak a testéből, hanem a lelkéből is lakmároztak,
akkor amikor beteges szadista vágyaiknak áldoztak.

Egy normális világban azonnal halálra ítélnék őket,
azokat kik meggyaláznak egy lányt majd megölnék,
ám a pénz ismét fölötte állt az igazságnak,
újra szabadon járnak, köszönhetően a korrupt bíróságnak.

Az ügyvéden múltott és a pénzen,
a húszmillió forintos védőbeszédén.
És most újra közöttünk járnak, áldozatra várnak,
valahol talán ebben a pillanatban is lesben állnak.

Hol van a törvény, az igazság kérdem?
Ha a megtört család és az anya szemszögét nézem.
Most behunyják szemük azok kik az igazságra vártak,
áldozatai vagyunk mind eme korrupt, beteg világnak.

Budapest. 2006.01.29.

Bűnös világ

Kis butus volt ő túlságosan gyermek csak játszott az étellel,
de ha elrontjuk, ezt a játékot nem kezdhjük el még egyszer.
Nem hallgatta meg könyörgő szavaim,
már hiába zokogok porladó hamvain.

Nem hallgattál senkire, te magad választottad ezt az utat,
nem láttad meg a sok vészjelet, mely a vég felé mutat.
Befolyásolható voltál s magával ragadott az ár,
meggyötört lelked most megváltásra vár.

Zokognak most az angyalok,
mert látják mindazt mit itt hagyott.
Keresztet vetnek rá s elássák,
ők elfordítsák arcukat, hogy ne lássák.

De én látom mindazt mit ők nem akarnak,
egy ártatlan lelket kit megrontottak.
Emlékszem rá, hogy milyen is voltál azelőtt,
azelőtt, hogy az élet meggyötört.

Kábítószerek rabja lettél, késő volt már,
reméltem még megmenthetlek attól ami téged vár.
Elmentél s egy bűnös világot hagytál itt, mely gyarló és romlott,
egy világot, mely rólad lemondott.

Bűnös világ, rideg gyűlölet,
tudatlanságba fojtott hamis bűvölet.
Hol az igazság, az emberség, a becsület?
A törvény azokat védi, kik ezt tették veled.

Rideg érzések nélküli világ, ilyenek az emberek,
nem látnak semmit, mert bezárják szívüket.
Közömbösek, mert rettegnek attól a másik világtól,
próbálnak elzárkózni, de nincs ahhoz elég távol.

Rettegnek, hogy a szeretteikkel is megtörténhet,
elzárkóznak a dologtól, mert félnek.
De ez megy az utcákon, az iskolákban,
nap mint nap megtörténik valakivel a világban.

Hideg és pénzsóvár üzlet az egész,
egy percre mártírrá válsz de neved hamar feledésbe vész.
Egy újabb név a gyászrovatban, egy újságcikk, egy tudósítás,
majd elfelednek hamar s jön helyetted valaki más.

Ki lesz ki emlékszik majd rájuk?
Kiket nyomorba taszított saját világuk.
Kik elkeseredésükben elfogadták a hamis boldogságot,
mert nem tudták másképp elviselni eme elfajzott világot.

Vannak még kik prédikálnak eme bűnös világnak,
de szavaik süket fülekre találhatnak.
Kérdésükre választ hiába várnak,
miért kellett így halni egy fiatal lánynak?

Budapest. 2004.04.05.

Betépve

Egy bulizós estének indult,
a kocsiban hangos zene szólt.
Négyen a discoba indultak betépve,
de csak egyikük szállt ki élve.

A kórházban arra ébredt fel,
hogy tettéért bíróságon felel.
Tükörbe többé soha nem nézhet,
és nem azért, mert arca összeégett.

Bár az lenne a legnagyobb baja...
Menyasszonya fekszik mellette halva.
Rajta kívül még két barátja,
lelkét nyomja mindhármuk halála.

Ezután élhet ezzel a tudattal,
lelkét örökké büntudat nyomasztal.
Életfogytiglan vár rá tettéért,
mindezt egyetlen mámoros estéért.

Hárman már megbűnhődtek érte,
nyakukat törve fagytak vérbe.
Csak egy kérdés maradt nyitott számára,
megérte feltenni életét óvatlan éjszakájára.

Legyen ez intő példa, mártírok lettek,
egyetlen napra címlapra kerültek.
Négy fiatal ki az életét eldobta,
ti soha ne szokjatok rá a drogra.

Gárdony. 2004.09.03.

Hol az igazság?

Fiatal volt és éretlen,
gyermek volt nem véletlen,
nem érthette, nem tudhatta még,
hogyan fordulhat minden mi szép.

Korai volt még számára,
hitte, hogy számíthat barátságára,
Nem tudta, nem sejtette,
mit tesz vele szerelme.

A fiú drogos volt,
elméje végleg elborult,
mikor a lány elhagyta,
asztalról a kést felkapta.

A lány hiába könyörgött,
a fiú csak döfött.
Mire ráébredt szörnyű tettére,
csak nézett vérbe fagyott testére.

A lány halott... Ilyenkor hol az isten?
Késő már sírni, hiába minden.
Hol az igazság, hová tűnt?
Megússza eme halálos bünt.

Az ügyvéden múlt és a pénzen,
a húsz millió forintos védőbeszédén.
„Védencem nem bűnös hanem áldozat,
lelkét már így is emészti a kárhozat.

Beteg ő egy szer rabja volt,
hatása alatt elmeállapota korlátolt.
Nem értette, nem tudta mit cselekszik,
de javul már... leszokni igyekeznek.”

A lány már nem él,
a család még remél...
De hiába hisz büntetlen marad,
a fiú holnaptól újra szabad.

Miközben a lány holtan fekszik,
sötét koporsójában vele eltemetik,
az igazságot és a reményt,
az emberséget és az erényt.

Mindent mit képviselt valaha,
a törvény szent és sérthetetlen szava.
Eközben a tettes még köztünk jár,
lehet, hogy holnap új áldozatot talál.

A gazdagok mindig megússzák bűneik,
pénzért vásárolják ki gyarló tetteik.
Eközben a nép igazságot hiába követel,
lázongásuk elnyomják, szavaikra senki sem felel.

Kérdem én hol az igazság?
Büntetlen marad egy gyermekgyilkosság.
A tettes most kórházban fekszik,
a mi adónkból úgymond betegségét kezelik.

Áldozata egy fiatal lány volt, előtte állt az élet,
megélhetett volna még annyi jót és szépet,
egy lány kit fiatalon ért a végzet.
Egy élet, hogyan érhet ilyen csúfos véget?

Budapest. 2004.08.21.

Felfoghatatlan

A halál mindig értelmetlen,
valószínűtlen jön el véletlen.
De miért éppen egy gyermekért,
hiszen ő még oly keveset élt.

Éppen, hogy csak megszületett,
ezen a világon oly keveset lehetett.
Néhány óra csupán mit itt tölthetett,
oly sok mindent meg nem érhetett.

Még oly sok mindent nem érthetett,
még oly sok mindent nem érezhetett.
Nem érezhetett soha szeretetet, szerelmet,
felelősséget szülőként, hogy gyermeket nevelhet.

Nem érezhetett fájdalmat sem bánatot,
a világból semmit sem láthatott.
Születésével a világtól az életre csak egy esélyt remélt,
melyet nem kapott meg, reménytelen próbálom megérteni... Miért?

Budapest. 2004.11.13.

Hová tart világunk?

Halottaink beszélnek hozzánk, igazságot követelnek,
néma szavaikra soha nem felelnek.

Kik hallják könyörgő szavaik,
zokogva gyászolják porladó hamvaik.

Nem tudnak tenni ellene,
terjed a bűn sötét szelleme.
Bűnözés, drogok, gyilkosság, halál,
ránk vajon milyen jövő vár?

Ez megy az utcán, az életben,
este lehet te leszel a hírekben.
Naponta megtörténik, rettegéssel tölt el,
de hiába sikítanánk, senki nem felel.

Mindenki retteg, mindenki menekül,
úszik az árral, de egyszer elmerül.
Megpróbálunk elzárkózni de egyszer utol ér,
mindenki fél és csendben remél.

Vajon hová tart világunk?
Szemünk előtt egy sötét jövőt látunk.
Meddig tűrhetjük mindezt szótlanul,
remélve azt, hogy az emberiség majd tanul.

Hibáiból mely sok embert eltemet,
fiatalt, időst, nőt, férfit, gyermeket.
Miért ásunk sírokat?
Ezreket gyászolunk egy miatt?

Háborúk, gyilkosság, gyűlölet,
éhezés, elnyomás, örület.
A bűn szelleme ezreket eltemet,
legyen már vége, szenvedtünk eleget.

Vajon ki lesz a következő áldozat?
Az élet nem válogat,
lelkünk emészti a kárhozat.
Vajon ki lesz a következő áldozat?

Gyermekeinket féltjük ettől az élettől,
a féktelen tomboló gyilkos méregtől.
Az emberiség pusztítja önmagát,
nem hallja meg halottaink könyörgő szavát.

Budapest. 2004.08.06.

Világvége után...

Álmodtam egy helyről hol az álmaink múlnak,
hol nincs jelentősége már a múltnak.
Ahol mindig fagyos szelek fújnak,
hol a fák levelei örökre lehullnak.

Sűrű koszorúval fedik be az utat,
elfedik lépteim, mely visszafelé mutat.
Itt ragadtam hol az idő végtelen,
rabságba kerültem eme helyen, eltévedtem.

Holt lelkek bolyongnak elveszve céltalan,
segítséget kérnék de senki nem hallja szavam.
Ez az a hely hol özvegyek zokognak,
ablakaikon éjjelente meggyötört lelkek kopognak.

Mellettem egy védtelen gyermeket temetnek,
halkan hozzá papok imát rebegnek.
Hozzátartozói hullatnak fájdalmas könnyeket,
gyászolnak egy értelmetlen halált halt gyermeket.

Álmaik most mind porba hullik,
fájdalmuk soha el nem múlik.
Fekete fátylakat himbál a szél,
itt lassan minden a végéhez ér.

Körülnézek, mindenfelé temetők húzódnak végtelen,
lassan úrrá lesz rajtam a félelem.
Félhomály van a nap nem kel fel többé sohasem,
örökre tél borul ránk, lemondtak rólunk odafenn.

Lassan hulló hideg szűrős eső mossa arcom,
térdre borulok fejemet a földre hajtom.
Rádöbbszemtem mind mit igaznak hittem tévedtem,
kómában feküdtem és most öntudatra ébredtem.

Pusztulás és káosz uralkodik mindenben...
Hiába fohászkodnánk: Ne hadj el istenem!
Az angyalok nem hullatnak több könnyet értünk,
beteljesedett a végítélet amitől annyira féltünk.

Ellent mondtunk annak mit diktál a józan ész,
civilizációnk és létünk lassan feledésbe vész.
Ember alkotta és ember pusztítja el,
nagyvárosaink most mind romokban hever.

Ellentétes nézeteinktől felborult a rend,
a háború hangját elnyomta a csend.
Kínzóan üres csend, mely fojtogatja lelkünk,
hibáink miatt milliókat kell eltemetnünk.

Civilizációnk romjain kell végre békét lelnünk,
még egy esélyt kaptunk, hogy mindent újra kezdjünk.
Ajándék ez annak reményében, hogy megértjük végre,
fajunk fennmaradásának, túlélésünknek egyetlen záloga: A béke.

Sárvár. 2004.09.27.

Felfigyelni

Tudod én láttam a világot a benne tomboló bűnt,
és a megváltás nekem nagyon távolinak tűnt.
Az emberek már szinte menthetetlenül önző lelke,
önnön egoista jelleme a bajt magának kereste.

Azon kevesek kik mások hibái miatt szenvednek,
segítségét hiába keresnek, idővel mind áldozattá lesznek.
Kialtásuk suttogásként elenyészik a semmibe,
fohászukkal nem törődnek, nem figyel rá senki se.

Igazságot követelnek ám szavaik süket fülekre találnak,
rettegő emberek milliói lehajtott fejjel, behunyt szemmel járnak.
De csak azt a sírást csak azt a segély kiáltást lehet meghallani,
ezen a világon, csak azt amelyre felfigyel valaki.

Budapest. 2006.02.14.

Tudni

Gondolj bele, hogy rég nem láttál valakit,
és közben elképzeltél róla valamit,
hogy álmai őszinték és mindig boldogan,
békésen él valahol, szíve gondtalan.

Meghitt tudatlanságodban nem is sejtet,
félelmetes gondolataid mélyen magadba rejtet.
De ő közben a poklok poklát éli át.
Ha dönthetnél te vajon tudni akarnád?

Budapest. 2006.02.08.

Tinédzser L'amour

Tinédzserek voltak, csak játszottak az élettel,
játszottak egymással, a szerelemmel, a lélekkel.
Játék volt, nem tudták mennyire fájhat,
néhány feldúlt szó mennyire bánthat.

Nem tudhatták a féltékenység mit tehet,
hogyan ellenük fordítja majd, azt kit annyira szeret.
Játék volt az érzés, a becéző szavak,
azt hitték, hogy majd örökké így marad.

Kihívás volt felfedezni, milyenek a tiltott gyönyörök,
megfélelhetetlen tomboló vad, ősi ösztönök.
Nem tudhatták, hogy a szexuális örömei,
veszélyeket rejtnek, megnyílhatnak ördögi körök.

Túlságosan hamar fedezték fel testüket,
sajnos még nem ismerték esendő lelküket.
Nem tudták, hogy az ki szeret,
ha fél mennyire agresszív lehet.

Nem tudták, milyen az ki dühös, ki sértett,
sajnos késő volt már, mire a két fiatal mindent megértett.
Amilyen szépnek és tökéletesnek indult,
olyan borzalmas lett, mikor ellenük fordult.

Titkos volt a románc, tiltott a szerelem,
kemény szülői szigor, hol nem volt kegyelem.
Kapcsolatukat átjárta végig a félelem,
mely mindennél erősebb rideg érzélem.

Egy végzetes napon megváltozott minden,
a lány terhes, kiút már nincsen...
Szeretné megtartani születendő gyermekét,
a fiú ettől elveszti fejét.

Lelkében félelem tombol,
retteg a szülői szigortól.
Talán ez kéztette borzalmas tettére,
Örökké emlékezni fog arra az estére.

A lány szólt: Már nem csak a saját életünkkel játszunk,
értsd meg, új életet adunk, hiszen gyermeket várunk.
Saját gyarló hibáink miatt őt nem büntethetjük,
bármennyire is szeretnéd semmissé nem tehetjük.

Valami elpattant a fiú fejében,
egy franciakulcsot szorongatott remegő kezében.
Egyetlen kíméletlen mozdulattal le sújtott,
a lány akár egy rongybaba elbukott.

Mint egy pisztolygolyó az asztal szegélye,
olyan erővel sújtott törékeny fejére.
Csak nézte testét, még nem fogta fel,
nem értette, szavaira miért nem felel.

Ragacsos vérében körbe kicsordulva,
feküdt arcával a földre borulva.
A fiú lehajolt, lassan megfordította,
kezdí megérteni, hangosan a nevét ordította.

Szökés barna fürtje véres arcához tapadt,
megsimogatta, vére örökre kezéhez ragadt.
Gyengéden át ölelte élettelen testét,
késő már megbánni borzalmas tettét.

Nem csak két embert ölt meg, barátnőjét és gyermekét,
de saját jövőjét is és önnön lelkét.
A javítóban most felnőtt korára vár,
az ítélet megszületett: A büntetés halál.

/ Emléklül mindazoknak kik gyarló világunkban nap mint nap,
megfékezhetetlenül tomboló értelmetlen erőszak áldozataivá váltak. /

Budapest. 2005.12.05.

Démonaink

Az ember eredendően fél a gonosztól,
és szerettei megvédné minden rossztól.
Ám egyedül arra az ősi démonra nem gondol,
mely saját lelkében fékevesztetten tombol.

Alapvető ösztöneink, mint a szaporodási vágyunk,
erősebb annál mintsem az útjába álljunk.
Gyakran csinál állatot gyenge mentalitású emberekből,
kik bármire képesek ha belőlük tombolva előtör.

Ez az ősi démon, mely kezdetek óta bennünk él,
gyengeségünkből táplálkozik, gyakran vissza tér.
Hogy képesek vagyunk-e úrrá lenni rajta döntő lehet,
fékevesztett tombolása követelt már nem egy ártatlan életet.

Budapest. 2006.02.19.

Tudathasadás

Élt egyszer egy ember...

Kinek lelke háborgott, mint a viharos tenger,
kit semmi sem érdekel, kinek semmi sem kell,
így élni már nem bír, ám halni nem mer,
ő volt az az ember, ki szólni soha nem mer.

Ki lelkébe zárja örökre bánatát,
és nem ossza meg másokkal gondolatát,
soha nem mondja el őszinte szavát,
szépen lassan megutálja saját magát.

Nem fogja fel, nem érti meg baját,
előidéz ezzel egy súlyos skizofréniát.
Egy ideig próbálja tagadni maga előtt,
arcára ál mosolyt csal és derűt.

Ám befordult énje egyre többször felszínre került,
meggyötört lelkén még sok sok vihar végigsöpört.
Élete mint a kártyavár összedőlt,
szegény kit az élet így meggyötört.

Arcán ezután már csak bánat ült,
érzelmeibe fulladt és lassan elmerült.
Régi énjének hamvaiból új ember született,
ki már többé senkit sem szeretett.

Ő ki oly sokat várt, vajon mit élhetett át?
Ő, ki magába fojtotta minden gondolatát, minden szavát,
ki soha nem érezhette a boldogság csókját,
ki soha nem mondta el féltve őrzött bókját.

Ő ki szó nélkül engedte el szerelmét, álmai párját,
ki szótlannul tűrte kínzó bánatát... Vajon mit élhetett át?
Vajon meddig élhet így elzárkózva a világtól,
mindentől elbújva, mindenkitől távol?

Már saját maga sem tudja ki ő valójában,
vergődik az élet eme szörnyű kátyújában.
Kapálózik az örület sűrűn szőtt hálójában.
De ki is volt ő a valóságban, eredeti énjében valójában?

Egy nyugodt, őszinte, vissza húzódó ember,
kit az isten ki tudja miért sújt, miért ver...
Tán azért mert magáért kiállni soha nem mer,
mindent eltűr miközben lelkében egyre hevesebben háborog a tenger.

Elhitei magával, hogy minden rendben,
csak él tovább így szótlanul, csendben.
Felépített magában egy hamis világot,
és tovább táplál egy hazug álmot.

Ám egy napon rádöbbsent a valóságra,
életét elpazarolta üres álmodozásra, badarságra.
Nem találja életének értelmét, célját,
ezután mér mindent csak sötéten lát.

Elfordul a világtól, szerény énje eltűnik nyomtalan.
Hová tart ő? Csak bolyong, mint egy magányos hontalan.
Az utat mit neki szánt a sors ő nem találja,
lelki békéjét, nyugalmát így hiába is várja.

Belefáradt már az életbe elhiszi, hogy hiába volt minden,
hogy megöregedett már, el mégsem ért semmit az életben.
Nem tudja ő, hogy mit tegyen,
csak él így tovább némán, csendesen.

Magába zárkózik és tagadja érzéseit,
nem teszi fel soha kínzó kérdéseit.
Esténcént a tükörből vigyorog rá az örület groteszk látványa,
olyankor minden szenvedés kiül rémült, megfáradt arcára.

Budapest. 2004.07.16.

Egyéniség

Nem az számít honnan indultunk vagy hová tartunk,
hanem az út melyen tovább kell haladnunk.
Ha nem élvezzük az utat amelyen járunk,
életünkben örömet talán soha nem találunk.

Másokért ne akarjunk soha megváltozni,
önnön személyiségünket ne kelljen feláldozni,
életünk során az emberek jönnek és mennek,
van, hogy nem mindig magunkért szeretnek.

Azonban mindig magunkkal kell együtt élnünk,
ne kelljen elgondolkodnunk mikor tükörbe nézünk,
ez az arc ki visszanéz ránk, vajon mi vagyunk kit látunk,
vagy egy másik ember kit más képére formáltunk.

Budapest. 2006.02.06.

Tiltott szerelem

~ Másképp gondolkozunk,
más után vágyakozunk,
másról álmodozunk,
mégis összetartozunk.

Más utakon haladunk,
más célokat hajtunk,
másképp zajlik életünk,
éjjelente mással vétkezünk.

Reggel más mellett ébredünk,
mégis mikor behunyjuk szemünk,
mindig közösek álmaink,
nem tudjuk uralni vágyaink.

Van közös álmunk,
egymásra vágyunk,
titokban sírunk csendesen,
milliószor elmondjuk: Szeretem.

Mégsem valljuk be egymásnak,
behódolunk a némaságnak,
hisz otthon ránk mások várnak,
érzelmeink börtönbe zárnak.

Soha ki nem mondott érzések,
fel nem tett kínzó kérdések.
Mikor elfojtott vágyaink felszínre törnek,
zűrzavart szülnek, bonyodalmak jönnek.

Titkolt szerelem, veszélyes játék,
csábít, ne menj várj még.
Tiltott szerelem,
érezem kell nekem.

Próbáltam tagadni mit érzek irántad,
és megtartani téged örök barátnak.
Próbáltam tagadni, hogy érted lángolva égek,
titkolnom kell. Tudod jól mással élek.

Hidd el én nem tehetek róla,
kérek várj még csak egyetlen szóra.
Egyetlen őszinte szóra, hogy elmondjam:
Szeretlek téged. Akkor is ha nem szóltam.

Régóta álmodoztam már rólad,
álomban titokban loptam csókodat.
Tiltott eme viszony mégis élvezem...
Mi lesz így velünk? Magamtól hiába kérdezem.

Tudom, hogy tiltott, hogy nem szabadna,
de eluralkodott rajtam a vágy hatalma.
Hiába is próbálnék küzdeni ellene,
vágyom eme tiltott szerelemre.

~ Vágyakozva egymásra nézünk,
szinte éget a vérünk,
fűt minket a vágy,
forróan perzsel, tüzes az ágy.

Egy tiltott éjszaka volt,
a vágy nekünk dalolt.
Uralkodni rajta nem lehet,
ez áll mindenek felett.

Bűnös viszonyunk titkolni próbáltuk,
ám éjjelente kínozza álmunk.
Vétkeztünk akkor a bűn eltemet,
titkolnunk kell eme tiltott szerelmet.

Budapest. 2004.08.07.

Plátói szerelem

Vajon mit élehetett át? Ki nem ízlelhette meg soha a boldogság csókját,
Ki nem mondhatta el soha féltve őrzött bókját.
Ki nem érinthette soha szerelmét,
távolról csodálta csak imádott kedvesét.

Ki nélküle élni nem bírt, ám halni nem mert,
ki sok száz levelet írt, neki kiért szíve oly hevesen vert.
Ki távolról őrizte, ki mindentől féltette.
Vajon miért nem volt soha őszinte, vajon miért tette?

Hős volt ő vagy gyáva?
Ki sajgó szívvel élt, vajon hiába?
Ki nem mondhatta el soha,
nélküle az élet mily mostoha.

Szombathely. 2004.06.06.

Halhatatlan szerelem

Néztem ahogyan alszol, csend volt mind nesztelen,
néztem ahogyan felkelsz, néztem minden reggelen.
Melletted virrasztottam át minden éjjelem,
titokban őriztem álmodat csendesen.

Őrangyalként lebegtem feletted ,vigyázva nehogy észrevedd,
hogy rég elment szerelmed még mindig itt van veled.
Lopva osontam nyomodban ,hogy vigyázzak rád,
úgy őriztelek ,mint anyja kicsi fiát.

Hallottam hangodat éreztem bánatod,
el sem tudod képzelni mennyire fájhatott.
Így látni téged kit annyira szerettem,
kit az angyalok közt sem feledtem.

Milliószor idéztem fel arcodat,
álmomban hallottam hangodat.
Még a mennyben sem bírtam nélküled,
hisz szívem örökre itt hagytam neked.

Így hát eljöttem éjsötétben osontam hozzád,
hisz lelkem ott fenn csak kínozták,
hamis boldogságot adtak nekem,
de mit sem ért mind, mert nem voltál velem.

Még hallom az utolsó szavaid, mit hozzám címeztél,
még hallom örökre bennem él.
Hát most itt vagyok,
de sajnós nem maradhatok.

Mert pokolra ítélték lelkemet,
hisz most nem lehetnék itt veled.
Hajnalban örökre elmegyek,
Nézd! Milyen gyáva vagyok: hiszen reszketek.
Mert félek, hogy újra elveszítelek,
és nem leszek itt, hogy védelmezzelek.

Hisz, olyan vagy mint egy törékeny virág,
mit megtépett a szél és most segítségért kiállt.
Gyönyörű, csodás oly ritka tünemény,
mégis oly sebezhető ,törékeny szegény.

Ki lesz ki itt lesz majd veled,
őrzi álmodat és fogja majd kezéd?
Hát ezért félek, rettegek, Mert meglehet,
hogy nem bírom majd nélküled.

Ott lenn lehet, hogy örökre elveszek,
magányomból kiutat többé nem lelek.
De tudom nem felejtész el,
így soha sem tűnök el.
Emlékem majd tovább ragyog, mint a csillagok,
akkor is miután én már nem vagyok.

Budapest. 2002.10.25.

Zárkózott lelkek

Kaptunk már elég pofont az élettől,
félünk eleget, eközben a sors csak rajtunk nevetett.
Mennyi az mikor az ember már eleget szenvedett?
Mikor a szót végre követi a tett.

Mitől félsz? Nem mutatod ki érzésedet,
soha nem teszed fel kínzó kérdésedet.
Van ki meghallgat, ki igazán szeret,
csak az kell, hogy észrevedd.

Mondd! Mi a baj velünk, mitől félünk?
Ha mi nem, hát más nem hullajt majd könnyet értünk.
Mi a baj velünk? Hisz egymásért élünk,
így értelmét veszti pusztá létünk.

Miért fordítasz hátat a boldogságnak?
Miért mész el onnét hol visszavárnak?
Miért olyan nehéz? Miért nem mondod el?
Én még választ várok, de senki nem felel.

Néma csend, kin, fájdalom,
a választ azt várhatom.
De talán csak magamat áltatom,
hisz már van is válaszom.

A csalódástól félsz, bár még remélsz,
ám a tett mezejére mégsem lépsz.
A sok csalódás, az élet megkeményítette szívedet,
már nem bízol abban, hogy van ki igazán szeret.

Hát ezért menekülsz a fájdalomtól félve,
hátat fordítasz, inkább a magányban élve.
Mi kaptunk már elég pofont az élettől, sírtunk már eleget,
miért nem bízunk meg abban, ki minket igazán szeret?

Budapest. 2004.02.11.

Szeretnék egy...

Szeretnék egy angyal lenni, vigyázni minden lépted,
óvni mindentől, hisz meghalnék érted.
Remélve azt, hogy egyszer megérted,
az életemnél is jobban szeretlek téged.

Szeretnék egy könnycsepp lenni,
gyönyörű szemeid sarkában megszületni.
Végiggördülni bársonyos arcodon,
elégni forró ajkadon.

Szeretnék egy illat lenni, beborítani testedet,
veled lehetnék mindenhol, kitölteném minden percedet.
Lágyan borítanám be simogatnám testedet, mint a selyem,
mindenhol veled lehetnék, és te velem örökké velem.

Szeretnék egy álom lenni,
minden éjjel fejedben megszületni.
Sok - sok csodálatos képet mutatnék neked,
reggelente szertefoszlanék mikor kinyitod szemed.

Éjjelente eljönnék újra, bearanyozva minden éjszakád ,
mint egy igaz , örök hű barát.
Szeretnék egy gondolatod lenni,
agyhullámaidban szüntelen keringeni.

Egy érzés, mely eljutna a szívedig, szíved súgná szeretlek,
elméd pedig tudná soha, soha nem feledlek.
Mert nincs senki más kinek átnyújtanám lelkem,
te vagy az kit annyira szerettem.

Szeretnék egy esélyt kapni,
neked még sok - sok szépet adni.
Sok - sok közös pillanat, elfutott egy pillanat alatt,
csak egy esély reménye maradt, mely szívemtől soha el nem szakadt.

Szeretnék egy emlék lenni, egy közös élet emléke,
sok - sok boldog év minden pillanatának szépsége.
Szeretnék egy másik életet,
amit csak veled élhetek.

Szeretnék egy pillanat lenni, akár egy múltó alkalom,
szeretlek téged nagyon, ezt nem tagadhatom.
Csak egy dolog van, amitől félttem,
ha te nem szeretsz, akkor én hiába éltem.

Szeretlek téged, ez az én nagy vétkem.

Budapest. 2003.12.13.

Angyal voltál

Angyal voltál de megváltoztál,
nem szóltál csak eltávoztál.
Ördöggé váltál s messzire szálltál,
másra vártál s többre vágytál.

Elfogadtad a hamis képeket,
feladtad énedet,
megtévedt lelked tévelyeg,
új utat keresve szédeleg.

Nem láttam meg időben,
minden szavadnak bedőltem,
Sokáig túrtem felelőtlen,
majd egy napon eljöttem.

Angyal voltál
de megváltoztál,
rám többé nem hallgattál
más lettél már.

Szemed csak néz de nem lát,
elméd a mennyben járt,
de tested a pokolra szállt,
hisz az ördöggel hált.

Megrontották testedet,
eltaposták lelkedet!
Miért történt ez veled?
Ellene más nem tehet,

csak te bár segíthetnék
neked, foghatnám kezéd,
bár elmondhatnám neked,
hogyan van ki igazán szeret.

De megtagadtad tőlem ezt bezártad szívedet,
a bánat így örökre eltemet,
hamvaiból új ember született,
ki csalódott s többé már nem szeretett.

Ki fél ki tagadja az érzéseket,
ki soha nem feled,
kit a múltja örökre eltemet,
meglehet többé már sohasem szeret.

Budapest. 2004.04.10.

Emlékeim egy lányról

Te vagy minden mire életemben vágytam,
te vagy kire annyi éven át hiába vártam.
Te vagy múzsám, te vagy lényegem,
kinek a keresésére szántam egész életem.

Olyan vagy nekem ,mint a felkelő nap első sugara,
mely rávilágítja fényét a messzi nyugatra.
Olyan szép ,mint a kristály tó tükre,
szívem rabod lett örökre.

Te vagy a tűz, mely a szívemben ég,
te vagy az akivel minden szép.
Ártatlan bályod megérintette lelkemet,
szépséged örökre rabul ejtette szívemet.

Nézd! Mennyi bűn, mennyi bánat van -e beteg világon.
Mégis számomra mindez megszűnik mikor gyönyörű arcodat látom.
Ha nevensz, az nekem a legnagyobb boldogság,
látni, hogy boldog vagy nekem az a legnagyobb vidámság.

Ha viszont bánt valami, ha szomorú vagy én veled szenvedek,
ez azért van mert csak téged szeretlek.
Ha nem lennél nekem, ha nem lennél velem,
üres és sivár lenne unalmas életem.

Hisz te vagy a szívárvány életem festményén,
veled minden pillanat játék az élet színterén.
Veled minden perc oly szép és oly jó,
ami már szavakkal el sem mondható.

Azt mondtad örökké tart majd a pillanat,
mi nem múlik el sohasem,
azt, hogy soha nem mész el,
örökké itt maradsz velem.

Naivan hittem, hogy fényed majd örökké ragyog,
ám egy napon eltűnt egyedül hagyott.
Egy napon mikor azt mondtad nekem,hogy elmész ,mert az élet más útjait járjuk mi ketten,
másfelé húz szívünk, így hát hogyan tudnánk folytatni ebben az életben?

Nélküled én semmi vagyok!
Mondd... Mi lesz így velem?
Nélküled én nem vagyok, nélküled nem létezem,
életed az életem! Mondd... Mi lesz így velem?

De rideg lett szíved, hideg ,kemény, üres és sivár,
egyáltalán nem az vagy kit ismertem, más lettél már.
Rossz útra tereltek téged, tényleg másfelé húzol már,
reméltem még megmenthetlek attól ami téged vár.

Mert hát, olyan vagy nekem, mint egy törékeny virág,
mit megtépett a szél és most segítségért kiállt.
Gyönyörű, csodás, oly ritka tünemény,
mégis oly sebezhető, törékeny szegény.

Csak néztem ahogyan elmész,
közben egy könnycsepp gördült le arcomon,
mert tudtam, hogy utoljára látlak
de már most hiányzol nagyon! Nagyon, nagyon.

Még érzem, még érzem az illatod,
még érzem de itt hagyott,
eltűnt együtt veled,
még nem tudta , hogy szerettelek.

Ma éjjel egy álmot láttam,
álmodban kedvesem végre karomba zártam,
álmodban téged láttalak,
téged kit annyi éjjelen hiába vártalak.

Átöleltél azt mondtad, hogy szeretsz
azt, hogy többé nem hagysz egyedül,
azt ,hogy együtt élhetünk, együtt büntetlenül.

De felébredtem és nem voltál itt velem,
álmodtam csak mindezt? Mindezt csak képzelem?
Nem lehet. Gondoltam hirtelen,
nem lehet ,hogy elmentél és nem vagy már nekem.

Ez az mit álmodok! Gondoltam hisz te itt vagy velem,
csak álmodom mindezt, hisz itt alszol mellettem.
Lassan kinyitom szemem,
hirtelen rám tör a félelem.

Nem álmodom nem képzelem.
Tényleg nem vagy már nekem.
Szólongatlak, egyre csak téged hívtalak,
bár tudtam, hogy már nem lehet,
hát ez volna az örület?

Egy ki nem mondott szó, egy meg nem tett lépés,
örökké tud kínozni, örökké egy érzés.
Egy rég megsárgult levél,
bánat mi örökre elkísér, hisz benned él.

Egy fel nem tett kérdés,
melyre már sohasem kapsz választ,
egy el nem mondott érzés,
az ami minden nap fáraszt.

Egy régi gyűrű a fiók mélyén,
rajta a volt szerelmed képén.
Feltéptek benned régi sebeket, megszürcült emlékeket,
melyekről remélted elfelejtheted.

Emlékeid egy lányról,
ki már rég elment -e beteg világról,
ki már a mennyben angyalokkal táncol.

Ami kínoz, ami fáj a legjobban,
nem volt rá alkalom ,hogy elmondjam,
nem volt rá esély ,hogy megtegyem,
hogy feleségül kérhessem.

A mai napig rémálmok gyötörnek téged,
hisz tudod, együtt már csak odaát éltek,
Majd ha eljön a te időd ,
újra láthatod őt.

Minden nap mikor felkelek,
ezzel a gondolattal ébredek,
ezzel a gondolattal alszom el mikor lefekszek,
hogy holnap megteszem örökre elmegyek.

És reggel már nálad ébredek,
örökké veled leszek!
De gyáva vagyok ,mert félek,
hogy pokolra kerülök ha életemnek önként vetek véget!

Úgy eldobnám magamtól az utolsó esélyem,
hogy újra karomba zárhassalak, ugyanúgy mint régen.

Így hát tovább szenvedek,
bűnbánat gyötör engemet.
Hisz tudom ha akkor este veled vagyok és elmondom neked,
soha nem történik meg az a szörnyű autóbaleseted!

De úgy tűnik nekünk csak ilyen kevés idő jutott,
ami oly gyorsan, oly hamar elfutott.
Nem maradt más nekem,
csak az emlékeim vigasztalnak engem.

Azok táplálják álmaim,
melyek szerint egyszer újra teljesülhetnek vágyaim.
Hogy újra együtt lehessen veled ,
hogyan láthassam szép szemed, hogy foghassam kezéd.

Mondd... Miért van az ,hogyan az élet
szép dolgait már csak azután tudjuk értékelni,
mikor már elvesztettük ,mikor már nem lehet mit tenni?

Felébredtem egy reggel és nem voltál mellettem,
szó nélkül mentél el, elhagytál engem.
Most csak bámulom az eget eme rideg téli alkonyon,
a csillagokat nézem, mert hiányzol nagyon.

Mindig csak rád gondolok, érzem ezt te is tudod,
lélekben mindig veled vagyok.
Nekem nincs jelenem , se jövőm nélküled,
Csak múltam van, csak emlékeim veled.

Emlékeim, egy lányról,
ki már rég elment -e beteg világról,
ki már a mennyben angyalok közt táncol.

Budapest. 2003.05.

Ha vissza mehetnék...

Azt mondták az idő majd segít,
majd minden sebet begyógyít.
De nem bírom elfeledni,
csak őt tudom szeretni.

Napok, órák ,percek,
soha nem felejték,
hetek, hónapok, évek ,
a magánytól nagyon félek.

Bár csak vissza mehetnék,
mindent másképp tehetnék.
Nem akarlak elveszíteni,
mert nem tudnék mást szeretni.

Budapest. 2000.01.28.

Angyal

Mikor megpillantottam olyan volt, mint egy törékeny virág,
mit megtépett a szél és most segítségért kiállt.
Gyönyörű, csodás oly ritka tünemény,
talán ezért oly sebezhető, törékeny szegény.

Nem hagytad ,hogy segíthessem,
ez mi kínozza most lelkem.
Büszke voltál,hogy elmondjad bánatod,
ott sírtál hol senki sem láthatott.

Miért? Miért vagy oly szomorú te gyönyörű angyal?
Miért menekülsz attól el ki itt marasztal?
Miért vagy oly zárkózott, miért vagy oly szerény?
Az ártatlanság nem szégyen, sokkal inkább erény.

Miért nem mondod el annak ,ki nyíltan támogat?
Gyógyítja sebeid ,segít ha bántottak.
Bűnös vadak kik voltak ,kik letörték szárnyaid?
Kik ízzé porrá zúzták édes álmaid?

- Láttam én ,olyan szomorú, megkeseredett sorsokat,
melyek végső útja az örület felé mutat.
Láttam én annyi kint, annyi kétségbeesést arcokon,
annyi félelmet, annyi bánatot, hogy elmondani sem tudom.

Az ember gyarló, pusztítani sokan tudnak, de alkotni oly kevesen,
túlságosan rohanva éltek, túl gyorsan ,túl hevesen.
Nem álltok meg soha csodálni az élet szépségét,
a felkelő nap első sugarát, az ég kékségét.

Nem látjátok meg az emberek belső kisugárzását,
csak bánatát látjátok, csak félelmét, csak másságát.
Ha még magatokban sem találjátok meg a jót,
akkor amiért én éltem, az mind hiába volt.

- Angyal. Te ki magadra vállaltad a világ bűneit,
de nem bírtad el annak borzasztó terheit.
Angyal. Te ki segítenél rajtunk,
mondd így vajon hová tartunk?

- Néha mind egyedül vagyunk,
néha nem tudjuk hová tartozunk.
Néha félünk attól amit csak úgy hívunk élet,
mert nem tudjuk mikor ér és milyen véget.

Néha mind olyanok vagyunk, mint egy törékeny virág,
magányos szívünk sokszor segítségért kiállt.
Néha rosszul döntünk, más utakra tévedünk,
hol nincs senki velünk, kitől tanácsot kérhetünk.

- Angyalok járnak köztünk vétkesek között,
reményt osztanak bűnös fejünk fölött.
Angyalok kik mindig ott voltak veled,
csak egy pillanatra meg kell állnod, hogy észrevedd.

Budapest. 2003.08.13.

Nem kértem

- Nem kértem soha azt, hogy szeress,
azt sem kértem, hogy gondolj rám,
nem kértem soha azt, hogy keress,
nem mondtam azt, hogy felejts, hiába is mondanám...

Nem ígértem soha neked,
hogy szívem majd téged szeret,
nem ígértem soha neked,
hogy együtt élek örökké veled.

Kérlek engedj el. Hadj elmennem.
Máshol kell nekem boldogságot keresnem.
Szerettelek igaz de soha nem ígértem...
Ha igazán szeretsz megteszed amit kértem.

- Bocsáss meg nekem, én nem tehetek róla,
lelkem egy kínzó érzésnek lett örökre a foglya.
Szerelmes lettem beléd ez az én nagy vétkem,
számomra te vagy az igazi érzem...

Akaratod tiszteletben tartom,
ami elmúlt többé nem hajtom.
Menj hát ha menned kell,
de kérlek soha ne felejtsd el.

Hogy van ki téged mindig vissza vár,
ha boldog vagy, ha valami fáj,
ha magányos vagy és egyedül félsz,
vár rád egy ember akihez vissza térsz.

Budapest. 2004.08.28.

Arra ébredek

Reggelente arra ébredek,
hogy érzem simogató kezed,
beszélek még hozzád, neked,
nyakamon érzem leheleted.

Reggelente arra ébredek,
hogy egész testem remeg,
hallom minden lélegzeted,
vigyázok fel ne ébresszelek.

Hallom, ahogyan kis szíved ver,
de hiába szólítlak senki nem felel.
Minden reggel újra élem át,
az utolsó végső éjszakát.

Talán még várok egy csodát,
tudom téged már csak álmod lát.
Elragadott tőlem a világ. Aludj hát.
Minden reggel búcsúzom... Viszlát.

Mégis mindig döbbenet ébredek,
kereslek, fájoan a sorstól kérdezek:
Miért nem lehetek most veled?
Annyi mindent nem mondtam neked....

Minden reggel búcsúzom... Ég veled.
Aludj hát, te már lehunytad szemed.
Aludj csak kicsi kis angyalom,
tudom tőled meg nem tagadhatom.

Utolsó kívánságod hallom minden hajnalon,
De hiába. Mert tudod még mindig fáj nagyon.
Talán hiába kérted tőlem: Él boldogan.
Még akkor is ha körülöttem minden romokban,

Hever és a világ felfordul, de mégis,
próbáld meg újrakezdeni még így is.
Isten a tanúm rá én megpróbáltam,
mégis minden reggel ugyan azt láttam...

Sajnos nem megy ez így nélküled,
mégis mindig csak búcsúzom... Ég veled.
Aludj hát te már lehunytad szemed,
angyalokkal táncol gyönyörű tekinteted.

Elmentél mégis még itt vagy velem,
éjjelente álmaimban megkövetsz engem.
Volt köztünk egy kötelék,
mit semmi sem téphet szét.

Budapest. 2005.09.14.

Őzikeléptű leány

Emlékezzetek arra ki itt járt egykoron,
nekem jutott a feladat én leszek ki elmondom,
ki is volt ő eme gyönyörű őzikeléptű leány,
kit útján nem kísért más csak a magány.

Egyedül érkezett ő erre a helyre,
tán azért, hogy múltját feledje.
Láthatóan menekült hosszú útján megfáradt testén,
összegyűlt piszkot lemosni állt meg azon az estén.

Megpillantani őt feledtette minden gondomat,
s mint nyüzsgő hangyaboly motoszkált bennem a gondolat,
vajon miért ily szomorú eme gyönyörű tünemény,
hogy lehetett vele az élet ilyen kegyetlen kemény?

Szomorúan ült kis lágyan csobogó patak partján csendesen,
bűnösnek éreztem magam, hogy ily galádul meglesem,
ám mégsem bírtam róla levenni szemem,
emlékezetembe véstem minden tekintetem.

Lágyan vállára omló dús göndör fürtjeinek illata,
megrészeget akár csalfa szirének szerelmes szava.
Testének minden idoma akár egy ókori görög szobor,
melyen a művész keze nyomán az idő nem honol,

Évezredek óta ugyanúgy tündöklő csoda,
melyen az idő vasfoga csorbát nem ejtett soha.
mint fantomin művészek játéka minden mozdulata,
olyan egyedi és finom minden apró mozzanata.

Karcsú nádszál dereka ringatódzott oly gyengéden,
mint vézna pipacsok lágy tavaszi szélben,
haragoszöld harmatos fűvel borított réten,
a horizonton lenyugvó nap előtt vérvörös fényben.

Balatonakali-Dörgicse. 2005.06.23.

Vallomás

Csendben fekszem álmatlan,
szomorúan egyedül ágyamban.
Emlékeim gyötörnek még,
lelkem lángol, szinte ég.

Rám tör egy elfeledett álom,
vissza már hiába vágyom.
Mégis küzdök még érte,
bár tőlem nem ezt kérte.

De mond mégis, hogyan tudnám feledni?
És emléked lelkembe temetni.
Hogyan tudnék szótlanul elmenni,
új életet, új célt keresni.

Kérlek mond el azt nekem...
Hangod bársonyát, hogyan feledhetem?
Téged látlak mindig ha behunyom szemem,
álmaimban még mindig te fogod kezem.

Szemed gyönyörű tükreben elveszem,
de mára már hiába lesem,
kívánságaid, boldogságod hiába keresem,
mégsem vagy már mellettem.

Még érzem illatod, mely betölti a teret,
könnyes szemekkel kémlelem az eget.
Báránnyfelhők festik arcodat az égre,
megpróbállok visszagondolni a jóra, a szépre.

Szüntelen gyötör, szinte éget,
mert így nem érhet véget...
Küzdénék, vívom magammal reménytelen harcomat,
közben egy könnycsepp mossa le arcomat.

Lágyan gördül végig, szinte simogat,
akár édes érintésed úgy hívogat.
Lassan ajkamhoz ér gyengéden,
kis játékában édes csókodat érzem.

De mégsem. Felissza kiszáradt ajkam.
Hangod még fülemben cseng halkán.
Akár egy kedves hívogató dallam.
De mond. Miért kell, hogy halljam?

Miért kell, hogy lássam?
Éjjelente vissza hiába várjam...
Miért nem tudom feledni?
Választ erre próbálok keresni.

De nincs válasz, nincs felelet...
Talán még nem szenvedtem érte eleget?
Titokban sírok, hol nem lát senki sem,
esedezem érte, mégsem vagy velem.

Kérlek engedd meg nekem,
téged lássalak, mikor behunyom szemem.
Reggel arcod mámorával ébredem,
Még így is, hogy nem vagy itt velem.

Engedd meg nekem had tölthessem veled,
minden lélegzetvételyi időm adhassam neked,
minden gondolat, minden pillanat,
most már csak a tiéd marad.

Engedd, hogy büntetlenül érezzem,
ezután csak érted élhessem.
Engedd, hogy égessen,
véget ne érhessem.

Csak érted élhessem,
ha kell érted vétkezzem.
Engedd, hogy nézhessem,
csendben álmodat védhessem.

Engedd, hogy félthessem,
reggelente álmunkra ébrednem.
Már rögtön éreztem,
nem lehet véletlen.

Tudtam nem tévedtem,
te vagy az életben,
minden mit kérhettem.

Legyen eme pár sor vallomás,
bár szavaim nem hallja más,
csak nekem fáj ez a búcsúzás.

Budapest. 2005.08.30.

Ölelésed

Mint víz a partot,
mint csend a hangod,
mint felhők az eget,
én téged úgy öleltelek.

Nyomot hagytál bennem,
mint víz a tűzben,
mint szivárvány az égen,
lelkembe festetted szépen.

Édes álmaid, mint szűz hó,
végtelen hegyek ormain leolvadó,
csendes patak partján odafenn,
hol ember fia még nem járhatott sohasem.

Mint lábnyomok a homokban,
mint hópelyhek tánca az ablakban,
mint lenyugvó nap szikrái a tavakban,
egy pillanatra rabod maradtam.

Most reszketek mint az őszi szélben táncoló falevél,
mint gyermekét ringató anya ki fél,
ki tudja nélküle talán hiába él,
rettegek, hogy egyszer mindez véget ér.

Nélküled félek, szeretlek drága Krisztinám,
ilyenkor kell, hogy szerelmed terítsd rám,
adj menedéket lelkednek pazar birtokán,
mosolyogj, tündöklő fényeddel ragyogj rám.

És lásd! Lelkemnek fagyos óceánba süllyedt városát,
évezredek óta elfeledett szótlán világában a csodát.
Hol a te jószágodtól olvad a jég,
elszaladnak a felhők és felderül az ég.

Sötét világ romjain hol felvirrad most a fény,
elbűvölő tekinteted ragyog lelkemnek kék egén.
A szunnyadó holdat a nap fénye váltja fel,
lelkeddel szólsz igazat hozzám, ölelj hát ölelj.

Nyomot hagytál rajtam mint víz a sziklán,
melyből patak serken s mint a villám,
zuhatagként borul le a hegy oldalán,
mint víz a sziklát, ölelj át egyetlen Krisztinám.

Csendben zenélsz bennem mint éjszakai nádasban,
ciripelő tücskök nászába szűrődő lassan,
csobogó víz lágy hullámainak harmóniája,
ahogyan a nyári szellő lassan dobálja.

Zenélsz bennem mint madárcsicsergés hajnalban,
lágy ködfelhőbe burkolódzó erdő álmatlan,
kicsiny kis szunnyadó mezején,
haragos zöld dús füvet csipegető fecském.

Érthető hát miért félek, mit remélek,
csak ölellek téged, el nem engednék míg élek.
Hiszen mindez a jó te vagy nekem,
így ahogyan vagy te vagy a mindenem.

Budapest. 2004.12.25.

Búcsút intünk

Tudom ha el akarsz menni, akkor engedni kell,
szívemtől kérek tanácsot, de nem felel.
Nézz most végig rajtunk, mi összetartozunk,
mégis mindketten másfelé tartunk.

Mások a céljaink, más utakon járunk,
titkon bár, de egymásra vágyunk.
Mégis búcsút intünk, hát ég velünk,
többé együtt nem sírunk, nem nevetünk.

Némán egymásra nézünk,
nem szólunk, nem kérdezünk.
Mindketten egy álmot kergetünk,
közben járatlan utakra tévedünk.

Külön utakon folytatjuk életünk,
bár egymás nélkül nem létezünk.
Most mégis búcsút intünk, hát ég velünk,
többé együtt mi nem élhetünk.

Az élet kegyetlen velünk,
tudom, hogy soha nem feledünk.
Továbblépünk, bár még mindketten szeretünk,
mégis búcsút intünk, hát ég velünk.

Budapest. 2004.02.06.

Örökké

Akkor is ha az emlékek múlnak,
ha a fák levelei örökre lehullnak.
Akkor is ha megfagy majd minden,
ha jégkorszak dermeszti meg szívem.

Akkor is ha rám szakad az ég,
ha elsorvad minden mi szép.
Akkor is ha a madarak többé nem szárnyalnak,
ha a tavak majd mind kiszáradnak.

Akkor is ha megszűnik minden élet,
ha egyedül hagy engem minden lélek.
Akkor is ha a nap nem kel fel többé,
ha sötétség borul a földre örökké.

Akkor is ha a virágok többé nem nyílnak,
ha az angyalok az égben értem sírnak.
Akkor is ha elsüllyednek a szigetek,
ha elmúlik minden mit szeretek.

Akkor is ha a vulkánok mind kitörnek,
ha az erdőkben a fák kidólnak.
Akkor is ha a felhők fekete esőt hoznak,
ha éjjel árnyaim álmaimból lopnak.

Akkor is ha többé nem tudok aludni,
ha magamnak kell majd hazudni.
Akkor is ha nem jön el többé,
ha lelkemet megtagadja magától örökké.

Akkor is ha örökké kell sírnom,
ha milliószor kell majd leírnom.
Akkor is ha magára örökké várat,
ha örökké kísér utamon a bánat.

Akkor is ha örökké kínozza álmaim,
ha soha nem teljesülhetnek vágyaim.
Akkor is ha örökké kell szenvednem,
ha a boldogságot örökké kell keresnem.

Akkor is ha a sírig harcolnom kell érte,
ha a szívem darabokra tépte.
Akkor is ha a szívem megszakad,
ha nem lesz senki ki velem marad.

Akkor is ha a szívembe kell temetnem,
ha emlékét soha el nem felejttem.
Akkor is örökké szeretni fogom,
szívemet tőle soha meg nem tagadom.

Szombathely. 2004.08.09.

Romokban

Nem hallom már a madarak dalát,
a természet ébredező reggeli zaját.
Nem látom szárnyalni a pillangók hadát,
hiába vágyom eme apró, picike csodát.

Nem látom a lenyugvó nap első sugarát,
ahogyan millió szikraként ugrál a tóban odaát,
előtte pipacsok himbálózna lágyan a virágos réten,
csak járják táncukat szelíden a lágy tavaszi szélben.

Meztelen talpamon suhanó puha homokban nem érzem,
ahogyan lágyan süllyed el simogatja minden léptem,
nem érzem, ahogyan simogat a szél,
lágyan gyengéden mikor arcomhoz ér.

Nem értem mi az mi elpusztult bennem,
az érzés, melyben örökre elvesztem.
Azon érzéseim melyek emberré tesznek,
hová lesznek? El miért vesznek?

Hiába próbálok ember maradni,
bizonyos elveket meg nem tagadni.,
elveszítettem reményem az életben,
hitevesztett, magányos utakra tévedtem.

Mikor az emberben világok hevernek romokban,
mint lábnyomokat a forró tengerparti homokban,
álmainkat az idő mossa el,
és kínzó kérdéseinkre senki nem felel.

Pedig az igazi szépség mindig itt van velünk,
legnehezebb pillanatainkban is fogja a kezünk,
körülvesz minket, apró csodáival utat mutat nekünk,
csak néha nehéznek tűnik, hogy erről tudomást vegyünk.

Budapest. 2005.05.31.

Csalódások

Ha egy férfit csalódás ér,
azt komoly következmény kísér.
Van aki zokog, aki sír,
vigasztalásul verseket ír.

Van aki mint egy gyermek,
megbántott lelke évekig szenved.
Van aki könnyet ejt,
ki soha nem felejt.

Van ki befordul teljesen,
vágynak utána már már betegesen.
Gyenge elméje végleg elborul,
vissza már csak haraggal gondol.

Bosszút forral nap mint nap,
elméjét elborítja a harag.
Nem tud ítélni közveszélyes,
meggyűlöli őt ki számára kedves.

Áldozatnak hiszi magát és tökéletesnek,
saját hibái miatt mást tart vétkesnek.
Elhiszi, hogy szerelme vétett ellene,
bármire képes elborult elméje.

Van ki nem tesz semmit,
letagadja, próbálja titkolni gyengeségeit.
De a szívet becsapni nem lehet,
vonzza maga után a súlyos következményeket.

Látszólag mosolyog ám lélekben ordít,
egy végzetes napon homlokához pisztolyt szorít.
A szív veszélyes játék,
egy csalódás megváltoztathat bárkit.

Sokszor a kedvesből lesz ellenség,
mikor szívében meghal a kedvesség,
legyen az barát, férj, feleség,
sokszor a kedvesből lesz ellenség.

Szombathely. 2004.08.11.

Egy jó barát

Köszönöm neked a sok sok derűs percet,
mely minden gondomat feledtet,
arra az időre míg együtt vagyunk,
minden bánatot mögöttünk hagyunk.

Csupa boldogság és derű,
az élet soha nem ilyen egyszerű,
gondjaink soha sem csak ennyi,
de egymást mindig boldoggá tudjuk tenni.

Ezért vagyunk mi ilyen jó barátok,
és nem érdekel mit gondolnak mások,
mindig te leszel a legfontosabb nekem,
remélem még sokáig itt leszel velem.

Mindig is hű, jó barátom voltál,
hibáimért engem soha meg nem szóltál.
Őszintén tisztellek, becsüllek téged,
remélem ezt te is tudod, érzed.

Köszönöm azt, hogy mindig kiálltál mellettem,
ezt neked én soha el nem felejttem.
Remélem, hogy sokat találkozunk még,
hisz közös perceink minden pillanata szép.

Remélem, hogy soha nem kell bocsánatot kérnünk majd,
és barátságunk mindörökké tart.
Melletted minden gondomat elfelejtem,
és vidáman telik el minden percem.

Eme kapcsolat megédesíti hétköznapijaim,
és elfelejtem egy pillanatra gondjaim.
Egy jó barát ki tartja bennem a lelket,
nem adhatna senki ennél szebbet.

Szavakkal el nem mondható,
az érzés mely annyira megnyugtató,
annak tudata, hogy valakinek számítok,
soha nem kívánhatnék jobb barátot.

Egy barát ki tartja bennem a lelket,
egy barát ki minden rosszat feledtet.
Ki mindig vissza vár engem,
mindig ezt az érzést kerestem.

Ki érezteti velem, hogy fontos vagyok,
hogy van valaki akihez tartozok.
Kívánom, hogy ez mindig így legyen,
soha ne kelljen téged elveszítenem.

Kívánom, hogy barátságunk mindörökké tartson,
jóban rosszban felhőtlen maradjon.
Barátságunk végétől ne kelljen félnünk,
bocsánatot egymástól soha ne kérjünk.

/ Ezt a versemet Ocskay Zsolt barátomnak ajánlom,
sok sok közösen megélt élményeinkre emlékeztesse. /

Budapest. 2004.07.17.

Rég nem látott kedves

Rég nem látott kedves,
szívem belé még szerelmes.
Újra látni őt oly felkavaró,
mégis valahogy oly megnyugtató.

Tudni azt, hogy boldogan él,
még ha messze is sodorta tőlem a szél,
mint őszi leveleket melyek elhagyják ágait,
a fának mely sokáig nyújtotta védő szárnyait.

Biztonságot és törődést nyújtott,
mielőtt rá az élet lesújtott,
és megtörtént az amitől félt,
elhagyta mindaz amiért élt.

Mint lombjától megfosztott magányos ág,
álltam ott és a szívembe vág,
mosolya hasít mélyen lelkembe,
rég eltemetett emlékek jutnak eszembe.

Már nem fájnak annyira hisz tudom azt,
hogy a tél újra elhozza a tavaszt.
Minden mi elmúltott hagyni kell elmenni,
hogy aztán majd újra tudjunk szeretni.

Szombathely. 2004.08.16.

Ébren álmodom

Arcomra fagynak a kósza könnyek,
újra csak álmatlan éjszakák jönnek.
Gondolataim csak téged látnak,
hátat fordítok a világnak.

Felépíték magamban egy álomvilágot,
mit még senki más nem látott.
Kergetek csak újra egy visszatérő álmot,
szívem egész nap csak idevágott.

Ébren álmodok, utánad vágyódom szüntelen,
megszűnik a kín és gyötremelem.
Álomvilágban élek, a valóságtól félek,
magába zárkózik, befordul a lélek.

Álmodozok szüntelen arról, hogy fogod még kezem,
hogy itt vagy velem, minden éjjelen.
Hamis álmok ezek de jó ez így nekem,
álmaimban még mindig itt lehetsz velem.

Tudod ezt nem tanítják sehol sem,
nem kapok választ hiába kérdezem.
Nem tanítják, hogyan kezeljük az ilyen helyzetet,
hogy kerüljük el azt, ami idáig vezetett.

Hogyan mondjam ki azt? Ég veled...
Hogyan fogadjam el, hogy már nem szeret?
Hónapok teltek el így lassan ébredezek,
le kell üljek, hogy vegyek pár mély lélegzetet.

Mély álomból, kómából ébredek,
egy szó az mit ki kell mondjak: Ég veled.
Soha nem látom többé szép szemed,
álmaimban sem lehetek veled. El kell engedjelek...

Kegyetlen egy érzés s felmerül a kérdés:
vajon melyik a helyes lépés?
Hátamon végigfut a hideg, elborít a magány,
borzasztóan üres érzés, hatalmas hiány.

Hideg van arcomra fagynak a kósza könnyek,
talán most már őszinte, nyugodt álmok jönnek.

Budapest. 2004.02.12.

Ébredés

Ma reggel melletted ébredtem,
lassan kinyitom szemem.
Még alszol, álmod nyugodt kedvesem,
majd én őrzöm halkán, csendesen.

Bárcsak így volna minden éjjelen,
és minden egyes reggelen.
Elfogott egy érzés, tudom nem tévedtem,
mikor megkérdeztem:

Leszel-e az én nejem?
Velem leszel-e minden percemen?
Mellettem ébredsz-e majd minden reggelen?
Fogod-e majd kezem?

Felkelek, a sötétben papucsom keresem,
két kezemmel dörzsölöm álmos szemem.
Lassan lépkedek, halkán csendesen,
nehogy felébresszelek kedvesem.

A sötétben megbotlok véletlen,
a csillárba beverem fejem,
erre te felébredsz hirtelen, megkérded:
hová mész kedvesem?

Aludj csak szerelmem,
és ne törődj velem.
Konyhába indultam eme csodás reggelen,
reggelit készítek mit , majd elköltesz velem.

- Ne menj még drága, maradj még velem,
bújj mellém és fogjad még kezem.
El sem mentél, de már hiányzol nekem,
gyere és hallgasd ,hogy dobog szívem.

Érted kalapál minden percemen,
maradj hát velem örökké velem!
- Hát ,hogy így csábítasz kedvesen,
természetesen visszafekszem.

Lassan újra elszendergem,
ám legközelebb már nélküled ébredtem.
Körülnéztem hirtelen,
te már nem voltál velem.

Szívem vert hevesen,
nem fogtam fel, nem értettem,
hogy, miért nem vagy már mellettem?
Mert álom volt mindez, mindezt csak képzeltem.

Budapest. 2003.12.15.

Ha elmondhatnám...

Bárcsak elmondhatnám neked,
milyen is mikor megfogom kis kezéd,
milyen is mikor rám emeled gyönyörű szemed,
és szememben ragyog titokzatos tekinteted.

Az arcomon érzem forró leheleted,
hunyd be szemed, te is érezheted.
Azt amit én most érzek irántad,
bárcsak elmondhatnám mennyire kívánlak.

Mennyire hiányzol mind testileg, mind lelkileg,
szeretlek téged, és remélem ezt nekem elhiszed.

Ha azt mondom örökké így marad,
bárcsak halhatnám édesen csengő szavad.

Bárcsak hozzád bújhatnék, érezni akarlak,
álmod vigyáznám, hideg éjszakán betakarlak.
Hallgatni akarom, ahogyan kicsi szíved dobban,
érezni akarom, egyre csak jobban.

Bárcsak átölelhetnélek csupán egyetlen egyszer...

Ha nem teljesülhet, szerelemmel miért ver?

Miért játszik velünk az élet?

Ha végül elragadja álmainkat a végzet...

Azt mi nem lehet enyém, miért hajtom mégis?

Ha tudom jól még én is...

Kegyetlen egy rideg érzélem,
mégis vágyom rá, védelmezem.

Álmaimban őrzöm féltve a képet,
bár nem adott soha semmi szépet,
fájdalmat hozott csupán nekem,
eme csalfa, kegyetlen érzélem.

Budapest. 2006.01.29.

Nélküled

A hiányod szinte leírhatatlan,
az üresség számomra felfoghatatlan,
nem értem, nem fogadom el,
hogy nélküled ébredtem fel.

Nélküled a nap sem kel fel,
nélküled a szívem sem ver,
nélküled az élet sem kell,
nélküled már senki sem ölel.

A reggel úgy tűnik soha nem jön el,
a szívem egyre lassabban ver.
Kínzóan ölel át a csend,
lelkemben lassan felborul a rend.

A torkomban hangot képez a fájdalom,
suttogva mondanám el neked bánatom.
A számat egy szó hagyja el,
de szavaimra senki sem felel.

Báránnyelvhők festik arcodat az égre,
próbálok gondolni valami szépre.
De ismét csak te jutsz eszembe,
mosolyod tekint könnyező szemembe.

A hátamat simogatja, játszik a szél,
táncol a függöny életre kél.
Lágyan leomló bársonyos csipkék,
újra mélyen a szívembe vésték.

Téged látlak, elindultál felém,
hálóingben jöttél a szobából elélem.
Nyikorog a lépcső a lépteid hallom,
de senki sem lép be a nyitott ajtón.

A falon egy festményen ragyog a fény,
tekintetem megakad megfestett tengerén.
Szemem legeltetem gyönyörű kékségén,
lélegzetem elakad hihetetlen szépségén.

Csak bámulom, feledtetni a kínokat,
csábítóan egyre csak engem hívogat.
Behunyom szemem, ismét te jutsz eszembe,
az a nyár, az a tóparti este.

Aznap mikor ránk talált a szerelem,
a parton hosszú sétára indultál velem.
A szívem összeszorul, kispárnámat ölelem.
Felébredek. Lassan nyitom ki szemem.

Sötét van a nap nem kelt fel,
kínoz a magány, várat még a reggel.
Álmatlan forgolódom, a helyemet nem találom,
suttogásod hallom, de arcodat nem látom.

Fájóan ölel tovább a csend,
elárult minden mi számomra szent.
Könnyeim mossák tisztára arcomat,
megnehezítik a magánnyal vívott harcomat.

Nélküled fekszem most ágyunkban,
képzeldőm róla mint álmunkban.
Milyen lenne ha örökké tartana,
szerelem, mit semmi meg nem zavarna...

De elmentél, minden értelmét vesztette,
a bánat szívemet mélyen eltemette.
Bolyongok a sötétben elveszve,
egyre csak az arcod keresve.

Te vagy az egyetlen,
ki megmenthet engem.
Nélküled örökre elvesztem,
te vagy az, kit annyira szerettem.

Bármerre is járj én visszavárlak,
emlékezek rád bárhol is járjak.
Őrzöm helyed mit itt hagytál,
tudd van ki téged visszavár.

Szombathely. 2004.08.13.

Menny és pokol

Felettünk a menny, alattunk a pokol,
itt a földön mégis mindkettő honol.
Mikor a szemedbe nézek,
olykor a mennyekbe lépek,
ám ha nem vagy itt velem,
a poklot járja meg szívem.

Budapest. 2005.11.18.

Megkésett levél

- Egy rég megsárgult levél,
mely célba már sohasem ér.
Egy levél benne érzéseid,
egy vallomás minden szépségeit,

Szíved szavát írtad le benne,
azon gondolkozol vajon milyen lenne,
életed ha akkor elmondod neki,
hogyan szíved csak őt szereti.

Egy megkésett levél,
bánat mely azóta él,
csak ez maradt hátra,
tőle, kit szíved hiába várta.

Vissza már sohasem térhet,
rég elragadta őt a végzet.
- Ami kínoz, ami fáj a legjobban,
nem volt rá időm, hogy elmondjam,

Szívem őszinte szerelmes szavát,
lelkemet kínzó, gyöttrő bánatát.
Túl sokáig vártam szótlanul,
bánatom meg sohasem fakul.

- Egy rég megsárgult levél,
bánat mely utadon kísér.
Elmulasztott alkalom gyötör téged,
magadtól már hiába kérded.

Milyen lehetett volna?
Életed ha róla szólna,
minden perc, minden pillanat,
neked csak egy levél maradt.

Egy rég megsárgult levél,
mely célba már sohasem ér.
Bánat mely utadon kísér,
hisz tudod már csak emlékeidben él.

A lány kit szíved szeretett,
kit oly sokáig keresett,
kit el sohasem feledett,
lelkébe mélyen eltemetett.

Ám egy illat, egy pillanat,
a múltadból előkerülő fájó gondolat,
egy megsárgult levél, mely felidéz benned képeket,
emlékeket, jót és rosszat, fájókat, szépeket.

Mit sokáig elveszettnek hittünk,
és vissza rá sohasem tekintünk.
Néha a múltból mégis ránk talál,
lelkünk nyugalmat hiába vár.

Bár elfogadni nem lehet,
hiányát annak, kit szívünk szeret.
Meg kell tanulnunk együtt élni,
emlékeinkkel, melyektől nem szabad félni.

Budapest. 2004.09.03.

Későn jött vallomás

Kérdésétől oly sokáig tartott,
egy álmodást túl sokáig hajtott,
egyszer régen szerelmet vallott,
de olyan választ hallott,

Mit meg nem érthetett,
talán túl nagy dolgot kérhetett.
Elvesztette a csillagot kit félthetett,
kit csodálhatott, sokáig nézhetett.

Mert oly sokáig barátoknak tekintette,
félte a változástól nem érthette,
kezét ilyen hirtelen meg miért kérhette?
Inkább megvetette, de soha nem szerette.

Barátként nézett rá, nem mint férjre,
félte nehogy esetleg csalódás érje.
Hiába borult előtte térdre, hiába kérte,
félte őrzött álmait el sohasem érte.

Elhagyta őt ragyogó csillaga,
hiába volt a sok szerelmes szava.
Csak egy későn jött vallomás maradt,
neki kinek szíve érte megszakadt.

Budapest. 2004.10.08.

Mitől félsz?

Mond! Mitől félsz egyetlen angyal,
miért menekülsz attól ki itt marasztal?
Félsz elmondani őszinte érzéseid,
félsz feltenni kínzó kérdéseid?

Nem tudhatod bízhat-e benne,
nem tudhatod vajon őszintén szeretne?
Pedig annyira rokonlelkek vagytok,
egymás előtt semmit sem tagadtok.

Sokszor kérdések nélkül is válaszol,
kapcsolatotok úgy tűnik egy életre szól.
Mégis félsz attól, hogy megszereted őt,
téged már túl sok csalódás gyötört.

Túl sokszor csalódtál már másokban,
túl sokáig hittél hamis álmokban.
Félsz újra kezdeni bármily csábító érzés,
hiszen szívedben még nem állt el a vérzés.

Azóta, hogy letörték kicsiny szárnyaid,
porba tiporták féltve őrzött álmaid.
Megkeseredett lelked elborítja a bánat,
a boldogság úgy tűnik örökké várat.

Mond! Miért nem adsz esélyt magadnak,
bár tudom már nem hiszel a szavaknak.
Bár nem hiszel a boldogságban,
bár nehéz mégis inkább élsz magányban.

Nem tudod kiben bízhat-e önzetlen,
ezért megfogadtad soha többet nem.
Nem leszel szerelmes, nem leszel áldozat,
nem siratsz többé hamis álmokat.

Szíved kapuit mások előtt bezártad örökre már,
a magány börtönében titokban lelked egy megváltóra vár.
Ki megolvastja szívedben a jeget,
ki téged őszintén, tiszta szívből szeret.

Am mégis félsz, hogy újra csalódás ér,
és utadon tovább újra csak a bánat kísér.
Mondhatnék neked bármit, hiába volna a szó,
mit irántad érzek szavakkal el nem mondható.

Te jobbat érdemelnél, jobbat ennél,
csak vigyázz nehogy sokáig keressél.
Lehet, hogy a boldogságod melyet oly régóta várod,
éppen előtted áll, ám te meg sohasem látod.

Elvakít a bánat, a félelem,
így meghal benned egy érzélem.
Képes leszel-e még újra szeretni,
a múltad csalódásait végleg feledni?

Kívánom neked, hogy boldog legyél újra,
többé ne kelljen gondolnod a múltra.
Kívánom, hogy szíved őszinte szerelmet találjon,
ne kelljen rá sokáig fájdalommal várjon.

/ Ezt a verset Kerekes Krisztinának ajánlom,
kívánom, hogy végre boldogságot találjon./

Esztergom. 2004.09.19.

Titokban sírunk

Furcsák vagyunk mi emberek,
nagyon nehezen ejtünk könnyeket,
lelkünk zokog, ám arcunk közben nevet,
próbáljuk tagadni azt, amit nem lehet.

Ott sírunk hol nem lát senki sem,
könnyeinket felszárítjuk, de a bánat megmarad szívünkben.
Másokat becsaphatunk de szívünk az mi igazán szeret,
és csak zokog, némán ontja a könnyeket.

Furcsák vagyunk mi emberek,
sok mindenért ejtünk könnyeket,
tagadni ezt nem kell, sőt nem könnyen lehet,
ám mégsem merjük mutatni annak, ki minket igazán szeret.

Nem tudom van-e őszinte szó,
amivel mindez elmondható.
Álnok hazugság és képmutatás az életünk,
hisz belül akkor is sírunk ha éppen nevetünk.

Budapest. 2004.02.02.

Egy a millióból

Csak egy a millióból,
szívem mégis csak rá gondol,
milliószor elmondanám neki,
szívem csak őt szereti.

Van még millió másik,
de engem egyik se csábít,
csak ő bármit is tegyen,
én akkor is örökké szeretem.

Egy a millió közül,
ám szívem csak neki örül,
másoknak talán csak egy a millióból,
de az én szívem csak neki bókol.

A világot jelenti nekem,
nélküle millió másik is jelentéktelen.
Másoknak talán nem érdekes,
de számomra csak ő kedves.

Csak egy a millióból,
elmondanám neki milliószor,
mit jelent ő nekem,
de erre szavaim hiába keresem.

Ölelnék millió éven át,
eltöltenék veled millió éjszakát,
milliószor mondanám el reggel,
szeretlek! Érezd a szíveddel.

Hoznék neked millió szál rózsát,
állítanék neked millió oltárt,
hol milliószor hálát adnék érted,
neked megbocsájtanék millió vétket.

Mert másnak te csak egy vagy, egy a millióból,
de van valaki aki éjjel nappal csak rád gondol.
Kinek a világot az életet te jelented.
Érezd! A millióból így könnyebb lesz megkeresned.

Szombathely. 2004.08.15.

Egy világ választ el...

Álmodtam egy tökéletes világról,
hol többé nem hiányzol,
hol mindig fogod kezem,
hol velem leszel örökké velem.

Oly valóságos volt, de mégis csak egy álom,
oly szép volt , már visszavágyom.
Látni téged kit úgy szerettem,
rádöbrentett arra, hogy el kell mennem.

Te voltál kiért érdemes volt élni,
ha velem voltál nem volt mitől félni.
De változnak az idők ,múlnak a percek,
te vagy az, kit sohasem felejték.

Te voltál nekem minden,
most, hogy elmentél már semmim nincsen.
Te voltál az ki visszatartott attól, hogy elmenjek innen,
az emléked az egyetlen, mit most magammal vittem.

Csontig hatol a fájdalom,
mert tudom arcod többé nem láthatom.
Te voltál a fény , a hajnal,
nincs semmi már mi itt marasztal.

Egy világ választ el tőled, egy világ áll közénk,
egy bűnös világ, mely már nem lehet miénk.
Már csak enyém, hisz közös már nem lehet,
elragadott tőlem a végzeted, megszakadt e világi életed.

Egy bűnös világot hagytál itt, mely gyarló és romlott,
egy világot, mely rólad lemondott.
Bármilyen is volt ez a hely, szeretted az életet,
én is ragaszkodtam hozzá, míg ott lehettem veled.

Egy világot hagytál lelkemben egyedül,
mely nem él meg nélküled szenved cefetül,
hátrahagyok mindent ,hogy követhesselek,
hogy veled lehessenek, örökké veled.

Nem a döntés volt nehéz, hisz nem bírom nélküled,
hanem a tett az ,mely visszatartott még tőled.
Eldobni mindent amiért éltünk,
végigmenni az úton ,amitől annyira féltünk.

Remegő kezekkel írom le ezeket,
tudom ebből kiutat ,én már nem lelek.
Eme sorok magyarázatot adnak ,majd tettemre,
kik olvassák , talán emlékeznek néha, majd kettőnkre.

Eljött az idő, mikor utolér a végzet,
közel vagyok hozzád már te is érzed.
Elpattan egy húr, a film megszakad,
remélem megbocsájt , majd az ki itt marad.

Füstölgő puskacsó kezemben,
fényképed hever ölemben,
nincs már bánat szívemben,
nincs félelem fejemben.

Nincs itt senki, ki megkérdezné : miért tettem?
Nincs senki , ki látná vétkem.
Nincs itt senki, ki itt marasztal,
ki szólna hozzám, ki vigasztal.

Nincs itt senki, már én sem vagyok,
elindultam hozzád, most már örökké veled maradok.
Mert nincs már itt senki, már én sem vagyok,
nem maradt más, csak egy lélektelen, magányos halott.

Budapest. 2003.12.11.

Attól félek...

Attól félek, hogy egy napon,
elmúlik majd és fájni fog nagyon,
hogy feláldoztam a fiatalságot,
szüntelen kergetve egy reménytelen álmot.

Attól félek, hogy meggyűlölök mindent mi hozzád láncol,
hogy megszűnik a varázs mely lelkemben táncol,
hogy kialszik bennem az az ősi tűz,
mely engem minduntalan utánad űz.

Attól félek, hogyha ez megtörténik velem,
nem marad már szívemben semmi sem,
álmatlanul ülök majd magam elé nézve,
üresen bámulva bele a végtelen sötétbe.

Budapest. 2006.11.07.

Évek múltván

Sokszor gondolkoztam már,
hol rontottam el életemet,
hisz szívem hiába vár,
mert akkor nem mondtam el neked.

Bár volt rá alkalom,
mégsem mondtam el,
megbocsájtani magamnak nem tudom,
hogyan az érzés némán múlik el.

Téged akkor még más vezetett,
hiába lett volna a szó,
szíved akkor mást szeretett,
nem lett volna mi elmondható.

Barát voltam s nem több ennél,
gondoltam rá minden nap, minden éjjel,
milyen volna ha engem szeretnél,
s csak vártam, hogy jöjjön egy jel.

De túl sokáig vártam,
elragadott téged egy láz,
emléked szívembe zártam,
s már messzinek tűnik a gyász.

Szárnyaltál szabadon hitted, hogy mindörökké tart,
hogyan utadon a szerencse kísért téged,
hogyan mindentől védve leszel majd,
és soha nem ér utol a végzet.

Megváltoztál teljesen a bűn rabja lettél,
végzetesen rossz utakra tévedtél,
kiutat még csak nem is kerestél,
megbíztaál abban kit annyira szeretted.

Ki a bűn útjára vezetett téged,
s szemedben kihunyt az a láng,
ki megölt benned minden jót s szépet,
ezzel megrontott egy ártatlan lányt.

Évek múltván jöttem csak rá arra,
hogyan mindez az én hibám,
ha nem várok mindig a holnapra,
megakadályozhattam volna tán.

De túl sokáig vártam,
elragadott téged egy láz,
emléked szívembe zártam,
s már messzinek tűnik a gyász.

Pécs 2004.06.26.

Láss tisztán!

Te túl jó vagy ehhez a beteg, elfajzott világhoz,
kegyetlen az élet, egy ilyen törékeny virághoz.
Nemesebb lelkű, tisztább szívű embert még nem láttam én,
lenyűgöző vagy, csodálatos, nemes akár egy égi tünemény.

Hűséges vagy, megértő, lojális másokhoz,
ragaszkodsz egy csodálatos, de naiv álomhoz.
Perzselő tűz, ritka báj ég csillogó szemedbe,
elhiszed, hogy mindenki őszinte és tiszta a lelke.

Túl kedves vagy, hűséges, őszinte, Hát ez volna a vétked?
Szeretsz valakit, ki nem érdemel meg téged.
Ki megcsalt s megbántott, ki tudja hányszor már,
kinek lelke üres, sötét és sivár.

Én nem azt kérem, hogy gyere vissza hozzám,
csak azt kérem, hogy láss tisztán.
Te jobbat érdemelnél nála, jobbat őszintét,
olyat ki rád szánná, ki akár föl is áldozná érted életét.

Mert aki könnyen sir, az könnyen feled,
aki könnyek nélkül tud feledni, az nem szeret,
de aki inkább meghal, mert nem bír feledni,
az tud csak igazán szeretni.

Oly lenyűgöző vagy, csodálatos, szerény,
ez nem szégyen, sokkal inkább erény.
Tiszta a szíved, ilyen vagy ez nem a te hibád, a
világ nem érett meg rá, nem érdemel meg egy ilyen csodát.

Az a tűz szemedben halványodni látszik,
minden egyes csalódás után, kevésbé parázslík.
Egy végzetes dőfés a szívbe és megszűnik talán,
elborítja a szívedet az üres és kegyetlen magány.

Budapest. 2004.02.08.

Gyengeség

Történet egy lányról ki többé akart válni,
ki nem tudott tovább nyugodtan várni,
ki korán elindult útján sorsának elébe ment,
nem tudhatta számára ez mit is jelent.

Túl fiatal volt még lelke mintázatlan,
nyughatatlan vágyai előtt még tisztázatlan,
az emberi lélek gyengéje esendő gyarlósága,
ám ő el akart menni nem gondolt semmi másra.

Fiatal lelke mohón falta az életet,
feladva a nyugodt békés éveket,
a nagyvárosba önbizalommal telve érkezett,
de túl mohó volt túl nagyot vétkezett.

Mindent meg akart élni mindent megpróbálni,
úgy volt vele úgyis meg tud majd állni,
ám ő sem győzhetett a heroin hatalma felett,
néha fel tudott állni de túl nagyokat esett.

Néha úgy tűnt, hogy le tudja tenni,
szörnyű fájdalmain urrà tud lenni,
tiszta pillanataiban még hazavágyott,
de a drog már túl sokat ártott.

Bárhogyan is küzdött mindig elbukott,
szabadulni többé már soha nem tudott,
önbizalommal telve érkezett ártatlanul,
mára csak aheroint hajítja álmatlanul.

Napról napra mindig csak az anyagot,
hogy szerezhessen egy újabb adagot,
bármit megtesz érte bármit gátlástalanul,
bár mondhatnám szomorú sorsából majd valaki tanul.

De ismerve az emberi lélek gyarlóságát,
rohanó világunk nem látja meg tanúságát,
de ha soraimból csupán egyetlen ember is tanul,
eggyel kevesebb ember marad majd álmatlanul.

Budapest. 2008.11.30.

Ragyogj!

Választok másik csillagot,
aki majd fényesebben ragyog,
aki elfogadja amilyen vagyok,
hisz a fényed egyedül hagyott.

Ha hiányoznék néha neked,
emeld az égre szép szemed,
nézd a legfényesebb csillagot,
emlékeztessen rá egyedül miért hagyott.

Talán tanulhatsz belőle,
és gondolsz majd a jövőre,
ilyen könnyen fel nem adod,
emlékezz rá, egyedül miért hagyott.

Fényét talán meg nem tagadod,
hibái ellenére még visszafogadod,
szívedbe a fényt mely szerelmet hozott,
neked, kit a sötétség meglopott.

Szívedet elborította a sötét,
és kítaszította lelkedből a fényt.
Én voltam a fény mely megváltoztatott,
ki reményt és álmokat adott.

Ragyogj hát újra kérlek,
értsd meg nélküled félek.
Szeretném újra érezni fényed,
érezni azt, ahogyan éget.

Ragyogj hát újra kérlek,
szeretnélek újra érezni téged.
Adni még sok sok szépet,
megtörni a rideg sötétséget.

Kérlek bocsáss meg nekem,
tudod jól el kell mennem.
Késő már fényed keresnem,
nem ragyog már, elvesztettem.

Szombathely. 2004.08.10.

Érzéki csalódás

Ártatlan báj, szerény jellem,
angyali külső, önzetlen szellem.
Gyönyörű test, egzotikus szépség,
kígyóbüvölő szemében tengernyi kékség.

Haját a szél arcába fújja,
szemedbe néz, arcát mosolyra húzza.
Tökéletes arcának minden vonása,
igéző szemének minden pillantása.

Lágyan omlanak vállára hajkoronájának tincsei,
göndör szőkés barna fürtökkel megbolondított kincsei.
Hangja akár a szirének éneke,
betelni soha nem lehet vele.

Igéző arc és selymes bőr,
mindez engem elbűvöl.
Angyali ártatlanság sugárzik belőle,
melynek minden férfi bedőlne.

Ártatlan jelensége elvakítja szemünk,
érzékeink rablánca köti gúzsba kezünk.
Nem gondolná róla senki sem,
mert hát mindenkiben él a jó hiszem.

Azt látjuk mit látni szeretnénk,
minden jót csak benne keresnénk.
Pusztá szépsége rabul ejti szívünk,
neki minden hamis szavának hiszünk.

Van, hogy másnak látjuk a valóságot,
és nem fogadjuk el az igazságot.
Hogy báránybőrbe bújt farkas csupán,
melynek kívánságait lessük bután.

Ám elhisszük azt amit a szemünk látott,
és elvakultan táplálunk magunkban egy álmot.
De az emberek sokszor mások,
mint amit szemünk belőlük látott.

Budapest. 2004.11.15.

Csak még egyszer...

Egy érzés az mi rám talál, mindig mikor felkelek,
egész nap követ, kitölti minden percemet.
Mint hajnali ködfátyol, úgy borítja be szívemet,
ettől az érzéstől szabadulni nem lehet.

Próbálom leírni neked mit is érzek,
mennyire hiányzol, mennyire félek.
Igen félek, rettegek mert meglehet,
hogyan nem bírom majd nélküled.

Így nem lehet vége, még elbúcsúzni sem tudtam,
talán még csak fel sem fogtam.
Elviselném ezt a fájdalmat, akár egy életen át,
csak veled tölthetnék el még egy éjszakát.

Csak még egyszer átölelhetnék téged,
csak még egyszer mondhatnék valami szépet.
Csak még egyszer csókolhatnám édes kis szádat,
csak még egyszer és megszűnne minden bánat.

Csak még egy lélegzet a hajfürtöd illatából,
csak még egyszer az a különleges mámor.
Csak még egy szívdobbanásnyi idő, egy pillanat,
csak még egy emlék mi örökre megmarad...

...és azt mondanám megérte,
egy életen át szenvedni érte.
Csak még egy pillanat és minden fájdalom mit érzek,
talán megszűnne a kín és minden amitől félek.

Csak még egy ölelés, egy cirógatás,
csak még egy kézfogás, egy simogatás.
Csak még egyszer foghatnám kis kezéd,
mélyen a szemedbe néznék és elmondanám neked.

Csak még egyszer érezném illatod,
csak még egyszer újra élni mindazt mi itt hagyott.
Csak még egyszer érezném a bőrömon leheleted,
csak még egyszer lehetnék újra együtt veled.

Csak még egyszer hallgathatnám, hogyan dobog pici szíved,
csak még egyszer csodálhatnám ragyogó szemed.
Csak még egyszer hallhatnám selymesen csengő hangodat,
csak még egyszer simogathatnám meg gyönyörű, bársonyos arcodat.

Lenne egy csodás emlékem mire gondolhatnék,
akár egy életen át szenvednék ezért a pillanatért.
És ha eljönne az én időm, ha el kéne menjek,
elmondhatnám azt, hogy volt miért éljek.

Volt célja, volt értelme az, hogy szerethesselek,
hogy vigyázzak rád, hogy megvédhesselek.
És mikor nézném vissza életem,
nem látnék más, csak azt az egy éjjelem.

Nem a családom látnám, nem az életem nem, nem,
hiszen nincs semmi, senki másom nekem.
Újra és újra nézném, örökre szóló emlék,
csak még egyszer egy napot szeretnék...

Budapest. 2004.02.08.

Kis világ

Szemed tükrében egy csodát láttam,
mindaz mire életemben vágytam,
minden szépség mi van a világban,
benne elmerülve nyugalmat találtam.

Békét egy reménytelen harcban,
harmóniát egy néma dalban,
magányos utamat végleg elhagytam,
eme kis világban ragadtam.

Hol nincs fájdalom se bánat,
hol a lelkem békességre találhat.
Szemed tükrében egy álmom láttam,
melyre oly régóta vártam.

Egy kis világ melyről álmodtunk,
érte már oly sokat áldoztunk.
Tudom együtt erősek leszünk,
semmi sem árthat majd nekünk.

Akarom, hogy te jelentsd nekem a világot,
melyre magányos szívem egész életemben vágyott.
Mert talán mindez vagy nekem,
így együtt te vagy a mindenem.

Budapest. 2004.12.13.

Álomvilágban élni

Vágyálmok szilánkjeiből összeraktam egy életet,
mely a valóságban soha nem létezett.
Hamis álmok táplálták boldog tudatlanságom,
hol mindent megkaptam amire vágyom.

Egy kis világ hol boldog lehettem,
hol velem volt a lány kit szerettem,
az a világ sem volt tökéletes,
talán épp ezért oly hihetően hiteles.

Ott is volt bánat, volt fájdalom,
félelem, csalódottság, bűn és szánalom.
Mégis a valóságnál jobb volt sokkal,
bár naponta megküzdöttem számtalan gonddal.

De volt mellettem valaki ki szeretett, kit szerettem,
ki mellett minden gondomat, bánatomat elfeledtem.
Mellettem volt és erőt adott nekem,
jóban rosszban, mindig ott volt velem.

Hozzá menekültem ebbe a hamis világba,
a valóság fájdalmaitól szívem megvédte, elzárta.
Ám ki tudja miért egy végzetes napon,
összedőlt kis világom, mely fájt nagyon.

A valóságot képtelen volt elfogadni megzavarodott tudatom,
így hát alkottam egy hamis illúziót, mindenre volt magyarázatom.
Azt, hogy elhagyott könnyebb volt elhinnem,
mintsem azt, hogy hamis volt minden.

Leomlott a fal, a két világ közt rekedtem,
álmaimat magamtól el mégsem engedtem.
Ellenem fordult mindaz mit boldognak és szépnek terveztem,
vágyálmokból épített kis világom többé már nem védett engem.

Fájdalom és bánat következett ezután,
csalódottság, üresség, kegyetlen fojtogató magány.
Leírhatatlan volt, őszinte a fájdalom,
senki sem érthette meg bánatom.

Hosszú időnek kellett így eltelnie,
hogy megértsem, nem szeretett senki se.
Hogy megértsem, csupán hamis álmokat gyászolok,
akaratlanul bár de ébren is álmodok.

Menekülvén a valóság borzalmaitól, kettős életet éltem,
ám mindkettő rosszra fordult, hogy miért hiába kértem.
Egyik sem volt tökéletes, nem kergetett elérhetetlen álmokat,
mégis mindkettő megbukott és én lettem szenvedő áldozat.

Kegyetlen volt elfogadnom az igazságot,
elengedni magamtól ezt az álomvilágot.
Hosszú volt az út, mely idáig vezetett,
betegségemre magyarázatot sok ember hiába keresett.

Van úgy, hogy az ember kitalál magának,
egy másik életet, hol boldogságot találhat.
Abba menekül a valóság nehézségei elől,
ám mikor a két világot elválasztó fal ledől,

Képtelen megállapítani, vajon melyik a valóság,
nem érti meg, nem fogja fel mi az igazság.
Ha hiszünk benne számunkra valódi lehet,
rabságba ejt minket ez a hamis bűvölet.

Budapest. 2004.11.24.

Úton

Élhetnénk máshogy is,
lehetne egy álom is,
de mi csak megyünk,
nem találjuk a helyünk.

Talán egy családot keresünk,
remélve azt, hogy békére lelünk,
lelkünk végre nyugalmat talál,
valahol valaki ránk vár.

Másokkal elhítetjük, hogy jó ez így nekünk,
sokszor mégis könnyekkel ven teli a szemünk,
de hosszú az út és mi csak megyünk,
senki nincs velünk, hogy fogja a kezünk.

Utunk során olyan dolgokat látunk,
melyek elbizonytalanítanak és hátra hagyjuk álmunk,
lassan elfeledjük miért megyünk, mire vágyunk,
talán már fel sen ismerjük ha rátalálunk.

Budapest. 2005.12.13.

Keresni egy ismeretlent

Amióta csak élek téged kereslek,
szívem érted kiállt szeretlek.
Nem tudom hol vagy most és merre jársz,
de tudom, hogy egyszer majd rám találsz.

Tudom te is érzed, tudom te is látod,
nem tudod mi az, de érzed: megtalálod.
Egyszer majd az álmomban,
én is élek az álmodban.

De ha beteljesül az álmom,
és végre arcodat látom,
mondd vajon meddig kell még várnom?
Mire rájössz majd, hogy ki vagyok,
mire rájössz, hogy rólad álmodok.

Hogy te vagy múzsám, te vagy lényegem,
kinek a keresésére szántam egész életem.
És vajon szívedben ott lesz-e a vágy? Ég-e benne a tűz?
Mely engem minduntalan utánad űz.

Vajon szeretsz-e ,majd úgy mint én?
Vagy minden úgy lesz, mint annak idején?
Mikor sebzett szívem a nevét kiáltozta az éjbe,
annak ki egyedül hagyott a csalódástól félve.

És jobbat remélve eltávozott az éjbe,
egyedül hagyva eltűnt a sötétbe.
Többé sohasem láttam,
kerestem őt de nem találtam.

Sokszor visszajárok oda hol utoljára láttam,
hosszú éjszakákon át vártam, hogy újra megtaláljam.
Vártam és vártam megannyi hűvös éjjelen,
de nem jött arra többé, többé sohasem.

Bár tudom szívem megbocsájt,
neki kit annyi éjjelen hiába várt.
Gondolataimban még itt van, hallom ahogyan nevet,
közös emlékeink betöltik minden percemet.

Most kínoz egy kérdés: megéri -e keresni? Megtalálni végzetem,
ha közben rászánom az egész életem.
És vajon csalódok-e újra és újra benne is?
Ez egy ördögi kör! Most szeretném is meg nem is.

És mi van ha csak jön és megy ő is ,mint a többi?
Ennyi csalódás után tudnék-e még szeretni?
Vajon ez a szó igaz szerelem, számomra örök rejtély marad?
Emlékeimmel együtt eltűnik, a hosszú évek alatt?

Budapest. 2002.05.25.

Nem akarom

Nem akarok másé lenni,
nem akarok másképp tenni,
nem akarok másképp élni,
nem akarok többé félni.

Nem akarom, hogy véget érjen,
álomként csak bennem éljen.
Épp ezért most félve kérdezem:
Ugye lesz kit féltennem?

Nem tudom már hányszor kértem,
könnyes szemmel rád hányszor néztem,
nem tudom még hányszor kérjem,
mire rájössz csak érted éltem.

Te nem érted milyen gyötrelmem,
mekkora fájdalom ez nekem.
Nincs benned semmi küszködés,
sajnos ez lehet, hogy kevés.

Nem akarom végig nézni,
ahogy mással fogsz majd élni.
És egy fázós hajnalon,
más lop csókot ajkadon.

Nem akarok hideg búcsúzáskor csókot koldulni,
mással meglátni téged és utánad fordulni.
Nem akarom látni arcodat bánattól eltorzulni,
szemeid sarkából könnyecseppet kicsordulni.

Bárcsak foghatnám kezéd,
nem tudnék ártani neked,
örökké ott lennék veled,
csak az kell, hogy elfogadd szívemet.

Budapest. 2005.07.06.

Mennem kell

Jégből faragott szív,
már hiába szól hiába hív.
Nem tudnám már szeretni,
megpróbálom inkább feledni.

Jégből faragott táj,
szólít ne menj még várj.
Végignézek házad kicsiny ablakán,
rég volt már az én hazám.

A tűz kihunyt benne,
s szívemet lassan eltemette.
Lelkem a foglya e jégbe zárt börtön,
most elhagyom emlékét többé nem őrzöm.

Fagyott virágok a kertben,
alszanak némán csendben!
Zimankós jéghideg az éj,
utamon engem senki sem kísér!

Elindulok búcsúznak tőlem a fájó emlékek,
úgy mint a múltók, boldogak és szépek.
Vacog s didereg a hajnali táj,
egy hang szólít halkán ne menj még várj.

- Tudom minden az én hibám,
de egy nap megbocsájtasz tán.
Hibáztam tudom szívem már hiába vár,
elmész s nem jössz vissza már.

- Miért maradnék mondd?
Igaz én voltam bolond.
Eltűrtém mindent és soha nem szóltam,
de annyira szerelmes voltam.

Megbántottál sokszor most már hiába kérted,
mennem kell egyszer majd megérted.
Mikor hosszú utadról fáradtan hazatérsz,
fájó szívvel ám még mindig remélsz.

Mikor nem vár rád itthon senkisé, akkor rájössz miért nincs itt helyem.
Megérted majd mit érezhettem én,
az elmúlt év minden éjjelén.

Megérted majd el kell mennem,
késő már vigaszt keresnem,
kihunyt a láng bennem,
lelkembe fagyott álmaimba veszttem.

Késő már hiába a szó,
bűneid már meg nem bocsájtható.
Hiába minden nem úgy alakulnak a dolgok,
mennem kell, hogy megszűnjenek a gondok.

Szombathely. 2004.07.27.

Ilyen volt ő nekem

Megvolt benne az az ártatlan báj ,mi megfogott engem,
egzotikus szépsége ,szerénysége mit sohasem feledtem.

Kedvességének hiánya az mi még ma is fáj,
mióta elment, azóta szívem nyugalomra hiába vár.

Megvolt benne az az erény,
hogy nem volt beképzelt, de nem is volt szerény.
Nem volt unalmas, de nem is volt heves,
ám lehet ,hogy ez csak számomra érdekes.

Nem volt ő topmodell, vagy annyira bomba nő,
személyisége volt számomra igazán lenyűgöző.
Ő volt az ki ezeket a szavakat mondta nekem ;
hogy belülről fakadó szépségét csak én értékelem.

Épp ezért számomra még mindig érthetetlen,
hogy elment elhagyott engem.
Azóta is keresem, vajon mi is az én vétkem?
Hiszen csak ő volt az, akiért én éltem!

Ő volt számomra minden,
mióta elment nekem már semmim nincsen.
Szívemben azóta lágyan szitál a hó, a
mit ő tőlem elrabolt nem látható.

Senki nincs kit azóta szívembe fogadtam,
csak őt várom vissza csak őt minduntalan.
Csak őt várom minden egyes éjjelen,
bárcsak itt lennél velem.

Budapest. 2003.08.12.

Búcsúzó

Napról-napra egyre jobban érzem,
hogy életem végéhez értem.
Este, majd lehunyom szemem, aludni megyek,
többé vissza nem térhetek ,örökre elmegyek.

Mennyi szenvedés, mennyi félelem, mennyi bánat mit életemben láttam,
nyugalmat e világon én sohasem találtam.
Mennyi magányos nap, mennyi kín, mennyi fájdalom,
boldogságom halálomban találok.

És, majd ha eljutok oda ,hol itélkeznek felettem,
nem lesz majd semmi életemben mit szégyeltem.
Hisz úgy éltem ,ahogyan neveltek engemet,
becsületben, tisztességben éltem le életemet.

Örökre viszont sohasem tűnök el, hiszen életem munkáját hátrahagyom nektek,
verseim lesznek záloga annak, hogy sohasem feledtek.
Most búcsúzom, búcsúzom mindentől, mindenkitől,
remélem tanultatok valamit a költőtől.

Remélem megfogadtátok jó néhány tanácsom,
így legalább hagytam hátra is valamit ezen a világon.
Napról -napra , percről -percre egyre könnyebb,
tudomásul venni azt, hogy nem lesz majd ki értem hullajt könnyet.

Nem hagyok ,majd hátra árva gyermeket,
barátot ,sem zokogó özvegyet.
Nem hullik majd porba sok-sok éves álom,
nem sajnál majd senki, hisz nincs nekem családom.

Nem hagyok én hátra senkit-e beteg világon,
boldogan megyek el, hisz odaát vár engem nejem és szerető családom.
Napról -napra, percről-percre egyre könnyebb,
tudni azt, hogy nem lesz majd ki értem hullajt könnyet.

Nem lesz ki itt lesz majd velem,
ki fogja majd kezem,
ki búcsút int nekem, utolsó percemen,
nem búcsúztat, majd senkisé.

Nem lesz majd fájdalmas,
nem lesz majd nehéz,
egyszerűen csak elalszom,
ennyi az egész.

Budapest. 2003.05.01.

Ami nem kimondható

Nehéz leírni, hogy mi a szerelem,
nehéz elmondani, hogy mit jelentett nekem.
Benne talán önmagam keresem,
jobbik éneket benne meglelem.

Nehéz leírni miért szeretem,
annyi fájdalom után mit okozott ő nekem,
még mindig csak őt keresem,
megalázva is de őt szeretem.

Nehéz elmondani milyen az a fájdalom,
elment örökre vissza hiába várhatom.
Elment s magával vitt mindent,
leírhatatlan mennyire fáj ez itt bent.

Lassan múló magányos éjszakák,
sok sok hosszú éven át.
Újraidézni minden kimondott szavát,
emlékeink minden gyönyörű pillanatát.

Nehéz leírni milyen üres nélküle az élet,
magadtól minden nap ugyanazt kérde:
Vajon miért? Vajon mi romlott el?
De kérdéseidre senki nem felel.

Könnyeibe temetett ki nem mondott szavak,
nem múlnak el a hosszú évek alatt.
Nehéz leírni mit érez egy ember,
kinek nélküle tovább szíve sem ver.

Néha olyan erősen vágyunk egy álmunkra,
hogy már már valóságossá válik számunkra.
Nehéz leírni, hogy milyen az ébredés,
fájdalmas és borzasztóan nehéz.

Nehéz leírni egy érzést,
feltenni megannyi kínzó kérdést.
Nehéz leírni vagy szavakba önteni.
Hogyan tovább? Ezt nekem kell eldönteni

Budapest. 2004.05.05.

Bűnös-e az...?

Bűnös-e az, ki saját halálát kívánja?
Mert nincs már ereje ahhoz, hogy kívárja.
A halál is csak az élet része,
van úgy, hogy azt várod; mikor lesz már vége?

Bűnös-e az, ki sajtó szívvel él?
Csalódott s többé már nem remél.
Ki napról - napra csak tovább szenvedett,
kit a múltja örökre eltemet.

Bűnös-e az, ki szeret valakit aki nem szereti őt?
Kit a hamis, megtört álmai örökre meggyötört.
Ki inkább hal, mert élni nem mer,
hisz nélküle tovább szíve sem ver.

Bűnös-e az, ki örökké tud szeretni?
Inkább meghal, mert nem bír feledni.
Kinek álmom többé nem jön a szemébe,
kinek egy valaki jár csak fejébe!

Bűnös-e az, ki nem látja meg a fától az erdőt?
Ki nem tudja eloszlatni azt a sok sok viharfelhőt.
Kinek vihar tombol bánatos lelkében,
könnyek égnek szemében, fájdalmas tekintetében.

Bűnös-e az, ki könnyet ejt?
Ki téged soha nem felejt.
Bűnös-e az, ki mással látja meg őt, s utána fordul?
Vágyakozó szemeiből egy könnycsepp kicsordul.

Nem! Nem ő bűnös, hisz csak áldozat szegény,
tisztá szívből őszintén szeretni nem bűn, sokkal inkább erény.
Nem ő bűnös, hanem az élet mostoha,
hisz szeretni megtanította őt, de feledni Soha.

Budapest. 2004.02.14.

Miért nem szeretsz?

Mondd! Miért csak szeretsz, de nem vagy szerelmes?
Egyszer hideg vagy, máskor meg olyan kedves.
Mondd! Mit tettem én? Mi az én nagy vétkem?
Hisz csak szerettelek. Ez a bűnöm hát? De hiába kérdem.

Budapest. 2004.03.04.

Egy pillanat

Minden eddigi tettem,
minden mozdulatom percem,
ide vezetett minden utam,
ide hozzád, ezt vártam minduntalan.

Hányszor megálmodtam a pillanatot,
és most együtt nézzük az alkonyatot.
Egy megismételhetetlen mozzanat,
születőben van egy kapcsolat.

Egy életre szóló pillanat,
felcsillan egy dédelgetett gondolat,
a boldogság reménye,
egy szép jövő zenéje.

Valami születőben van érzem,
egyre csak jobban érzem létem,
valami történik velünk,
egymásra nézünk és csillog a szemünk.

Nekünk találkozunk kellett éreztem,
akkor mikor először kérdeztem,
tökéletes volt a pillanat,
ám időnk hamar elszaladt.

Ez volt a nagy találkozás,
s utána csak hosszú várakozás,
közénk áll a nagy távolság,
bár messze vagyunk egymástól de bátorság.

Találkozunk mi még elhiszem,
hogy nem véletlen történt ez meg velem.
Bár külön utakon haladunk mégis van mi megmaradt,
összeköt minket az a csodás múltó pillanat.

Balatonakali -Dörgicse 2004.06.29.

Egy érzés

Van egy érzés mely belülről éget,
mit szívemből semmi ki nem téphet,
hozzám láncol örökre téged,
így tudom nem hiába élek.

Budapest. 2005.12.05.

Menthetetlen

Tudom jól, nem lehet minden lelket megmenteni,
van ki nem igényli a segítséget.
Vannak bizonyos helyzetek mikor nincs mit tenni...
Miért fáj úgy mégis, miért éget?

Egy életvidám fiatal lány volt, senkinek sem ártott,
hétköznapi egyszerűséggel csupán élni szeretett volna,
de azok a dolgok amiket átélt, amiket látott,
gyermek lelkének világát döntötte romba.

Mindenki kit szeretett ellene fordult,
kihasználta és megcsalta őt szerelme,
lelke ettől magába fordult, elméje torzult,
kiutat keresett reménytelen... Élni szeretne.

De mindig mikor úgy tűnt, talpra állt végre,
mindig egy újabb csalódás érte őt,
nem tudott gondolni a végén már semmi szépre,
szegény kit súlyos depresszió szüntelen gyötört.

Álomba sírt reménytelen éjszakáinak már csak a végét várta,
az élet apró örömeit már nem élvezte, nem látta,
magányos kiégett útját senki sem kísérte csak járta,
kezét senki sem fogta, céltalan életének értelmét nem találta.

Mikor megismertem, már nem lehetett segíteni rajta,
évekig próbáltam visszaadni azt amit elvettek tőle.
De eltaszított magától, nem engedte, nem hagyta,
nem bízott már senkiben, szinte menekült előle.

Tiszteletben tartottam kívánságát bármennyire is szerettem,
menthetetlen lelkét elengedtem úgy, hogy senki nem védte,
bár bizalmát hiába vártam, társaságát évekig hiába kerestem,
mégis úgy éreztem hibáztam... Talán nem harcoltam eléggé érte.

Budapest. 2006.02.07.

Egy ember csupán...

Egy ember van csupán,
kivel az életem megosztanám,
ki ha mellettem van csak nézek bután,
annyira szeretem, de ha elmondanám,
tudom, hogy barátságunk elrontanám.

Budapest. 2006.04.28.

Fájdalom

Tudod-e, hogy mi a fájdalom?
Tudod-e, milyen az én bánatom?
Képzeld el milyen érzés lehet,
ha elhagy az, ki azt mondta szeret.

Képzeld el mit érezhet egy ember,
ki szeretni többé már soha nem mer,
kinek nélküle tovább szíve sem ver,
mégis elmegy, mert mennie kell.

Elmenni onnan hol boldog voltál,
elhagyni azt amiért még harcolnál...
Visszanézni és más karjában látni,
fájó szívvel még mindig rá vágni...

Minden szavadra megvető választ kapni, mindent ráhagyni,
csalódottan egyedül maradni, tovább haladni.
Elhagyni a házat hol jövőd tervezted,
annak tudatában, hogy viszonzatlan szeretted.

Tudván azt, hogy hazugság volt,
minden szó mit hozzád szólt.
Tudván azt, hogy nem te hibáztál,
mégis álmatlan éjszakáidon csak bűnbocsánatot vártál.

Megalázva írni egy könyörgő levelet,
csak várni de nem jön rá felelet.
Megpróbálni elfogadni, hogy múlik a szeretet,
miközben a bánat mélyen eltemet.

Eközben lelked belül ordít a fájdalomtól,
megpróbálni elbújni a mások felől rád nehezedő szájalomtól.
Megpróbálni úgy élni tovább, mintha meg sem történt volna,
mintha gondolataid nem mind csak róla szólna.

Celldömölk. 2004.09.03.

Egy angyalt láttam

Egy angyalt láttam én,
szemem legeltettem kacér tekintetén.
De ki az kire mosolyog eme csodás égi tünemény?
Sajnos nem én vagyok az, nem én.

Budapest. 2002.03.20.

Létezés

Földi létünk nem más mint egy rövidke utazás,
melynek végén a halál nem a végállomás,
az is csak az élet egy próbája,
a létezés egy magasabb formája.

Egy újabb utazás kezdete csupán,
és mi kik csak nézzük bután,
nem érthetjük meg lényegét,
gyászoljuk őt, megsiratjuk életét.

De minden végzet valami kezdete is egyben,
valaki elmegy, hogy egy másik élhessen.
Az emberi élet nem több mint egy szívdobbanás,
csupán egy villanás, egy szempillantásnyi utazás.

Járatlan ösvényt taposunk mind mely lehet mennyei,
vidám de akár bánattal és fájdalommal teli.
Utunk során akad sok sok állomás,
néhány uti társ és megannyi csalódás.

Mi kik kénytelenek vagyunk nélküle folytatni utunk,
emléke előtt tisztelgünk azzal, hogy példát mutatunk.
Hiszen jóságot és tisztességet tanultunk tőle,
el kell fogadnunk, hogy utunkat nélküle kell folytatnunk előre.

Ajándékba kaptuk őt eme röpke időre,
csendes földi útján miként haladt előre,
szívünkben emlékeket hintett szét kecsesen,
álmai bennünk élnek tovább csendesen.

Általa gazdagabbak lettünk egy életre,
tettei fittyet hánytak a végzetre,
szívünkben mély szeretettel őrizzük emlékét,
ő már elérte rövid földi útjának végét.

Budapest. 2006.01.08.

Változunk...

Nem vagy már az a lány aki voltál,
valami történt veled, valamiért megváltoztál,
mások lettünk mint mások,
kivesztek belőlünk kivesztek bizonyos álmok.

Budapest. 2007.03.28.

Körforgás

Báránfelhők festik arcodat az égre,
melyeket a szél kerget el,
próbálok visszagondolni a szépre,
arra, hogy szerelmed ölel.

Őszi levelek táncolnak a szélben,
lassan elhagyják otthonuk csak szállnak,
beteljesedett mindaz amitől féltem,
haza többé soha nem találnak.

Tudom egyszer minden véget ér,
a fény helyébe árnyék lép,
a sorstól új esélyt kér,
mégis elmúlik minden mi szép.

Szomorúak lettek a dolgok megváltoztak,
eltűntek a szép napok nyomtalan,
az évek fájdalmat és bánatot hoztak,
szívem azóta bánatosan bolyong hontalan.

Körforgás az élet, az idő fordul,
a múlt átadja helyét az újnak,
emlékeinkre sűrű köd borul,
talán boldogságot hoz az új nap.

Mert minden reggel új nap virrad,
melynek minden perce ajándék,
bár néha minket minden itt hagy,
és úgy tűnik nyugalmat hiába várnék.

Körforgás az élet a dolgok múlnak,
elragadhat tőlünk mindent az idő vasfoga,
jövőbe tekintő álmainkat átadja a múlnak,
de nem adhatjuk fel soha.

Budapest. 2004.12.27.

Életem értelme

Tudtam mikor a szemedbe néztem,
hogy eddig valójában sohasem éltem,
életem értelme pusztán létem,
te vagy nekem, most már értem.

Budapest. 2005.11.18.

Fáj

Úgy fáj,
minden perc, mely elmúlt már,
minden szó mit nekem mondtál,
emléke annak míg velem voltál,
Úgy fáj!
Úgy fáj,
a szerelem messzire száll,
boldogságot máshol talál,
szívem vissza hiába vár,
Még fáj!
Még fáj,
még őrzöm helyed mit itt hagytál,
szavaid melyekkel szívembe martál,
álmaid melyekre annyira vágytál,
talán valahol rájuk találtál,
Még fáj!

Budapest. 2004.12.14.

Ha a szeretet...

Ha a szeretet

egy virág volna,
egy mezőt hoznék el neked,

egy fa volna,
egy erdőt hoznék el neked,

egy csillag volna,
egy galaxist hoznék el neked,

egy vízcsepp volna,
egy tavat hoznék el neked,

a fény volna,
a napot hoznám el neked,

egy szó volna,
milliószor mondanám el neked,

a törődés volna,
soha nem engedném el kezed...

Csak, hogy lásd mennyire szerettelek.

Budapest. 2003.12.11.

Szabadon

Vad volt meggondolatlan,
heves minden mozdulatban,
fiatal volt visszafoghatatlan,
csak egyetlen pillanatban,
rosszul lépett elhamarkodottan,
emlékét őrzöm magamban,
fáj minden gondolatban,
úgy fáj elmondhatatlan,
nélküle egyedül maradtam.

Szabad volt, mint a madár,
úgy hitte rá új élet vár,
egy napon talán nyugalmat talál,
könnyeket ejteni késő már,
nagyon messzi utakon jár,
talán még valahol száll,
ott hol semmi sem fáj,
hol nem árthat neki a halál,
szabadon száll, mint a madár.

Budapest. 2004.12.19.

Örökké szeretni

Örökké szeretni,
sohasem feledni,
emlékét szívedbe temetni,
mindenhol csak őt keresni,
hideg búcsút venni,
s ellene semmit sem tehetni,
szó nélkül elmenni,
s ellene semmit sem tehetni,
hideg búcsút venni,
mindenhol csak őt keresni,
emlékét szívedbe temetni,
sohasem feledni,
Örökké szeretni.

Budapest. 2004.02.23.

A csalódás háza

A csalódás házában sűrűn vendég a fájdalom,
mindent átható csend, szinte már csak ezt fájlalom.

Pergő könnyecseppek, szem nem marad szárazon,
ki ide be tér, arcára fagyva ott van, ki ül a szájalom.

Félhomály honol, lassan érkezik tépázott szárnyakon,
le ereszkedő büntudat, akár a pók vékony szálakon,

kúszva ismét csak belém mar egy egy régi régi rágalom,
de már nem maradt senki sem kinek elsírhatnám bánatom...

A csalódás házában raboskodni a legnagyobb ártalom,
bűneimért sokat vártam ideje már feloldásra váltanom.

Budapest. 2011.11.19.

Már értem...

Kezdem megérteni miért nem szeretsz,
rám önfeledten már miért nem nevensz,
engem oly könnyedén el miért feledsz.

Kezdem megérteni nem lehetek olyan,
ki nem vesz mindent annyira komolyan,
nem változhatok, nem tudok máshogyan.

Nem tudok oly könnyedén, felelőtlen élni,
mindig csak a legjobban bízva remélni,
naivan, hiszen mindig van mitől félni.

Nem tudok napról napra akár egy dudva,
melyet ide-oda sodor a szél, s ezt tudva,
lehajtva fejét minden nap máshol aludva.

Bármennyire próbáltam változni hasztalan,
szerelmünk dallama már elnémul hangtalan,
s az emlék bánattá alakul lassan vigasztalan.

Sümege. 2011.06.19.

Hazudj nekem

Nézz rám, szólj hozzám kedvesen,
ölelj át és ringass csendesen,
nézz rám hazudj még nekem,
ölelj hát és neked elhiszem,
nincsen más neked senkisem,
velem maradsz, örökké velem,
ölelj át add meg ezt nekem,
és én elképzelem, behunyom szemem.

Budapest. 2004.10.06.

Ölelj át

Ölelj át és ringass csendesen,
ölelj magadhoz el ne engedj sohasem,
tudod melletted én elhiszem,
semmi rossz nem történhet velem,
karolj át lágyan kedvesem,
kérek add meg ezt nekem.

Ments meg engem a magánytól,
melletted én hős vagyok bátor,
elborít egy felfoghatatlan mámor,
elmondanám neked százszor,
mennyire nagyon hiányzol.

Mindig mikor nem vagy mellettem,
mikor kezded el kell engedjem,
hosszú éjszakákon át félelemtől reszkettem,
rettegtem. Talán örökre elvesztettem.

Ilyenkor a hideg végigfut a hátamon,
rád gondolok, hiányzol nekem nagyon,
szeretlek téged le sem tagadhatom.

Ölelj hát engem, el ne engedj sohasem,
maradj örökké velem, add meg ezt nekem.

Szombathely. 2004.09.15.

Életet adni

Egy 21 éves lány volt, munka után hazafelé tartott,
nem ártott senkinek, békésen szabályosan hajtott.
Mikor egy ittas sofőr áttért az ő sávjába,
és taszította őt véget nem érő örök álmába.

A kocsii megpördült és az oldalára borult,
egy fának csapódott, ő a roncsok közé szorult.
Senki nem állt meg segíteni, még csak nem is fékeztek,
szegény elvérzett, mire a mentők a helyszínre érkeztek.

A tettes személye tiszta maradt, arcát nem látta senki,
gyáván tovább hajtott, mintha nem történt volna semmi.
Legalább száz autós elhaladt a baleset helyszíne mellett,
de egyetlen egy sem állt meg mikor segíteni kellett.

Utólag már a kórházban derült ki, hogy aznap este,
szörnyű halálát nem csupán egyetlen ember lelte.
Talán még csak nem is tudta, hogy életet adott,
piciny kis szíve alatt egy új élet sarjadzott.

Soha nem tudhatta meg, milyen érzés ahogyan növekszik,
ahogyan moco rog belül, napról napra életre törekszik.
Soha nem tudhatta meg, milyen érzés lehet,
karjaiban tartani egy újszülött piciny gyermeket.

Nem lehetett büszke anya, nem láthatta felnőni,
első lépéseitől segíteni egy csodás jövő felé törni.
Nem adhatta át neki, azt a benne rejlő határtalan jó ságot,
amit már csak én őrzök tőle, amit már csak én látok.

Végtelenül emberszerető volt, még halálával is jót tett,
szerveit másoknak ajánlotta fel, nagyon sok életet megmentett.
Mégsem cikkezett róla a sajtó, nem írták meg a lapok,
pedig ő igazi hős volt, ártatlan lelkét ezután őrizték az angyalok.

Budapest. 2006.02.19.

Rátalálni

Lelki békénkre egyszer mind rátalálunk,
bármi is fájjon büszkén talpra állunk.
A szép emlékek megmenthetik életünk,
tovább már új emberként élhetünk.

Budapest. 2006.03.09.

Magányos út

A fájdalom tengerének habjai nyaldossák magányos szívem partjait,
és a fájdalomtól elborult elmém, próbálja megőrizni megmaradt álmait.
Lelkemet millió apró tűként szurkálja a magány kegyetlen érzése,
és úgy érzem talán soha nem kapok választ néhány kérdésre.

Szavaim elenyésznek a semmibe, csak süket fülekre találnak,
mégis én még mindig bókolok egy számomra feledhetetlen lánynak.
Emlékeimben élek, gondolataim a múltba járnak,
álmaim még mindig egy szebb jövőre vágnak.

Kérdések gyötörnek, szavak, mondatok,
érzések mit el már nem mondhatok.
Csak egy szó az mi nyomja most szívem,
egy érzés, hogy nem vagy itt velem.

Azon gondolkozom, hogy ami szép és jó volt régen,
miért nem múlik el csendben, szépen?
Miért fáj ennyire, miért nem marad meg emléknék csupán?
Miért kínoz minden nap és minden éjszakán?

Néha fáj, néha csak kín és gyötrelmem,
néha csak ennyit ad a szerelem.
Néha perzsel, néha a pokol tüze éget,
mert szeretsz valakit, ki nem szeret már téged.

Csak megyek, járok lépkedek, sötét jövő felé visz az út,
minden pillanatban rám kacsint és visszaránt a múlt.
Magányos út ez csak járom csendesen,
magányos út, melyen végig kell mennem.

Magányos utamon nem kísér senki sem,
nincs semmi mi reményt ad nekem.
Magányos út ez, véget talán nem ér sohasem,
hiszen nem múlik el sohasem az őszinte szerelem.

Budapest 2004.02.07.

Valami

Valami eltűnt, valami apró, valami nem volt sohasem,
valami csepp, valami pirinyó, valami oly törékeny álom,
valami elillant, valami fakó, valami szürke pillanat nekem,
valami oly könnyű, valami jelentéktelen, valamit hiába várom.

Budapest. 2011.02.07.

Bármit is tegyen...

Nem értem, hogyan lehet,
hogy szívem olyant szeret,
ki engem nyíltan megtagadt,
kiért a szívem megszakadt.

Ki sokszor hazudott nekem,
ki mindig kihasználta engem.
Ki szívembe fájdalmat hozott,
tőlem millió könnycseppet lopott.

Ki sokszor megcsalt másokkal,
és visszaélt az álmokkal,
melyeket szívembe ültetett,
szeretetéért kínokkal büntetett.

Sok száz álmatlan éjszakát,
magánnyal vívott gyötrelmes csatát,
fájdalmat más sohasem adott,
tőlem mégis csak szeretetet kapott.

Én meg sohasem tagadtam,
hibái ellenére mindig visszafogadtam,
amit kért mindent megadtam,
tőle soha semmit sem kaptam.

Nem értem, hogyan lehet,
hogy szívem ilyen embert szeret.
Kérem istent tanítson meg feledni,
vagy legalább ne tudjak szeretni.

Nem értem miért velem,
történik mindig ilyen gyötrelmem?
Nem tudom, nem érthetem,
másoktól hiába is kérdezem.

Budapest. 2004.09.05.

Többnek hittem

Volt sok érintés mit többnek hittem,
hamis álmok, az volt minden kincsem.
Voltak nehéz hónapok, fájó pillanatok,
Bűnhődtem sokat, hozzád mégis hű maradok.

Budapest. 2005.11.18.

Vigyél magaddal

Várom, hogy egy angyal jöjjön el értem,
megváltsa bűneim és feloldozza vétkem.
Várom, hogy egy angyal megváltsa lelkem,
ne kelljen több álmot eltemetnem.

Ne kelljen több könnycseppet ejtenem,
ne kelljen többé fájdalmam szívembe rejtenem.
Ne kelljen szenvednem ezen a világon,
gyászolni álmom, hisz nincs nekem családom.

Nincs senki ki hazavárna engem,
elhagyott mind kit szívből szerettem.
Nem tűnne fel senkinek ha elmennék,
hátrahagyott életem romjait soha nem keresnék.

Angyal! Kérlek vigyél magaddal,
nincs semmi már mi itt marasztal.
Tudod belefáradtam már ebbe az életbe,
a magány börtönébe zárt lélekbe.

Annyi helyen kerestem már a boldogságot,
annyi helyen temettem már el álmot.
Féltem őrzött álmokat melyekről lemondtam,
szépen lassan magamtól mindent eldobtam.

Belefáradtam már az útba melynek szegélye,
fájdalommal van kikövezve, csak ez vár szegényre.
Ki megpróbálja letagadni kínzó fájdalmát,
mélyen lelkébe temetni fájdalmas bánatát.

Ezért kérlek angyal vigyél magaddal,
szüntesd meg fájdalmam mely lelkemben szabdal.
Vigyél oda hol nem fáj majd semmi sem.
Hidd el, nem zokog majd értem senki sem.

Budapest. 2004.09.25.

Láttál-e már szebbet?

Ha láttál már valaha szebbet, azt most mind elfelejtenéd,
ahogyan ő nézett rám attól kiderül az ég.
Előttem a balaton de én csak őt látom,
nekem ő a legszebb az egész világon.

Balatonfüred. 2003.08.07.

Az élet alkonyán

Az élet alkonyán,
bánat borul rám,
egyedül kell halnom,
nincs ki velem maradjon.

Utolsó óráim jönnek,
kiszáradtak szememből a könnyek,
egy élet múltott el hasztalan,
nélküled, kinek szívét megtagadtam.

Mennyi eltékozolt pillanat,
a szívem megszakad.
Bár hibáztál akkor,
és eltaszítottál magadtól.

Meg nem bocsájtottam soha sem,
csak most, hogy nem vagy itt velem.
Életem alkonyán lassan megértettem,
veled együtt mindent elvesztettem.

Lassan a tudatára ébredek: Tévedtem!
Kapcsolatunk ellen én is vétettem.
Bármit megadnék most érted,
hogy még egyszer láthassalak téged.

Hogy elmondhassam mennyire sajnálom,
elmulasztott éveink mennyire bánom.
Kérem, hogy isten megszánjon,
és odaát rám a boldogság várjon.

Budapest. 2004.09.03.

Akkor is ha nem leszek

Tudod ,hogy szívem csak érted ég,
hisz már mindenem a tiéd.
Hát csak ne félj, ha múlik az éj,
emlékeink benned majd tovább él.

Hát csak nyugodtan hajtsd álomra a fejed,
és én majd újra ott leszek veled.
Szerelmem örökre itt hagytam neked,
akkor is ha én már nem lehetek veled.

Budapest. 2000.01.14.

Új utakon

Távol a várostól,
attól ki rám gondol,
távol az álmoktól,
messze a barátoktól.

Egyedül az úton,
elmerengve a múlton,
járatlan utakon lépkedek,
lassan a tudatára ébredek.

Egyedül maradtam az életben,
messzire sodort a véletlen,
elhagytak azok kiket szerettem,
új utat kell keresnem.

Egyedül vagyok és félek,
ezután talán magányban élek.
Előttem a sűrű rengeteg,
magányos vagyok és elveszett.

Új otthont kell keresnem,
hogy végre elfeledhessem,
múltamat mit szerettem,
és megnyugodhasson lelkem.

Új otthont kell keresnem,
vándor utamat befejeznem,
árnyaim örökre eltemetnem,
azért, hogy feledhessem.

Szombathely. 2004.08.11.

Az élet...

Az élet egy szemvillanás,
egy lélegzet, egy szívdobbanás,
egy sóhaj, egy álom,
egy pillanat most már látom.

Az élet egy kis patak,
csendben sebesen szalad,
ám néha a nyakadba szakad,
néha sötét völgyekben halad.

Budapest. 2007.03.25.

Tél

Szűnni nem akaró fagyos szél kósza pelyheket hint,
leesett az első hó tél van már megint.
Zimankós ködfátyolba burkolózva érkezik a hajnal,
néha néha gyéren előtörő napsugarak küzdenek a faggyal.

Fagyos zord ablakokon áttetsző apró jégvirágok nyílnak,
melyekre a környékbeli gyerekek mókás betűket írnak.
Egy eltévedt kósza madár fújja magányos dalát,
kicsit feledteti talán az életben maradásért vívott harcát.

Egy csöppnyi tavaszt lop ebbe a zord fagyos világba,
melegséget mindazok szívébe ki útján arra járva őt meglátta,
az út menti meztelen tölgyfa ágán szomorúan ülve,
langyos tavaszi estéket idéző bánatos dalába merülve.

Játszózó gyerekek hangos kacagása hallatszik a távolból,
a tükörsima jéggé fagyott hegyoldalon suhanó szánkókról,
föl-le ugrándozó lurkók, ők azok kik igazán élvezik a telet,
egy szeplős barna copfos kislány hangosan nevet.

Ritka őszinte öröm, meghitt béke talált rám,
ahogyan néztem őket a hegy másik oldalán.
Elfeledett gyermekkorom őszinte örömeinek emléke tárult elém,
minden szépségével, ártatlanságával ahogyan a kislány nevetett felém.

És én csak néztem az emberek teste lehelte párát,
ahogyan ajkuk körül kecsesen járja a táncát,
rohanó emberek szegényesen mind csak sietnek, szemük csak előre lát,
nem veszik észre a bennünk rejlő elfeledett gyermek lelkü csodát.

Budapest. 2005.12.30.

Nyár

Egy csöpp izzadság fut végig a hátamon,
a forró tűző nap fénye ugrál a tavon,
mintha millió szikra játszana a vízben,
kecses táncát járva a déli napsütésben.

Bármerre is nézek tombol az élet,
mintha csak soha nem érne véget,
az évnek ezen rövidke szaka,
életünknek egy újabb gyönyörű nyara.

Budapest. 2006.01.30.

Szívem szigetén

Vihar tombol lelkemben hevesen,
elveszített boldogságom már hiába keresem.

Elment ő ki az életet jelentette,
nekem s ezzel szívemet eltemette.

Próbálom elúzni a baljós felhőket,
ám a nap sugarai örökre eltűntek,
szívemben minden megfagyott,
mióta ő egyedül hagyott.

Zátonyra futott életem romjain heverek,
kiutat talán már nem is keresek.
Az idő végleg megállt számomra,
s megrekedtem egy véget nem érő álomba.

Álmomban elhiszem, hogy itt vagy még velem,
a valóságtól elfordulok már már betegesen.
Meddig lehet élni egy hamis álomba,
mindig csak vágyakozni egy múltó mámorra?

Egy nap talán a magány tengerén,
kis csónakod ring a víz felszínén.
Kikötsz majd szívem kicsiny szigetén,
és talán újra felderül a fény.

Szüntelen várom ezt a pillanatot,
lankadatlan nézem a távoli horizontot,
várlak vissza mind álmomban, mind éberem,
soha nem szokom meg, hogy nem vagy itt velem.

Pécs 2004.07.07.

Angyal vagy ördög?

Két világ menny és pokol,
között a földön mindkettő honol.
Angyalok és ördögök bennünk élnek,
nap mint nap hozzánk érnek.

Az embereken múlik a mennyekbe lépnek,
vagy inkább a pokol tüzén égnek.
Tetteik melyektől még ők is félnek,
lehetnek önzetlenek vagy szörnyűségek.

Budapest. 2006.02.16.

Szép ünnepet

Szép ünnepet picci lány,
légy most nagyon vidám,
szép ünnepet kíván neked,
ki téged nagyon szeret.

Ki bárhol is legyél,
bármit is tegyél,
csak egyet remél,
hogy szívedben él.

Tudom bolondság csupán,
és én könnyezek bután,
ha néha gondolsz rám,
szívem mindig vidám.

Bolondság csupán semmi más,
csak egy őszinte vallomás,
egy szót mondok neked:
Szeretlek. Maradnék örökké veled.

Édes kicsi lány,
légy mindig vidám,
és mosolyogj rám,
légy te ünnepi csodám.

Barátod ki nem mindig nevet,
ki olykor szomorú lehet,
de téged örökké szeret,
barátod kíván szép ünnepet neked.

Budapest. 2004.12.24.

Holt idő

Nekem fáj akár egy furcsa idegen,
néztél rám engem nem hagyott hidegen,
lángra gyújtott rég elfeledett érzelmeket,
jót és rosszat leginkább félelmeket.

Valami bánt valami hasztalan érzelem,
valami elmúlt régen és nekem,
senki sem szólt, hogy vége,
hogyan az idő darabokra tépte.

Budapest. 2007.06.21.

Azt ígérted...

Meglátni és megszeretni,
elmenni de sohasem feledni.
Csak egy pillanat műve volt,
ám egy életre szólt.

Azt ígérted örökké tart,
nem kell bocsánatot kérnünk semmiért majd.
Azt ígérted együtt öregsünk meg,
a jövőnk sohasem lesz ennél szebb.

Azt ígérted örökké szeretsz,
elmenni engem sohasem engedsz.
Azt ígérted mindig együtt leszünk,
semmi rossz nem történik velünk.

Azt ígérted örökké tart, majd a pillanat,
az érzés nem fakul meg az évek alatt.
Azt ígérted nem számít már a múlt,
de az emléke a lelkedbe hullt.

Azt ígérted vissza soha nem tekintünk,
a múlt árnyaiban többé nem keringünk.
Azt ígérted tudod, majd feledni,
engem majd ugyanúgy szeretni.

Azt ígérted nem gondolsz rá többé,
emlékét lelkedbe temeted örökké.
Azt ígérted de ezek csak szavak,
a bánat attól még lelkedben marad.

Budapest. 2004.02.28.

Magányos éj

Egy nyári éjszakán ültem kint a padon,
rád gondoltam, mert hiányzol nagyon.
Egy nyári éjszakán, arcom lágyan simogatta a szél,
rám borult, körülölelt az éj, a magány lassan utolér.

Lassan megértem, hogy minden utamon ezután nélküled kell végigmennem,
minden percemet nélküled kell élnem. Lassan már értem.

Ami bánatom, nem oszthatom meg többé veled,
minden vigaszom az volt, hogy láthattam szép szemed.
Most elmentél, hát ég veled.

Budapest. 2004.02.16.

Megtorlás

Csaladját elvették tőle,
elveszítette őket örökre,
a tettesek eltűntek nyomtalan,
csak bolyong ő hontalan.

Felesége és két gyermeke,
halott mind ki őt szerette,
őt már csak a bosszú élteni,
már semmi más nem érdekli.

A törvény itt már tehetetlen,
de nem maradhat büntetlen,
bosszút követel meggyötört lelke,
magyarázatot ad rá miért tette.

Ezt már csak ő fejezheti be,
nem állíthatja meg őt senki se.
Ez már nem bosszú megtorlás,
elkeseredett végső megoldás.

Emlékük gyötri őt nem ismer kegyelmet,
sem szánalmat, sem gátlást vagy fegyelmet.
Elfordultak tőle barátai kik bíztak benne,
bár megértik viselkedését, mi mást tehetne.

Vajon hős ő ki az igazságért harcba szállt,
vagy egy meggyötört lélek csupán, ki nyugalmat nem talált.
Te vajon mit tennél az ő helyében,
kit a bosszú éltet, csak ez jár fejében.

Szombathely. 2004.09.08.

Ne kelljen

A szerelem azt jelenti, hogy semmiért ne kelljen bocsánatot kérjünk,
a másik mozdulatait lesve, rettegve mindig attól félnünk,
hogy az kivel együtt élünk, nem teljesen őszinte velünk,
ő kitől csak őszinteséget kérünk, egy másik arcát mutatja nekünk.

A szerelem lényege, hogy társunkban a jót ne kelljen keresnünk,
sajgó szívvel gyanakvóan mindig csak a hibáit felednünk.
Ne kelljen megbocsájtanunk, ne adjunk rá soha okot egymásnak,
ne kelljen elmondanunk másnak, hogy egymás miatt sírni minket miért látnak.

Budapest. 2006.02.02.

Búcsú nélkül

Elmúlt a perc, hogy meggyónjam bűneim,
most ellenem fordulnak mind eddigi tetteim.
Szólnék hozzád de a szemed már csukva van,
én csak némán átkozom magam.

Tehetetlen eltelt búcsú nélküli percek,
fájóan lassan egyre csak telnek.
Soha nem mondtam el, már hiába a szó,
mindez már vissza nem fordítható.

Nem mondtam mily fontos vagy nekem,
hálás vagyok azért, hogy felneveltél engem.
Nem mondtam el soha,
Óh vajon miért? Én ostoba!

Búcsú nélkül egyedül mentél el,
várt rád egy távoli hely.
Szóltattak már, eltelt az idő mit neked szántak,
jó volna tudni, hogy odaát szeretteid vártak.

Én maradtam, hogy őrizzem emléked,
hogy átadjam mindazt a jót és szépet,
mit valaha tőled kaptam,
én még itt maradtam.

Van, hogy késik a szó felőrli az idő vasfoga,
szeretteinket búcsú nélkül ragadja el az élet alkonya.
Tehetlenségünk fájó gondolatától a hideg ráz,
és életünket végigkíséri a gyász.

/ SZERETETT NAGYMAMÁM EMLÉKÉRE /

Balatonfüred. 2004.06.29.

Van amit sohasem felejtünk

Egy kedd reggelen mentél el, elengedted kezem, többé nem fogod már,
egy kedd reggelen mentél el, azóta sincs senki, ki engem haza vár.
Azóta a magány tengerének hullámai nyaldossák lelkemet,
melyek néha viharos erővel szorítják össze szívemet.
Néha csillapodik néha enged az ár, megkíméli lelkemet,
de ez nem jelenti azt, hogy elfelejtettelek.

Budapest. 2003.07.21.

Önfeláldozás

Létezik-e attól nagyobb kín vagy szenvedés,
mint amikor bármit is teszel az kevés.
Bárhogy is küzdenél semmit nem tehetsz,
azért kit a világon mindennél jobban szeretsz.

És te csak tehetetlenül némán nézheted,
ahogyan lassan eldobja magától az életet.
Szörnyű terhét mit cipel válláról levetnéd,
saját életedet áldoznád érte ha tehetnéd.

Bármilyen áron segítenél rajta de már nem lehet,
egyedül nem bírta azokat a borzalmas terheket,
melyeket a mostoha sors a vállára helyezett,
szorult helyzetéből ő már csak kiutat keresett.

Rajtad kívül senki nem törődött veled,
úgy látszik nem volt elég egy ember szeretete.
Lelkét évek alatt fájdalom és csalódás szaggatta szét,
végül önnön kezével oltotta ki életét.

Létezhet-e ettől nagyobb fájdalom kérdem.
Minden egyes alkalommal mikor a szemébe néztem,
keserves fájdalmat és rettegést láttam benne,
és tudtam bármit is teszek, semmi sem segíthetne.

Mióta elment, szörnyű terheit tovább már én viszem,
titkait őrzöm némán és többé már nem hiszem:
Hogy többet tehettem volna, létezne olyan önzetlen áldomás,
amit nem próbáltam... Itt nem segíthetett az önfeláldozás.

Budapest. 2006.02.18.

Önmarcangolás

Megtalálni képeket, mit elveszettnek hittünk,
melyekről megfogadtuk, vissza rá soha nem tekintünk.
Felidézni álmokat, melyekről lemondtunk rég,
kihunytt érzéseink lángja, újra szívünkben ég.

Visszahívni azt, kit elengedtünk magunktól,
szeretet sugárzik újra minden szavunkból,
de hiába eme későn jött vallomás,
szavainkat nem hallja már senki más,
ez már csupán önmarcangolás.

Budapest. 2004.11.30.

Újra látni őt

Évek múltán újra látni őt,
kiről szívem oly sok álmot szőtt.
Ki betöltötte minden magánytól kínzó percem,
hosszú éveken át mióta elhagyott engem.

Újra látni őt kit szerettem,
kit sok másik mellett sem feledtem,
kiért milliónál is több könnycseppet ejtettem,
kiről dédelgetett álmaim lelkembe temettem.

Újra látni őt szívszaggató,
eltemetett álmaim állóvizét felkavaró,
érzés mely annyira hívogató,
hogyan érte minden eldobható.

Minden mit azóta elértem,
mióta akkor a kezét megkértem,
nem tudott és eltűnt egy fázós hajnalon,
újra fájdalmat okoz majd jól tudom.

Mégis érzem csak őt akarom,
eluralkodik rajtam egy felsőbb hatalom.
Egy érzés attól, hogy újra láthatom őt,
kiért éveken át álmatlanság gyötört.

Egy bolond láz újra elborít,
lelkem mélyen szinte ordít,
egyszerre fáj és egyszerre boldogít,
újra látni őt szinte megbolondít.

Budapest. 2004.08.27.

Azt hittem...

Sokáig azt hittem becézhetem,
hosszú éjszakákon át nézhetem,
sokáig azt hittem simogathatom,
gyengéden védhetem, megtarthatom.

Sokáig azt hittem velem marad,
és mi eddig tiltott volt most szabad,
tisztan szívből őszintén szeretnem,
nem tudtam, hogy ennyit kell szenvednem.

Budapest. 2005.11.21.

Az élet útján

Együtt indultunk az élet útján reménnyel telve,
édes álmokkal telten útra kelve.
Hittük, hogy örökké együtt leszünk majd,
és utunk gyönyörű, közös jövőnk felé tart.

Hittük, hogy egymásból sohasem elég,
együtt minden egyszerű és szép,
álmainkat semmi sem tépheti szét,
elhittük ezt a gyönyörű mesét.

Szerelem mely sohasem múlik el,
melyet az élet hiába tépdél,
melyet a sors hiába nyúz,
szívünk mindig csak egymáshoz húz.

Álom volt mi porba hullik,
ahogyan az idő lassan múlik.
Útjaink idővel külön váltak,
álmaink ezzel messzire szálltak.

Együtt indultunk az élet útján,
most újra találkozunk évek múltán.
Fiatalok voltunk oly mohók, telhetetlenek,
tapasztalatlanok még buták, éretlenek.

Útjaink most újra egymásba fonódtak,
eddig i tetteink minket ismét összehoztak.
Az élettől most egy újabb esélyt kaptunk...
Vajon eléggé érettek vagyunk ahhoz, hogy együtt maradjunk?

Budapest. 2004.08.01.

Gyermekként

Gyermekként oly egyszerűnek tűnt minden,
mostanra elárult mind miben egykor hittem.
Gyermekként tökéletesnek láttam a világot,
akkor még semmi sem ártott, valaki rám vigyázott.

Biztonságos otthonom volt hol boldog lehettem,
de idővel felnőttem és egyszerre mindezt elvesztettem.
Elhagytak azok kiket egykor szerettem,
egyedül kell most új otthont keresnem.

Budapest. 2004.11.15.

Nap mint nap

Nap mint nap felteszem a kérdést:
Miért hagy el mindenki akit szerettem?
Nap mint nap megpróbálom leírni az érzést...
Azon gondolkodom: Vajon mit vétettem?

Nyugalmat úgy tűnik hiába is kerestem,
vannak dolgok amiket soha nem feledtem.
Nincs velem már senki kit szerettem.
Angyal! Kérlek segíts elmennem.

Nap mint nap maga a pokol,
elmém mindig a boldogságra gondol,
de lelkemben csak magány honol,
az élet megtorol, valamiért engem okol.

Nem tudok véget vetni a szenvedésnek,
tettetni nem érzem magam elég keménynek.
Nem tudok mosolyogni ha a szemembe néznek,
a magány angyalai lassan darabokra tépnek.

Leírhatatlan milyen érzés honol bennem,
egyedül hagyott minden mit szerettem,
hogy elviselhessem gyógyírt kerestem,
de elbuktam, be kell most fejeznem.

Nem hiányzom majd senkinek régen elvesztem,
régóta nincs már itt mit keresnem.
Ne hagyj, hogy a magány kínozzon eltemessen.
Angyal én nap mint nap kérlek segíts elmennem.

Budapest. 2004.09.05.

Csillagom

Ő az a csillag akiben ott ragyog,
minden mit félthetek, sokáig nézhetek,
kinek nem kell játszanom így is jó vagyok,
kivel boldogan élhetek, ellene sohasem véthetek.

Ha bármi fáj, vagy bármi bánt,
ha az életben mindenki elhagy engem,
szeretete a helyes útra akkor is vissza ránt,
nem enged soha eltévelyednem.

Budapest. 2006.03.07.

Barátomnak

Volt egy igaz őszinte barátom,
sajnos már csak ritkán látom.
Különváltak útjaink, másfelé mentünk,
visszafelé már soha nem tekintünk.

De soha nem felejtünk,
szép emlékeink élnek bennünk.
Közös perceink, móka és nevetés,
hosszú sétáink, sok beszélgetés.

Hiányzik hisz jó ember volt,
hibáimért ő soha meg nem szólt.
Mellettem volt ha szükségem volt rá,
bátorított engem, kedvességét tudom soha nem felejtem.

Jó ember tudott maradni,
elveitől soha el nem szakadni.
Bármely nehéz is volt számára az élet,
mindig talált benne valami szépet.

Ott is megtalálta a jót a szépet ahol alig van jelen,
meg tudott maradni a becsületes erkölcsében.
Mindenkiben megtalálta, felszínre tudta hozni a jót,
ez egy rendkívüli képesség, benne megvolt.

Őszinte, önfeláldozó és kedves tudott maradni,
személyiségére nem hatottak az élet viszontagságai.
Az élet bármely kegyetlen is volt vele,
ő mindig vidám volt s ragyogott a szeme.

Budapest. 2004.02.23.

Felnőttünk

Felnőttünk vár ránk egy új szerep,
eltűnt már az a makacs kisgyerek,
komoly feladatok elébe nézünk,
elindulunk, hogy új életet éljünk.

Mennünk kell utunkat keresni,
családot alapítani, valakit szeretni.
Mennünk kell mindig csak menni,
ha elbukunk is büszkén felkelni.

Budapest. 2006.03.06.

Hátrahagyni

Két öreg magas fa árnyékos tövében,
lapul egy kis pad melyhez visszatértem.
Ide köt megannyi régi kedves emlékem,
múltidéző perceimben könnyes szemekkel néztem.

Arra a helyre hol először láttam,
türelmesen rá annyiszor vártam,
közben sok jó baráttra is találtam,
velük ide sokszor visszajártam.

Most mégis egyedül érkeztem.
Hová tűntetek? Hiába kérdeztem...
Egyedül maradtam nem kísér senki sem,
üresnek érzek mindent, nem számít semmi sem.

Nézem az órám, az időm fogytán,
sok sok évvel ezelőtt volt tán,
de már rég nem számolom a percet,
amikor mind elfeledtek kik ismertek, szerettek.

Hátrahagyok mindent végleg elmegyek,
nem nézek hátra, nem kérdezek,
járatlan ösvényen lassan lépkedek,
talán agyszer célba érkezek.

Még hosszú az út, nem kísér más csak bánatom,
csupán egy lépés lenne de fájlalom.
Egyetlen lépést tennem kell,
a többi majd magától indul el.

Budapest. 2006.01.29.

Békére lelni

Vannak csaták, melyeket magunkkal kell vívunk,
ezek ellen segítségül bárkit is hiába hívunk.
Vannak utak, melyeken végig kell, hogy menjünk,
ahhoz, hogy vissza már tiszta elmével tekintsünk.

Ahhoz, hogy ne fertőzze meg emlékeinket a fájdalom,
és szereteteink szemébe nézve ne tekintsen ránk a szájalom.
Vannak utak, melyeket végig kell járjunk,
ahhoz, hogy nyugtalan lelkünk békéjére találjunk.

Budapest. 2006.02.06.

Sokáig vártam

Sok szép helyen jártam,
de mindig visszavágytam.
Oly sokat vártam,
hogy újra lássam.

Gyönyörű kék szemed,
vágyakozó tekinteted,
mely mélységébe temet,
rabul ejt engemet.

Újra hallhassam hangod,
ajkadat csókra tartod,
simogathassam arcod,
fejedet ölembe hajtod.

Arcod bársonyos pírja,
mélyen szívembe írja,
lelkem csak sírna,
újra magához hívna.

Újra átölelhesselek téged,
bármit megtennék érted,
bár sohasem kérted,
mégis szeretlek téged.

De túl sokat vártam,
távol sokáig jártam,
vissza hiába vágytam,
többé sohasem láttam.

Szombathely. 2004.09.03.

Vissza húz a múlt

Valamiért nem vagyok képes felejteni tudni,
kínzó sötét árnyaim elől messzire futni,
emlékeim visszarántanak újra és újra,
hiába nem akarok gondolni a múltra.

Minden erőmmel megpróbálok előre haladni,
és a józan érvek szavára hallgatni.
Mégis amikor csak egyedül maradok,
emlékeimben elmerülve a múltban ragadok.

Budapest. 2006.02.02.

Csak egy szó

Valahol messze, messze
mindig elindulok ha leszáll az este,
bolyongok a sötétben elveszve,
egyre csak az arcod keresve.

Emléked előttem lebeg,
gátolja, hogy felejtselek.
Sorsunkból már nincs kiút,
kapcsolatunk már csak múlt.

Sötét árnyékok előttem remegnek,
egyre csak rajtam nevetnek,
kihalt táj hova vezetnek,
hol gyötört lelkek jönnek s mennek.

Lenézó tekintetek ,mik végig mérnek,
majd rád nevetnek,
mosolygó arcok kik felednek,
emlékek mik újra-újra visszatérnek.

Mit nem adnék egyetlen szóért,
csak egyetlen hangért,
hogy elmondhassam mennyire szeretlek,
az életben sohasem feledlek.

De némaságra ítéltetve,
egyetlen szó is túl sok lenne.
Bár elmondani nem tudom, hogy mit is érzek,
de remélem egyszer még így is megérted.

Budapest. 1999.12.30.

Mondd, hogy már nem szeretsz

Miért a sok szép szó, ha mind hazugság,
nem volna tisztább az őszinte igazság?
Miért a sok kín, a szenvedés, a bánat?
Hidd el a sok megtört, hamis álomnál jobban ez sem fájhat.

Nézz a szemembe és úgy mondd, hogy már nem szeretsz,
őszintén elmondod, ez a legkevesebb mit megtehetsz.
Elviselném én, legyen az élet bármely mostoha,
csak nézz a szemembe és úgy mondd: Nem szerettelek Soha.

Budapest. 2004.02.05.

Megszeretni

Azon a napon mikor utunk egymásba tért,
megbántott ártatlan lelke szívemhez ért.
Valami megtörtént mit senki sem remélt,
a sors minden bánatot boldogságra cserélt.

Bár tőlem soha semmit sem kért,
mégis osztozom vele mindazon mitől valaha félt.
Egy korszak lezárult a végéhez ért,
és az én szívem most már csak ő érte élt.

Olyan elesett volt és kiszolgáltatott,
kit egy hazug férfi hamis ígéretekkel áztatott.
Gyenge volt kit bánthatott, kihasználta majd eldobott,
félve őrzött dédelgetett álmaiból galádul lopott.

Valamit elvett tőle ami nem pótolható,
az ő szemében most már minden ember gyarló.
Megrendült a bizalma, az életbe vetett hite,
nem kerülhet közel szívéhez most már senki se.

Évekig próbáltam vissza adni azt amit elvettek tőle,
megtanítani arra, hogy ne nézzon hátra csak előre.
Olyan törekeny és ártatlan volt szegény,
nagyon tudott ragaszkodni mely hatalmas erény.

De belőle csak kiszívta az életet,
az kiért évekig élt, kiért létezett,
kinek a testét és a lelkét adta,
végül az volt ki szerelmét megtagadta.

Budapest. 2006.01.05.

Búcsúzni

Elmentél, el sem búcsúztál,
szótlánul mint ki menekül,
tudom, hogy nem térsz vissza már,
utadat járod egyedül.

Ki búcsút vesz, az vissza is tér,
visszavágyik az ki könnyet ejt,
ám ki szótlánul oson el mint ki fél,
az mindent hátra hagy, könnyen elfelejt.

Budapest. 2005.12.26.

Egy ki nem mondott szó

Tudom már nem tehetem,
bár kiharcoltam nagy nehezen,
hogymondhassam mit érzek,
de te már úgy sem érted.

Elvakít egy vak szerelem,
istenem mit tettem?
Tudom félénk voltam,
hát ezért nem szóltam.

Elkéstem, hogymondjam,
hogymelküled én nem voltam,
melküled nem létezem,
életed az életem.

Bánom már ,de semmit sem tehetek,
már csak némán nézhetek.
Ezután már nem szólok,
nem okozok bánatot.

Lehet fájna az ha elmondanám,
hogymit éreztem hajdanán.
Hogymi is lesz majd ezután?
Azt elmondani, most nem tudnám..

Csak némaság és fájdalom,
csak magamat átkozom.
Semmi más, nekem csak egy ki nem mondott szó maradt,
mely szívemtől soha el nem szakadt.

Budapest. 2000.01.14.

Többé már nem ragyog

Lelkem kifacsartad, mint egy rongyot,
utánad vágyódom, utánad ki rólam lemondott.
Te voltál a fény, mely beragyogta az egem,
gyönyörű volt minden, mig itt voltál velem.

Ám fényed többé már nem ragyog,
eltűnt, egy szikrát sem hagyott.
Sötét árnyak takarják el a napot,
fázom, szívem megfagyott.

Budapest. 2004.01.08.

Keresni a végzetet

Megállt az idő számomra, nem számít már,
be kell látnom ,hogy semmi sem vár itt rám.
Elindulok, de nem tudom hová tartok,
hiányoznak még a régi arcok.

Magányos a város, magányos az út,
az életem újra vakvágányon fut.
Halott a város, halott semmi sem mozdul,
az élet ,az élet eltűnt nyomtalanul.

Lassan utol ér az alkonyat,
újra elrabolja minden álmomat.
Elpusztítja minden érzelmem,
lassan elveszi az életem.

Egy újabb magányos éj,
nem sok jót ígér.
Minden egyes nap után,
belegondolok ,mi várhat még itt rám?

Érdemes-e keresni a boldog életet?
Vagy elkövetkező éveimben magányban élhetek?
És mi van ha rátalálok?
Ott vajon majd mit találok?

És ha egyszer megtalálom,
vajon meg-e bánom?
Azt ,hogy rászántam egy életet,
arra ,hogy megtaláljam a végzetet.

Budapest. 2000.03.15.

Boldogság

A boldogságod nem fából és kőből épült házakban,
Nem drága haszontalan tárgyakban,
Nem mások szemében találok,
Csak magadba kell nézned és meglátod,

Minden amire szükséged lehet,
Az most is ott van veled,
Ha elfogadod ezt és tovább lépsz,
Minden nap ajándék mit ezután megélsz.

Budapest. 2007.03.17.

Egy éve már...

Egy éve már,
szívem hiába vár.
Titokban hiába sír,
levelet hiába ír.

Egy éve már,
választ hiába vár.
Könnyet hiába ejt,
téged sohasem felejt.

Egy éve már,
bánatát lelkébe zár.
Nyugalmat hiába vár,
téged sehol sem talál.

Egy éve hiába keres,
hiába kér szeress.
Hiába minden szó,
már el nem mondható.

Egy éve, hogy elhagytad,
szívét örökre megtagadtad.
Kihasztnáltad majd eldobtad,
a poklot számára elhoztad.

Egy éve nem önmaga,
nincs egyetlen vidám szava.
Egy éve bánkódik szüntelen...
Miért tetted ezt velem?

Ács. 2004.09.01.

Értünk szól

Most értünk sír az éj,
egy igaz szerelemről mesél.
Két szív melyet lánggra lobbantott valaha,
az a forró tüzes éjszaka.

Most egyedül az éjben,
a langyos tavaszi szélben,
most itt várok rád,
várva ,hogy újra elhozd életem fénykorát.

Budapest : 2000.02.03.

Első látásra

Meglátod őt és érzed,
nagyon boldogít ez téged.
Meglátod őt és nem tudod tagadni,
szeretnél örökké vele maradni.

Meglátod őt és szíved hevesebben dobog,
elmondanád neki millió szép bókod,
de hiába mert nem találsz szavakat,
hiába minden elszánt akarat.

Gombóc van a torkodban érzed,
kimondhatatlan, szavaid megfojtanak téged,
ha nem mondd el neki,
hogyan szíved csak őt szereti.

Izzad a tenyered, perzsel a véred,
ő az kit régóta kerestél érzed.
Szépsége magával ragadja szíved,
nem érted mi történik veled.

Belülről fűt éget egy láz,
ezzel egyszerre a hideg ráz.
Felkúszik és végigfut a hátadon,
nem érted miért ám jó nagyon.

Szeretnéd ha ez az érzés örökké tartana,
eme csodás pillanat soha meg nem szakadna.
Szeretlem költözik mélyen a szívedbe,
vajon ő is ugyanezt érezte?

Sárvár. 2004.09.03.

El nem felednek

Én meg soha nem halom,
mert mások szívében lakom.
Szeretetem mind barátaimnak adom,
tőlük semmit meg nem tagadom.

Ők kik soha el nem felednek,
még ha névtelen sírba is temetnek,
még ha engem hiába is keresnek,
tudom azt, hogy örökké szeretnek.

Budapest. 2004.08.27.

Bárcsak itt lennél velem

Megvolt benned az,mit még nem találtam meg másban senkiben,
bárcsak még mindig itt lennél velem.

Hatalmas szemeid tükrében elveszve csodálatlak szüntelen,
bárcsak itt lennél velem.

Emlékszem még hosszú sétáinkra, mikor még fogtad két kezem,
bárcsak még mindig itt lennél velem.

Emlékszem még milyen jó volt míg itt voltál nekem,
bárcsak itt lennél velem.

Ám egy napon elhagyta engem,
bárcsak még mindig itt lennél velem.
Szó nélkül mentél el, egy hideg sötét éjjelen,
bárcsak itt lennél velem.

Egy reggel nélküled ébredtem,
bárcsak még mindig itt lennél velem.
Azóta nem bizom meg többé senkiben,
bárcsak itt lennél velem.

Te voltál mindenem,
bárcsak még mindig itt lennél velem.
Most, hogy elmentél nincs már semmim sem,
bárcsak még ma is itt lennél velem.

Ha itt volnál nekem,
nem fájna többé semmisem.

Budapest: 2003.08.13.

Mielőtt rám talált

Rajtam gázolva át,
a szerelem messze szállt,
mielőtt rám talált,
mert más valakire várt.

Álmatlanság gyötrelmem,
csak ennyi maradt meg nekem?
Miért nem vagy ma velem?
Miért kell, hogy ez így legyen?

Budapest. 2000.01.20.

Ősz

Az ősz számomra mindig az elmúlás jelképe marad,
szomorú bizonyítéka annak, ahogyan az idő felettünk elhalad.
Szomorú szürke évszaka az élet múlásának,
fagyos világba zárva búcsút int a nyárnak.

A természet minden tündöklő csodája,
ködfátyolba burkolózva az újjászületést várja.
Sötét elborzasztó egy időszak az évnek,
mikor az élet szikrái pihenni térnek.

Budapest. 2004.12.07.

Tavaszi

Mindaz mit elvesz tőlünk a tél hava,
vissza adja nekünk az újjászületés évszaka.
Új életre kél mindaz mi fagyos világba zárva,
csendben pihent a tavasz eljövételét várva.

Rideg jeges rabságból ébred a természet,
virágba borul mindaz mi jégben elenyészett.
A dermedt tél rabláncát ledobva,
a szunnyadó világnak új életet hozva.

Budapest. 2004.12.08.

Tavaszdik

Múlnak már a zord, konokul hosszú éjszakák,
múlnak már a szürkés rideg, fagyos nappalok,
csillapodnak már a bennem lezajló csaták,
melyek visszatértek akár a múltó napszakok.

Tavaszdik már a táj s zöldbe borul a liget,
visszatérő pacsirták fűjják vidám hajnali énekük,
lassan ébredezem én is bár szívem még siket,
ásító ködbe burkolózva figyelő rohanó életük.

Lassan leporolja a tél ódon nyűgjeit magáról,
szabadba vágyó siralma mára igaz panasz,
indulni kéne, példát véve a dalos madárról...
Jó, hogy újra itt vagy! Hiányoztál Tavasz.

Budapest. 2012.04.01.

Álmodoztunk

Megnyugtató hangos tücsökciripelés járta át,
azt a meghitt, forró nyári éjszakát.
Hintaágyunkban lágyan ringatóztunk ketten,
feküdtünk kint a virágos kertben.

Ezernyi csillag ragyogott ránk,
mikor először összeért a szánk.
Finoman követtem ajkad vonalát,
testemet heves lüktetés járta át.

Karom gyengéden fonta körbe derekad,
élvezettel hallgattam minden szavad.
Álmodoztunk hosszú közös jövőről...
Magányos szívemből most újra előtör.

Azok a csodás boldog szép napok,
mikor átölellek, melletted vagyok.
Álmodoztunk többről, mint amiről életünk szólt,
nem értettük azt: Míg együtt voltunk mindenünk megvolt.

Én már nem álmodom pénzről, hatalomról,
sem hírnévről, mert az élet nem erről szól.
Én már csak rólad álmodom minden gondolatban,
szeretnék veled lenni, minden egyes pillanatban.

Budapest. 2005.12.06.

Megosztozunk

Nagy terhet cipelsz, de most már nem egyedül,
nem nyugszom addig míg arcodra mosoly derül,
kínzó gondjaid súlyát válladról levetném,
bármit megadnék ha engednéd ha tehetném.

Együtt erősebbek vagyunk ugye te is érzed,
bármi is legyen a titkod, melyet konokul véded,
tudom egy napon gyönggyé válnak arcodon a könnyek,
és újra csak tiszta, őszinte álmok jönnek.

Megosztozunk minden örömen és bánaton,
legyen bármekkora is a fájdalom,
rám mindig számíthatsz a bajban,
ebben a fáradt kiégett harcban.

Budapest. 2006.02.08.

Őszintén szeretni

Eladta a lelkét egy lányért kinek nem kellett,
megértenie miért tette, hosszú időbe tellett.
Ha csak egyetlen percért is de megérte,
mindennél jobban szerette cserébe csak ezt kérte.

Hajfürtjeinek lágy illatából merített egyetlen lélegzetért,
forró ajkáról lopott egyetlen mézédés csókjáért,
lány bársonyos bőrének illatáért, egyetlen tapintásáért,
egyetlen kedves szaváért a pokolra tért.

Tudta jól, hogy csak egyetlen estére,
egyetlen kósza estére számíthat szerelmére,
azután az érzés elillan, mint dús fürtjeinek illata,
tovaszáll mint bókjai, mint minden szerelmes szava.

Tudta jól, hogy milyen kegyetlen lesz a szenvedés,
hogy elfelejteni majd egy élet is kevés.
Tudta jól, hogy másnap már más karjaiban látja,
még ha hiába is de vissza egy életen át várja.

Mégis eladta lelkét egy lányért kinek nem kellett,
kinek megértenie, hogy miért egy életbe tellett.
Megértenie azt, hogy igazán csak ő törődött vele,
neki volt csupán önzetlen tiszta a lelke, iránta őszinte szerelme.

Budapest. 2004.12.27.

Önzetlenül

Mindig csak várni a pillanatot, mely nem jön el soha,
nézni az idő múlását szüntelen kegyetlen mostoha.
Minden pillanatban vágyini valakire, ki nem is gondol rád,
lelkedben édesen őrizni minden hazug, fájdalmas szavát.

Úgy megélni ezt, hogy még mindig szereted,
saját boldogságod feláldozva csak az övét keresed.
Pedig elfeledett már régen, nem számítasz neki,
más életet él, boldogságát máshol keresi.

Te mégis csak órá tudsz gondolni, nem érted,
mert szereted még mindig, magadtól hiába kérded.
Lassan már már betegesnek tartod saját viselkedésed,
pedig csak önzetlenül szerettél, ez volt a te vétked.

Budapest. 2004.12.11.

Melletted

Este mire eljutok az ágyig,
testem csak egy dologra vágyik:
Melletted feküdni, átölelni téged,
tudom álmodban is érzed...

Melletted vagyok és nézlek,
egész nap szúr szinte éget,
várom, hogy érjen már véget,
a nap és végre hazaérjek.

Hallgatom, ahogy kicsi szíved dobban,
érezni akarom egyre csak jobban,
közelségét, hogy végigfut testén,
vágyom rá minden estén.

A csendet áttöri egy zaj,
lassan ébredesz. Mi a baj?
Fülembe suttogod szépen,
közben gyengéden átölelsz éppen.

Én izgulok akár egy kamasz,
ki van annyira pimasz,
hogy elhint néhány kósza bókot,
remélve, hogy cserébe lophat egy csókot.

Budapest. 2005.09.23.

Fájó szívvel

Repülj hát kis angyal, próbálgasd szárnyaid,
kívánom, hogy teljesüljenek édes álmaid.
Menj te drága, te édes kis angyal,
tudom hiába minden szó, nincs már mi téged itt marasztal.

Fájó szívvel bár de elengedlek,
csak azt tudd, hogy soha nem feledlek.
Sodorjon bármely messze is tőlem az élet,
tudd azt, hogy én szerettelek téged.

Bár a magány fájdalommal kikövezett útját járom,
sajgó szívvel bár, de minden nap visszavárom.
Minden éjjel elfog ugyanaz az álom,
hogy visszatérsz hozzám, csak erre vágyom.

Budapest. 2004.01.16.

Hová tűnt?

Hittem, hogy változhatsz még,
de amit adsz az csak egy kép.
Megpróbáltam elfogadni megújult énedet,
elhinni a múltó változó képeket.

Lehet nem is te változtál,
mégis szívemtől messze eltávoztál.
Mindig is ilyen voltál talán,
csak most láttam meg rádöbentett a magány.

Mondd! Hová tűnt az a tűz?
Mely engem még mindig utánad üz.
Mondd! Hová tűnt az a lány,
Kit megszerettem, még vissza tér talán?

Mondd! Hová tűnt a sok ígéret,
hamis volt mind s csak játszottál egy képet?
Azt adtad mit látni akartam,
s én szemem behunytam, eltakartam.

Hazugság volt minden mit hittem, mit tudni véltem,
és épp az vert át kit szerettem akiért éltem?
Mondd! Hová tűnt az a mosolygós kedves lány?
Ki boldog volt s mindig vidám. Még vissza tér talán?

Budapest. 2004.05.02.

Valami elkezdődött...

Két ember voltunk kik külön utakon jártak,
egy napon véletlen mégis egymásra találtak.
Mindketten más és más álmot hajtottunk,
más célok felé makacsul tartottunk.

Azon a napon mégis mindketten ugyanúgy éreztünk,
tudtuk jelenlegi utunk végéhez érkeztünk.
Valami elkezdődött mit ketten tovább viszünk,
ezután közös célokért hajtunk, ugyanabban hiszünk.

Tudtuk mindaz amit egész életünkben kerestünk,
most itt áll előttünk, békére egymás szívében lertünk.
Valami elkezdődött, valami ami egy életre szól,
kétkedő kérdéseinkre pedig majd az idő válaszol.

Budapest. 2006.02.28.

Mással élsz

Te most már mással vétkezel,
hajnalban más mellett ébredsz fel,
reggelente mással étkezel,
haza máshová érkezel.

Hibáit másnak nézed el,
érdeklődve mástól kérdezel,
álmaidat mással éred el,
kérdéseidre más valaki felel.

Te most már mással élsz,
bennünk többé nem remélsz,
hiszed, hogy végre révbe érsz,
a jövőtől többé nem félsz.

Megpróbáltam én is feledni,
kapcsolatunkat lelkembe temetni,
új életet, új otthont keresni,
mással élni, mást szeretni.

Nekem nem megy olyan könnyen,
még érted hullik könnyem,
szívem mindig rádöbben,
hiába, hogy tőled eljöttem.

Budapest. 2004.09.09.

Elválunk

Hagyjuk had dolgozzon az idő helyettünk,
fájó emlékeink elborítja, ahogyan halad felettünk,
szépen lassan mi fájt majd elfelejtünk,
hagyjuk had dolgozzon az idő helyettünk.

Anélkül, hogy könnyet kellene ejtenünk,
és bánatunkat szívünkbe rejtenünk,
anélkül, hogy fájdalmat okoznánk egymásnak,
útjaink csendben, békésen elválnak.

Külön külön majd új utakat keresünk,
idővel talán majd mást is szeretünk.
És végül megpróbálhatjuk újra ha boldogságot máshol nem lelünk,
de addig is hagyjuk had dolgozzon az idő helyettünk.

Budapest. 2006.01.24.

Ellenünk fordult

Azt hittük a kapcsolatunk mident kibír,
a másik miatt soha egyikőnk sem sír.
Azt hittük szerelmünk semmi szét nem tépheti,
hogymeg közös álmaink majd örökké élteti.

De minden ami szép és jó volt,
váratlan ellenünk fordult.
Hirtelen fordultak rosszra a dolgok,
és egymás után jöttek a gondok.

Ám az élet újra bebizonyította,
nem számíthatunk labilis kapcsolatunkra.
Újra rá kellett ébrednünk,
nem jó ez így nekünk.

Folyamatos veszekedéseink fojtogatja lelkünk,
szépen lassan széttépi szerelmünk.
Újra rá kellett döbbernünk,
kapcsolatunk ellen mindketten vétettünk.

Sajnos csak egymás hibáit látjuk,
mindig a másik bocsánatát várjuk.
Mostoha a sors széttépi családunk,
porba tiporja dédelgetett álmunk.

Szombathely. 2004.08.12.

Nem tudok sírni

Nem tudok sírni többé már,
a fájdalom börtönébe hiába zár.
Kiszáradtak könnyeim mint sivatagi tavak,
hiába voltak elszálltak a szavak.

Könnyeim mind porba hulltak,
bókjaim hozzád hiába szóltak.
Rájuk már senki sem felel,
szerelmünk emlékét hó fedi el.

Szívemben minden megfagyott,
mióta ő egyedül hagyott.
Arcomra fagynak a kósza könnyek,
nem sírok érted soha többet.

Marcali. 2004.08.18.

Hazugság volt...?

Hazugság volt minden mit benned láttam,
hamis volt minden amire vágytam.
Hamis volt minden szó, minden érzés,
belülről kínoz egyre csak gyötör a kérdés.

Miért mondtad azt, hogy szeretsz?
Ha most ilyen könnyedén feledsz...
Miért mondtad, hogy együtt leszünk örökké?
Miért bújtál el hazugságok mögé?

Miért ígértél ha tudtad előre,
hogy nem tervezel közös jövőre?
Már az elején szólhattál volna,
hogy ne álmodozzak hiába róla.

Ne kergessek hamis álmokat,
szívem ne legyen vérző áldozat.
Lelkem ne eméssze örök kárhozat,
éjjelente a tudat ne kínozza álmomat.

Hazugság volt minden,
pedig benned hittem.
Ám te összetörted szívem,
nélküled értelmetlen minden.

Budapest. 2004.08.08.

Hideg búcsúzás

Könnyes szemekkel nézek vissza rád egy hideg búcsú után,
szomorú vagyok hisz tudom nem látlak többé soha tán.
Sok sok ki nem mondott szó és elfojtott érzés,
szívemen sebet ütött s nem áll el a vérzés.

Könnyeim az arcomat mossák,
szívemet az álmaitól megfosztották.
Érzéseim és álmaim gyilkosa lettél,
már tudom azt, hogy sohasem szeretted.

Minden aminek kezdete van az egyszer véget is ér,
új utamon engem most senki sem kísér.
Nem találok a helyem életem most sem gondtalan,
csak bolyongok, mint egy elhagyott, magányos hontalan.

Budapest. 2004.04.08.

Elmondják a csillagok

Sir a szél,
zord az éj,
semmi jót nem ígér,
jobb időket remél.

Reszket a tölgy,
rideg a völgy,
szomorú a fűz,
régí álmot úz.

Csak engem néznek a csillagok,
tudják, hogy itt hagyott,
minden mi számított,
mi kicsit is csábított.

Tőlük tanácsot kérek,
de rettegek félek,
hogy elmondják mit már úgyis tudok,
csak tudomásul venni nem akarok.

Hirtelen az égen,
ugyanúgy mint régen,
megpillantottam a csillagunk,
mely már régen kialudt.

Budapest. 2000.02.03.

Eső

Csak hallgatom az esőt,
ez ad nekem erőt,
minden nap mikor felkelek,
és belegondolok, milyen rossz így nélküled.

Csak állok kinn az éjben,
a fagyos tavaszi szélben.
Kopog az eső az arcomon, csak nézem,
minden cseppjében simogató kezedet érzem.

Minden cseppjében, egy újabb emlék tárul fel,
minden éjjel egy újabb álmom száll el.
Egy álom, hogy látom még arcodat,
hogy újra hallom hangodat.

Budapest. 2000.02.22.

Bujaság

Fiatal elkényeztetett, gazdag lány volt,
mindenkivel még az étellel is dacolt.
Vad forró vágy égett benne,
sok házassági életét tönkretette.

Flörtölt velük kegyetlen játékot űzött,
ostoba férfiakkal kiket a vágy fűtött.
Semmi sem volt elég neki habzsolta az életet,
kihívta maga ellen a sorsot a végzetet.

Azt hitte, hogy csak játék az élet,
nem gondolta volna, hogy ilyen véget érhet.
Kis butus volt csak játéknak tekintette,
ám bujasága miatt nagyon fiatalon végezte.

Egy csalódott feleség találta férjével az ágyban,
végzett mindkettejükkel ott abban a házban.
Ítéltékességét elhomályosította a bosszú árnya,
a börtönben azóta bűnbocsánatát várja.

A bujaság bűne édesen kísérti vágyaink,
gyakran hajlandók vagyunk feláldozni érte álmaink.
Bűnös kísértés mely végig kíséri életünk,
ám van úgy, hogy ez lesz a végzetünk.

Budapest. 2004.10.16.

Vétkezni

Túl késő volt mire megláttad,
túl késő volt mire megbántad.
Vétkeztél, felebarátod asszonyát megkívántad,
megbocsájtását már hiába vártad.

Azért amit azon a szenvedélyes estén tettél,
bűnös fellángolásodért hatalmas árat fizettél.
Felelőtlen vétked olyan embereknek ártott,
kik szerettek, ki téged sohasem bántott.

Mostanra már teljesen egyedül maradtál,
a te hibád volt, mindenkit elhagytál,
nem tudtál értékelni senkit,
mostanra nem maradt semmid.

Budapest. 2006.02.21.

Tiéd a döntés

Az életed szebb csak akkor lehet,
ha te magadnak szebbé teszed.
Mindegy, hogy gazdag vagy szegény,
lelked a legnagyobb erény.

Ha szeretni tudsz másokat,
és megosztod velük álmodat,
nem lesz nagyobb áldozat,
mint a magánnal járó kárhozat.

Boldog csak akkor lehetsz,
ha bízol és szeretsz.
Az mindegy, hogy merre jársz,
hidd el nyugalmat találsz.

Ha megosztod másokkal álmaid,
és bátran elmondod vágyaid,
hogy barátaid őrizték lényedet,
akkor már érted a lényezet.

Még akkor is ha csalódtál,
önzetlenségeddel sok embert megfogtál.
Ezután most már bennük élsz,
és bármerre mész, várnak mikor visszatérsz.

Budapest. 2005.09.12.

Eldöntheted

Ártatlan bájod megérintette lelkemet,
szépséged örökre rabul ejtette szívemet.
Mennyi bűn, mennyi bánat van-e beteg világon,
mégis számomra mindez megszűnik ,mikor gyönyörű arcodat látom.

Olyan vagy nekem, mint a felkelő nap első sugara,
mely rávilágítja fényét a messzi nyugatra.
Olyan vagy, mint a kristály tó tükre,
szívem rabod lett örökre.

Most rajtad a sor eldöntheted,
kezedbe adom most szívemet.
Szeretheted, használhatod, megbecsülheted,
de akár össze is törheted. Nos mit teszel? Eldöntheted.

Budapest. 2003.04.24.

Angyali szépség

Hosszú szempillái remegtek akár a hold fénye a tó vizén,
kecses táncát járó, szikrázó égi tünemény.
Arcát csodálatos ráncba gyűrő ártatlan mosolya,
csupa kellem és báj, már már angyali csoda.

Zöld szemei ragyogtak, ahogy tekintetét nekem szegezi,
akár végtelen hegyek ormain húzódó harmatos fenyők tűlevelei.
Duzzadó ajkait beborítja egy csillogó rózsaszín fátyol,
szépségétől könnyezik maga a szerelem istene Ámor.

Nyakában lógó hosszú hófehér sála lengett a fagyos szélben,
piciny fehér ujjáival csomót kötött rá, én csak ámulva néztem.
Valamit suttogott felém, éreztem a teste lehelte párát,
láttam, ahogyan bársonyos ajka körül kecsesen járja a táncát.

Majd elillant, mint a sarkkör felett ragyogó színpompás északi fény,
mely ritka ám annál gyönyörűbb múlandó égi tünemény.
Néha már már azt hiszem álmodtam az egészet, de nincs ember mely képes,
álmodni ilyen művészien gyönyörűt, ehhez sajnos az emberi elme véges.

Ódákat zengtek róla, vászonra festette megannyi művész lélek,
de soha nem láttam szebbet nála, amióta csak élek.
Sajnos kevés vagyok ahhoz, hogy leírjam milyen is volt valójában,
természetfeletti kisugárzás, angyali szépség rejlett abban a rendkívüli lányban.

Budapest. 2005.12.12.

Vak szerelem

Van, hogy azt hisszük valakit ismerünk,
majd lassan ráébredünk mekkorát tévedünk.
Benne mindig csak jót keresünk,
róla álmokat szövünk, melyekben elveszünk.

Ha kell ő érte vétkezünk,
ez ellen semmit sem tehetünk.
Nagyon fáj ez nekünk,
hisz csupán egy álmod kergetünk.

Mert az kit ismerünk,
soha nem élt csak bennünk,
csak egy érzés játszott velünk,
a szerelem, mely elvakította szemünk.

Budapest. 2004.11.11.

Depresszió

Megtalálsz ott hol zokogva dőlnek a fák,
csupasz ágaik nyúlnak feléd, álmatlanul időkön át.
Gyökereiken lépdelsz melyek a föld felé kúsznak,
eltiport megtört álmaink porában reménytelen úsznak.

Megtalálsz ott hol halott virágok nyílnak,
lelked mélyéből feltörő fájdalmas hangok hívnak,
hol dédelgetett álmaink reánk borulnak,
fájdalmas szavaink elnyomjuk szívünkbe szorulnak.

Megtalálsz ott hol az arcokra szenvedés ül,
hol a sötét az úr az ég ki soha nem derül,
hol csendes lelkek bolyongnak egyedül,
körbejárnak csupán ki soha nem kerül.

A körből hová egyre mélyebbre taszítjuk,
bűnbánó lelkünket újra és újra szétszakítjuk,
magába hajlik az idő megszűnik létezni,
amit elszenvedünk nem lehet átérezni.

Pedig csupán egyetlen lépés lenne előre,
és a feledés homályába borulna mi is volt előtte,
ám nem látjuk meg nekünk mi volna jó,
szemünk eltakarja egy kór a neve: depresszió.

Budapest. 2006.02.06.

Álmatlanság

Testemre pokoli fáradság ül,
szemem leragad álomba merül.
Néhány perccel később már ébredek,
hosszú ideig riadtan reszketek.

Izzadságban fürdő megfáradt testem,
nyugalmát ismét hiába kerestem.
Valami történt, valami elborzaszt,
éberen sem találok vigaszt.

Egy nyughatatlan gondolat elmémre ül,
régen várt álom messze elkerül.
Valami kínoz nem hagy nyugodnom,
újra és újra végig kell gondolnom.

Budapest. 2006.02.17.

Bukott angyal

Őrangyal ki vigyázta eddig álmom,
elengedte kezem, vissza hiába várom.
Elhagyta ezt a világot,
hol annyi bűnt és fájdalmat látott.

Olyan helyre távozott hol nyugalmat találhat,
hol nem kíséri tovább útján a bánat.
Hol nem érheti több fájdalom,
hol nem látszik rajta a szánalom.

Elment és magával vitte jóságát,
lelkének érintetlen tiszta ártatlanságát,
melyet feláldozott volna értünk,
ki tőle bűnbocsánatot kértünk.

Rájött, hogy nem változtathat meg minket,
kik elfogadtuk mára már gyarló bűneinket.
Angyalként elbukott, mert ő még hitt bennünk,
emberekben kik vétkeink közé veszünk.

Elüldöztük magunktól az egyetlen tiszta szívű tüneményt,
ezzel megölve bennünk minden mélyen eltemetett erényt,
eldobtuk magunktól az egyetlen esélyt, elvesztünk,
késő már imádkoznunk, hogy bűnbocsánatot nyerjünk.

Budapest. 2004.11.13.

Reménytelenül

Az idő fordul, a dolgok múlnak,
álmainkat lassan átadja a múltnak,
fagyott rózsaszirmok, ahogyan a földre hullnak,
emlékeim fájdalmasan lelkemre úgy borulnak.

Érzéseim csak várnak, szívembe szorulnak,
nem mondom ki soha, de el nem múlnak,
lelkembe fájdalmat és magányt hoznak,
néha már úgy érzem nem jön el a holnap.

De minden nap ugyanúgy ébredek,
fényképedről vág tekintetembe szép szemed,
nélküled hiába élek, úgy érzem elveszek,
ez ellen ha nem teszek, talán örökké magányos leszek.

Budapest. 2004.12.24.

Otthon

Az otthonod ott találsz ahol a szíved van,
hol lelked békét és nyugalmat talál,
ezért vagyok én hontalan,
haza nem térhetek soha már.

Csak bolyongok egyedül a világban,
szeretetet nem kapok sehol,
szívesen maradtam volna a házban,
hol gyermekként felnőttem egykor.

Ám úgy hozta a sors a végzet,
hogy el kellett mennem,
hátrahagynom mindent, kegyetlen az élet,
nem él már senki kit szerettem.

Nehéz úgy élni, hogy nem várnak sehol,
tudván azt, hogy rám senki sem gondol.
Hogy az ember csak céltalan barangol,
remélve azt, hogy boldog lehet egykor.

Új otthont kell keresnem,
hol boldog lehetek talán,
a múltamat örökre felednem,
hogy elmúljon a magány.

Ajka. 2004.08.29.

Család

Nem is tudnám megmondani mit jelent nekem az otthon melege,
a nyugalmat nyújtó biztonságérzet, a meghitt családi béke.
Nekem csak egy lány van kit alig ismerek,
mert nem adtál rá esélyt, hogy megismerjelek.

Tudod engem nem kínoztak soha nagyra törő álmok,
nem vágytam soha vagyont, gazdagságot,
nem akartam mást csupán egy családot,
egy békés otthont hová hazavágyok.

De az egyedüllét mennél tovább tart,
idővel annál nehezebb lesz beilleszkedni majd.
Retardálódott, berögződött viselkedésem elhagyni,
megszokott életemet feladva egy családhoz tartozni.

Budapest. 2005.12.18.

A múlt árnyai

Árnyaink a múltból üldöznek minket,
bár próbáljuk feledni hibás döntéseinket.
Mégis minden nap visszaköszönnek ránk,
hibáink mely sokszor a mélybe ránt.

Döntések, tettek, hibák és kételyek,
megtévedt elménk bolyongva tévelyeg.
Vannak sorsdöntő pillanatok az életben,
vajon jól döntöttem, vagy tévedtem?

Észre sem vesszük az ilyen dolgokat,
csak mikor már emészt minket a gondolat.
Ha másképp lépek, másképp cselekszem...?
Válaszaimat én is ezekre kerestem.

Alternatív jövő, más utakon mehetnék,
de mi az amit ezért tehetnék?
Most elhagyom végleg árnyaim,
próbálgatom szabadon szárnyalni szárnyaim.

Felégetem az utat mögöttem,
és azt nézem mi van még előttem.
Utam egy jobb jövő felé mutat,
lelkembe engedem, befogadom az újat.

Budapest. 2004.04.12.

Árnyak

Mint egy vén rozzant ladik van, hogy megfeneklik az idő,
és ránk telepszik a múlt, fájó emlékeink fölénk nő,
mint hajzában feltüzelt vadász mely trófeára éhes,
ha megpihenünk kíméletlen lecsap, gyanútlan lelkünkbe tépdés.

Hétköznapi életünk örök vesszőfutás amíg szüntelen menekülünk,
rohanásunk közepette nem árthat úgy nekünk,
fáradt kiégett utunkon ám ha egy kicsit is megpihenünk,
árnyaink ránk találnak, akaratlan is vissza emlékezünk.

Árnyaink a múltból vissza vissza járnak,
hívatlan vendégként gyakran ajtónkban állnak,
menekvés helyett meg kell tanulni ezzel együtt élnünk,
vagy idővel az örület groteszk vigyoraival kell majd szembe néznünk.

Budapest. 2006.03.01.

Gondolj rám

Gondolj rám ha szomorú vagy,
ha mindenki egyedül hagy,
ha hideg van, fázol és fagy,
de akkor is mikor vidám vagy.

Gondolj rám ha egyedül maradnál,
ha gondjaid elől messzire szaladnál.
Gondolj rám én rád gondolok,
éjjelente, mikor ablakomon az eső kopog.

Reggelente mikor a magány rám talál,
mikor sebzett szívem érted kalapál.
Rád gondolok mikor múlik az éj,
és az első napsugár arcomhoz ér.

Rád gondolok vajon mit tehetsz,
vajon merre jársz, kit szeretsz?
Vajon boldog vagy most valahol,
vagy megbántott lelked egyedül barangol?

Nehéz kérdések melyek gyötörnek,
napról napra felszínre törnek.
Mégis gondolok rájuk szüntelen,
mindig mióta nem vagy itt velem.

Budapest. 2004.09.03.

Emlékezz

Emlékezz rá mennyire szerettél,
kívánom, hogy rátalálj arra amit kerestél,
én nem találok azt amit benned láttam,
hosszú évekig vissza hiába vártam.

Emlékezz rá, milyenek voltunk együtt,
ha bármi fájt is inkább neveltünk,
mégis egymáshoz mindig őszinték voltunk,
szavak nélkül is igazat szóltunk.

Emlékezz arra, hogy mit is kerestünk,
ami miatt végül külön utakra mentünk.
Mára már tudom mindent elvesztettünk,
hogy békére akkor leltünk, amikor szerettünk.

Budapest. 2006.01.28.

Végső állomás

A halál örök táncot jár velünk,
melyben akaratlan bár mindannyian részt veszünk.
Az, hogy megállunk-e a piros lámpánál,
hogyan lassítunk-e a stop táblánál.

Az, hogy a bankban vagyunk-e éppen rablásnál,
vagy otthonunkban ebédet főzünk egy gáz robbanásnál.
Az, hogy jegyet váltunk-e arra a gépre,
mely célját soha el nem érte.

Mely elrepít minket örökre az égbe,
soha nem tudhatjuk, hogy mikor lesz vége.
Bármely lépésünk események sorozatát elindíthatja,
mely végül életünket a végéhez hajtja.

Döntéseink mind végül ő hozzá vezetnek,
ez elől kiutat sokan hiába keresnek.
Bábok vagyunk csupán a halál szadista táncában,
kedvére játszik velünk az élet színházában.

Elgondolkodtató, hogy bírnánk-e a tudattal élni,
halálunk napjától többé sohasem félni.
Tudni a pontos dátumát megváltoztatná életünk,
bizonytalanul talán jobb ez így nekünk.

Budapest. 2004.11.08.

Elmúlás

A rózsák mindig elhervadnak,
jövőre nyílnak majd újak.
A hónapok mindig elfogynak,
majdan egy új évet hoznak.

Az emlék megszürikül, a fénykép megfakul,
az idő múlásával minden elhalványul.
Elmúlás, álmainkat lassan szerteszét hordja a szél,
mint az őszi leveleket, hisz egyszer minden véget ér.

De van egy érzés amire nem hat az idő vasfoga,
van valaki akit nem feledek el soha.
Hisz az igazi szerelem soha el nem múlik,
örökké él, ez az érzés az ami a sírig elkísér.

Budapest: 2004.02.08.

Harcolni

Félek egy napon nem leszek képes szeretni majd,
és mindaz mi most még te hozzád hajt,
egyszerre csak ellenem fordít,
lelkem szenved, szinte ordít.

Magába fojtott bánatában tombol,
a magány lassan mindent lerombol,
mit gondosan magam köré építettem,
lassú nehéz munkával szépítettem.

Hidd el nekem én is félek,
mindaz amiért harcolok, élek,
talán hiábavaló fáradozás csupán,
elmúlik egy idő után.

De nem menekülök a világ elől,
még akkor is ha minden romokba dől,
mit fájdalmas álmokból építettem,
ellenem fordul az kit szerettem.

Nem fojtom magamba bánatom,
bár lelkem átjárja a fájdalom,
mégis újra kezdem, büszkén a talpamra állok,
mert nem mondok le soha arról amire vágyok.

Budapest. 2005.11.25.

Rendíthetetlen

Egy érzés megpihen a vállamon,
súlyos terheket helyez el a hátamon,
egy magányos gondolat rám tör hirtelen,
nem maradt már mellettem senki sem.

Az idő szürke megkopott fátylát rám teríti,
a magány szívemet hatalmába keríti,
egy fáradt kiégett gondolat megpihen,
nem vár már rám senki sem.

Térdem megremeg a súlyos terhek alatt,
nekem már csupán egyetlen dolog maradt,
mely bármely nehéz is szüntelen hajt előre rendíthetetlen,
talán van még valaki, ki szeret majd engem.

Budapest. 2006.02.26.

Árnyékvilág

Fáradt testem, lelkem most pihenni tér,
álmomban új életre kél.
Álmomban újra eljössz majd hozzám,
és többé már nem haragszol rám.

Ott újra együtt leszünk majd te meg én,
karjaidba zársz majd úgy ,mint annak idején.
És ha eljő a reggel,
többé nem kelek fel.

Boldogság, nyugalom, szeretet ,
álmom-e helyre vezetett.
Hol nincs se bűn se bánat,
hol igazak alusszák örök álmukat.

Reggel van kinyitom szemem,
látom magam az ágyon fekszem.
Csak állok ott döbbenten, nézem magam,
arcom nyugodt, békés, mozdulatlan.

Halott vagyok most már értem,
lelkemben visszatértem.
Melegség és fény árad most felém,
egy átjáró tárult elém.

Belépek az idő ott végtelen,
leperereg előttem az egész életem.

Budapest. 2003.03.28.

Féltékenység

Érzelmekből, kétségeinkből táplálkozó gonosz szörnyeteg,
mely időnként felszínre tört és mindent tönkretett.
Félelmekből táplálkozó gyilkos fenevad,
elrabolja minden álmodat.

Egymás ellen fordít embereket,
elrabolja tőlük a szeretetet.
Kihaszználja és kiforgatja vágyaid,
rémálommá változtatja álmaid.

Egy kapcsolatban a legfőbb bűn, afféle mértékegység:
igen ez bizony a féltékenység.

Budapest. 2003.03.21.

Egy asszony illata

Elborít indent az éjszaka csendje, sötét leple alatt egyedül a tücsök citerál,
a vén eperfa levelei között kibukkanó hold fénye lassan rám talál.
Egy kósza szellő átsuhan a szobán, kecses táncát a függöny vele együtt járja,
egy illat megrészegít akár dús göndör fürtjei, lényem minden leheletét epedve várja.

Mintha őt látnám, bódító csipkés ruhában az ablaknál állni,
talán a fáradtság teszi, tán a magány és máris elkezd képzeletem szállni.
Bársonyos érintését érzem, ahogyan a lágyan táncoló csipke meztelen hátamhoz ér,
beleremegek amint lassan végigsiklik, gyengéden simogat, de hiszen csak játszik a szél.

Mégis érzem még illatát akár a harmatos tavaszi avar közül kibukkanó harmatos ibolya,
olyan egy asszony illata, lehelete melyet a nyakamon érzek, hiányát talán meg nem szokom soha.
Egy nő mindig mély nyomot hagy egy férfi életén, lelkét oly módon megváltoztathatja,
egy életre szóló álmokat ültethet el benne, melyek nélkül életét egyedül tovább nem folytathatja.

Budapest. 2006.03.05.

Együtt voltunk

Csak feküdtünk kint a kertben néztük, ahogyan a hajnali nap megfesti a felhők hasát,
csendben élveztük az ébredező természet reggeli zaját, a madarak megnyugtató dalát.
Haragoszöld harmatos fűben hanyatt dőlve néztünk fel a mély tengerkék végtelen égre,
lassan kúsó kusza bárányfelhők egyvelegét próbáltuk lefordítani egy értelmezhető képre.

És lett belőlük madár, repülő vagy birka, akár egy csokor virág,
bármi amit elképzelhattünk abból amit szemünk odafenn lát.
Volt, hogy hosszú órákig csak sétáltunk az éjben és a hold fénye ölelt minket át,
átkarolva, összebújva csillagokat számoltunk míg a hajnal felváltotta az éjszakát.

És tudtuk bárhol is érjen utol minket az új nap a pirkadat,
nem számít más csak az, hogy együtt vagyunk, csupán az a tudat,
bármi is történjen semmi sem szakíthat el minket egymástól,
legyünk messze a világban bárhol, bármennyire is távol,

Mi mindig együtt maradunk mert összetartozunk,
ezért az egyetlen dologért az utolsó vérünkig harcolunk.
Ám megváltoztak a dolgok és ahogyan az évek múltak,
egymásnak tett ígéreteink a feledés homályába úgy borultak.

Mint ahogyan egy borús késő tavaszi alkonyon,
a lenyugvó nap fénye eltűnik távol a messzi nyugaton.
Hiába nélküled bármilyen szép legyen is a hajnal,
nem találok szépséget semmiben csak harcolok magammal.

Budapest. 2006.01.19.

Csupán egy fénykép...

Csupán egy fénykép mi tőled itt maradt,
egy emlék mely szívemtől soha el nem szakadt.
Milliószor láttam már, nézegettem hosszú órákon át,
átvirrasztva wele sok sok magányos éjszakát.

Sokszor gondolkoztam azon mire gondolhattál akkor?
Milliószor összerakom a képet a kimondott szavakból.
Mosolyogtál kicsit mégis szomorúnak látszol,
azon gondolkozom vajon mire vágyol?

Emlékezetembe véstem arcod minden apró rezzenését,
hajad fürtjét, ahogyan a szél borzolja szét.
Emlékezetembe véstem minden arcvonásodat,
ez ad nekem gyönyörű, ám de múltó álmokat.

Szívembe zártam a képet, ahogyan akkor láttalak,
hosszu ideig vissza hiába vártalak.
Lehunyam a szemem, ám még mindig magam előtt látom,
az érzés nem múlik el, hiába is várom.

Budapest. 2004.03.15.

Egyetlen hang

Szívemben rideg némaság tombol,
vágyom azt ki rám sem gondol,
a magány lassan mindent lerombol,
megváltást várok egyetlen hangodtól.

Kínzóan ölel át a csend,
lelkemben lassan felborul a rend,
elárult minden mi számomra szent,
magány mardos lelkemben bent.

Egyetlen hang is elég volna,
egyetlen szó mit hozzám szólna,
egyetlen percet élhetnék csak újra,
egyetlen percet a boldog múltba.

De álom marad csupán számomra,
egyetlen perce mit rám áldozna,
meggyötört vágyaimra megnyugvást hozna,
egyetlen hang is elég volna.

Budapest. 2004.12.18.

Játék volt?

Csak játszottál velem,
hamis boldogságot adtál nekem,
engem elvakított a szerelem,
ezért nem látta meg szemem.

Igazi énedet,
ki ígért sok szépeket,
de adni csak képeket,
szeret s cserébe kéreget,

de ez így nem mehet,
bár szívem még szeret,
mégis azt mondom neked,
ég veled.

Nem látom többé szép szemed,
nehéz lesz nélküled,
hullajtok könnyeket meglehet,
mégis el kell engedjem kezéd.

Budapest. 2004.04.08.

Bántottál

Talán fel sem tűnt neked,
hogy azt bántod ki jó volt veled.
Hosszú időt töltöttünk együtt meglehet,
de utunk most már másfelé vezet.

Bántottál és nem vigasztaltál,
féltem őrzött álmaimból loptál.
Próbálom megérteni miért tetted,
mindent mit adtál el miért vetted.

Mindaz miért együtt küzdöttünk,
emlékei annak mi történt közöttünk,
elárultad és elhagytad velem,
csak bánatot hagytál hátra nekem.

Azt bántottad ki vigasztalt,
ha szomorú voltál is marasztalt,
ki mindig jó volt veled,
úgy látszik ez semmit nem jelent neked.

Budapest. 2005.12.11.

Egyetlen Tímeám

Neved lágyan cseng fülemben, mint szirének csábító éneke,
milliószor mondom el magamban, örökké élnék én veled.
Bársonyosan simogatja ajkam mikor nyelvemen lepereg,
hallatán szívem mámorba borulva részegen szendereg.

Mint pacsirták nászdalának romantikus hajnali szerenádja,
mint szélben himbálódzó tóparti nádas lány harmóniája,
mint tücskök ciripelése egy forró nyári éjszakán,
oly gyönyörűséges számomra ha szól hozzám egyetlen Tímeám.

Mint a kristály tó mélyében úszkáló halak násza,
mint a szélben lágyan kókadozó tulipánok tánca,
mint a szivárvány, mely beragyogja vihar után az eget,
az ő arca számomra éppen oly gyönyörű lehet.

Oly kedves számomra látni ahogyan nevet,
gyönyörködni benne soha nem lehet eleget.
Oly megnyugtató érzés ezért kérlek nézz reám,
égszínkék szemeiddel mosolyogj rám egyetlen Tímeám.

Budapest. 2004.09.07.

Tímea

Hiányod leírhatatlan nincs rá szó,
mellyel mindez az érzés elmondható.
Minden perc kín és szenvedés,
feledni téged egy élet is kevés.

Emléked követ nyomomban jár szüntelen,
még akkor is mikor lehunyom szemem.
Minden gondolatom csak téged lát,
tekinteted az arcomba vág.

Mosolyod, szemed az arcom pírja,
minden percben a szívembe írja,
nevedet melyet meglehet,
míg élek el nem feledek.

Mert lelkemben él még egy lány,
ki még vissza tér talán,
ki különleges mint egy szál ritka, gyönyörű orchidea,
ő volt a drága, feledhetetlen Tímea.

Balatonakali - Dörgicse 2004.06.29.

Elhagyatva

Amikor szüksége volt rám én mellette álltam,
hosszú évekig rá oly türelmesen vártam,
lelkének törékeny világát őrangyalként vigyáztam,
a jobbik énemet mindig ő benne láttam.

Végül mégis elárult az ki számomra szent,
kitaszított szenvedő lelkemben felborult a rend,
hangjának lágy bársonyát elnyomja a csend,
fáj, hogy ez neki semmit nem jelent.

Gyűlölök mindent ami hozzá láncol,
mégis küzdenék érte bárkivel, bárhol,
életében talán csak ennyi az én szerepem,
soha nem szerethetem, én csupán őrizhetem.

Talán csak álmaimban dédelgethetem,
bár az élettől meg én sem védhetem,
csalódásoktól sebzett lelkét meggyógyíthatom,
de megszerettem nagyon, tudom ez az én bajom...

Budapest. 2006.03.13.

Magány

Rád gondolok szüntelen,
nagyon hiányzol nekem.
Rólad álmodok minden éjjelen,
mindig mikor lehunyom szemem.

Mikor álmra hajtom fejem,
te újra itt vagy velem,
beszélsz hozzám, reményt adsz nekem,
átsegítesz mindenen és fogod két kezem.

Egy könnycsepp születik szememben,
fényképedet szorongatom kezemben,
hangod még cseng a fülemben,
magány ül most lelkemben.

Vihar tombol a szívemben,
álmaim rombolja le kegyetlen,
Nem tudom, nem érthetem,
miért nem vagy most énvelem?

Budapest: 2003.12.18.

Másokban kereslek

Másokban keresem mindazt amit benned szerettem,
másokban látom azt amit benned kerestem.
Mások szemében keresem a boldogságot,
mások tekintetében égve szövögetek álmot.

Másokban keresem mindazt ami te voltál,
másoktól várom azt amit te mondtál.
Másokban látom kik hasonlítanak rád,
szemem mindenkiben csak téged lát.

Téged kereslek vagy legalább hozzád hasonlót,
azt az érzést, amilyen veled volt.
Minden pillanatot amit veled töltöttem,
másokban keresem, új szerepet öltöttem.

Mindenkiben csak téged látlak,
találtam hozzád hasonlót vagy százat.
De egyetlen olyat se, amilyen te voltál,
el kéne felednem azt ami elmúlt már.

Budapest. 2004.08.27.

Megváltoztál

Hová tűnt az a lány?
Kit szerettem... Még vissza tér talán?
Hová tűnt az a mosolygós lány?
Ki boldog volt és mindig vidám.

Hová tűnt az az érzelem?
Szerelem... Azóta is hiába keresem.
Hová tűnt az az ember?
Kiért a szívem oly hevesen ver.

Nem ismerek rád, megváltoztál teljesen,
régi énedet már hiába keresem.
Az ki voltál kit szerettem,
úgy tűnik már örökre elvesztettem.

Az emberek változnak jól tudom,
de ha nem akarom,
szívemet tőle megtagadnom,
ezt nekem muszáj elfogadnom.

Veszprém. 2004.09.03.

Egy érzés betakar...

Néha még mindig gondolok a szerelmedre,
néha még eszembe jut mosolygó arcod,
néha még várok isteni kegyelemre,
de csónakom nem érhet partot.

Néha elhiszem majd örökké tart,
örökké hánykolódom számkivetett,
néha még messzinek hat a másik part,
érzem a küzdeni akarás lassan kiveszett...

Néha eszemben vagy magányos estén,
mikor semmi más dolgom nem akad,
és feldereng néhány emlékem,
olykor szívem látni akar.

És ez az érzés betakar...
Hiába intem magam fegyelemre,
egyedül, álmatlanul egy érzés bezavar,
néha még mindig gondolok a szerelmedre...

Budapest. 2011.05.26.

Létezem

Jégvirágot lehellek ablakodra, hogy láthasd,
kétségekkel magadat többé ne álltasd.
Tudd meg! Lásd! Létezem...
Álmaidban tovább örökké élhetem.

Bár már nem lehetsz velem,
bár már nem foghatod kezem,
bár már nem beszélhetsz velem,
bár már nem becézhetsz engem.

Mégis mindig veled vagyok,
magányos álmaidban nyomot hagyok,
benned élek te vagy halhatatlanságom,
őrzöd emlékem, benned él tovább álmom.

Szerelmem ragyog neked, mint a csillagok,
akkor is ha én már nem vagyok.
Ne hagyd, hogy fájjon, zárd szívedbe emlékeimet,
kívánom neked, hogy legyen hosszú, szép életed.

Budapest. 2004.12.24.

Mi a szerelem?

Vajon mi is a szerelem,
vajon miért hiányzik, miért keresem?
Vajon mi ez az érzelem?
Értelmét meg talán sohasem érthetem.

A szeretet idővel szerelemmé alakul,
a szerelem érzése idővel megfakul,
ám végleg soha el nem múl,
minden kapcsolatunkból szívünk tanul.

Elismerjük a végét, ám el nem fogadjuk,
bánatos szívünket kérdésekkel marjuk.
A hibát másban keressük, mely a végét okozta,
arra nem gondolunk, hogy így talán a sors hozta.

Csalódásaink ellenére szüntelen tovább keressük,
elmúlt kapcsolatainkat mélyen lelkünkbe temessük.
Magányosan bár de érzelmeink útján tovább járunk,
remélve azt, hogy egy napon boldogságot találunk.

Budapest. 2004.11.19.

A szerelem harmóniája

Furcsa egy érzés a szerelem,
mennyi fájdalom, mennyi gyötrem,
mennyi kín és mennyi bánat,
ami egy kapcsolatban ránk várhat.

De egyben mennyi szépséget rejt magában,
öröm és bánat édes harmóniában.
Fájdalom és gyönyör, bánat mely gyötör,
boldogság vagy bánat mi szívünkben előtör.

Szerető törődés vagy lelkünket maró féltékenység,
agresszív gyűlölet vagy gyengéd érzékenység.
Nincs olyan érzelem mely valamiért ne fájna,
mint a szerelem vagy annak múlása.

Én azt hiszem ez így teljes,
sokszor szenved az ki szerelmes.
De ha elfogadjuk ezt a harmóniát,
találhatunk benne milliányi apró csodát.

Budapest. 2004.12.01.

Ne sírj!

Ne! Ne sírj, Kérlek.
Hidd el én is félek.
De itt már nincs mit tenni,
ennek így kellett lenni.

Könnyebb lesz majd meglátod,
csak idő kell és belátod,
hogy jobb lesz neked nélkülem,
hogy ez a legjobb mit tehettem.

Nincs ezen mit megérteni,
csak bele kell törődni,
hogy nekünk csak ennyi jutott,
néhány röpke hónap mi hamar elfutott.

Hát ne! Ne sírj, Kérlek.
Még előtted áll az élet,
Még annyi minden vár valahol rád,
csak az kell, hogy megtaláld.

Budapest. 2000.01.15.

Bárhol is legyek, mit sem ér nélküled

Láttál -e már megannyi tündöklő csillagot,
mint amennyi most felettem ragyogott?
Annyi hegyet, olyan szép tavat,
mely most nekem utamba akadt?

Mennyi csoda mit a természet produkál,
de nem oszthatom meg senkivel már.
Már, még hisz ezek csak szavak,
senki nincs ki velem marad.

Senki nincs kit szerethetnék,
kivel megoszthatnám, kit átölelhetnék,
ez minden bánatom nekem, mi felemészt engem,
hiába vagyok itt ha nincs senki velem.

Hiába minden szépsége -e helynek,
ha van valaki akit sohasem felejték.
Nem fájna többé soha semmisem,
ha még mindig itt lennél velem.

Balatonakali. 2003.08.07.

A bosszú angyala

Az ördög számtalan alakot ölthet,
a bosszú angyala bárkiből kitörhet.
Elég egy csalódás az életben,
csalódni valakibe vetett hitünkben.

Mikor a bizalmunk eljártssza kiben megbíztunk,
fájdalmunk orvoslására bosszút szítunk.
Gyakran a legjobb barátból lehet ellenség,
mikor meghal benne a jó, az emberség.

Ki szeretni tud, az gyűlölni is képes,
e két érzés közül sajnos csak a szeretet véges.
Mikor a lélekben fájdalom szabdal,
kitörhet belőlünk a bosszúálló angyal.

A bosszú is emberi érzelem,
bár személy szerint meg sohasem érthetem.
Egykor még bennem is élt valahol,
mára már messzire üldöztem magamtól.

Budapest. 2004.11.16.

Bosszú

Két ősi erő vívja harcát most bennem,
szeretetés gyűlölet, jó a rossz ellen.
Tudom, hogy mit kéne helyesen tennem,
mégis úgy érzem ezt nekem kell befejeznem.

Szörnyű fájdalmas titkokat őrzök magamban,
nem tehetem meg, hogy büntetlen hagyjam,
hogy egy ártatlan édes álmait meglopják,
lelkét terrorban tartásák, testét megrontásák.

Addig üldözzék míg halálba menekül,
csak én tudok mindenről, csak én egyedül.
Álmatlan éjszakáimon hallom keserves sírását,
ki hallott már ilyet örökre megfertőzi álmát.

Én vagyok az egyetlen ki az igazat tudja,
ki lelkében büntudattal reménytelen köreit futja.
Én vagyok az egyetlen ki az igazságért ki állt,
mellyel nem törődött senki, szenvedő lelkem bosszúért kiállt.

Budapest. 2006.02.19.

Egy édes vallomás

Csak egy csók és semmi más,
ez egy édes vallomás.
Mit minden éjjelen elmondtam neked,
csak, hogy tudd, hogy szerettelek.

Mielőtt elmentél, elmondtam minden hajnalon,
milliószor csókollak ajkadon.
Egy édes vallomás, mely már mit sem ér nélküled,
mára nem maradt más csak az üres épület.

Egyedül fekszem ágyamban,
mikor te feltűnsz váratlan,
felhangzik egy édes vallomás,
mire rájövök, hogy nincs is ott senki más.

Álomkép volt csupán mi elillant hirtelen,
ekkor fogom fel , hogy nem vagy már nekem.
De bármi is történjen, akár kifordulhat sarkából eme beteg világ,
soha senki nem lesz ki engem, érted sírni lát.

Budapest. 2003.07.22.

Nem jön a hajnal

Nem jön a hajnal, vár még az ébredés,
fekszem megfáradt arccal, nélküled oly nehéz.
Nem jön a hajnal, kínoz egy álom,
várom, hogy egy angyal, újra rám találjon.

Hosszú még az éjjel, végét hiába várom,
őrült szenvedéllyel, újra elnyom egy álom.
Bár nyitott szemmel mégis álmodom, elveszett boldogság nyomába eredek,
álomban utánad vágyom, s csendesen, némán elszendergek.

Behunyom szemem: tekinteted az arcomba vág,
szemem csak néz de sehhol nem lát,
álmom nyugalomra hiába várt,
mert téged sehhol sem talált.

Nem jön a hajnal,
úgy tűnik hiába várom,
nincs semmi mi vigasztal,
s tovább kínoz egy borzalmas álom.

Pécs 2004.06.20.

Egy gondolat bánt...

Nem tudok nélküled élni,
és a gondolattal megbékélni,
hogy más ölel majd át,
szíve szerelemmel más valakit lát.

Lelkednek színes világát,
másnak adod át,
mindazt a csodát,
mit szívem benned lát.

Egy gondolat bánt,
mélyen lelkembe szánt,
szeretni fogom amíg csak élek,
lelkéhez fel mégsem érek.

Sohasem érhetem el,
szavaimra nem felel,
távolabb van tőlem, mint a csillagok,
lelkemben mégis örökké ragyog.

Budapest. 2006.01.27.

Késő már

Félek változni már nem tudnál,
késő már úgyis elhagynál.
Én még változtathatnék rajtad,
az a baj, hogy nem akartad.

Nem éreznéd magad igazán szabadnak,
inkább elmegyek, téged szárnyalni hagylak.
Bárcsak tudnám, hogyan mondjam el,
késő már sírnom, menem kell.

Nézd! Milyen gyáva vagyok hisz reszketek,
mert meglehet nem bírom majd nélküled.
Bárcsak tudnám, mit mondhatnék még,
ha tehetném... Mindent megváltoztatnék.

Késő már értelmet keresnem,
köszönöm neked, hogy veled lehettem.
Késő már bármit is ellene tennem,
gyönyörű volt de el kell engednem.

Szombathely. 2004.08.11.

Új esély

Kaptunk a sorstól egy új esélyt,
mindazt mi rossz útra tért,
mi a végéhez ért,
most újra ébred, új életre kelt.

Minden eltemetett kínzó érzélem,
féltékenység, csalódás minden félelem,
a múlt homályába borul akár a várakozás,
a véget nem érő szüntelen vágyakozás.

Valami iránt mit el nem érhetünk,
valaki iránt kit meg nem érthetünk,
kaptunk egy új esélyt rá, újra együtt élhetünk,
rég hibáinkkal ismét szembe nézhetünk.

Megvan az esélye, hogy rossz utakra tévedünk,
egymásnak fájdalmat okozva újra véthetünk,
de ha most nem később nem léphetünk,
bárhová is tartunk oda együtt érkezünk.

Budapest. 2006.01.27.

Változtatni

Megpróbálni egy haldokló kapcsolatot megmenteni,
tudván azt, hogy lehet nincs mit tenni,
tengernyi bánatot és fájdalmat elrejteni,
félrelépéseit megbocsájtani, hibáit elfelejteni.

Talán könnyebb feladat lehet,
mint elengedni azt, kit szívünk szeret.
Van, hogy nekünk kell változni,
boldogságunkért sok mindent fel kell áldozni.

Megváltozni, feláldozni rég megszokott életünk,
egy boldogabb jövőért, melyben együtt élhetünk.
Nehéz feladat, kitörni szokásaink rabságából,
sokan továbblépnek inkább, boldogságot keresni máshol.

Sokszor csak a másik hibáit látjuk,
hogy változtasson, csak tőle várjuk.
Van, hogy nem is vesszük észre,
változnunk kéne, de későn kapunk észbe.

Budapest. 2004.11.29.

Tudod-e, hogy mi a magány?

Tudod-e, hogy mi a magány?
Egyedül ébredni egy fagyos éjszakán.
Mikor hozzábújnál, átkarolnád kedvesed,
átölelnéd, de akkor jössz rá: már nem lehet.

Tudod-e, hogy mi a fájdalom?
Az érzés, hogy akár örökké várhatom.
Várni valakit aki nem jön többé,
szívedbe zárni emlékét őrizni örökké.

Tudod-e, hogy mi a bánat?
Várni valakit ki magára egy életen át várát.
Megalázva koslatni örökké utána,
szerelmet vallani, de mind hiába!

Tudod-e, hogy mi a magány?
Egyedül sétálni egy nyári éjszakán.
A nevét suttogni annak, ki nem hall már téged,
szívedben őrizni örökké egy képet.

Budapest. 2004.02.09.

Hogyan tudnálak feledni?

Az élet kegyetlen megtanít szeretni.
De mondd! Hogyan tudnálak téged feledni?
Hogyan tudnám feledni arcodat,
selymesen csengő kedves hangodat?

Szemed tükrében elveszve csodáltalak szüntelen,
ha rá gondolok, mintha még most is itt lennél velem.
Emlékeimben, lelkemben mindig itt leszel nekem,
álmaimban vissza jársz mikor lehunyom szemem.

Hogyan tudnám feledni csábos mosolyod?
Hosszú szőke hajad, ahogy arcomba lobogott...
Hogy felejthetném illatod mit felém fújt a szél?
Égszínkék szemed tekintete örökre elkísér.

Bármerre járok csak téged látlak,
bárhol is legyek csak téged várlak.
Feledni én? Én már sohasem fogok...
Lelkemben hagytaál vérző sebet, örök mély nyomot.

Budapest. 2003.07.24.

Túl szép

Néha úgy érzem, hogy álmodom,
és csak az időm áldozom,
egy buta kiégett gondolat,
talán csupán ez maradt.

És akkor hozzám bújsz,
kis kezekkel felém nyúlsz,
arcom végigsimítod lassan,
nincs időm, hogy búcsúzhassam.

Már mész is és integetsz,
szemem behunyom még nevetsz,
álmodnék? Elmém elmereng,
valami lassan feldereng.

Túl nyugodt most minden,
túl szép, hogy elhiggyem.
Valami fáj most már értem,
reggel van, egyedül fekszem ébren.

Budapest. 2007.03.21.

Azt mondtad...

Azt mondtad örökké tart, majd a pillanat,
mi nem múlik el sohasem,
azt, hogy többé nem mész el,
örökké itt maradsz velem.

De elmentél. Álmaim és vágyaim elragadtad újra,
magaddal cipelted, magaddal az útra.
Elmentél, hidd el nem sírok utánad.
De vissza többé ne gyere, mert én már nem várlak.

Azt mondtad elmúlt már. Meg se történt! Igaz?
Rájössz majd mikor fáj, és nem nyújt senki vigaszt.
Rájössz majd, hogy eldobtad azt ki nyíltan támogat,
gyógyítja sebeid, segít ha bántottak.

De a pénz fontosabb volt neked,
mint az ki mindig ott volt veled.
Többé már nem félek, hogy elmész és nem leszel nekem,
mert hazugság volt minden és nem szerelem.

Budapest. 2003.02.21.

Mikor szemedbe nézek...

Mikor szemedbe nézek én,
nyugalom ül szívem szigetén.
Az a sok bűn, sok bánat mi van ezen a beteg világon,
számomra mind megszűnik, mikor gyönyörű arcodat látom.

Mikor gyönyörű szemedbe nézek,
akkor érzem csak igazán, hogy élek.
Olyankor semmitől sem félek,
el sem tudom mondani mennyire szeretlek téged.

Mikor szemedbe nézek, látom benne az egész világot,
annak minden szépségét, minden szomorúságát mit látott.
Látni benne a lelked szépségét, a
szíved minden érzését.

Elmerültem benne, hisz a szem a lélek tükre,
csak néztem és szívem rabja lett örökre.
Ölelj magadhoz kérlek! Szoríts erősen, ne engedj el soha.
Mert ez az élet nélküled, oly kemény és mostoha.

Budapest. 2004.02.23.

Láss...

Hibáink sokszor annyira emberi,
oly sok bánattal, fájdalommal teli,
oly sok álmot eltiporhatnak,
oly sok mindent elronthatnak.

Démonaink csak megtéveszthetnek, nem bánthatnak,
suttoghatnak a fülünkbe, de nem árthatnak,
ha elbújsz előlük mások sem láthatnak,
de hidd el, így is rád találhatnak.

Az kell, hogy láss, hogy érezz,
sebeidből el sohase vérezz,
nem szabad a múltban ragadni,
mindig előre kell haladni.

Mindig új csodát szülhet a holnap,
a felhők fölött mindig ragyog egy új nap,
most föléd emellek kezeimmel,
hogyan láthass te is a szemeimmel.

Budapest. 2006.05.11.

Érzelmek

Furcsák vagyunk mi emberek,
ézelmeinket körülírni nem lehet.
Mennyi harag és gyűlölet,
hamis báj, hazug bűvölet.

Tombozó düh, vad féltékenység,
szolid szerénység, gyengéd érzékenység.
Falánk bujaság, szűzies ártatlanság,
örök szerelem, csalódás, álmatlanság.

Bánat mely felemészt minket,
álmok melyek szépítik emlékeinket.
Csalódás mely a legjobban gyötör,
bánatos szívünköl féltékenységünk előtör.

Olyan szép ézelmekre képesek lennénk,
ha önzetlenül tiszta szívből szeretnénk.
Ha saját érdekeink elé másokét helyeznénk,
ha boldogságunk mások örömeben keresnénk.

Budapest. 2004.11.13.

Hajnal

Eljött egy újabb reggel,
a nap ismét nélküled kelt fel.
Megint csak egyedül ébredtem,
szokatlan, hogy nem vagy mellettem.

Fázós zimankós a hajnali táj,
szívem úgy ég, érte fáj.
A holdat a nap váltja fel,
nem fogom fel, hogy senki nem ölel.

Álmaim elragadja eme rideg hajnal,
bárhová méz kérlek vigyél magaddal.
Harcolnék még érte ha tehetném,
ha visszatérve ugyanúgy szeretném.

El többé soha nem engedném,
mindig csak a boldogságát keresném.
Kegyetlen hajnal elrabolja álmaim,
lelkemet szaggatják magányos vágyaim.

Szombathely. 2004.08.12.

Egyetlen

Egyetlen ember voltál kit szerettem.
Bármire hajlandó voltam, bármit megtettem,
ki mikor elment választ évekig kerestem,
miért nem maradtál örökké mellettem?

Egyetlen ember voltál, ki lángot gyújtott,
ki örömet, ki kedvességet nyújtott,
ki életre bujtott, szeretni tanított,
kő helyett felém csókokat hajított.

Angyal voltál, megmenteni jöttél lelkemet,
megváltani fáradt éhező testemet,
megtanítani élni, szeretni másokat,
kergetni fennkölt emberi álmokat.

Megtanítottál mindent, kivéve egy valamit,
hogyan engedjük el, ha szeretünk valakit.
Hogy megölni jöttél te sem tudhattad.
Mennyit ér a szerelem? Te megmutattad.

Budapest. 2006.05.23.

A bizalom ára

A bizalom ára sokszor fájdalmas lehet,
hullajtunk érte könnyeket, átélünk nehéz perceket.
Van úgy, hogy megfogadjuk, nem bízunk többé senkiben,
sajog a szívünk és nem érdekel már minket semmi sem.

Van úgy, hogy azt hisszük jól ismerjük,
megbízunk benne, hisz tiszta szívből szeretjük.
Ám mégis egy napon fájdalmat okoz nekünk,
bánatunk gyötrelmeitől kiutat a magányban keresünk.

Ám nem lehet a csalódástól örökké félni,
érzelmeinktől elzárkózva remeteként élni.
Nem lehet őszintén mások szemébe nézni,
bizalmatlanul tőlük önzetlen bizalmat kérni.

Minden szenvedésünk, minden fájdalmunk,
minden kínzó percünk, minden bánatunk,
a bizalom ára, mely próbára tesz minket,
minden csalódásunk csak erősíti szívünket.

Szombathely. 2004.09.29.

Irigység

Mikor belenézel a másik csillogó szemébe,
nem is veszed, dehogyan veszed észre.
Azt hiszed, hogy vidám vagy épp mosolyog,
attól gondolatai tiszták és szabadok.

Azt hiszed attól, hogy csillog a szeme,
semmi rossz csak jó történik vele.
Te is szeretnél vidám és boldog lenni még,
elfog egy bűnös érzés; ez az irigység.

De ki irigy az soha nem lehet boldog,
hiszen vannak az életben ettől nagyobb gondok.
Ha mások boldogsága zavarja a tiédet,
érdemes elgondolkodnod miért van ez az érzésed.

Hiszen boldog csak akkor lehetsz,
ha tiszta szívből őszintén szeretsz.
Ha szavaid igazak, gondolataid szabadok,
ha az irigység érzése rád nem hatott.

Budapest. 2004.02.11.

Prostitúció

Az elképzelhető legnagyobb bűn mit ismerek,
mégis nap mint nap megteszik emberek.
Áruba bocsájtsák, eladják saját testüket,
bemocskolják tiszta ártatlan lelküket.

Van ki csupán megélhetésért teszi,
van ki luxusért, ezt el is ismeri,
van akinek csak ez tud örömet okozni,
vad testi vágyait ily módon felfokozni.

Természetesen ettől még párkapcsolatban élnek,
erről hazudnak, mikor párjuk szemébe néznek.
Ők boldog tudatlanságban mit se sejtnek,
hogy eme külső bájok egy prostituáltat rejtenek.

Mindegy, hogy miért teszi az ember, akár csak egyszer,
a dolgon nem változtat, mentséget keresni nem kell.
Minden ilyen cselekedet bűnnek számít ha mással élnek,
kedvesük szemébe hazudnak, mert a hazugságtól félnek.

Budapest. 2004.11.28.

Vesszőfutás

Menekült mint űzött vad ki most fáradtan tántorog,
lelkében ezer tenger viharos hullámaiként háborog,
a múlt melytől nem szabadulhat soha,
talán feledi majd míg elér oda,

Hol nyugalmat talál szegény ostoba,
magányos vándor kivel mindig az mostoha,
kinek a lelkét adta,
ki ellőt soha nem tagadta,

Az életénél is jobban szereti,
társaságát most mégis hiába keresi,
elárulta az ki számára szent,
neki most már semmit sem jelent.

Szegény dőre talán tanult végre belőle,
és múltját elrejtí majd előle,
hogy milyen is volt előtte,
nem néz már hátra csak előre.

Budapest. 2005.07.18.

Félelem nélkül

Egyedül az üres, rideg sötétben,
a toronyban fenn nem féltem.
Katonaként fegyverrel őriztem népem,
de soha nem féltem.

Fegyvert fogtak rám veszélyben volt létem,
de hiába mind, én akkor sem féltem.
Csillagot kaptam vállamra bár nem kértem,
hősiességért mert soha nem féltem.

Egyedül tőled nagyon messze éltem,
de minden nap csak ugyanazt kértem.
Elárulom neked eddig még soha nem féltem,
nem volt miért, hiszen hiába éltem.

Félelem nélkül éltem, nem volt kiért élnem,
nem volt kit féltennem, nem volt miért félnem.
Ám egy napon végül hazatértem,
most rettegek, hogy egyedül kell majd élnem.

Budapest. 2005.07.31.

Gyász

Néha azt hisszük elvesztettünk valakit,
pedig nem csak máshová került,
néha úgy érezzük elvettek tőlünk valamit,
és szívünk mély gyászba merült.

Bár igaz fizikailag nem lehet velünk,
Bőrünkön érezzük nap mint nap hiányát,
de valamiért mégsem engedi el lelkünk,
és napról napra újra őrizzuk álmát.

Tettei és vágyai, szikrázó lénye,
nyomot hagyott rajtunk, itt maradt velünk,
így elhiszük, hogy valójában soha nem lett vége,
szívünkben őrizzuk, ez ad reményt nekünk.

De vajon kit illet a gyász,
azt ki békére lelt, eltávozott?
Vagy azt ki szenved, kit kínoz a láz,
kinek magányos lénye még itt maradtott...

Budapest. 2005.10.31.

Felejtés

Mindenütt ott van körülvesz minket,
idővel elrabolja tőlünk féltett emlékeinket.
Ahogy az idő elmúlik felettünk,
lassan mindent mit átéltünk elfelejtünk.

Áldás ez vagy kegyetlen átok?
Döntse el mindenki maga, ezt bízom rátok.
A felejtés áldása nekem nem adatott meg,
ezt az érzést nem kívánom senkinek.

Minden emlék, legyen az rossz vagy szép,
ugyanúgy mint rég, napról napra szívemben ég.
Képtelen vagyok megszabadulni tőlük, kínoznak szüntelen,
mert a felejtés áldása nem adatott meg nekem.

Vannak dolgok melyeket jobb elfeledni,
lelkünknek legmélyebb bugyrába temetni.
De van aki nem képes a felejtésre,
emlékeitől nyugalmat hiába kérne.

Budapest. 2004.12.01.

Háború után... Béke?

Mikor a felhők fekete esőt hoztak,
mikor az angyalok a mennyben zokogtak.
Mikor pusztulás várt minden szépre,
háború dúlt és felborult a béke.

Mikor egymást ölték halomra az emberek,
mikor világszerte gyilkoltak tömegpusztító fegyverek.
Mikor az emberiség pusztulásra ítélte magát,
a föld népei nem hallgatták meg egymás szavát.

Mikor kiszáradtak a tavak, kiöntöttek a tengerek,
mikor hiába hullattak könnyeket ártatlan gyermekek.
Mikor a népeiséget éhezés tizedelte meg,
akkor hallgattak csak el a fegyverek.

A világ vezetői egymásra néztek,
istentől bocsánatot már hiába kértek.
Akkor már késő volt megbánni tetteik,
milliárdokat temettek el gyarló bűneik.

Székesfehérvár. 2004.09.03.

Mi emberek

Városokat építünk majd döntünk romba,
civilizációkat taposunk bele a porba,
miközben a trombiták hősi indulókat fújnak,
szerte a világban gyilkos háborúk dúlnak.

Verseket írunk, melyek a szeretetről szólnak,
dalokat, melyek kedves bókokat szórnak.
Festményt alkotunk egy darab vászonból,
jövőt építünk pusztán édes álmokból.

Annyi csodára képesek lennénk mi emberek,
mégis vakon követünk bizonyos elveket.
Nézeteink megosztanak minket gyűlöletté lesznek,
értékeink belőlünk lassan mind kivesznek.

Tudásunkat a pusztítás szolgálatába állítjuk,
befolyásolható elménket hamis eszméssel kábítjuk.
Mindaz mit nehéz munkával álmokból építünk,
romba dönti egymás elleni gyűlölködésünk.

Budapest. 2006.02.19.

Messzi utakon jársz

Hittem ,hogy fénye örökké ragyog,
de eltűnt egyedül hagyott.
Eltűnt mint hulló csillag az égen,
örökre a hideg sötétségben.

De még él bennem a gondolat,
hogy hallod még a hangomat,
hallod azt mit mondogat,
hogy egyre csak téged hívogat.

De te már messzi utakon jársz,
egyszer még rám találsz,
egyszer majd ha arra jársz:

Hol megbánó lelkem reszket veszve,
szívedtől nagyon messze,
egyre csak bűnbocsánatért esedezve.

Budapest. 2000.01.11.

A költő

Írtam én már sok szépet, sok jót,
sok mulatságost, sok kacagtatót.
De írtam más sok bánatról sok szomorút,
sok fájdalomról sok szívhez szólót.

Írtam már szerelemről, bánatról, csalódásról,
írtam már az elmúlásról, az élet alkonyáról.
Leírtam már emlékeimet egy lányról,
leírtam már véleményem a világról.

Néha csak úgy jönnek a gondolatok fejembe,
azokat szedem én itt rímekbe.
Inkább, mint hogy lelkembe temessem,
leírom nektek ezekben a versekben.

Így legalább hagyok hátra is valamit ezen a világon,
hisz nincs nekem semmi másom, ezt belátom.
Leírom érzéseimet, hisz ez mind én vagyok,

És kik olvassák emlékeznek, majd rá néha,
hogy ki is volt a költő: Pogány Géza.

Budapest. 2004.02.07.

Örület

Fájó még az emlék,
mit mélyen eltemetnék,
tudatom legmélyebb bugyrába,
hol többé senki rá nem találna.

De felszínre tör újra és újra,
egyre csak engem kínozva.
Mintha csak valamit akarna,
mintha egyre csak valamit suttogna.

De nem értem értelmét,
hívná vissza szerelmét,
de tudja ,hogy azt már nem lehet,
tudja, hogy ő már régen elfelejtett.

De ő egyre csak próbálja,
egyre csak utána kiabálna.
Bár tudja ,hogy már nem lehet.
Hát ez volna az örület?

Budapest. 2000.01.15.

Csak azért is szeretem!

Bárhová is menjél én követlek,
ez azért van, mert téged szeretlek.
Bárhová is szökjél el én megtalállak,
akkor is, ha úgyis hiába várlak.

Csak azért is szeretem, mondhat nekem bármit,
édes csókjai azok, mi még ma is csábít.
Hogy, miért követlek?
Hogy, miért szeretlek?

Azt elmondani nem tudom,
hisz elmentél elfelejtettél,
talán sohasem szerettél.

Elcsavartad a fejem,
hamis álmokat adtál nekem,
naivan azt hittem örökké itt maradsz velem.

Budapest. 2003.08.13.

Angyalnak néznéd

Angyalnak néznéd,
egy életre kérnéd,
talán el hinnéd,
hogy szíve csak a tiéd.

Mindazok miatt mire egykor vágytál,
lelkeddel most a pokolra szálltál,
mert bizony az ördöggel háltál,
nem angyal volt az kit annak láttál.

Budapest. 2005.08.03.

Az igazi...

Testet adtál a vágyaimnak,
minden titkolt álmaimnak,
te vagy az kit álmaimban láttam,
kit egész életemben hiába vártam.

Csak néztem szemed bársonyát,
csak bámultam ezt a csodát.
Mély nyomot hagytál lelkemben,
te vagy kit egész életemben kerestem.

Budapest. 2004.12.25.

Titkos szerelem

Ha a szerelem kínjait magunkba fojtjuk,
és a lángját lassan elfojtjuk,
felemészthet minket a bánat,
és a boldogság majd örökké várat.

Ha nem mondjuk ki érzéseink,
és nem tesszük fel kérdéseink,
ha csak titokban távolról szeretjük,
és őszinte érzéseinket előle elrejtjük,

A szerelem lángja megégethet minket,
és a magány megfertőzheti emlékeinket.
Magunkba zárt álmainkat, titkos érzelmeinket,
mindig ki kell mutatni, ki kell mondani érzéseinket.

Budapest. 2004.12.28.

Írják a fejfámra

Ha meghalok ez írják majd a fejfámra:
Egy életen át várt hiába.
Szeretett egy lányt, ki nem szerette őt,
isten nyugosztalja, kit az élet meggyötört.

Magányosan ment el, bánat ült szívében,
hisz hű volt ő hozzá, egész életében.
Inkább meghalt de nem bírt feledni,
a sírig tudott örökké szeretni.

Budapest. 2004.02.08.

Az emlékek rabja

Csupán egy rövidke kicsiny szakaszon,
kísértél engem fáradt, kiégett utamon.
Eljött egy újabb állomás hova egyedül érkezek,
nélküled félek talán súlyosat vétkezek...

Ha nem vigyázol rám hibákat véthetek,
melyekben elmerülve végleg elveszek,
és megtagadok bizonyos emberi elveket,
emlékeim megölnék engem, múltam eltemet.

Budapest. 2006.02.01.

Örökké megmarad

Homokba rajzoltam egy szót,
egy érzést mi szívemből szólt.
De vihar támadt, elfújta a szél,
az érzés azonban örökké él.

Fa törzsébe véstem a neved,
hogyan tud ki az ki igazán szeret.
Ám egy vihar kidöntötte a fánk,
így már csak én emlékszem miránk.

Szobrot állítottam, köbe véstem a neved,
alá az enyém s azt örökké szeret.
De az idő múlása elmosza a szavakat,
ám az érzés örökké megmarad.

Budapest. 2004.02.08.

Nem adom többé

Nem adom többé a lelkemet egy mosolyáért,
néhány kedves szóért, egy bókjáért.

Nem adom többé a lelkemet, egy csókjáért,
egy múltó pillanatért, kedves hangjáért.

Nem adom többé a lelkemet, egy lányért,
egy forró vad éjszakáért sem százért.

Nem adom többé a lelkemet, ne rontsa kárhozat,
én soha többé, soha nem leszek áldozat.

Budapest. 2004.10.16.

Miért?

Egy gondolat mi gyötri lelkemet,
egy kérdés mi kínoz engemet.
Miért mondtad azt: Ég veled?
Miért tagadtad meg szívemet?

Miért taszítottál el magadtól,
miért menekülsz az őszinte szavaktól?
Miért építesz falat a haragból?
Erre nem tudok rájönni magamtól.

Budapest. 2004.08.27.

Barátság ez mind mit adhatok neked...!

Búcsúzom, búcsúzom tőled ezen szavakon,
régén tudtuk már, hogy egyszer eljön ezen alkalom.
Búcsúzunk egymástól fájó szívvel, nehéz szavakkal,
de tudok valamit ami majd megvigasztal.

Bár nem leszel már itt velem,
sok sok boldog percünk emléke megmarad nekem.
Barátságom, csak ez mit -e hosszú útra adhatok neked,
nevetést, humort, jókedvet, emlékeket, csak ez mind mit adhatok neked.

Hiszen te járatlan utakra tévedtél,
kalandot kerestél,
de ott egy barátot leltél,
kit sohasem feledtél.

Budapest. 2003.05.13.

A magány angyala

Az emberek változnak, mint az évszakok,
vannak rossz s vannak szép napok.
Van mikor ránk talál a magány bánatos angyala,
s nem marad más már csak az emlékek szomorú dala.

Van mikor egyedül maradunk a világban,
s többé már nem hiszünk a csodákban.
De az életünk, minden napunk egy kisebb csoda,
ha megértjük ezt elmúlik a magány szomorú dala.

Budapest. 2004.05.02.

Viszonzatlanul

A viszonzatlan szerelem mindig tovább tart,
vadul tomboló ősi ösztönök mely feléje hajt,
végül mégis kielégítetlen marad minden vágyad,
rákényszerít arra, hogy reménytelenül hiába várjad.

Ám a hirtelen fellobbanó heves kölcsönös szerelem,
gyakran sokkal szeszélyesebb, múlandó érzelem,
melynek édesen zengő kecses dallamát,
végül az unalom démona járja át.

Budapest. 2006.01.27.

Egyedül ébredünk

Most már csak nézhetek,
vissza nem térhetek,
nélküled ébredek,
hiányzom még neked.

Most már csak nézhetünk,
vissza nem térhetünk,
egyedül ébredünk,
miért történt ez velünk?

Álmokat kergetünk,
melyekben elveszünk,
kiutat már nem lelünk,
reménytelen hiába keresünk.

Budapest. 2005.03.23.

Szépség

Szép volt, mint látni a hajnali nap első sugarát,
mely megfesti a lusta kövér bárányfelhők hasát,
szép volt, mint törékeny pipacsok tánca a szélben,
mint nászukat járó pillangók hada kecsesen, szépen.

Minden mozdulata művészet, mintha egy festő álmodna,
ki minden ecsetvonással alkot egy üres vászonra,
műremeket, melynek szépségét még az idő vasfoga,
sem tompíthatja, csorbát rajta nem ejthet soha.

Budapest. 2006.03.19.

Üzenet

Irtam már neked sok sok levelet,
mindig csak vártam hátha jön rá felelet.
Mindig csak várni, hogy jöjjön egy üzenet,
aggódni érted. Vajon mi lehet veled?

De csak néma csend, oly hallgatag,
választ várok s közben szívem megszakad.
Egyre csak írom üzeneteim egy számomra feledhetetlen lánynak,
de szavaim elenyésznek a semmibe és csak süket fülekre találhatnak.

Budapest. 2004.03.20.

Ha tudnád...

Ha tudnád, hogy ezer verset és dalt ihlettél,
még így is, hogy sohasem szerettél.
Ha tudnád mennyi csodás álmot adtál nekem,
még így is, hogy sohasem voltál velem.

Ha tudnád, hogy bármit megadnék érted,
még akkor is ha sohasem kérted.
Ha tudnád, hogy minden éjjel rólad álmodom,
még így is, hogy enyém sohasem lehetsz tudom.

Ha tudnád szívem mindig csak érted dobban,
még így is, hogy neked sohasem mondtam.
Ha tudnád nem ér így semmit életem,
sohasem szeretsz viszont engem, ezt nem is kérhetem.

Szombathely. 2004.08.14.

Üresség

Hogyan múlhat el a szerelem,
egykor volt őszinte, mély érzelem?
Mely nélkül nem tudtuk volna elképzelni életünk,
most mégis reggelente napról napra úgy ébredünk,

Hogy nem érzünk már semmit iránta,
nem fáj már nekünk kedvességének hiánya.
A magány minden érzelmet megölhet bennünk,
ürességet hagyva maga után, felemészítve lelkünk.

Budapest. 2004.11.28.

Múlnia kell

A szerelem egyszer véget ér,
múlnia kell, hogy érezd mennyit ér,
milyen fontos mikor a szívedben ég,
megtanítja majd a fájdalom, a vég.

Becsülni amíg lehet, azt aki szeret,
hogy azután különleges legyen neked.
A szerelemnek múlnia kell, hogy érezd mennyit ér,
még ha fáj is, mert egyszer biztos véget ér.

Budapest. 2006.01.29.

Múló idő

Múló idő csak repül velem,
évek tűnnek el gyorsan, hirtelen,
ki az ki megmondja nekem,
hová is tart az életem.

Múló idő adhat nekünk álmokat,
de szórhat kínzó gyötrelmes átkokat,
elfedhet szép vagy kínzó emlékeket,
adhat új élményeket, tévedéseket.

A bizonytalanság a legszebb az életben,
amint játszik velünk a sors a véletlen,
ettől lesz színes és izgalmas az élet,
hogy nem tudjuk mi következik, mikor ér véget.

Budapest. 2006.03.02.

Vágyálmok

Gyengeségünk mindig az elérhetetlenre vágyni,
álmainkkal szabadon a fellegekben szállni.
Vágyálmok, melyek erőt adnak nekünk,
bennük talán boldogságot keresünk.

Soha nem szabad lemondani róluk,
még akkor sem ha jól tudjuk,
valóra talán sohasem válnak,
örökké csak a fellegekben szállnak.

Budapest. 2004.11.27.

Vigasztal

Szemedbe nézek, arcodra kiül a szenvedés,
kiheverni azt tán egy élet is kevés.
Mégfognám kis kezéd ám te elrántod azt,
ha nem engeded, nem nyújt senki vigaszt.

Miért menekülsz attól el ki itt marasztal?
Ki segítő kezet nyújt, ki vigasztal.
Kivel csodás álmok, új emlékek jönnek,
újra gyönggyé válnak arcodon a könnyek.

Budapest. 2006.02.04.

Csók és könny

Csók és könny összetartoznak,
néha örömet, néha bánatot hoznak.
Mindig tanulhatunk belőle valamit,
mindig hozzánk láncol valakit.

Az egyik édes, a másik keserű,
lehet szomorú vagy boldog derű,
adhat csábító gyönyörű álmokat,
de szórhat fájó kegyetlen átkokat.

De csók és könny összetartozik,
mindaz amiért az egyik áldozik,
a másik lerombolja, hogy újra éledjen,
és egy csókból majd szerelem ébredjen.

Budapest. 2006.01.30.

Múzsám

Ezen pár sor legyen köszönetnyilvánítás,
az, hogy rólad szól ne tudja senki más.
Rólad kiről oly keveset tudok, mégis oly sokat,
ki oly kedves számomra, fogadd hát ezen bókomat.

Te ki a legjobban hasonlítasz rám,
kinek kedvessége megihletett, te voltál múzsám.
Téged csodállak kit bárcsak boldognak láthatnám,
kedves jó barátom, drága Krisztinám.

Budapest. 2004.12.09.

Egyszer majd...

Egyszer még az álmomban,
újra élek az álmodban,
újra égek a szívedben,
úgy mint te az enyémben.

Egyszer majd a jövőben,
nem számít majd, hogy mit tettem,
mert rájön majd ,hogy szerettem,
hogy ez mind mit vétkeztem.

Budapest : 2000.01.23.

Nem bírom tovább

Még ma éjjel elmegyek,
jobb lesz majd nélküled,
így élni már nem lehet,
nem bírom tovább veled.

Megszűnik az álom,
többé hiába várom,
ennyi volt s nincs tovább,
soha nem lesz ki sirni lát.

A szerelem elrobogott,
már régen elhagyott.
Tőlem mindent elrabolt,
mindent mi fontos volt.

Budapest. 2000.02.03.

Érezted már?

Mikor az egész napod velem töltöttem,
éppen, hogy csak elköszöntél de már érezted,
még ki sem értél az utcájukból de már hiányzott,
minden porcikád csak utána vágyott.

Érezted már azt, hogy velem akarsz élni,
egy életen át, mert mellette nincs mitől félni.
Minden vágyad, minden titkos álmod valóra váltod,
amikor csak szemébe nézel látod, mert benne megtalálod.

Budapest. 2006.02.02.

Igazán szeretni

Szerintem csak az képes igazán szeretni,
ki a saját boldogsága árán is el tudja engedni,
azt akiért élt, kiért mindig is létezett,
és el képes fogadni, hogy ez is véget érhetett.

Kit boldoggá tud tenni kedvesének öröme,
még ha szívét másnak is ígérte oda örökre,
csupán annak a tudata, hogy ő boldog lehet,
valakit tiszta szívvel őszintén szeret.

Budapest. 2006.02.02.

Megóvni mindentől

Szomorúnak tűntél, haragosnak dühöd fokozott,
hangom azért némi örömet okozott,
mert a legsötétebb órákban,
csupán árnyaid elűzni próbáltam.

És mindaddig amíg fájdalom torzítja arcod,
óvni fogom lépteid vigyázni magányos harcodd,
mindaddig amíg riadt s hallgatag hangod,
amíg el nem árulod, amíg magadban tartod.

Én utat mutatok előtted ajtót nyitok,
hogy a boldogság kulcsa ne maradjon titok.
De ha eljön a napja, és elhagysz majd végleg,
maradj meg ilyen ártatlannak, maradj meg kérlek.

Budapest. 2007.08.07.

Hogyan folytassam nélküled?

Mondd! Hogyan tudnálak feledni?
Téged ki megtanítottál szeretni.
Kirántottál a szakadékból, ahová taszított az élet,
nélküled folytatni én bizony félek.

Reményt adtál, értelmet az életemnek,
kiutat mutattál a magányos végtelennek.
Megtanítottál szeretni az életet.
Mondd! Hogyan folytassam most nélküled?

Budapest. 2004.01.02.

Még emlékszem

Még emlékszem mikor csókkal ébresztettél,
azért kicsit talán mégiscsak szeretted.
Mióta elhagytál én két lépéssel mindig nyomodban járok,
nyugalmat én azóta nem találok.

Még emlékszem mikor átöleltél,
még emlékszem mikor mellettem ébredtél.
Még emlékszem arra is mikor elmentél,
még emlékszem örökké bennem él.

Budapest. 2003.08.13.

Szerelem

Egyszerre forrása legnagyobb gyengeségünknek,
és minden bennünk fel lelhető erényünknek,
egyszerre adhat szépet, gyönyörű álmokat,
vagy emészthet minket akár a kárhozat.

Gyengévé teheti lelkünk akár egy gyermeké,
vagy éppen múlása tehet minket erőssé.
Szerelem melynek múlása kegyetlenül fájhat,
társulhat mellé csalódottság és bánat.

Legmélyebben gyökeredző eredendő emberi érzelem,
melynek elvesztésétől kiráz minket a félelem.
Bármeddig is tartson megédesíti az életet,
megéri a szenvedést, mely minket utána követ.

Budapest. 2004.12.12.

Megtalálsz

Emeld fel a követ és megtalálsz,
hasítsd szét a fát én ott leszek,
mindaz amit saját lelkedben látsz,
én mást nem adhatok neked.

Feszülten hiába keresed boldogságod,
otthonod nem fából és kőből épült házakban találsz,
hiába kergeted egy éjszakai álmod,
ahol békére lelsz, ott a te családod.

Budapest. 2006.02.13.

Megbékélni

Megtörtént az amire hosszú évek óta vártam,
fájdalomtól gyötört arcát végre mosolyogni láttam.
Nem tudom mi lehet mi végre derűt csalt arcára,
egy csöppnyi békét hozott reménytelen vívott harcára.

Talán megbékélt végre a gondolattal,
és életét folytatja azzal a tudattal,
hogy végül mindenki elmegy egyszer, minden véget érhet,
de bármennyire is nehéz, nekünk megy tovább az élet.

Budapest. 2006.02.28.

Titkok

Mások titkait őrzöm, azokét kik valaha éltek,
mások szenvedéseit élem át, mindazt amitől valaha féltek,
álmaik melyeket féltve őriztek már csak bennem élnek,
könnyek melyek arcukat mosták már csak az én szememben égnek.

Titkaikat őrzöm hűen, melyeket reám bíztak,
álmaimból felriadva hallom, milyen kétségbeesetten sírtak.
Keserves hang, ki hallotta már elfelednie egy élet is kevés,
ki látta őket, amint meggyötört arcukra kiül a szenvedés.

Azok kik látták nem felejtik el megbecsülni ezt a rövidke életet,
minden percét szebbé tenni, megosztani mással amíg lehet,
szeretni önzetlen, megbocsájtani ha kell, hátrahagyni múltjukat,
mi értjük csupán kik ismerjük életüket megmérgező szörnyű titkukat.

Budapest. 2006.02.12.

Angyalbőrben

Nincs rosszabb, mint csalódni abban kit szeretünk,
jóhiszeműségünk miatt benne csak jót keresünk.
Gyakran nem is akarjuk elfogadni az igazságot,
elhisszük róla azt amit a szemünk látott.

Van, hogy másik arcukat mutatják nekünk,
gyakran ördögök azok kiket angyalnak ismerünk.
Angyalbőrbe bújva megpróbálják elhitetni jóságukat velünk,
nincs rosszabb, mint csalódni abban kit szeretünk.

Budapest. 2004.12.06.

Más arcok

Van, hogy idővel másnak látjuk azt kiről azt hittük ismerhetjük,
vele mindent megoszthatunk, előtte minden titkunk felfedhetjük,
álmainkat közösen hajtjuk jöjjön boldogság vagy fájdalom,
mára mégsem maradt más nekünk csak az egymás iránti szánalom.

Sokszor nem látjuk meg, hogy a szavak,
néha akaratlanul is mennyire bánthatnak,
sokszor az ki szeretetét a leginkább bizonygatja,
nekünk nem mindig az igazi arcát mutatja.

Budapest. 2006.02.23.

Hamis álmok

Egy csalfa nő volt mégis belé szerettem,
hazug álmokból szőtt hálójába estem.
Hazugság volt minden szava, csak játszott a szívemmel,
mégis ha tehetném megszeretném még egyszer.

Bár megbántott és megtagadta létem,
én mégis mindig ugyanazt érzem.
Hamis volt minden csak játszott velem,
ám én mégis minden szavát elhiszem.

Hamis álmokat adott nekem, majd vett el hirtelen,
én elhittem, hogy örökké itt marad velem.
Bármit is tegyen, én még mindig szeretem,
néha kegyetlen tud lenni, ez az érzélem.

Budapest. 2004.02.07.

Felvállalni

Nem az a hős ki csatákat győz vagy szív nélkül halni mer,
hanem az ki sajtó szívvel bár de mosolyogni bír.
Nem az a gyáva ki nyíltan könnyeket ejt, mégsem enged el,
hanem az ki menekül, érzelmeit tagadja és inkább titokban sír.

Nem az a hön őszinte szerelmes,
ki bátran kacéran bókokat hint,
hanem az ki szerény bár mégis töretlen figyelmes,
nem az ki törődés helyett inkább legyint.

Budapest. 2006.02.13.

Tapasztalni

Hiába próbáljuk tanítani az ember az életből tanul,
csupán megélt eseményeit, tapasztalatait veheti alapul.
Néha fáj, néha bizony hibákat kell vétenünk,
hogy később már tudjuk, hogyan kell helyesen döntenünk.

Járatlan ösvényeinket ki kell taposnunk,
akadályokkal dacolva előre haladnunk,
csalódásaink erősebbé tesznek, nap mint nap tanulunk,
csupán azt ismerhetjük igazán, amit megtapasztalunk.

Budapest. 2006.02.20.

Minden áron

Van egy féltett álmom,
minden áron valóra váltom.
Nem hagyom, hogy messzire szálljon,
évek alatt semmivé váljon.

Van egy titkos vágyam,
bármeddig kell utána járjam,
bárkivel kell harcba szálljam,
kiállok érte mindig bátran.

Tudom még elérhetem,
örömet okoz még nekem,
nem számít más semmi sem,
nem állíthat meg senki sem.

Budapest. 2006.02.17.

Angyalod

Esténként mikor elkerül az álom,
szomorúan egyedül fekszel az ágyon.
Gondolj rám. Lehetnék én őrző angyalod,
vigyázhatnám álmod, ha te is így akarsz.

Mikor már nagyon egyedül érzed magad,
úgy gondolod senki nem hallgatja meg szavad.
Csak nézz fel az égre, válassz egy csillagot,
én odafentről vigyázok rád, mint védő angyalod.

Budapest. 2006.02.24.

Csupán egy mozdulat...

Milyen váratlan jöhet egy kegyetlen fordulat,
elég egy óvatlan lépés csupán egy mozdulat,
mely romba dönthet évekig dédelgetett álmokat,
az életben mindig van egy áldozat.

Ki éppen rosszkor van rossz helyen,
elég egy szempillantás amíg behunyom szemem,
és mire kinyitnám már arra ébredem,
hogy többé soha nem lehet velem.

Budapest. 2006.02.02.

A világban

Gyermek lelke elindult, hogy felfedezze a világot,
ám valójában még nem készült fel arra amit látott.
Elképzelt rózsaszínű álmai helyett csak fájdalom és bánat várta,
hirtelen magát egy önző és kegyetlen világban találta.

Hol a gyengék elbuknak és elveiket porba tiporják mások,
hol gyermek lelkünkől lassan kivesznek azok a rózsaszínű álmok,
melyeket hajtva elindultunk felfedezni ezt a hatalmas világot,
mely nem nyújt oltalmat nekünk, mely eddig csak bántott.

Gyermekkorunkban soha nem beszéltek róla, hogy az emberek,
milyen önzők is valójában, milyen gyávák és kegyetlenek.
Félelmem és rettegés lesz úrrá azon önzetlen lelkeken,
kik másokra is gondolnak, rajtuk nem segít senki sem.

Budapest. 2006.02.25.

Sorsdöntő pillanatok

Egy pillanat van, hogy a legfontosabb lehet,
egy pillanat, mely eldönthet hosszú éveket.
Egy pillanat, melyet oly régóta várunk,
talán fel sem ismerjük mikor rátalálunk.

Vannak pillanatok, melyek egy életre szólnak,
visszagondolva rájuk, megértjük milyen fontosak voltak.
Van, hogy nem is vesszük észre,
egy pillanatra a jövőnket tartjuk kézbe.

Budapest. 2004.12.06.

Végtelen

Egy álmot ültettél belém, mely csendben növekszik,
titokban szunnyad, napról napra életre törekszik,
egy álmot, mely eddigi életem teljesen megváltoztatta,
mely hiszékeny lelkem hamis ígéretekkel sohasem áltatta.

Egy álmot hagytál hátra, melyben őrizlek téged,
már nincs alkalmam megköszönni azt a sok jót és szépet,
mit életed során nekem okoztál, lelkemben oly védtelen,
ártatlan lényed emlékét őrzöm mióta elragadott tőlem a végtelen.

Budapest. 2006.03.28.

Ismeretlenül

Hogyan lehet szeretni valakit,
kit nem is ismerünk,
mégis imádunk benne valamit,
mely mindennél fontosabb nekünk.

Kérhet akármit, megtennénk érte bármit,
minden porcikánk vágyódik utána szüntelen,
minden mozdulata csak jobban csábít,
pedig személyisége számunkra ismeretlen.

Miért van az, hogy bele tudunk szeretni,
anélkül, hogy megismernénk teljes valójában,
hajlamosak vagyunk benne csak a jót keresni,
hiszen rabok vagyunk csak érzelmeink hálójában.

Budapest. 2004.12.01.

Emlékek

Lágyan törnek elő szememből a könnyek,
ezen a helyen hová emlékek kötnek.
Emlékek melyek még mindig égnek,
lelkemből egy darabot kitépnek.

Emlékek melyek már múltó képek,
azért fájnak, mert oly szépek,
voltak egykor mikor lelkembe vésődtek,
onnan többé soha ki nem tépődtek.

Budapest. 2004.11.09.

Emlékezés

Áldás vagy átok mellyel büntetnek minket?
Az idő mindig megszépíti emlékeinket.
Ám mennél szebbnek emlékszünk rájuk,
vissza hozzájuk annál jobban vágyunk.

Miért van az, hogy nem fogadjuk el a véget,
Vissza akarjuk kapni a jót és szépet.
Miért nem tudjuk szépnek megőrizni emlékeinket?
Anélkül, hogy hiányuk szüntelen gyötörne minket.

Budapest. 2004.11.20.

Az idő sodrása

Ha sejtettük volna vajon mit teszünk,
ha tudtuk volna mi történik velünk,
talán jobban szerettük volna egymást,
talán kitalálhattunk volna valami mást?

Nem hiszem csupán egy hosszú vesszőfutás,
lett volna az életünk semmi más,
a végtelen menekülés megölte volna azt,
amitől a halál végül úgyis megkopaszt.

Így legalább félelem nélkül éltünk nesztelen,
rövidke időnk együtt oly jelentéktelen,
tetteink az idő sodrásában elenyésznek,
mára már csak bennem élnek.

Budapest. 2007.03.25.

Vádak

Még bennem él egy gondolat,
mi kínoz és egyre csak fojtogat.
Még érzem a csókodat,
érezem kezéd mi simogat.

Még mindig hallom a hangodat,
mely egyre csak engem vádolgat,
hogy én tettem azt mit mondanak,
hogy vége van elhagylak.

Pedig hidd el mind hazudtak,
irigységből engem vádoltak,
azért, hogy bántsanak,
hogy többé soha ne lássanak.

Budapest. 2000.01.04.

Illat

Még érzem az illatod,
még érzem de itt hagyott,
eltűnt együtt veled,
még nem tudta ,hogy szerettelek.

Most csak fekszem itt bután,
egyre gyengébben minden nap után.
De még mindig reménykedem,
hogy egyszer újra itt leszel velem.

Örökké itt várok rád,
átvirrasztva minden éjszakát,
várva ,hogy eljössz hát,
újra elhozva szerelmünk fénykorát.

Budapest : 2000.01.04

Bele törődni

Egy valaki volt ki igazán szeretett,
ki miattad sokat szenvedett.
De te nem tudtad ezt értékelni,
az életedet szebbé tenni.
Megszoktad s elfogadtad a rosszat,
lemondtál már arról, hogy találhatsz még jobbat.

Budapest. 2004.04.20.

Felismerés

Egy kis parkban, hol virágzott az orgona,
ott mondtad el, hogy nem szeretsz és nem is szeretted soha.
Könnyes arcomra aztán egy csókot nyomtál,
búcsút intettél, nem szóltál csak elfordultál.

Én néztem, ahogyan eltűnsz a fák mögött,
és a felismerés kardja a szívembe döfött.
Mindaz mit a szerelemről hittem, tudni véltem,
romba dőlt körülöttem, s az árult el kiért élttem.

Budapest. 2006.01.29.

Ártatlanság

Bűnösök között is ártatlannak maradni,
az őszinteség ösvényén büszkén haladni,
elveket követni melyek emberré tesznek,
el csalódásaink árán sem vesznek.

Talán a legnagyobb legbecsesebb erény,
legyen az élet bármilyen kemény,
ártatlannak maradni ebben a bűnös világban,
eddig még nagyon kevés embert láttam.

Budapest. 2006.01.31.

Csodállak

Lenyűgöző, ahogy a világot látod,
egy gyermek rácsodálkozásával akár egy álmot,
melyből nem ébredünk fel soha,
minden pillanat számodra egy csoda.

Minden új dolog megdöbbsz téged,
a világot egészen más szemmel nézed.
Képes vagy meglátni a jót másokban,
hinni még megbukott, elfeledett álmokban.

Egy gyermek ártatlansága rejlik szívedben,
titokzatos tűz ragyog gyönyörű szemedben.
Őszintén csodáltalak mindig is téged,
ártatlanságodért, ahogyan a világot nézed.

Budapest. 2005.12.11.

Krisztinának

Verseimmel talán bánatos lelkedhez szóltam,
fagyos szívedbe egy pillanatra melegséget hoztam.
Igaz néha szemeidből pár könnyecseppet loptam,
de lélekben mindig melletted voltam.

Mindig mikor szükséged volt támogatásra,
mikor nem számíthattál senki másra,
mikor szükséged volt egy lelki társra,
verseimben találtál nyugalmat, bennük leltél vigasztalásra.

Lehet nem is tudtad mikor szótál,
talán az egyetlen ember voltál,
ki írásomnak célt és értelmet adtál,
köszönöm neked azt, hogy engem olvastál.

/ Ezt a verset Kerekes Krisztinának ajánlom,
köszönetként a sok támogatásért mit tőle kaptam. /

Budapest. 2004.12.09.

Szent este

Mindig mikor közelednek az ünnepek,
rádöbbenek, hogy milyen rossz így nélküled.
Nyugalom van , csend és béke honol,
most mindenki szeretteire gondol.

Rám nem gondol már többé senkisem,
mióta nem vagy itt velem.
Én mégis rád gondolok szüntelen,
bárcsak itt volnál velem.

Gyertyát gyújtok, kint lágyan szítál a hó,
ha most velem volnál az volna jó.
Csend van béke és nyugalom,
örülten hiányzol nekem nem tagadhatom.

Budapest : 2003.08.13.

Figyelmesség

Egy csöppnyi figyelmesség, néha nem kéne más,
csupán egy tiszta őszinte vallomás,
néhány kedves bók, pár figyelmes szó,
hiszen a legtöbb bűnünk megbocsájtható.

Ám a szürke hétköznapi élet ránk teríti leplét,
ködfátyolként borítja be fáradt, kiégett lelkét,
testét az unalom démona járja át,
nem tartja már olyan érdekesnek párját.

Budapest. 2006.02.22.

Ragaszkodás

Ragaszkodni sok mindenhez lehet például vágyakhoz,
emberekhez, állatokhoz, álmokhoz, helyhez, tárgyakhoz...
Ragaszkodnunk kell valamihez, hogy boldogok legyünk,
örömet sokszor a legapróbb dolgokban lelünk.

Nagyon szép emberi érzelem,
szívből jön tiszta önzetlen.
Sajnálom azt ki nem képes erre,
e nélkül örömet hiába is keresne.

Budapest. 2004.12.03.

Félelem

Sokan haszontalannak tartják ezt az érzelmet,
pusztán csak azért, mert nem értik a félelmet.
Számptalan formát ölthet, félni nagyon sok mindentől lehet,
leginkább attól, hogy elveszítjük azt ki minket szeret.

Gyakran félünk attól mit nem ismerünk,
természetfeletti dolgoktól, melyeket nem érthetünk.
Általánosságban félünk a végzettől, a haláltól,
gyakran a jövő kiszámíthatatlanságától a változástól.

De szükségünk van erre az elborzasztó érzelemre,
hogy kordában tartson minket, ne bízzuk a véletlenre,
hogy legyen mi eredendő hibáinktól visszatart bennünket,
gyakran legbelsőbb félelmeink mentik meg életünket.

Budapest. 2004.12.06.

Néha

Néha úgy érzem még mindig fogod kezem,
a lenyugvó nap fényében sétálsz velem,
egy tóparton kézen fogva halkan csendesen,
szerelmet vallasz fülemben kedvesen.

Néha úgy érzem egy rideg magányos éjjelen,
hogy még ég benned az érzélem,
beszélek hozzád halkán megkérdezem:
Szeretsz-e még engem kedvesem?

Néha úgy érzem, hogy itt felejtett engem az isten,
és elárult mindaz miben egykor hittem.
Néha úgy érzem csupán ennyi volt az életem,
Magamtól halkán megkérdezem: Vajon még mindig miért szeretem?

Budapest. 2004.12.24.

Szeretet

A szeretet egy nagyon kényes érzélem,
gyakran társul mellé a rideg félelem.
Alapvető dolog szeretteink elvesztésétől félni,
attól, hogy nélkülük talán nem tudnánk élni.

Szeretet melyhez mindig társítható más érzélem,
törődés, gondoskodás de leggyakrabban a szerelem.
Érdekes dolog ahogyan néha szerelemmé alakul,
vagy a szerelem múlása mikor idővel megfakul.

Az érzélem mely nagyon ritka esetben,
gyűlöletté fajul a csalódott, féltékeny emberben.
A szeretet egy nagyon összetett emberi érzélem,
a legszebb mely bennünk él, alapvető lételem.

Budapest. 2004.12.06.

Szánalom

Mikor mások szemébe tekintek,
kik kedveltek, ismertek minket,
és szemükből sugárzik rám a szánalom,
szívemet elborítja a kínzó fájdalom.

Rám tekintve mindenki látja gyengeségem,
tudják jól, hogy csak érted éltem.
Sajnáló tekintetek szegeződnek nekem,
megértik bánatom, együtt éreznek velem.

Engem mégis zavar sajnálatuk,
bántóan feszélyez minden gondolatuk.
Bármilyen szép is egy emberi érzelem,
engem ne sajnáljon, soha senki sem.

Budapest. 2004.11.28.

Tévedtünk

Sokáig azt hittem melletted megtalálom,
majd egy életre boldogságom.
Melletted végre valóra váltom,
minden féltve őrzött álmom.

Sokáig azt hittem melletted találom,
nem kell rá többé fájdalommal várnom,
te leszel majd családom,
együtt otthont teremtünk, még visszavágyom.

Sokáig te voltál minden álmom,
sokáig voltál kedves barátom,
hogy elkezdtek én nem sajnálom,
nincs semmi mit meg kell bánnom.

Budapest. 2005.08.07.

Mit érezhet?

Képzeld el, vajon mit érezhet az,
kinek lelkében soha nem jön el a tavasz.
Szívében örök fagyos tél tombol,
tudja jól rá senki nem gondol.

Tudja jól, nem számít senkinek,
nem tud örülni ő már semminek.
Képzeld el, milyen lehet mindig egyedül élni,
a jövőtől félni, mindig csak magányra hazatérni.

Tudi azt, hogy rád senki sem vár,
mintha csak nem is léteznél már.
Képzeld el, mit érezhet egy ember,
kit a sors örökkévaló magánnyal ver.

Budapest. 2004.10.08.

Magányban

Hogyan hiányozhat valami, mi soha sem volt enyém,
az élet miért ily nehéz, kegyetlenül kemény?
Hogyan hiányozhat nekem egy olyan érzélem,
melyet meg soha nem érezhettem kérdezem?

Nem értem, miért tud úgy fájni,
magányosan mindig csak a boldogságra várni.
Talán soha nem ismerem meg az őszinte szerelmet,
kihunyt bennem a láng, mely a boldogsághoz vezethet.

Mikor elmentél megöltél bennem minden jót, minden érzelmet,
csalódott lelkemben nem hagytál mást csak rideg félelmet.
Talán túl sokáig éltem már egyedül egy szótlan világban,
talán már nem is tudnám kezelni a szerelmet, amire annyira vártam.

Budapest. 2004.12.05.

Éjjelente

Tudod éjjelente egyedül abban az üres házban,
hosszú éjszakákon át rád hiába vártam.
Talán azok voltak a legnehezebb pillanatok,
álmatlanul szenvedtem, tudtam egyedül vagyok.

Éjjelente mikor már semmi dolgom nem akadt,
mindig csak rád gondoltam, szinte a szívem szakadt,
szemeimből gyakran egy könnycsepp kifakadt,
az idő mindig fájdalmasan lassabban haladt.

De valahogy végül mindig eljött a hajnal,
az éjszakát mindig legyőzte a nappal.
És én napról napra csak harcolok magammal,
nem tudok megbékélni a gondolattal, szívem marasztal.

Budapest. 2006.02.21.

Első alkalom

Soha nem felejttem el azt a féktelen estét,
örülten kívántam forrón égő gyönyörű testét,
tudtam jól megváltozik mind ahogyan eddig éltem,
mint ki bűnt követ el emlékszem mennyire féltem,

Azt hittem megváltozik majd az életünk,
gondtalan hétköznapijainkban tovább nem élhetünk.
Tettünk következményekkel jár, súlyos hibákat vétetünk,
talán fiatalok vagyunk még ehhez, talán nagyot vétkezünk.

Végül legyőzte félelmeinket a féktelen tomboló vágy,
édesen csábított minket a forró hitvesi ágy.
Az első alkalom minden esetben annyira meghatározó,
hogy nem lehet leírni, nem létezik rá szó.

Budapest. 2006.02.23.

Csalódottság

Pillantásod hűvös, akár egy álmos márciusi hajnal,
mely csökönnyösen kapaszkodik még a tél komorához,
bár hosszú fagyos éjszakáiból már kifelé talpal,
reggelente mégis még a tél hangulata szólít magához.

Hangod halk volt, oly távoli, oly félénk,
mint messzi távolból szűrődő lágy patak csobogása.
Számodra ez az érzés még annyira új volt, túlságosan élénk,
látni rajtad, szinte hallatszík szíved felgyorsult dobogása.

Bármely igyekezet kevés, hogy eltemesd magadban,
mint apró törékeny virágot egy későn jött havazás,
bár tudom, milyen nehéz formába önteni szavakban,
ezt a fájdalmat úgy, hogy megértse más...

Budapest. 2007.08.31.

Kölcsönösség

Miért nem tud két ember őszintén szeretni?
Miért próbál egyikük mindig új utat keresni?
Miért szeret egyikük mindig jobban, miért ragaszkodik?
Féltékeny fullasztó öleléssel csökönnyösen miért kapaszkodik?

Miért nem létezik összhang, meg miért szakad?
Miért oly ingatag a harmónia melyből eme ősi tűz fakad?
Eme gyönyörű emberi érzélem miért nem lehet,
állandó és örök, ha valaki őszintén szeret?

Talán igaz és tényleg nem létezhet,
mert az ember gyenge és könnyedén vétkezhet,
úgyis többet akar mint amit adott,
és nem viszonozza úgy azt amit kapott.

Budapest. 2007.11.03.

Elengedlek

Bármennyire is szerettelek, bárhogy is sóvárgok utánad,
nem várhatom el tőled, hogy álmaim vigyázzad.
Nem várhatom, hogy életemet majd teljessé tegyed,
mert azt nekem kell, nem pedig neked.

Bármennyire is szeretnélek boldoggá tenni,
csupán egy álmom más nem maradt semmi.
Bármennyire is szeretnélek vidámnak látni,
mégis elengedlek téged álmaiddal szállni.

Bárhogy is próbálnék szavakat keresni,
megmutattad azt, hogy tudok még szeretni.

Budapest. 2005.09.17.

Angyallány

Volt egy lány kinek mosolyától a fák virágba borulnak,
és fellélegzik a kopár puszta táj, bármerre jár,
álmokat adott nekünk, melyek szívünkbe szorulnak,
ő ki csupa kellem és báj, épp ezért fáj,

Látni azt, ahogyan kínozza őt az élet,
megölve benne minden jót és szépet.
Ártatlan lelkét csalódás és bánat szaggatja szét,
számára lassan gyötrelemmé válik a puszta lét.

Ő kinek könnyeitől világok hevernek romokban,
lelkén mint lábnyomok a forró tengerparti homokban,
mély nyomott hagyott a bánat, a fájdalom,
arcán nem látszik már érzelem se szájalom.

Ő kinek rögös útján fájdalmas minden egyes lépés,
egyedül megy tovább szívében nincs már semmilyen érzés.

Budapest. 2005.05.24.

Érted

Meghalnék érted,
tudom nem kérted,
de ilyen az élet,
ne menj még kérlek,
nélküled félek.
Csak érted élek,
lángolva égek,
szeretlek téged,
ezt te is érzed.

Budapest. 2003.12.11.

Angyali szemek

Angyali szemek ártatlan néznek,
mint csillagfény szememben égnek,
mint szentjánosbogarak az éjben,
látom őket ám el sohasem érem.
Nyugalmat árasztó ritka tünemény,
reám tekint. Vajon megérdemlem én?

Budapest. 2007.03.25.

Szeretlek

Szeretlek téged drága Krisztina,
életemben az volt az egyetlen hiba,
hogy elengedtelek téged,
és nem harcoltam érted.

Budapest. 2006.01.29.

Bűnbánat

Van amitől nem szabad félni,
amivel együtt kell élni.
Van mikor árnyékként jár nyomodban,
éjjel lidércként kísért álmodban.

Tudja, hogy ki vagy, ismeri fájdalmad,
te szülted őt, a te szánalmad.
Feloldozást vársz, mely magára oly sokat várát,
a te vétked nem más, mint a bűnbánat.

Budapest : 2003.09.01.

Kis asszonyom ne sírj!

Kis asszonyom ne sírj! Egy vagyunk mi ketten,
bánattal telten levelet nekem ne íj, befejezetlen.
Kis asszonyom ne sírj! Egy vagyunk mi ketten,
az ének én vagyok számodra, én rólad énekeltem.

Kis asszonyom ne sírj! Egy vagyunk mi ketten,
bár néha kósza ígéretet hintek szívedbe csenden,
melyet akaratlan bár mégis, meg kellett szegnem,
és bánatomat fanyar, komor mosoly mögé rejtem.

Kis asszonyom ne sírj! Egy vagyunk mi ketten,
melletted állva büszkeségtől dagadó keblem,
szerelemtől felbátorodván büszkén mentem,
melletted a legboldogabb férfi voltam Pesten.

Kis asszonyom ne sírj! Egy vagyunk mi ketten,
bár néha érzelmeim elhálnak néhány tettben,
mégis gyermek lelkeimmel csodálva lestem,
lelkednek érzékeny világát mely csupa kellem.

Kis asszonyom ne sírj! Egy vagyunk mi ketten,
örök szerelemmel mindig csak hozzád siettem,
a nyárfaligetben órákig kerestem, arcodat lestem...
Ne foszd meg lelkem ettől, részesítsd eme kegyben.

Kis asszonyom ne sírj! Egy vagyunk mi ketten,
lelkeddel színezem világom, vásznára festem,
egy picit magamhoz veszek, egy picit csentem,
mindig mikor bársony ajkadra csókot leheltem.

Kis asszonyom ne sírj! Egy vagyunk mi ketten,
ne kelljen ismét előlről kezdenem, kedveszegetten,
ne kellejen nélküled egyedül magányra ébrednem,
engedd csókkal keltsen, melletted békére leltem.

/Emlékül legnagyobb írónk előtt tisztelegve
József Attila: "Kis asszonyom ne sírj! Egy vagyunk mi ketten,
az ének én vagyok számodra, én rólad énekeltem." /1923 jan./
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2011.06.18.

Ma nem voltam csók...

Ó bánat ne éj el csak holnap,
ma nem voltam csók senkinek,
eredj felhő hisz úgyis mennél,
ha árnyad nem volna hideg.

Ó kedves ne mond ma nekem,
ma nem voltam jó senkinek,
nem hagyná el könny szemem,
mosolyom dermedt s rideg.

Ó fájdalom ma ne marjál belém,
ma nem melegített át kedveském,
ma este már ő nem jött ki elé,
haza nem tért velem kettecskén.

Ó gyűlölet ma ne éj el engem,
ma túl gyenge vagyok hozzád,
túl sok minden kering bennem,
sebzett lelkem megátkoznád.

/József Attila: "Ó bánat ne éj el csak holnap,
ma nem voltam csók senkinek" /1927/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2011.08.14.

Korán jöttél

Kásásodik a víz, ki alakul a jég,
és bűneim halállá állnak össze.
Korán jöttél, várnod kéne még,
ha török a jég, vissza jössz-e?

Korán jöttél értem, még nem,
még nem hagyott el végleg,
hideg érintésed nem félem,
nem emésztettek el a vétkek.

Korán jöttél, még mindig érzek,
bánatot, büntudatot, szerelmet,
melyek még mindig megférnek,
korai még lelkem magasba emelned.

/József Attila: "Kásásodik a víz, ki alakul a jég,
és bűneim halállá állnak össze." /1932/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2011.08.14.

Nógrád - Hont vármegyéje

Ahol a szabadság a rend,
mindig érzem a végtelent.

A Kárpátok nagy láncolatát,
Nógrád-Hont vármegyéje szeli át.

Hol messze nyúlik a szántás,
Hol Magyarnak lenni áldás.

Hol nehezet szól igaz szóval,
áldomásunk mellé ezerjőval,

Telt pohárral, koccintva ránk,
hegyoldalról figyelve szép hazánk.

(József Attila „Ahol a szabadság a rend,
mindig érzem a végtelent.” /1937/
befejezetlen sorai nyomán...)

Budapest. 2012.05.12.

Bánatom

Segítsetek, hogy meg ne öljem,
hogy hirtelen ki ne töröljem,
világ képei közül az egyetlen,
azt a pusztítót, azt a kegyetlent.

Segítsetek, hogy vissza tekintsek,
ne mindig csak félvállról legyintsek,
ha meghallom másoktól szeretlek,
ne lehessen könnycsepp szemednek.

Segítsetek, hogy el ne felejtsem,
éberem ki őrködött máig felettem.
Segítsetek, hogy maradhassak emberi,
mielőtt szerető szívem végleg elnyeli.

/József Attila : “Segítsetek, hogy meg ne öljem,
hogy hirtelen ki ne töröljem,” /1936/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2011.08.09.

Szálló penész

Nincs közöm senkihez, szavaim szálló penész,
vagyok mint a hideg, világos és nehéz.

Nincsen közöm senkihez, lelkem mint az enyészet,
akár egy szilánk, ki nem tesz ki egy egészet.

Csak vagyok akár egy kóbor kutya kit szánalomból,
simogatnak meg néha, enyhítve a kínzó fájdalomtól.

Majd mégis belém rúgnak, mielőtt közelebb kerülnék,
röpke fuvallat hatására ismét indulni kényszerülnék.

Valahogy mégsem visz lábam, valahogy nem megy tovább,
nincsen nálam szánalmasabb, nincsen nálam tétovább.

/József Attila: „Nincs közöm senkihez, szavaim szálló penész,
vagyok mint a hideg, világos és nehéz.” /1937/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Átizzadt fekvő helyeden...

Átizzadt fekvő helyeden,
föülve, halkan, betegen,
- emlékszel? - azt mondtad nekem,
hogy ne hozzak virágot.

Átizzadt fekvő helyeden,
köhögve, érdesen, betegen,
- emlékszel? - azt mondtad nekem,
még megmutatod a világot.

Ez még nem a te időd,
nosza, kapd fel a kis cipőd,
mert ezt a gyönyörű időt,
nem tölthetjük e négy fal rabságában.

Öt percig némán arcomra meredtél,
majd lassan újra elszenderedtél.
Akkor értettem meg mennyire szeretted,
akkor láttam lényed igazi nagyságában.

Betegséged tudatában nevettél,
éveken át kósza utamon vezettél,
lásd milyen áron, de felneveltél,
szememben ma ismét óriás lettél.

Átizzadt fekvő helyeden,
párnád meg most én vetem,
le most én szegem, fejem,
felismerve lassan a valódiságot.

Arcom tenyerembe temetem,
talán soha nem feledem,
amint lassan reá helyezem,
sírodra ezt a szál gyöngyvirágot.

/József Attila. „Átizzadt fekvő helyeden, föülve, halkan, betegen
- emlékszel? - azt mondtad nekem, hogy ne hozzak virágot. /1936/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Mit tegyek?

Szólj hát,
mit tegyek én, hogy szeress,
ha sírva fakadok ne neved,
érzéseket előlem ne rejtegesd,
bűntudattal soha ne fenyegezz.

Szólj hát,
mit tegyek én, hogy az lehessenek,
kit te érdemelnél, érte tehessek,
pár apró lépést előre mehessek,
bizton járható közös utat keressek.

Szólj hát,
ha néha tán, észre sem veszem,
akaratlan bár ígéretem szegem,
bár néha könnyezik szemem,
neked ezt mégsem sérelmezem.

Szólj hát,
ha távolodni látnál vészesen,
mámorba bódultan részegen,
mindig ha elveszíteném eszem,
kérj te bármit, én megteszem.

Budapest. 2011.08.08.

/József Attila : “Szólj hát,mit tegyek én, hogy szeress,
ha sírva fakadok ne neved” /1936/
befejezetlen sorai nyomán.../

Semmi remény...

Zúgó, fehér
falkában újból
ránk tört a tél.

Semmi remény.
Gyémánt a mennybolt,
erős, kemény.

Begyűjthatunk?
Muszáj. Oly lágyak,
gyengék vagyunk.

Az ágy meleg.
Simuljunk összebb.
Vágy nem feled.

Ruhát, neked,
s terített asztalt,
új székeket.

Erős, kemény
gyémánt a mennybolt.
De te meg én?

Gyengék vagyunk;
szenet kell venni,
begyűjtanunk.

Mint más szegény,
pénzt és nyugalmat
terveztem én.

Vágy nem feled.
Simuljunk összebb.
Az ágy meleg.

Ruhát, neked,
s terített asztalt,
boldog vendégeket.

Mint más szerény,
családot s békét,
terveztem én.

Boldog otthonos fészket,
mint a fecskék,
színeset, feketét s kéket.

Díszes függönyt ablakra,
s virágot,
színes tapétát falakra..

Muszáj begyűjtanunk,
szenet kell venni,
oly lágyak vagyunk.

Boldog vendégeket,
s terített asztalt,
ruhát, neked.

Színeset, feketét s kéket,
mint a fecskék,
boldog otthonos fészket.

Színes tapétát falakra,
s virágot,
díszes függönyt ablakra.

Mint más szerény,
békét s nyugalmat,
terveztem én.

De zúgó, fehér
falkában újból
ránk tört a tél.

Erős, kemény!
Gyémánt a mennybolt.
Semmi remény...

/József Attila: „Zúgó, fehér falkában újból
ránk tört a tél. /1929/ befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Ősszel szilajon

Repedt kályhámön macska ül,
ne hadd, hogy szomorú legyek,
ne hadd motyognom félszegül,
hogya élni kell és nem lehet.

Töprengett ősszel szilajon,
havazik gondolkodva most,
kérdzem hát, ha nem tudom,
követ tépjek, vagy papirost?

Tél van, puhán jár, mint a köd,
a sikló, soknyakú, kegyenc,
kékorru katonák között,
polgár vagyok-e, vagy fegyenc!

Csizmák alatt ropogó jég,
jönnek hát elibém mostan,
rekedt torkom, üvöltének,
halk távolban ágyú morran.

Mint patkányt odújából,
ki ugraszt, tornácomon kopog,
próbálnék kitérni útjából...
Az eső volt, tán fegyver ropog?

Hátul a hegyek mögöl ólálkodva,
akár a gepárd, ki áldozatát kémleli,
két kopasz baktat lépteit unottan lopva,
fejét felkapva, amint jelenlétem észleli.

Megállj! Kiállt, majd megindul felém,
akár a hegyoldalón a lavina legördül,
gyors léptekkel fagyos november jegén,
szakadt ruhám végigméri s felhördül.

- Hé te proletár! Mit keresel itt?
Gondoltam hát én ennyi lennék?
Földje vesztett paraszt csupán emitt...
Majd szóltam: kedves vendég!

Fáradj hát beljebb szerény hajlékomba,
bár se borom se kenyérem nincsen,
legalább meleg van s szerte halomba,
őszi alma hever, egyedül ez van ingyen.

Végigmért még egyszer s elfordult,
akár a hajnali köd, lassan távolodott,
amint a harag kiült rá arcom eltorzult,
dohos levegő feszíti elmém áporodott.

Pedig törött ablakomon áthúz a szél,
a megveszekedett hideg csontjaim,
átjárja testem, hiába kuporgok tűznél,
ne hadd, hogy gondolkozzak mindennek romjain.

Tél van, puhán jár, mint a köd,
a sikló, soknyakú, kegyenc,
kékorru katonák között,
mond polgár vagyok-e, vagy fegyenc?

/József Attila: „Repedt kályhámön macska ül, ne hadd, hogy szomorú legyek,
ne hadd motyognom félszegül, hogy élni kell és nem lehet.” /1929/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Nagyra nyílt szemünk homálya

Kik csak hallották a szerelem hírit,
úgy másznak vakon a magányos sírig,
a cikkázó fájdalom hirtelen,
villámai után a félelem,
homályával nagyra nyílt szemük mélyén.

Ki tudom, még sokáig élek,
köszönöm neked, hogy remélek,
magamnak békés elmúlást,
neked szép, csendes búsulást.

Ki tudom sikerrel járt e téren,
végül mind elbukott egészen,
s nem maradt más csak szégyen.

Ki csak messziről figyelte kérdem,
végül mi marad majd osztály részem,

mi végigkövetett utamon ha célba értem.

/József Attila: „Kik csak hallották a szerelem hírit,
úgy másznak vakon a magányos sírig,” /1937/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Édesanyám

Édesanyám, egyetlen, drága,
te szüzesség kinyílt virága,
önnön fájdalmad boldogsága.

Istent alkotok (szívem szenved)
hogyan élhess, hogyan teremtsen mennyet,
hogyan jó legyek s utánad menjek.

Édesanyám ismét nagyot nőttél,
s lettél most már óriás szememben,
ki apró gyöngyszemként rejtőztél.

Édesanyám lépj most ki a fényre,
had lássam még egyszer orcádat,
fordítsd arra az áhított reményre.

Hogy újra öledbe hajthatom fejem,
s míg végigcirógatod arcom gyengéden,
arra a röpke percre ismét lesz helyem.

Ebben a zord magányos világban,
mond, hogyan maradjak jó kérdem,
emberi hibák közt önző kapzsiságban?

Édesanyám, hogyan teremtsen mennyet?
Erre az egyre meg nem tanítottál...
Mond! Hogyan éljem meg e kínzóan üres csendet?

/József Attila: „Édesanyám, egyetlen, drága,
te szüzesség kinyílt virága, önnön fájdalmad boldogsága.” /1937/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Amikor verset ír az ember...

Amikor verset ír az ember,
mindig más volna jó,
a szárazföld helyett a tenger,
kocsi helyett hajó.

Amikor verset ír az ember,
nem írni volna jó,
történetem megélni úgy egyszer,
mint valóságban való.

Amikor verset ír az ember,
van benne kibújó,
újra alkotható végtelenszer,
nem olyan fájó.

Amikor verset ír az ember,
megélni volna jó,
mit megfogalmazott ezerszer,
mi egy pillanat alatt múló.

/József Attila: „Amikor verset ír az ember,
mindig más volna jó, /1937/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Ki fogná föl...?

Ha elhagysz, mint az ég alján a nap,
mit is tehetnék, hogy ne szánjanak?

Ki fogná föl szívével énekem,
ha te sem érzed, hogy ki vagy én nekem?

Ha elmész akár az őszi gólyák,
mit is tehetnék, hogy meg ne szólják?

Magányomat ne kövessék fürkésző szemek,
egyedül nélküled én majd hová megyek?

Ahol nem követ majd arcodnak pírja,
mely üres lapjaimra nevedet írja,

vastagon fogó rózsaszínű tintával,
csak én járok már Flórának titkával.

/József Attila: „Ha elhagysz, mint az ég alján a nap,
mit is tehetnék, hogy ne szánjanak? /1937/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Kötelességem

Én hazám, fajom és emberiségem,
iránt ismerem szép kötelességem,

mint bús idegen, végén a menetnek,
mikor valakit pompával temetnek,

mikor a nagy harangok felharsognak,
én nem engedek utat a zsarnoknak,

legyen bár életem ára e dalnak,
megírom most a bús Magyarnek.

Én hazám, lelkem s emberségem,
hazám iránti szép kötelességem,

felszólalni, a napon mikor temetnek,
igaz Magyar, ki szólni mert a nemesnek:

Hazánk nem eladó, hogy cserébe,
szabadságunknak ára másnak zsebébe,

hasznára csúfítja ezt az ős Nemzetet,
hol áruló lábaid te most megveted.

Tudd meg fejet hajtani nem fogunk,
akaratom súlya alatt meg nem rogyunk,

amíg egy csöppnyi erő marad karjainkban,
amíg egy csöppnyi remény terjed napjainkban,

amíg csak bírják lábaink és megfáradt elménk,
menni fogunk, amíg nem áll majd mellénk,

minden igaz hazafi, ki szabadnak akar,
tudd meg: Soha nem lesz gyarmat a Magyar!

József Attila: „Én hazám, fajom és emberiségem,
iránt ismerem szép kötelességem,” /1937/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Suttogások

Égész testében reszket mint a gyermek,
kit rajta kaptak, hogy buktát lopott.
Görcsbe rándult izmai lassan ernyednek,
s félrebeszél akár egy tébolyodott.

Mond hát el, mik azok amik elnyelnek,
azon érzések mi alatt ennyire megrogyott,
akár a hóvirág melyet lassan el lepnek,
mennyeik apró pihéi mi szépen csillogott.

Mond hát kik voltak azok a perverzek,
sáros csizmája taposta lelked felzokogott,
kik oda hajították lelked az enyészetnek,
mit millió másik már megtaposott.

Akár egy kóbor eb, kit többet vernek,
mint enni kap, lassan megnyugodott,
unottan lomhán mentek előre a percek,
csak néztem őt amint szüntelen zokogott.

Nem szólt semmit, éreztem múlnak a terhek,
láttam amint igazi lénye megmutatkozott,
csupán egy pillanatra kérte, hogy figyeljek,
lehelete a nyakamon amint fülembé suttogott.

Futkosott a hátamon, túl sok egy kisembernek,
túl sok volt ahogyan vállamra támaszkodott,
magasba emelt, nem éreztem kis porszemnek,
s megértettem végül, ő volt az ki támaszt hozott.

/József Attila: „Égész testében reszket mint a gyermek,
kit rajta kaptak, hogy buktát lopott.” /1934/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Tél van...

A pipafüst lenyúl a földig.
Ember gyújtotta láng vergődik
a kályhán s kacsint a gyerekre,
az is hancúrozni szeretne.

A zsupptetők, a templom tornya,
a hóba ejtve, hóba szórva,
mint a bárányok ürüléke,
feketéllik a messziségbe.

Fehér szelek - csordában járnak -
minthogyha lovak suhannának
tisza fagyból s nem láthatóan,
szikrát üt patájuk a hóban.

Felnézhetek rá bár tízezerszer,
a napot csak sejti az ember,
mint remélő a boldogságot -
onnan tudom hogy süt, mert látok.

Emberkéz mozgatta kövek halomban,
akár egy hatalmas égi malomban,
súrlódnak egymáson amint a fagy kúszva,
behálózza felfelé lágy fonatokban úszva.

A kerti fészert ölelő öreg hullámpala,
roskadozik már akár az úr asztala,
lassan enged s hatalmas robajjal,
köszönt be újra ránk az esthajnal.

A fagy föl-kúszik a házfalon mint borostyán,
s bekopog mintha csak egy kis melegségre,
vágyna, a tél cirkuszának rideg porondján,
megpihenve, letelepedve egy meleg székre.

S amint kinn elsuhannak a lovak,
a kályha tüze haláltusáját járja,
ódon falak párásak, nyirkosak,
a tél szobámat lassan teljesen átjárja.

/József Attila: „A pipafüst lenyúl a földig.
Ember gyújtotta láng vergődik” /1932/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Elgondolkodám...

Távol tar ágak szerkezetei,
tartják keccsel az üres levegőt,
mint bonyolult hálók szerkezetei,
hálózzák be föntről a legelőt.

Nedvesedik mélán az elhagyott,
homokbánya, nagy fekete lukak,
lélegzenek s a kezdő csillagok,
békadudára járkák táncukat.

Lesz-e holnap, mely békét ígér?
És végre munka, mely nem gyötrellem!...
Az ágakról, mint fátyol lóg a szél,
a szürkület. Én nagyon szeretem.

Lassan sötétbe borul már minden,
már a békák sem fújják énekük,
csak én maradtam reményeimben,
nézem miként zajlik szokott életük.

Szentjánosbogarak köröznek unottan,
mint milliónyi apró lámpás fölöttünk,
hanyatt fekvé a harmatos fűben nyugodtan,
elgondolkodám... Létezhét-e béke közöttünk?

Lehet-e jobb az ember ha magát sem ismeri?
Létezik-e egyetemes nyelv, örök igazság?
Amint rám talál a hajnal, elmém lassan felismeri,
sajnos velünk született rossz az emberi gazság.

/József Attila: „Távol tar ágak szerkezetei,
tartják keccsel az üres levegőt, /1932/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Közöny

Nappal mint földet vad homok,
közöny lep, izzó és konok,
a szolga emberekkel szemben,
elepedt kedvem, elapadt nedvem,
elszáradt ág tüze lobog,
a gyűlölet, síró szívemben.

Köröskörül vastörökül,
voltak a rozsdás, éles, durva,
csillagok a lelkembe szúrva,
s mint önvérébe a vad terül,
reszkettem az éjben kinyúlva.

Feküdtem porban, sárban,
vad morajló dúló árban,
akár hófödte erdei fenyő,
fojtogatja szívem rekkenő,

hőség, ez volna a harag?
Akár vadász elől a vadak,
megbújva várom, elmúljanak.

Fájdalmam hajtja fejem igába,
kezeim kulcsolom mostan imába,

Uram mond! Ugye legalább nem hiába...?

/József Attila: „Nappal mint földet vad homok,
közöny lep, izzó és konok,” /1937/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Így érdemeltem...

Életem, így érdemeltem én meg,
hogy társul vegyenek a vének,
kikben a haragvó remények,
jó bölcsességgé változának.

Szendereg szívemben a vétek,
melyet szívesen büntetnétek,
ám én kilépek elibétek,
ifjúságom oltárán föl áldozának.

Dolgos derű és könnyű kellem,
szorongást eloszlató szellem,
serkent engem a semmi ellen,
ha szólok, sokan szólnak hozzám.

Bimbózó és kinyílt világgal,
mint kisgyerek virágos ággal,
állok előttetek, küzdve árral,
felcsillan egy remény foszlány.

Nem én vagyok kinek, változni kéne,
kinek vétkes lelke, lomha kénye,
vad tisztasága egyetlen erénye,
hozzátok szólok: ítéljetez fölöttem.

Üres létem puszta ténye,
önnön hibáim következménye,
céltalan utam egyetlen létreménye,
lássátok hát, hozzátok lassan felnöttem.

/József Attila: „Életem, így érdemeltem én meg,
hogy társul vegyenek a vének, /1937/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Árnyékod

Miként a tiszta űrben a világok,
lebeg, keringve bennem a hiányod.

Majd árnyék leszek s te szorongva félsz,
óh hát ne hagyj meghalnom, amíg csak élsz.

Pipacsos mezőn amit búzakaralász körbe nőtt,
viharos szélben úgy hajolok meg akaratod előtt.

Majd árnyék leszek s követlek némán, csendesen,
úgy mint egy gyermek ki annyira szemtelen,

ki addig követi atyját, hogy engedélyt kapjon,
csak még fél órára játszani had maradjon.

Úgy, ahogyan a nappalok követik az éjjelt,
amit a hatalmas ősi erő újra s újra levezényelt,

mit egy felettes hatalom előre elképzelt,
tehetetlen figyelve az úr lábai elé letérdelt.

Óh had maradhassak ily módon a részed,
s figyelve téged, megtaláljam saját békémet.

/József Attila: „Miként a tiszta űrben a világok,
lebeg, keringve bennem a hiányod.” /1937/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Nem jön senki...

Szeretem s ezért megölöm,
hogy jön ahhoz, hogy én szeressem?
Miféle ördögi öröm,
osztokodik mond most a bőrömön?

Miféle isteni játék kezd,
elhatalmasodni rajtam, akár a láz,
átizzadva lomha neszt,
fülelve, fekvőhelyemen a hideg ráz.

Akár egy ajtó nyikorgás,
akár lépés zaja zavarná meg magányom,
őrült magában vigyorgás,
jelzi egyedül maradtam kihalt tanyámon.

És nem jön senki...!
Senki ki fölrázna mélabús álmomból,
egy halk könnycsepp zengi,
fülembbe, tán nincs kiút magányomból...

*/József Atilla: "Szeretem s ezért megölöm,
hogy jön ahhoz, hogy én szeressem?" /1936/
befejezetlen sorai nyomán.../*

Budapest. 2012.05.27.

Közeledben

Ha lényed erős, derítő levegőjét,
nem szívja szívem közeledbe merülten,
mint vércse, reám lecsap a lebegő ég,
s fuldoklik a lelke az űrben.

Ha lényed vakító fehér fényességét,
nem ontja rám akár a hajnali nap,
az alkony rettentő nagy szélességét,
reám terítve ismét ölébe kap.

Ha lényed őszinte, tiszta ragyogását,
nem élheti át lényem egészen,
nem látja többé már a múltó hold fogyását,
elmúlik lassan magányában, szegényen.

/József Attila: „Ha lényed erős, derítő levegőjét,
nem szívja szívem közeledbe merülten,” /1937/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Fakult hitem

Rongyos fakult hitem vadul sikálja,
de szűzre mossa ismét a harag.
Lüktető elmém vad gondolat cibálja,
mégsem öltenek testet a szavak.

Békén csak csenden elmúlanak,
akár az együtt töltött esték,
hagyom hát békén elmúljanak,
úrrá lesz rajtam a restség.

Lassan múlik a harag, akár a tél,
testem melegség tölti el,
közelebb került hozzám a cél,
haragom a bánat váltja fel.

/József Attila: „Rongyos fakult hitem vadul sikálja,
de szűzre mossa ismét a harag.” /1923. már./
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.04.08.

Szürkület

A csipogó árnyakból fiókáit,
összegyűjti a szürkület.
Már ég a lámpa, de még nem világít,
ami fehér volt, szürke lett.

Az ég színe, mint könnyű női ingben,
kék s rózsaszín selyempapír.
S az a néhány felhő kecsesen libben,
akár hatalmas búzakék zafír.

Az óriás égi puncs csokoládéra vált,
még küzd a nagy vörös korong,
néhány sugárnyaláb még utat talált,
fölötte mégis már a nagy sötét tolong.

Előbújnak apró ragyogó gyémántok,
ékkövek, mintha havazna éppen,
a felhők mint fodros szürke ráncok,
képében úsznak lassan át az égen.

Pislákolnak a lámpák teljes pompájuk,
eddig még nem nyert tökéletes formát,
fényben úszó lepkék szivárványhártyájuk,
már beteljesíti lassan tiszavirág sorsát.

Egymást után menetelve büszkén vonulnak,
amint a fény felé tartanak meghalni csenden,
mind a nagy fehér fény oltárára borulnak,
e nagy végtelenben, emberi lényemen töprengem.

/József Attila: „A csipogó árnyakból fiókáit,
összegyűjti a szürkület. /1932/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Nyomor

Mikor dolgozol csendesen,
érezed-e néha kedvesem,
hogy bár éhezve, fázva,
búvunk össze e nyirkos házba.

Érezed-e olykor rajtam,
hogy bár megtörve néha,
én mindig többet akartam,
de ennyire jutott a léha.

Látod-e olykor rajtam,
mikor e dohos kis ház,
elcsendesül, szinte bele haltam,
s gondolata még mindig ráz.

Te többet érdemelnél,
bedőlt kémény, szakadt burok,
jóval többet ennél,
mint amit én adni tudok.

Látod-e néha néha rajtam,
zokogok ablaknak fordulva,
beszűrődő halk utcazajban,
majd csókot koldulva,

Szembe nézek a nyomorral,
ismét, csak ne lásd rajtam,
összeszűkült korgó gyomorral,
istenemre nem ezt akartam...

/József Attila: „Mikor dolgozol csendesen, érezed-e néha kedvesem,
hogy bár éhezve, fázva, búvunk össze e nyirkos házba.” /1929/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Emlékezzetek

És testem végül megbetegedett,
mert férfi vagyok és nem tudja senki,
még magam sem, hogy mennyit szenvedek.

Nem maradt más csak e megveszekedett,
konok érzelem, mely testem lassan átlengi,
ne nézzetek rám, kérlek most már menjetek.

Erős szavak ezek, tudom s bele remegett,
egész testem úgy mint körötte mindenki,
elfáradtam már, elmém lassan elszendereg.

Emlékezzetek érzelmeimre mit kifejezett,
oly sok írásom, mit tán nem olvas senki,
melyről ódákat tán soha nem zengenek.

/József Attila: „És testem végül megbetegedett,
mert férfi vagyok és nem tudja senki,
még magam sem, hogy mennyit szenvedek.” /1934/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Szalmaláng

Költő szerelme szalmaláng,
ezért oly sebes s falánk,
Költő szerelme oly falánk,
még ha meg is tiltanánk,
Költő szerelme oly nyalánk,
szép akár a rózsaláng.

Költő szerelme szalmaláng,
felülmúlja minden logikánk,
érzi mielőtt kimondanánk,
még ha fejünk el is fordítanánk,
szívünk, otthonunk, szobánk,
színtere soha nem lesz vitánk.

Költő szerelme szalmaláng,
rá hiába is kiáltanánk,
akár a pislákoló gyertyaláng,
ha bús szavát is hallanánk,
fel lobban akár lidércaláng,
mielőtt csendben meghalnánk.

/József Attila: „Költő szerelme szalmaláng,
ezért oly sebes s falánk,” /1932/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Halhatatlanul

Az én szívem sokat csatangolt,
de most már okul és tanul,
aki halandó csak halandót,
szerethet halhatatlanul.

Csak halandót csalhatatlanul,
még ha mást is parancsolt,
ifjúságom fáradhatatlanul,
leküzdte már mi hajdan volt.

Bár szívem sűrűn elbitangolt,
csapongott vitathatatlanul,
mikor egy marék port felmarkolt,
múlandóságát megingathatatlanul.

Megértette vele azon vakságát,
feláldozta rá egész fiatalságát,
úgy mint halhatatlanságát,
ideje leküzdeni nyugtalanságát.

/József Attila: „Az én szívem sokat csatangolt, de most már okul és tanul,
aki halandó csak halandót, szerethet halhatatlanul.” /1937/
befejezetlen sorai nyomán...

Budapest. 2012.05.27.

Én azt akarom...

Én azt akarom, bár ostobának látszik,
a vágy, mely elmém kockáival játszik,
hogy úgy szeressen az egész világ,
téged s engem, mint anya kisfiát,
egyeden kisfiát, vagy kisleányát.

Én azt akarom, bár ostobának látszik,
mely érzés bennem oly régóta fázik,
hogy egy legyen ez a nagy kerek világ,
ne dúlják ellentétek, ne züllesszék viták.

Én azt akarom, bár ostobának látszik,
bár milliónyi körülmény közbe játszik,
s mint tóba dobott kavics szerte hullámszik.

Én azt akarom, elmémben itt bóklászik,
hogy megszűnjön végre ez a maradiság,

s mint ahogyan én téged, úgy szeressen ez a világ.

/József Attila: „Én azt akarom, bár ostobának látszik,
a vágy, mely elmém kockáival játszik, /1937/
befejezetlen sorai nyomán...

Budapest. 2012.05.27.

Költő vagyok

Én költő vagyok, de nem kell dicsőség,
ne ünnepelje bennem senki hőség,
ily ünneplést én istenre hagyok.

Ő az, hogy nincs nagy, kinél nincs nagyobb,
versem azé ki szívem versbe kérte,
és nekem elég a barátság érte.

Barátságom azé ki szívembe véste,
ki fájó elmémbe rótt a rímeket,
vásznára festve csodás színeket.

Ki egyenes útra terelte a görbe síneket,
ki megmutatta az írói vénát,
ki felébresztette az alvó poétát.

Ihletve bennem száz és száz témát,
most előtte tisztelegnek a sorok,
ifjú szívem ismét vadul feldobog.

Mit ő adott most magamban hordozok,
jót s rosszat amint múlnak életszakok,
s morajlanak viharok, én költő maradok!

/József Attila: „Én költő vagyok, de nem kell dicsőség,
ne ünnepelje bennem senki hőség, ily ünneplést én istenre hagyok.” /1937/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.05.27.

Bús ember, bús Magyar

Boruljatok csak össze bennem,
bús ember, bús Magyar,
mert egy vagytok ti mindaketten.

Istentelen bú sarkvidékén,
bús ember, bús Magyar,
boruljatok csak össze békén.

A fájdalmak nagy, éhes kedve,
úgyis megmar, miként
veszett fókát nagy, szörnyű medve.

S fájásotok csak egy nagy fájás,
bús ember, bús Magyar,
bár lábatok már nehéz, mázsás...

Mennetek kell előre másokért,
bús ember, bús Magyar,
kik véretek áldozátok hazátokért.

S véres karddal láncot tör hited,
tudod, egy a Nemzet
sajgó karjaiddal lobogóját viszed.

Büszkén dagadó kebled sújtja,
bús ember, bús Magyar,
vér áztatta földben büszke múltja.

Ha szent földedet ellenség tépázza,
bús ember, bús Magyar,
nyilaid a célját el nem hibázza.

Rezdületlen arccal borul el a sárba,
Murány omladékai alatt,
ezer testen át sem léphet a várba.

Ellenség fenyegeti, e maroknyi földet,
bús ember, bús Magyar,
mára kiérdemelted e vér áztatta csöndet.

S ha meghalni kell szűz vidékén,
bús ember, bús Magyar,
boruljatok csak össze békén.

/József Attila : "Boruljatok csak össze bennem, bús ember, bús Magyar,
mert egy vagytok ti mindaketten." /1923 máj./ befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.04.08.

Kinek a szeme múltó könnyű...
(József Attila emlékére)

Te öngyilkos, micsoda példát
adtál nekünk, kik szeretünk!
Megnehezítéd szerepünk.

Hát más nem éppen annyit élt át,
mást nem rokaszt-e annyi vélt vád?
Melyet szemünkbe szegezünk.

Mely kérdés marad minden este,
pihenni vágyó lelkünk tépdeste.
Mi mégis itt vagyunk!

S fájón szemébe tekintünk annak,
kiről szerelmes gondolataink vannak.
S csenden elfojtjuk szavunk.

Kinek a szeme múltó könnyű,
elmenni annak ilyen könnyű?
Miért bántasz? Én nem bántottalak!

Érzelmeim nem tagadhatom,
lelkemben mélyen takargatom,
s csendben megáldottalak.

Versed csengése miért pereg?
Úgy tettél, mint a kisgyerek
ki becsöngetett s elszaladt.

Jelezve itt járt, de nem maradt,
lelkében oly sok álom fakadt,
köztünk emígyen csenden elhaladt.

(József Attila: „Te öngyilkos, micsoda példát
adtál nekünk, kik szeretünk!
Megnehezítéd szerepünk.” /1937/
befejezetlen sorai nyomán...)

Budapest. 2012.05.12.

A tóra néző padnál

Olykor leülök egy tóra néző padnál,
amint a víztükroön a fény föl le szaladgál,
többet mond nekem minden szavaknál.

A tóra néző padnál ahol soha nincsen,
fájdalom vagy bánat s minden bilincsem,
letépem ez maradt nekem egyetlen kincsem.

A tóra néző padnál mindig őszinte mosolyom,
lelkemre ragadt ártalmaim lassan le morzsolom,
miközben ezt az ódon kopott padot rongyolom.

Sokszor órákig csak nézek, megnyugtat csobogása,
a víz dallama, a nádas halk monoton lobogása,
messzi távolból szekeret húzó lovak dobogása.

Itt soha nincs mosoly mögött rejlő fájdalom,
nyugtató szavak mögött megbúvó ártalom,
békesség húzódik el testemet lassan átadom.

Amint az elemek nyúvik lassan el testem,
szél tépázza szét, eső áztatja nehéz terhem,
a természet megtisztítja lelkem, békére letem.

Budapest. 2012.04.01.

Út a fénybe

Ki életében több rosszat cselekedett,
a gonosz felé többször kerekedett,
mint amit életében még jóvá tehetett,
csupán ennyi, többet nem lehetett.

Ám mégis a végső elbírálásnál,
nem került előrébb senki másnál.
Hiába a kétségbeesett vesszőfutás,
bűneit nem válthatja ki más.

Át kellett élnie mi vétkei mögött lapul,
minden következményét vették alapul,
melyen végig kell mennie mielőtt célba érne,
ezáltal ő megkezdte hosszú útját a fénybe.

Budapest. 2010.10.28.

Bízom

Vannak napok mikor nem küszködöm,
mikor nem állnak kint a küszöbön,
azon démonaim melyek emlékeim emésztik,
s lassacskán mind semmivé enyészik.

Csak bízom csak reménykedem abban,
hogy mások talán nem vagy csak lassabban,
feledik mindazt amit tőlem a betegség elragad,
mit lassanként elvesz míg semmi nem marad.

Bízom, hogy ha megtörténne is mindez a rémálom,
lesznek mások is és nem csak egyedül én látom,
olyannak barátaim és olyannak a világot,
ami bennem él amire lelkeim vágyott.

Talán lesznek majd ki emlékeznek tetteim,
talán lesznek kik megszólják lépteim.
Talán lesznek kikben emléke megmarad,
bízom talán a kör meg nem szakad.

Budapest. 2011.03.06.

Rá kellett ébrednem...

Rá kellett ébrednem jó ideje üresen konganak,
mára már csak üres, hideg, kiégett szavak,
számomra szinte semmit nem mondanak,
csupán titkokból fel húzott ódon falak.

Rá kellett jönnöm, soha nem leszel olyan,
amilyennek téged látni szerettelek volna.
Próbáltam hasonulni hozzád valahogyan,
még működne is talán, ha nem haldokolna...

Ha nem vesztettük volna el már nagyon régen,
álmaink, melyekért együtt harcba szálltunk,
érzéseinket melyek velünk cikáztak az égen...
Szeretetre méltót egymásban, már nem találtunk.

Rá kellett ébrednem, már nem létezhet,
már nem születhet bennünk semmi olyan,
semmi szép mit az ember a másikban érezhet,
már szinte semmit nem veszünk komolyan.

Budapest. 2011.08.20.

Szeretni...

Igazából csak az szerethet, ki megízlelte már hiányát,
ki átélte már elvesztésének fájalmát,
ki látta már kedvesét más karjában,
ki volt már egyedül ebben a hatalmas világban.

Mégis önzetlenül tudott örülni látván,
melegség töltötte el szívét kedvese boldogságán.
Ebben az önző kicsinyes világban,
egyedül ő tudott szeretni hősiezen, bátran.

Budapest. 2007.03.12.

Oltalmazni

Az örök dilemma, hogyha elengedem,
álmát többé nem őrizhetem,
a csalódásoktól meg nem védhetem,
pedig mostanáig erről szólt az életem.

Ám ha nem engedem, meg gyűlöl érte,
hiszen életét már így is nélkülem élte,
nehéz döntés és bármit is teszek,
idővel érzem mindenképp elveszítelek.

Budapest. 2006.03.18.

Csak szeretni...

Én csak szeretni próbáltalak, mást semmi sem,
úgy ahogy nem fog senki életedben sohasem.
Csak nagyszerűen, naivan, költősen szeretni,
miért nem tudtad nekem ezt megengedni?

Miért nem becézhetlek tovább téged büntetlen?
Miért van az, hogy ez az érzés olyan kegyetlen?
Én csak jót akartam, örömet adni s kapni tőled,
mégsem fogadtál el a szívem újra össze törted.

Ki érti ezt az érzelmet, ki az ki igazat szólhat...
Ki megmondaná azt nekem átkot miért szórhat.
Egy érzés mely sok ezer másiknál tisztább,
miért kínoz, miért egyre csak pesszimistább.

Budapest. 2011.05.01.

Végzetünk

Van egy hely hol csak az álmok élnek,
hol a szemeidben könnycseppek égnek,
hová társaival csupán meghalni térnek,
a szeretet, a vágy, a szerelem, a lélek.

Ez a hely amit mi otthonnak nevezünk,
nem nyújt már békét oltalmat nekünk.
Útra kelünk hát s csak megyünk csak megyünk,
vissza hogyan térjünk, mi tévők legyünk?

Kérdéseim ismét több mint válaszom,
nincsen megoldás mi lehetne támaszom?
Örök utazás melyen csak magunkat áltatjuk,
hogy bűneinket idővel glóriára válthatjuk.

Az úton melyen kéz a kézben jár jó és gonosz,
de sokan vagytok rosszak ki csak fájdalmat okoz.
Kik nem tudtok építeni csak rombolni életünk,
hiszen sorsunk magában hordozza végzetünk.

Budapest. 2011.01.04.

Öntudat

Az a pillanat kezd lassan derengeni,
mikor az ember önmagán kezd el töprengeni.
Mikor jön el az a válaszút nekünk,,
ahol minden tudásunk kevés eldönteniünk.

Honnan vesszük a jogot mi emberek?
Ki az ki élhet kinek nem lehet...?
Mikortól számítjuk az életet, a létezést,
az emberi érzelmeket, az öntudatra ébredést?

Mi van ha elpusztítjuk azt,
ki a jövőben majd reményt fakaszt?
Ki enni ad majd minden szájnak,
betegeknek gyógyírt, békét a világnak.

Jelenlegi tudásunk megengedi nekünk,
hogy döntsünk, hogy istenek legyünk.
De ki az ki élhet kinek nem szabad?
Hol az a pont, hol az ember még emberi marad?

Budapest. 2010.10.05.

Mit benned láttam

Minden amit benned láttam,
kerestem magamban, kerestem másban,
mégis soha nem találtam,
semmit abból mit benned láttam.

Amit szerettem mi megfogott,
hiába meg soha nem kopott,
valamit csent, valamit lopott,
mégis valami új dolgot hozott.

Minden mi nekem te voltál,
minden mit tettél vagy szóltál,
engem is megváltoztattál,
talán nekem ez voltál.

Lovilan Island. 2010.08.17.

Trója falai alatt

Varjak napja ez! Csak ők látták tisztán ezt a csatát,
Trója falai alatt gyülekező, vérszomjas Spártaiak hadát.
Csak köröztek fölöttünk, káromgúnyos kacaját,
megérezte élő és holt, csatába hívva a hadistent magát.

Parisz herceg csak nézte az arát, Heléna szép mosolyát,
látván csak tovább izzította benne a háború parazsát.
Felkorbácsolva Spárta iránti ellenszenvének vad viharát,
elindult hát, esedezve kérve apjának Priamosz bocsánatát.

Meneláosz király már várta az ifjú herceget, kinek tulajdona,
kit gyermekkorában elrabolt, kényszerből volt asszonya.
Szép Heléna elvesztése királyi méltósági kérdéssé vált,
párbajra hívta hát el rablóját kit Trója minden lakosa csodált.

Ki feláldozta volna életét, hazájának szabadságát egy asszonyért,
ki az ifjú szerelméből mit sem ért, ki meghalni képes álmokért.
Szeretni történelmünk során őszintén és tisztán egyedül ő tudott,
emberként kiállni az elvekért akkor is mikor már minden elbukott.

Budapest. 2012.05.12.

Bizonytalanság

Talán a legrosszabb dolog mi gyötörhet minket,
talán a legveszélyesebb mi fertőzi érzelmeinket.
Nem tudni mi lehet vele, szüntelen csak várni,
keresni egy választ de soha nem találni.

Féltetni valakit kiről nem tudsz már semmit,
ki nem hagyott hátra csupán csak ennyit.
Szerencsésnek mondhatod magad ha hátra csak szép dolgot hagyott,
ha a bizonytalanság érzése rád még soha nem hatott.

Budapest. 2010.10.15.

Mintha

Olyan mintha megállt volna az idő,
mintha nem öregednék, minden mozdulat fölém nő,
mintha egy angyal csapkodná szárnyait ki itt maradt,
mint egy kolibri köröz ki itt ragadt, egy szál megszakadt.

A fán némán ül egy madár,
a horizonton túl a nap már lenyugvóra jár.
Mégsem lesz sötét, mintha az idő és a tér határai elmosódtak volna,
mintha ugyanaz a pillanat ismétlődne, mindig körbefordulva.

Budapest. 2006.11.02.

Úton egyedül...

Sötét van rideg, nyirkos lelkemben már megint,
hirtelen újra tél lett üressége szemembe tekint.
A magány mely lelkembe írja bánatos hangját,
utamon társamul szegült felvillantva haragját.

Távolodom ismét egyre csak messzebb jutok,
ameddig bírja a lábam sebesen addig futok...
S midőn vállamra telepszik fáradt gondolatom,
egyre nehezebbé válik minden mozdulatom.

Oly szép színe van mindennek kicsit megpihenek,
nem emlékszem mikor indultam... Hová megyek?
Már nem látszódnak a távolba megbúvó hegyek,
rádöbbenek utamon tovább ismét egyedül megyek.

Budapest. 2011.04.24.

Magamhoz szólítalak

Magamhoz szólítalak fogadd be ifjúságomat,
jőjj hát s törd meg fogságomat,
magányomba zárt rabságomat.

Bocsásd meg bűneim minden gonoszságomat,
fogadd jó szívvel pillantásomat,
hallgasd meg sóhajtásomat.

Álmodj nekem virágot, szépet valóságosat,
nyitott ablakot világosat,
tárd ki lelked, világodat.

Töröld el végre lelkem kínzó aljasságokat,
könnyeim zokogásomat,
fojtsd el szomorúságomat.

Felejtsd el nekem kérlek a hazugságokat,
férfi lényem hiúságomat,
csak hallgasd vallomásomat.

Magamhoz szólítalak, ne add fel tanításomat,
s mint zabolátlanságomat,
fogadd be ifjúságomat.

Budapest. 2012.04.08.

Ember és gép

Ha eljön a napja és a saját teremtményeink,
hibáinkat bírálva ítélkeznek majd fölöttünk...
Számítanak-e a múltban elért eredményeink?
Szól-e majd olyan érv mi állhatna mögöttünk?

Önpusztító lényünkön vajon még változtathatunk?
Emberi nagyságunk, álmaink mit hátra hagyunk,
addig míg élünk s alkotunk mi emberek vagyunk,
ismeretlenbe hívó önző vágyaink túlélheti- e fajunk?

Budapest. 2012.05.23.

Ellopott pillanatok

Utunk néhány röpke órára össze futott,
néhány mástól ellopott pillanatra csupán,
nekünk egymásból csak ennyi jutott,
meg néhány szál illatos piros tulipán.

De ha azok is elhervadnak mond mi marad?
Csak megyünk tovább emlékeink temetjük.
Amit most tettünk elmondanunk nem szabad.
Mások érzéseivel meg ezt mi nem tehetjük.

Miért van az mégis, hogy többé nem tudok,
szabadulni a gondolattól mit belém ültettél,
bárhogyan is próbálom előle hasztalan futok,
szemébe többé nem nézhetek ezzel büntetted.

Budapest. 2011.04.26.

Adrienn

Mondja meg nekem kedves Adrienn,
mi is zajlik most a lelkében odabenn?
Ahhoz, hogy választ adhassak az érzésre,
válaszolnia kellene nekem néhány kérdésre.

Mi az mire vágyik? Mi az mi adható?
Mi lelkét táplálja, ami még elfogadható.
Mi az mi önt kissé boldoggá tenné talán,
ne maradjon nekem megválaszolatlan talány.

Budapest 2011.10.28.

Suttogók

Az időt is átszelő, halkan osonó utazók csendjét élem,
bár az a nagy vörös korong még fönn füstölög az égen,
mégis már a horizont alá csendre intő színeit festi,
némán beszélnek hozzánk tetteik, mégsem hallja őket senki.

Budapest. 2012.04.10.

Pogány Adrienn és Pogány Géza duett:

Megtört ölelések

- Szerelem szárnyán repültünk mi ketten,
én hozzád bújva sokszor ölelést csentem,
a legboldogabb nő, én voltam melletted,
a legszebb érzéseim bennem te keltetted.

- Olykor nehéz volt velem ma már tudom,
és úgy tűnik számomra most is elbukom.
Számodra mint egy halott levél elhullok,
mint egy kóbor kutya ki csendben elkullog.

- Megtörték mára a hón szerelmes ölelések,
bókók helyett kirohanások, vad fölkelések,
bántóan üres szavak, már csak ez maradt,
egy vékony kis szál csendben elszakadt.

- Drágám, bocsáss meg, mi lesz velem?
Emléked lassan, magamhoz ölelem,
s gyengéden reám borulnak a napok,
Nézd! Nélküled mily esetlen vagyok.

Csak botladozom akár egy gyermek,
nélküled örök kínok közé vetnek,
hol a magány fogja szívemet befedni,
lehetsz ma mással engem fogsz szeretni.

- Gyűlöllek már, tudd nem szeretlek téged,
boldogtalanságba űztél hozva reménytelenséget,
álmokat hintettél lelkembe csendesen,
mélyen megbántottál, te szégyentelen.

- Menj hát! Feledd az elmúlt éveket,
végre felejtsd el a történeteket.
Már csak egy megtört ölelés maradt,
mára közös életünk ketté szakadt.

Miskolc - Budapest 2012.05.26.

Szeretni távolról

Elveszettnek érzem magam ha nem vagy itt velem,
magányos szívem érted kiállt: hol vagy kedvesem?
Távolról csodáltalak és nem mondtam el sohasem,
hogy mennyire szeretlek, ám tudom ezzel már elkéstem.

Tudom sohasem mondtam el ,és te elmentél, elfelejtettél,
tudom örökké bánni fogom, hogy te sohasem szerettél.
A veled eltöltött idő számomra örökre feledhetetlen,
szívem rabod lett végleg , menthetetlen.

Mint, ahogy a nap fénye beragyogja a csillagos eget,
szépséged úgy ragyogta be szívemet, lelkemet.
Ártatlan bályod megérintette lelkemet,
közös emlékeink töltik be minden percemet.

De ha a férfi szív megszakad,
attól csak erősebb lesz, és később talán boldogabb.

Budapest. 2002.05.23.

Barátok

Úgy tűnt mindig csak csalódom az emberekben,
beléjük vetett hitem szinte már elvesztettem.
Senki nem volt ki kedvelt, ki szerettem,
társaságukat szinte már nem is kerestem.

Ám jöttél te és mindent megváltoztattál,
annyi jóságot és kedvességet adtál.
Köszönöm a legfontosabbat, mit adhattál nekem,
barátságot, mely mindig itt marad velem.

A világ és lassan mindenki megváltozik kit ismertünk,
mi azonban ugyanolyanok maradunk, kit egykor megkedveltünk.
Érzéseink, gondolataink őszinték tudtak maradni,
hibáinkat egymás előtt soha nem kellett tagadni.

Őszintén remélem, maradunk mindig ilyenek,
egymással szemben jók, önzetlenek, kedvesek.
Akkor is ha ellenünk fordulna az egész világ,
egymás ellen fordulni minket soha senki nem lát.

/ Ezt a verset Ocskay Zsoltnak ajánlom,
akitől a legfontosabbat kaptam. Barátságot. /

Budapest. 2004.11.21.

Valótlanságom

Hajnal van, ismét hamis mosolyt ragasztok arcomra,
jelmezemhez kellék ez is, mint a mindennapi harcomra,
szerelt díszes páncél óvja a törékeny látszatot köröttem,
eközben valótlanságom kardját lengeti szüntelen fölöttem.

Budapest. 2012.04.10.

Férfiszóval

Mindaddig míg képes vagyok,
napról napra újra beléd szeretni,
mindaddig míg bántasz fáj, sajog,
tudok vérző szívvel feléd nevetni.

Mindaddig míg nem leszünk rabok,
nem próbáljuk egymást megvezetni,
míg könyvünkben maradnak lapok,
üresen, megpróbáljuk összeszedni.

Mindaddig míg zenélnek halk dalok,
órákig el tudok szemeidbe meredni,
szavaim kusza egyveleg, csak dadog,
még képes vagyok újra beléd szeretni.

Mindaddig míg léteznek rá válaszok,
míg marad egy érzés, bár leheletnyi,
mely mára lassan egyedül sanyarog,
már nem akarok többé veszekedni.

Mindaddig míg múlnak életszakaszok,
mellyel tudunk másoknak dicsekedni,
s tudunk úgy szeretni akár a kamaszok,
mindaddig melletted akarok elszenderedni.

Mikor már nem ragyognak a hétköznapiak,
mikor már nem tudjuk szavaink összeszedni,
mikor már utunk másfelé kanyarog, elsorvadok,
ha egy napon többé nem tudlak szeretni,
akkor már nyugodtan vihetek temetni.

Budapest. 2012.05.12.

Bándy Kata emlékére!

Most sírjanak az angyalok úgy mint mi emberek,
úgy amint a lelkem, úgy amint én utat engedek,
az érzésnek mi elrettent, s szerte szívembe szúrta,
mint millió apró csillagot mélyen lelkembe fúrta.

Mennyire várhatták s életüknek értelmet adott,
amint felsírt s elsőként hangja mindent áthatott.
Első lélegzetét lehelve édesanyja mosolygó arcára,
amint az orvosok felültették fáradt remegő karjára.

Édesapja szívében mekkora büszkeség lehetett,
amint a tapsoló tömeg lassan el csendesedett,
az óvodai ballagásról hazafelé ő csak nevetett,
kis kezébe gyűrött oklevelével büszkén dicsekedett.

Majd az iskolai évek s az első barátok, szerelmek,
az első könnycseppek a büszkeségtől dagadó kebelnek,
feszülve csordultak édesanyja nyugalmat hozó ölébe,
végig simítva arcát megnyugtató szavakat suttogott fülébe.

Kit anya szült, kit embernek neveltek most mind zokog,
görcsbe ránduló testünk vonaglik, elhalkul minden torok.
S most itt állunk mind csak nézünk magunk elé szótlán,
reszkető lelkünkbe szorult érzéseinkről most én szóltam.

Nem lehetsz már anya s nem adhatsz boldogságot sem álmot,
nem láthatod már, amint gyermekként felfedezi a világot.
Nem hallhatod már első szavait amint szívedbe zengi,
nem őrizheted lépteit, nem adhatja már vissza senki.

Nem fogod látni már első darabját a színpadon állva,
sűrűn hulló könnyeid törölve, büszke anyává válva.
Nem vezetheted oltár elé kecses hófehér ingben,
hogyan könnyes szemekkel rád büszkén tekintsen.

Elvették ezt, ellopták tőled az ifjúságot... Ki volt e galád?
Kitől most szenved egy ország, kitől gyászol egy család.
Ki volt a gyáva, ki menekül most de hiába, mert megtalálja,
hiszen egy Nemzet keresi őt kinek tette saját lelkét felzabálja.

Most zokognak némán az angyalok szerte körös - körül,
millió csillagot szívembe szúrva egy gondolat szerte röpül,
s amint elvakít a szemeimből kicsorduló könnycseppek áradata,
most érted imádkozom én: nyugodjál békében kicsi Kata!

Budapest. 2012.07.14.

Itt élünk s halunk...

Itt élünk s halunk,
mond kik vagyunk,
s hátra mit hagyunk,
ha egyszer meghalunk.

S midőn átrohanunk,
szerte szórva bajunk,
melyet sokszor tagadunk,
miközben együtt utazunk.

Néha mélyre zuhanunk,
hol magunk vagyunk,
porszemnyi földi javunk,
után loholva rohanunk.

Pedig választhatunk,
feladva gőg bánatunk,
mindez csak általunk,
de jobbá válhatunk.

Néha nincsen válaszunk,
mindaz mit vállalunk,
idővel azzá válhatunk,
mire oly sokat várhatunk.

Néha álmokat kapunk,
mire vágyódhatunk,
melyből alkothatunk,
mert ilyenek vagyunk..

Néha tudásra szomjazunk,
utána oly sokat olvasunk,
ismétlődő monoton napunk,
valahogy el kell mondanunk.

Papírt, tollat foghatunk,
festményen át szólhatunk,
akár dalban mondanunk,
nagyságát s emberi fajunk.

Néha nincsen szavunk,
mit rá alkalmazunk,
bár néha elbukhatunk,
de jó úton haladunk.

Itt élünk s halunk,
mond kik vagyunk,
s hátra mit hagyunk,
ha egyszer meghalunk.

Budapest. 2012.07.14.

Néma ölelésed

Néma ölelésedben ott volt minden szenvedésünk,
eddig megtett közös utunk, vad szenvedélyünk.
Bár nem volt nekünk arra sohaengedélyünk,
hogyan szeressünk, hogy egymásért önzetlen éljünk.

Mégis egyetlen néma ölelésben, benne volt minden,
minden szűrő fájdalom mit eddigi utamon vittem,
minden álmom, minden szó amiben eddig hittem.
Nem létezik ennél jobb, őszintébb érzés szerintem.

Budapest. 2012.07.08.

Sebhelyek

Olykor, mikor én távolodni látok egy barátot,
mikor lehullni eddig jól leplezett palástot,
s fájó könnyeket vélek felfedezni arcán,
mégis hiába próbálnék segíteni harcán.

Olykor, mikor bonyolultabbá válik minden,
senki nincs ki szólna, ki magamtól óva intsen,
ki forrón kéklő szemeimen át lelkembe tekintsen,
olyan tanács mit ilyenkor adhatna, most úgyszólván.

Olykor, mikor végig kell néznem gyötrelmes harcát,
s fájdalom torzítja el számomra oly kedves arcát,
eltaszít nem engedő, hogy megfogjam karját,
felemészt engem is lassan látni kudarcát.

Ilyenek vagyunk mi emberek, ki nem szeret,
azt szeretjük áhítva s amint lassan tévútra vezet,
eltaszítjuk ki értünk eped, ki velünk őszintén nevet,
olyannak mondunk nemet, kiből lehet, ezzel ejtünk sebet.

Budapest. 2012.07.14.

Odavágyom...

Odavágyom hol a nyugalmas napok,
a lelki béke s szeretet egybe forrnak,
hol a kín keserves konok sóhajok,
szövevényei, körbe többé nem fonnak.

Odavágyom hol arcod látom kecsesen,
mosolyra biggyesztve szádat nevetsz,
hol a léleknek szép mosolya kegyelem,
hol te is majd újra, régi önmagad lehetsz.

Odavágyom hol az üres monoton napok,
mint régi régi megsárgult emlék merül,
a feledés homályával telt ódon katlanok,
mélyére rejtve, már csak bennük testesül.

Budapest. 2012.08.12.

Mit érted tehetnék...

Fáradt kezeim levegőt markolnak,
fáradt gondolataim érted harcolnak,
csak tartják keccsel az üres levegőt,
konokul kutatva minden lehetőt,
mit érted tehetnék...

Lüktető agyam feszíti szét a gondolat,
hogyan tehetnék én valami fontosat?
Bánat járja át lassan minden csontomat,
hogyan vehetném le rólad a gondokat?
Érted mit tehetnék...

Csak tartom keccsel az üres levegőt,
csak nézem amint elhaladnak az évek.
Csak tűröm dacát, az arcomba lehelőt,
konok érzelmet melyet annyira védek.
Érted mit tehetnék...

Szívemben szendereg a vétek ős tehetség,
bár az érzelmet bennem már rég temették,
kósza gondolataim sokszor szélnek eregették,
érzéseim sértegették, megvetették, fenyegették,
mi az mit érted tehetnék...?

Budapest. 2012.07.08.

Talán...

Látod ha csupán egyetlen percre meg álltunk volna,
és nem örökös rohanásban magunk előtt tolva,
gondjainkat, érzéseinket monoton csak előre futunk,
talán közös utunkon is kicsit messzebbre jutunk.

Talán fáradt elmémbe nem égne ennyi gondolat,
tán nem fájna, nem szülne újabb gondokat...
Talán elég lett volna egy csöppnyi egyet értés,
egy álmos mámorban kimondott szó egy érzés.

Talán egy szolid, békés mosoly gyengéd érintése,
egy szó s csillapodna már lelkünk konok éhínsége.
Talán nem zúgna fülünkbe bánatos halk, kósza, dalt,
mit e monoton vesszőfutás apránként lelkünkbe mart...

Budapest. 2012.07.27.

Közöny...

Nappal mint földet vad homok,
közöny lep, izzó és konok,
a szolga emberekkel szemben,
elepedt kedvem, elapadt nedvem,
elszáradt ág tüze lobog,
a gyűlölet, síró szívemben.

Köröskörül vastórökül,
voltak a rozsdás, éles, durva,
csillagok a lelkembe szúrva,
s mint önvérébe a vad terül,
reszkettem az éjben kinyúlva.

Szendereg szívemben a vétek,
melyet szívesen büntetnétek,
ám én kilépek elibétek,
ítélkezzetek fölöttem.

Az igazság vállamra borulva,
megrekken mint a hőség,
közöny lep szívembe szorulva,

hírvivőként nem dicsőség,
a szolga emberekkel szemben,

igazként ismét egyedül mentem...

Igazként ismét csak ráébredtem,
hogy nem más csak én vétettem,
s amint múlik lassan az esendőség,
arccal előre fekszem a sárba borulva,
testemet lassan előnti a fáradt hőség,
csak vonaglok ismét hibáimon okulva.

Ítéltetek hát fölöttem,
most kilépek elibétek,
szívemben még szendereg a vétek,
rajtatok múlik most, hát büntessétek.

Reszketek az éjben kinyúlva.
amint önvérébe a vad terül,
csillagok a lelkembe szúrva,
egy gondolat elmémbe fúrva,
látjátok, csak ennyi maradt örökül.

A gyűlölet sötét színekben,
mint futótűz úgy lobog,
A szolga emberekkel szemben,
elapadt kedvem, elapadt nedvem.
Közöny lep izzó és konok,
nappal mint a földet vad homok.

*/József Attila: „Nappal mint földet vad homok,
közöny lep, izzó és konok,” /1937/
befejezetlen sorai nyomán.../*

Budapest. 2012.07.28.

Lemondtam már arról régen...

Lemondtam már arról régen,
hogy az első legyek lelkében.
Lemondtam hogy az egyetlen,
számomra bármilyen kegyetlen.

Csak életének részese lehessek,
csak az ő útján egyszer mehessek.
S egyszer mondja őszintén nekem,
csak egyszer hallhassam: Szeretem!

Budapest. 2012.07.28.

Konokul küzdő emberi szeretet...

Konokul küzdő emberi szeretet,
nem élt még bennem csak keveset,
újra s újra mindig csak új szerepet,
játszana még valami feleslegeset.

Ragadna újra tompa ecsetet,
rózsaszínű felhőket kenetet,
melyből kitépve egy szeletet,
most elhozna újra te neked.

Csak elnyerje ismét kegyedet,
mivel gyermek lelkem neveled,
újra s újra csak felém szegezed,
milyen nehéz is volt te veled.

Újra s újra lelkem meg vezeted,
mikor könnyekkel idézi nevedet,
ismét csak jól játszottad szereped,
vadul küzdő emberi szeretet...

Budapest. 2012.08.13.

Elillantak...

Most arról írnék pár sort,
hogy nem tudok már írni,
lehet csak múló hóbot,
s ezt is csak ki kell bírni.

Lehet tán végleg elmentek,
csenden elosontak a szavak,
szívem veled többé nem henceg,
elmémbe nem csobog már patak.

S nem azért mert nem hiányzol,
nem azért mert pótoltam lényed,
nem azért mert többé nem hibázol,
tán elmondtam már minden szépet.

Ha a szerelem elillan sebesen,
szavaim többé nem világítanak,
melyet nem láttak csak kevesen,
s tovább többé csendben szorítalak.

Budapest. 2012.08.14.

Pogány Adrienn és Pogány Géza:

Egy élet elvesztésének naplója... (1. fejezet)

Némán nézek a messzi tájra,
arra a sok kis éhes szájra...
Mintha a halálra várnának,
ki fog enni adni a sok kis árvának.

Megakad a szemem egy kis házon,
a szomszéd ablakát bámulva várom,
hogy túl jussunk valahogy a csapáson,
hogy átvészelve ezt is kis családom.

Csak ültünk némán órákon át,
tudva azt, hogy most ezt a csatát,
olyan ellenséggel vívjuk ki galád,
ki nem tisztel apát, fiút s anyát...

Csak ültünk az üres sötét lakásban,
szerte dobozok heverték rakásban.
Eszembe jutottak régi szép emlékek,
hogy jöttek s mentek itt a vendégek.

Gondjainkkal mára csak mi maradtunk,
egymás vállán sírva csak mi fakadtunk.
Elhagyjunk házunkat szép álmainkkal,
emlékeinkkel, régi kedves tárgyainkkal.

De óh mond! Vajon mikor megyünk?
Békét mi hol lelünk, fel hol kelünk?
Le hol hajtjuk fejünk? Mit teszünk?
El kell döntenünk, mielőtt elmegyünk.

Ha mi most merünk, de mégse nyerünk,
elúszik mindenünk, csak nagyot nyelünk.
Nem lesz kenyerünk se vizünk mit együnk?
Ha most engedünk, s csendben könnyezünk,

Égő szemünk törölgetve lesünk, mi elveszünk,
ha most elmegyünk, nem lesz több ünnepünk,
tönkremegyünk, s mikor a banké mindenünk,
leszegett tekintetünk lecsüng lassan szégyenünk.

Nézd! Minket magunkra hagyott már nemzetünk!
Hát ilyen rendszerünk! Rendet kell teremtenünk!
Ha gyengék leszünk, mert hát ilyen a természetünk,
nem mást büntetünk, csupán két kis gyermekünk.

Monorierdő - Budapest. 2012.07.18.

Egy napon...

Egy napon ha elkezdek hiányozni majd...
Amikor már te is át érzed ezt a kínzó bajt.
Akkor mikor magányos lelked majd sóhajt,
hón dédelgetett álmokat, szerelmet óhajt.

Jusson majd eszedbe, te engedted el kezem,
te üldöztél el magadtól, te tetted ezt velem.
S ha majd vissza emlékezel még néha rám,
visszavágyol majd, meg bocsájtasz tán.

Budapest. 2012.07.28.

Munkát! Kenyeret!

Díványon fekszem, sziszzegek:
„Na várjatok!...” S egyszerre hallom
gyötrően munkát! kenyeret!
kiabálnak az uccasarkon.

S rohanok, majdnem azt sikoltom -
„Várjatok hát! Megyek, megyek!...”
Mit gyerekes dac! Igazi voltom
küzdő emberi szeretet.

„Várjatok hát! Megyek, megyek!...”
Átizzadt hajamból, arcomra csepeg,
bordáim közt izzadságtól égő sebek.
Mégis futok, mert szolga nem leszek!

Szakadt ruhámat moly rágta meg,
éhinségtől görbe lábam lemenet,
lépcsőn botladozva úgy remeg...
S mégis kiabálok: „Munkát! Kenyeret!”

Kicsiny kezükbe, utcán didergő gyerekek,
menetelnek, gyötrelmesen táblát szorítva,
S mindenhol éhezők munkás seregek,
érkeznek. Létezik még emberség... Azt bizonyítva!

Fagyon veszve, vagy éhen! Így a sorsom.
Már rá lépett lábamra a tél.
Bordáimat kiálló lécként hordom,
és kócmadzagként lóg bennem a bél.

Utcán veszve, vagy ágyban! Kínok közt.
Már ki kezdte gyomrom az éhség.
Hideg, szúrós téli eső füröszt.
Mégis él bennem még a tette készség!

Nem éhezünk többé! „Munkát! Kenyeret!”
Monoton zúg a hömpölygő tömeg...
Nyitott ablakból néhány nemes le nevet.
„Munkát! Kenyeret! Éhezzenek most a bűnösök!”

Megbotlottam... Felém nyúló ráncos kezek....
Fájdalomtól duzzadt ajkak, mintha nem tudnám...
Lehellnek igazat felém... Amint halkan rebeg.
Majd felharsog a tömeg: „Senkit nem hagyunk az utcán!”

/József Attila: Díványon fekszem, sziszegek: „Na várjatok!...”
S egyszerre hallok gyötrően munkát! kenyeret! /1932/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.07.28.

Szenvedek

A kínhoz kötnek kemény kötelek,
be vagyok fonva minden oldalon,
és nem lelem a csomót, amelyet,
egy rántással meg kéne oldanom.

Én szenvedek, de nem lesz kegyelem,
amazoké lesz minden fájdalom,
ha megszabadít aki egy velem,
hiányát többé tán nem fájlalom.

Ha megszabadít és szívéhez láncol,
szerelmemet én egy életre vállalom,
mely bennem oly kéklőn lángol,
ideje magányom boldogságra váltanom.

Ha majd hozzád kötnek azon kötelek,
mely lelkeimen most fodrokat ráncol,
ha majd végre egy igaz érzelmet követek,
megszabadulok... Többé tán nem hiányzol...

/József Attila: „A kínhoz kötnek kemény kötelek,
be vagyok fonva minden oldalon,” /1932/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.07.15.

Halandó

Szegény ember néha semmiből nem tanul,
bár tépázhatja fájdalom szívét konokul, vadul,
még akkor is ha egy igazi angyal ejtette rabul,
halandó csak halandót szerethet halhatatlanul.

Ha néha más szándék is lapul mögötte álmatlanul,
ha néha minden tettünk balul alakul, s mi ártatlanul,
bolyongunk céltalanul, részeg mámorban józanul,
néha átalakul, lazán hanyagul de nem csillapul.

Néha megingathatatlanul lelkünk megvakul nem szabadul,
fájdalom cikkázik keresztül kasul kimondatlanul, hontalanul,
olykor elvadul szilajul s szánk íze fanyarul marad csóktalanul,
mégis halandó csak halandót szerethet halhatatlanul...

Budapest. 2012.07.07.

Miféle ördögi öröm...?

Szeretem s ezzel megölöm,
amint közös utunkat töröm,
mond; miféle ördögi öröm,
osztokodik most a bőrömön.

Hogy jövök én ahhoz, hogy szeressem,
hogy reám őszintén ő vissza nevessen,
akaratlan bár olyan utakra vezessen,
hol elcsatangolt lelkünk összerezzen.

Mint két színész ki más szerepben,
süvítőn dúló orkánban, vad szelekben,
homokszemet szorongatva tenyeredben,
dacolva viharral egyre ügyesebben...

Miféle ördögi öröm, most megtöröm,
órákig búvölöm, vonva szemöldököm,
reám zúduló özön, fagyos, hideg kövön,
hetykén rám köszön, ezen a csütörtökön.

Miféle ördögi öröm fölött örködöm,
elbúvölöm, majd vadul szívébe döföm,
újra vágyait öntözöm, majd el lököm,
midőn rám köszön, most azon örömködöm.

Budapest. 2012.07.01.

Egyedül mi...

Ebben a rideg, anyagias, hazug világban,
egyedül a mi lelkünk nem volt rabságban.
Egyedül mi voltunk őszinték és tiszták,
kik sorsukat a másik jóindulatára bízták.

Egyedül mi voltunk korrektek mással,
mindent mi osztottunk meg egymással.
Nézd hát! Milyen irigyek is ezért mások...
Sorra törnek felénk kritikák, bántások.

Mégis, egyedül mi mosolygunk csak rajta,
s nem árthat nekünk már ez az önző fajta.
Nem választhat el, nem törhet meg álmokat,
nem áshat már elénk átkelhetetlen árkokat.

Budapest. 2012.08.10.

Gyarlóságunk...

Nézd hát mily gyarló is az ember,
mit magáénak mondhatna egyszer,
megbecsülés helyett másra vágyódik,
kiégett, elfeledett álmokon rágódik.

Ha csend van körötte nyüzsgésre vár,
tavasszal őszre, télen hiányzik a nyár.
Ha egyedül van társra, szerelemre áhít,
ha párban őt mindig valami más csábít.

Ha gyermeket nevel akkor a magányt,
a hön szerelmes szeretőt azt a vagányt.
Ha romantikázik akkor a gyermeket,
az együtt töltött szép, boldog percekét.

Bármi is adatik meg neki azt nem becsüli,
csak ha eltávolodott, ha hatalmán felüli,
és többé már meg soha nem szeretheti...
Tisztán, őszintén miért csak akkor szeretheti?

Budapest. 2012.07.22.

Újra kell tanulnom...

Nézd! Nem történik már semmi,
nem vár, nem szólít meg senki.
Nézd! Már a zsibongó napok,
elhalkultak, csendben álmatlanok.

Nézd! Azok a vidám röpke esték,
melyek napjainkat boldoggá tették,
milyen hosszúak s üresek lettek,
milyen fáradtak is mennyire restek.

Nézd! Azok a nehéz lépések melyeket,
úgy tűnik már nem gyakoroltunk eleget.
Leküzdünk azt a sok sok nehézséget,
semmi volt ahhoz, mi most engem éget.

Akár egy kómából ébredt ember,
talán érteni fogom majd egyszer,
mi az mit szabad, s mit nem lehet...
lassan tanulom én újra az életet,

Újra meg kell tanulnom ébredni,
csendben, magamban elmélyedni,
átölelni magányom minden reggel,
bánatos fájó szívvel, hön, kegyvel.

Van mikor az ember annyira szeret,
más érzésnek már nem enged teret.
Van mikor már nélküle semmi sem szép,
kinek a helyébe soha senki sem lép...

Budapest. 2012.08.12.

Most már nem tudom...

Most már nem tudom, mit tegyek,
öljek-e, vagy olvassak ponyvát.
Ösztöneim az életet,
bármily kegyetlen, meg nem unnák.

Jobb szeretik a bő uzsonnát,
mint a tűnő felleget,
egy lány mosolyát, mint a munkát,
én és a tündér képzelet.

Most már nem tudom, hová megyek,
induljak-e, vagy vessek tanyát.
Elmém inkább tégedet,
bármily rideg, üresek is az uccák.

Jobb szereti az ősi normát,
mint a tűnő szellemet,
egy meleg otthont, mint a bundát,
hajnali komor képemet.

Most már nem tudom, mit teszek,
ölök-e, vagy olvasok ponyvát...
Ösztöneim az életet,
fáradt utam lassan, meg meg unják.

Jobb szeretnék már bő uzsonnát,
valakit ki felnevet,
s nem hajnali ködben lopva buktát,
osonva szedve léptemet.

Most már nem tudom, miért megyek,
miért is nem találok hazát?
Testem már a lépteket,
bárhová vigyen, meg meg unták.

Jobb szeretném tán más sorsát,
mi tarkán festeget,
keserű helyett már az édeset,
én és a tündér képzelet.

/József Attila: „Most már nem tudom, mit tegyek, öljek-e, vagy olvassak ponyvát.
Ösztöneim az életet, bármily kegyetlen, meg nem unnák.” /1933/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.11.03.

Nyár tolong...

A kerten, hallatlan semmit idézve,
bálvány hőség borong,
pókhálót fog kicsiny ráncos kezébe,
s untan legyint a lomb.

A tócsa finoman bolyhos a portól,
távolból már a nyár tolong,
sárga bojtkén, kilógva a libasorból,
körötte egy kiskacsa bolyong.

Tikkadt szomjúságtól magukba roskadva,
néhány kókadt pipacs szorong,
rájuk mindent átható fényben mosdatva,
kacéran mosolyog le a napkorong.

/József Attila: „A kerten, hallatlan semmit idézve,
bálvány hőség borong,” /1932/ befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.06.01.

Egy szőke est...

Oly lány az este, mint egy szőlőszem,
gurul puhán emlékeim között,
Egy szőke est. De már nem emlékszem,
bársony fakó fátyolba öltözött.

Mintha egy asszony jőne széles mosollyal,
szemeim előtt egy álom röpködött,
melyet lefestenék most nektek egy tollal,
de nézd, kezeimben ez is megtörött.

Egy szőke est, tiszavirág sorsra ítéltetett,
felette magányos lelkem örködött,
miféle ördögi tény, mi feledni késztetett,
nézd ez az álom is hamar elszökött.

/József Attila: „Oly lány az este, mint egy szőlőszem, gurul puhán emlékeim között,
Egy szőke est. De már nem emlékszem,” /1932/ befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.06.01.

A nemzet koldusai

Szépen beszélsz! Fogalmad úgy világít, mint ott kinn a nyers tél s igazad van! De most aludj, ma éheztél és nem kerestél, egész nap új világra lestél.

Igazat szóltál barátom... Látod? Mégsem hozott ránk tisztaságot, kenyeret tudásod, majd belátod, amíg odafenn szedik a vámot, hiába nyerne bizonyosságot.

Szépen szóltál, reményvirágot, szórva, feledve nyomorúságot, mutatva igaz, hős bátorságot, éhezve bár, töretlen bírálod, ezt a csúf zsarnokságot.

Barátom, ha adhatok tanácsot, melyből levonhatsz tanulságot, míg a nemzet koldusait szánod, lásd: Neked sem maradt másod, csak e rongyos szabadságod.

Szépen beszélsz! Törve láncot, szavaiddal gyújtva kéklő lángot, nem kímélve erőt, fáradtságot, büszkén ázva, néma sóhajtásod, lásd mivé lett országod...

/József Attila: „Szépen beszélsz! Fogalmad úgy világít, mint ott kinn a nyers tél s igazad van! De most aludj, ma éheztél és nem kerestél,” /1932/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.06.03.

Vad szelek

Nehéz cekkeremben fáradt lelkem cipelem,
hatalmas batyuja telve bú fájdalommal.
Keserves tehetetlenségemmel figyelem,
ahogyan újra s újra szívembe szabdal.

Nagy utazás ez s bár néhány állomás
helyszíne pár reményteljes találkozás.
Néhány színesen tarkított napnyi áldomás,
majd újra csak konok üres tanácskozás.

Elmémben fúvó vad szelek óva intenek,
s midőn a komor búra boldogság terül,
ismét csak lassan ébredező ősi ingerek,
suttognak, a fájdalom elmémnek feszül.

A csalódás mint oly sokszor máskor,
lassan leülepszik mélyen, megtapad,
s amint szerte foszlik ismét a mámor,
egy ismerős fanyar íz újra megmarad.

Indulok tovább megint csak cipelek valamit,
cekkerem ismét nehezebben húzom tovább.
Megint csak rosszul ismertem meg valakit,
ember tán nem is lehetne ennél tétovább.

Budapest. 2012.09.30.

Elharapott halk szavak

Mindig mikor apró tetteiddel bántasz,
elharapott halk szavakkal csendben téve.
Tudd! Ezzel százszor többet ártasz,
mint lelkem legnagyobb ellensége.

Mindig mikor becsmérlőn tekintesz,
mikor szólsz hozzám oly megvetően,
mikor felém félvállról legyintesz...
Majd ismét kedveskedsz meglepően.

Mindig mikor nem tudom hol állunk.
Igazi-e a mosoly vagy csupán jelmez?
Mindig mikor új pontot találunk,
mi fáj... Mond! Vajon miért kell ez?

Budapest. 2012.08.15.

Egy csöndes idegen

Ebben a csendes, uri, idegen
szegény vak ember fölbotorkált
öt emeletet. Az ötödiken
már sikoltásra tárta pusztá torkát,
hogy most majd leveti magát a mélybe,
s ekkor kinyílt egy konyhaajtó félve.

Kipp-kopp... Tán egy angyal jő,
vadul verdesi szárnyát.
Lám e csöndes idegen. Hát ki lehet ő?
Ki csapna ekkora lármát?
Édes illata körötte részegítő táncát járja,
midőn fölé hajol, ablakát bezárja.

Reá egy sovány nő feje nehezül,
kit csak sejthet az ember,
kihez a szegény lélek loholva menekül
ki minket is utol ér egyszer.
Szegény vak ember könnye áztatta
szemein át már ő is láthatta.

Mikor a remény utat talált feléje,
elcsendesült a zsidongó úri negyed
amint a remény kapuja kitárult eléje,
melyhez hosszú rögös út vezet...
Ki a végére értél s megleled,
egy vak embert sírni láthatsz, meglehet...

/József Attila: „Ebben a csendes, uri, idegen
szegény vak ember fölbotorkált
öt emeletet. Az ötödiken
már sikoltásra tárta pusztá torkát,
hogy most majd leveti magát a mélybe,
s ekkor kinyílt egy konyhaajtó félve.” /1937/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.11.19.

Meglehet, nem értik önök...

A nap még füstölög,
a hamvadó hegyek fölött.
A homály inge mögött,
dereng a rét. Menny dörög.

Tar kopasz fák, ágai örök
fölé a hatalmas kékség bőfög,
füstkarikát. Mi lassan dőcög,
várjatok hát jövök, jövök...

Akár a sáros kutya kölyök,
domboldalon úgy ücsörög
s lassacskán el sündörög.
Hisz jönnek fekete függönyök.

Meglehet nem értik önök,
mi fölött örködök.
Szívemben nincsenek rögök
s nem gyűlölködök.

Lelkemben nem búzölög
góg, s nem úznek ördögök.
Nem fognak börtönök,
hozzájuk fel én soha nem növök.

/József Attila: „A nap még füstölög, a hamvadó hegyek fölött.
A homály inge mögött, dereng a rét.”/1937/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.11.04.

A tócsa bőre ráng...

Jó volna-e, ha megmeredne fönt
hülten a súlyos arany napkorong?
– Nem! Az a jó ha a szobában
friss kávészag tolong!

És mint reklám léggömb, majdnem elrepül
a szalmaszínű, könnyű nyári ég-
csak egy sovány nő feje nehezül
reád, aranyból öntött nagy vidék.

Sárga füvek a homokon, a dél
szikrázik, az amúgy igen heveny
elült, lefolyt a tors között a szél,
a tócsa bőre ráng idegesen.

Egy pók fut át a homokon, a dél
csiszolva ül a sárga füveken
elült, lefolyt a tors között a szél,
a tócsa bőre ráng idegesen.

Foszforeszkál az üres levegő,
tar ágak vézna karmai közt
a nap, bárányokat terelő,
békés felhőket füröszt.

A szél lágyan játszik lantján,
a tócsa bőre ráng idegesen,
tátika apró, piciny harangján,
lágyan játszik hitelesen.

Füstöl a föld, egy óriási nő
gyémánt-melle-vonala villan el
egy szál vadzab, ki kardot vont elő
a porba réved emlékeivel.

Jó volna-e, ha megmeredne fönt
hülten a súlyos arany napkorong?
Vele együtt harsonán beköszönt,
majdan újra fagyos tél borong.

Fagyos szelek csordában járnak,
mintha csak félnének egyedül...
Minthogyha árnyak suhannának,
hatalmas köd lassan, lassan elterül.

És mint vászon kifeszül, alig láthatóan
a tejfehér, zord nehéz téli ég.
A napsugár szikrát üt a hóban,
fölötted, aranyból öntött nagy vidék.

/József Attila: „Jó volna-e, ha megmeredne fönt hülten a súlyos arany napkorong?
– Nem! Az a jó ha a szobában friss kávészag tolong!” /1932/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.11.17.

Jó volna már...

Jó volna már megpihenni végre,
jó volna már kicsit csöndben lenni...
Felnézni már úgy a tiszta égre,
hogy nem nyomaszt épp semmi.

Jó volna már leülni egy padon,
csendben elmerengve egy dalon...
Csak nézni amint nyüzsög a vadon,
megpihenni valaha lesz idő vajon?

Jó volna már többé nem küzdeni,
lassan valaki ölébe hajtani fejemet...
Bársony mosolyában megfürdeni,
megtalálni csendes, békés helyemet.

Budapest. 2012.11.19.

Ne búsulj...

Arcodon könnyed ott ragadt
kicsike kezed megdagadt
kicsim ne búsulj tartsd magad
azért hogy rongyoskodsz, velem
szövetség ez s nem szerelem
lakásunk műhely s jégverem
hol zúg a szél

Az ember nagykabátban él
az ember él
kenyeret eszik és remél
várja, hogy elmúljon a tél,
hogy egy padon a napba üljön
és fölpiruljon még a vér

cikkázó sugarak bőrünkön
el úgy terüljön
mint hófehér selyem
akár hatalmas szunnyadó éjfüggöny
lassan álomba szenderüljön

amint le hunyom szemem
te velem örültél
akár a porcelán törékenyen
függve nehéz döntéseken

komor, fáradt arc képünkön
még nem látszik a cél
kell még hogy igyekezzél

kell még, hogy elkerüljön
a tejfehér ködfüggöny

s egy padon a napba üljön...

/József Attila: „Arcodon könnyed ott ragadt kicsike kezed megdagadt
kicsim ne búsulj tartsd magad azért hogy rongyoskodsz, velem
szövetség ez s nem szerelem lakásunk műhely s jégverem
hol zúg a szél” /1929/ befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.11.17.

Kik az isten kinőtt cipőit fényesítik...

Jaj azoknak, akik az isten
kinőtt cipőit fényesítik.

Akik elrongyolt lobogóval
szívükkel, dobott önmagukkal
fényesítik,
Jaj azoknak, akik az isten
kinőtt cipőit fényesítik.

Akik bukott eszmékkal,
árnyak mögött rejtezve
fényesítik,
kik e megsárgult emlékekkel,
gyűlölettel keresztezve
szüntelen fényesítik.

Akik már érezve a rendszer vesztét,
csöndben meghúzódva élnek,
csak fényesítik...

Kik már nem az eszmét,
csak saját zsákmányuk féltik.
Jaj azoknak, akik az isten
kinőtt cipőit fényesítik.

Lehet foltozni minden világot,
fokozva a kapzsiságot
csak fényesítik...
Összerakva millió szilánkot,
felismerve a valóságot
még mindig csak fényesítik.

Jaj azoknak, akik az isten
kinőtt cipőit fényesítik.

/József Attila: „Jaj azoknak, akik az isten kinőtt cipőit fényesítik.
Akik elrongyolt lobogóval szívükkel, dobott önmagukkal fényesítik,”
/1932.11.06./ befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.11.24.

Növendék

Mióta egyéb nagy írók
bús másolását vállalom
elhallgatnak a tanítók
már magamra sincs válaszom.

Mióta más gondolatai
vernek zajt fejemben,
talán más pillanatai
bizseregnek eremben.

De nézd! Hát ez is készen
s lassan nem marad töredék...
Magamra maradok egészen
mint útjára indult növendék.

/József Attila: „Mióta egyéb nagy írók
bús másolását vállalom” /1929/
befejezetlen sorai nyomán.../

(Legyen eme pár sor és töredékein folytatott eddigi munkám emlék
mellyel József Attila nagysága előtt tisztelgek.)

Budapest. 2012.11.25.

Tenger sírás vizeiben

Nem! Nem! Kellene kiáltoznom
s azt suttognom: igen, igen,
hogy a sors ringatózást hozzon
a tenger sírás vizeiben.

Nem! Nem! Kellene szenvednem
s elviselni e csúf fájdalmat,
s nap mint nap lelkembe engednem
a konok, rút szánalmat.

Élhetnék úgy is mint hön szerelmes,
úszva tenger mosoly vizeiben.
Ha ő most lenne velem kegyelmes,
én azt suttognám: igen, igen.

/József Attila: „Nem! Nem! Kellene kiáltoznom
s azt suttognom: igen, igen, hogy a sors ringatózást hozzon
a tenger sírás vizeiben.” /1932/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.11.25.

Ezek mi vagyunk...

Arcuk egy-egy kis külváros, ahol
nincs kövezet és nincs jó kocsmá sem.
Kis, zsíros hajuk a sipka alól
előkanyarul vizesen.

Szívük egy-egy kis otthon, ahol
nincsen kályha és nincs fűtés sem.
Mégsem az vagy, ahol lakol
hol öregszel már vészesen.

Kis kezeik akár a tó vize, ahol
nincs fürdőző, de már egy kacska sem.
Melyre az ősz ráncokat tagol
mint vihar nyugodt vizeken.

Lelkük egy-egy kis romos tanya, ahol
házukban már a kémény sem,
ontja füstjét s meg nem hajol,
sárga kalászbán a búzaszem.

Szemeik egy egy kis törött ablak, ahol
csak egy szakadt csipke unottan rebben.
A fagy föl-kúszik, csontig hatol
s ők összébb bújnak csendben.

El nézve őket, lassan átkarol,
egy érzés mit már régóta őrizem.
Mely végigszalad s mindent tarol
ezek mi voltunk tán azt hiszem...

/József Attila: „Arcuk egy-egy kis külváros, ahol
nincs kövezet és nincs jó kocsmá sem.
Kis, zsíros hajuk a sipka alól
előkanyarul vizesen.” /1932/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.11.24.

Két asszony

Rossz vágy járhatja jaj velem bolondját,
Két asszony s egy se s fáj az agyvelőm.
Sűrű olajnak fájhat midőn
hengerben lassan, lassan összenyomják.

Két asszony járhatja jaj velem bolondját,
s mégis egy sem hozzám tér haza.
Belátom már annak volt igaza
ki megismerte rég, a szerelem pofonját.

Két asszony s én mindkettőt szeretem
ifjú szívemet át nyújtom dicsőn,
sűrű cementnek fájhat így midőn
formába öntve megdermed mereven.

Két asszony s egy se jaj fáj az agyvelőm
ha választanom kellene közöttük,
inkább egyik se csak örökösöm fölöttük,
akár könnyező angyal fenn a hegytetőn...

/József Attila: „Rossz vágy járhatja jaj velem bolondját,
Két asszony s egy se s fáj az agyvelőm.
Sűrű olajnak fájhat midőn
hengerben lassan, lassan összenyomják.” /1923/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.11.25.

Zümmögő idő

Csendes, kérébe kötött reggel,
zsömle - zizegésű világ,
porhanyó falucska, mond el
a lány kenyér dalát.

Im, a könnyű szél elősurran,
tereget szép búzamezőt
s tovaringatja lány fodorban
a zümmögő időt.

A lombok közt már éhes,
borzong az este már.
Tömött gondját bontja a béres,
amint süt reá ezüst holdsugár.

Gyenge muharos mezőt
terít a szél könnyedén,
a fű zümmögő időt
ringat rezgő levelén.

Az idő olyan nékem
futva terem mint a bab,
esős kisimult vidékem
tócsába foglalta a holdat.

Hízlalt eső gyengén kapirgál
mint kotyogó tyúk a kertben,
lágyan szökken s tapint már
az éj fut végig csendben...

A zümmögő idő forгатja kerekét,
távolban csak egy kóbor eb neszel.
Amint az éj lassan tolja szekerét,
a lány égre már a pirkadat meszel.

Mint könnyű női ing lebben el,
szürke, sötét leple az éjszakának.
Csendes, kérébe kötött reggel
a zümmögő idő lassan átadja a mának.

Porhanyó falucska immáron éberen,
nyikorgó ablakokon át álmos szemek,
óh te zsömle - zizegésű világ, ékesen
most mind csak reád tekintenek.

/József Attila: „Csendes, kérébe kötött reggel, zsömle - zizegésű világ,
porhanyó falucska, mond el a lágy kenyér dalát.” /1929/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.11.25.

Ha szemed reám veted...

Úgy élsz szívemben, Erzsí, mint a bánat
mely kedves emlék ízével etet.

Ha barna nagy szemed reám veted
trillák szöknek, reggeli lárma támad
mint napkeltekor. Kél a vágy utánad
beragyogván a végtelen teret.

Nem félsz-e, hogy ki téged így szeret,
annak megtört szíve egy nap fellázad?

Kiben a lényed színes álmokat fakaszt
sóvárogva lohol utánad, akár az idő
folyton követve téged, talán már őrijtő
vágját, neked szegezve lesve kívánságod,
szüntelen táplálva azt a kéklő lángot.

Nem félsz-e, hogy ki téged így szeret,
egy napon tán majd ő is mond nemet
s mi álom volt egy nap elveszítheted.

/József Attila: „Úgy élsz szívemben, Erzsí, mint a bánat
mely kedves emlék ízével etet.

Ha barna nagy szemed reám veted
trillák szöknek, reggeli lárma támad
mint napkeltekor. Kél a vágy utánad
beragyogván a végtelen teret.

Nem félsz-e, hogy ki téged így szeret,” /1937/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.11.25.

Szavaim

Bocsássatok meg ha nem tudok jót
s mindig csak szépet írni,
néha már csak azért csavarom a szót
mert tudok már sírni.

S mikor nem tudok már írni sem,
szavaim nem kérleli senki.
Talán akkor értik csak meg teljesen,
mikor már rímeit nem zengi.

Mikor a csönd folytogatja torkomat,
mikor elillan a szép szerelem.
Mikor már beteljesítem sorsomat,
mikor már nem keresem...

Nem ér több kritika, nem kínoz szó,
nem csavarja bánat tollamat.
Nem hajol fölém gyengéden vigyázó
lénye, melyből e sok rím fakad.

Nem ér szerencse, nem árt balsiker sem -
szavam szerelem kérte.
Bocsássatok meg ha jó a versem
és szeressetek érte.

/József Attila: "Nem ér szerencse, nem árt balsiker sem - szavam szerelem kérte.
Bocsássatok meg ha jó a versem és szeressetek érte." /1937/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.11.25.

Ha hozzá térek haza...

Azt hittem a mű, reám eső részét
elvégeznem majd jobban sikerül
ha hozzá térek haza, majd békét
lelek, s a bánat messze elkerül.

De nézd! Hisz kész ez a strófa is,
mégsem hozott reám boldogságot.
Tán a mű vagy a rímképlet hamis?
Mond vajon ezt a hatalmas árkot,

Hogyan hidaljam át, én egymagam?
Hiába dolgozok mond ily lelkesen?
Hogyan értené meg ő kósza szavam.
Ha még én sem látom át teljesen...

Azt hittem a mű, reám eső részét
elvégeznem majd jobban sikerül
ha hozzá térek haza, majd békét
lelek... S nem élek ily siketül...

/József Attila: „Azt hittem a mű, reám eső részét
elvégeznem majd jobban sikerül ha hozzá térek haza” /1936/
befejezetlen sorai nyomán.../

Budapest. 2012.11.25.

Pihenni térnek a szavak

Elmentél és magaddal vitted az ihletet,
hiába állítom bőszen csatasorba a rímeket,

Fáradt kiégett gondolatok akár a kiszáradt tavak,
nem jönnek már hozzá úgy a dallamos szavak.

Akár a hajnali köd gondolataim lassan eloszlanak,
mint ódon kopott selyemszalag lassan szét foszlanak.

Fáradt magányos gondolataim csendben szunnyadnak,
üres gyűrött papírlapok az asztalon, örömet nem adnak.

Újat nem mondhatnak, hát pihenni térnek most a szavak,
hagyom hát őket menni, majd lassan megnyugszanak.

Budapest. 2011.08.01.

Tartalomjegyzék:

1.	Emlékeid rólam	Budapest	2010.10.21.	3.
2.	Elhajlások	Budapest	2011.12.26.	4.
3.	Apu nem jött haza...	Nagykáta	2011.10.27.	4.
4.	Anyu elment...	Budapest	2011.04.13.	5.-6.
5.	Apánk	Budapest	2011.02.11.	6.
6.	A gyönyör rezidenciája	Budapest	2011.04.11.	7.-8.
7.	A fényhozó	Budapest	2011.09.04.	9.-10.
8.	Alexandrosz	Budapest	2011.12.26.	10.
9.	Hős Akhilleusz	Budapest	2011.06.07.	11.-12.
10.	Eger várának védőihöz	Budapest	2011.10.23.	12.
11.	Októberi ifjak	Budapest	2011.10.23.	13.
12.	Felszólalók	Budapest	2011.11.29.	13.
13.	Egy mondat a zsarnokságról	Budapest	2011.10.17.	14.
14.	Moratórium (egy élet elvesztésének...)	Békéscsaba	2012.01.20.	15.
15.	Bordélyház	Budapest	2012.04.09.	16.
16.	Egy arc a tömegben	Budapest	2010.10.13.	17.
17.	Rád bízom...	Budapest	2011.08.01.	17.
18.	Vezeklés	Budapest	2012.04.09.	18.
19.	Az ígéret szerint...	Budapest	2011.04.26.	18.
20.	Büntetlenül	Budapest	2011.04.24.	19.
21.	Egy vak ember sír...	Budapest	2011.08.13.	19.
22.	Az öreg tölgy	Budapest	2011.05.17.	20.
23.	Irigyek	Budapest	2006.02.16.	20.
24.	Árnyak sötét kavalkádja	Budapest	2011.06.26.	21.
25.	Őszi éjszakák	Budapest	2011.05.08.	21.
26.	Szétszórtságunk tökéletes násza...	Békéscsaba	2011.10.27.	22.
27.	Gyémántkertünk	Budapest	2011.12.21.	22.
28.	Sóhaj	Budapest	2011.03.28.	23.
29.	Fényesség	Budapest	2011.03.24.	23.
30.	Vendéged	Budapest	2011.04.14.	24.
31.	Törékeny tánc	Budapest	2010.10.19.	24.
32.	Te voltál...	Budapest	2011.03.20.	24.
33.	Fekszünk egymás mellett	Budapest	2011.05.10.	25.
34.	Elmondattott...	Gyoma	2012.03.05.	25.
35.	Gyermeksírás	Budapest	2011.06.17.	26.
36.	Hat négyzetméternyi szabadság	Budapest	2011.05.26.	27.

37.	Kivé lesznek?	Budapest	2011.02.07.	27.
38.	Elmosódó képek	Budapest	2010.12.20.	28.
39.	Ismerős a sírás...	Szolnok	2011.10.27.	28.
40.	Karcolatok	Budapest	2011.04.17.	29.
41.	Csend	Budapest	2006.11.02.	29.
42.	A kis gesztenye árus lány	Budapest	2011.06.25.	30.
43.	Amíg teheted...	Budapest	2011.10.27.	30.
44.	Flört	Mezőtúr	2012.03.02.	31.
45.	Csak szerelem...	Budapest	2011.06.03.	31.
46.	Angyali panaszok	Szolnok	2012.03.05.	32.
47.	Képesek lennének	Székesfehérvár	2004.09.03.	32.
48.	Az utca hírmondója	Budapest	2011.05.18.	33.-35.
49.	Lélekrabló	Budapest	2011.08.25.	35.
50.	Háború	Budapest	2006.11.02.	35.
51.	Ébredések	Budapest	2011.05.21.	36.-37.
52.	Szélmalomharc	Budapest	2011.04.27.	37.
53.	Hétköznapi csodák	Budapest	2011.05.20.	38.-39.
54.	Fekete arany	Százhalombatta Dunai Finomító	2011.06.19.	39.
55.	Szörnyek keringője	Budapest	2007. Aug.	40.-47.
56.	Kerülőutak	Budapest	2007.03.17.	47.
57.	Elnézését kérem...	Budapest	2011.05.02.	48.
58.	A béke szigete	Budapest	2011.05.10.	48.
59.	Áldomás	Budapest	2011.04.28.	49.
60.	Akinek látni szeretnék...	Ecsér	2011.10.27.	49.
61.	Angyali teremtmények	Budapest	2010.10.18.	50.
62.	Anyám	Budapest	2011.05.02.	50.
63.	Hideg sínek között...	Budapest	2011.09.01.	51.
64.	Minden meghal...	Budapest	2010.10.28.	51.
65.	Kerestem...	Budapest	2012.01.02.	52.
66.	Túl nagyot álmodni mert...	Mezőtúr	2011.10.27.	52.
67.	Mind, kiket szerettem...	Keszthely	2011.06.23.	53.
68.	Békesség	Budapest	2006.12.10.	53.
69.	Bizalom	Budapest	2011.03.28.	54.
70.	Távolodom...	Budapest	2010.10.07.	54.
71.	Felemelkedés	Budapest	2011.03.31.	55.
72.	Gondolatbűnök	Budapest	2006.04.14.	55.

73.	Sápadt holdfénynél...	Budapest	2011.12.22.	56.
74.	Ujjaid körül...	Budapest	2011.02.04.	56.
75.	Elveszni lassan	Budapest	2011.04.06.	57.
76.	Úgy hiszem...	Budapest	2008.09.10.	57.
77.	Túl azon a ponton...	Budapest	2011.06.03.	58.
78.	Visszavágyni	Budapest	2006.02.02.	58.
79.	Vagyok amennyi vagyok...	Budapest	2011.10.19.	59.
80.	Hogyan szeresselek?	Budapest	2011.04.11.	59.
81.	Amikor semmim nem volt...	Budapest	2011.05.06.	60.
82.	Megvetést szül...	Budapest	2011.12.26.	60.
83.	Lelkemnek vendége...	Budapest	2011.06.13.	61.
84.	Egy kapcsolat vége	Budapest	2002.03.24.	61.
85.	Ártók és álnokok...	Budapest	2011.05.13.	62.
86.	Szárnyak nélkül	Budapest	2005.11.18.	62.
87.	Rezzenések	Budapest	2011.05.27.	63.
88.	Vihar közeleg...	Budapest	2011.05.25.	64.
89.	Nyughatatlan	Budapest	2006.11.02.	64.
90.	Olykor	Budapest	2006.03.21.	65.
91.	Hősiesség	Budapest	2006.02.02.	65.
92.	Olyankor	Budapest	2006.03.15.	66.
93.	Óva intették	Budapest	2011.06.28.	66.
94.	Lilian	Budapest	2011.10.28.	66.
95.	Az ördög maga	Budapest	2011.03.21.	67.-68.
96.	Amatőr költők társasága	Budapest	2011.05.25.	68.
97.	Kipusztulás	Budapest	2011.04.07.	69.
98.	Élek	Budapest	2005.08.03.	69.
99.	Formába öntött pillanat	Budapest	2005.10.25.	70.
100.	Lányka, kelj fel!	Budapest	2010.10.28.	70.
101.	Szonett Kőműves Klárához	Budapest	2011.10.22.	71.
102.	Dallamok	Budapest	2007.08.20.	71.
103.	Csendesen	Budapest	2011.07.16.	72.
104.	Az álmok sorsa	Budapest	2006.03.06.	72.
105.	Csacsi öreg kutyám	Budapest	2012.01.04.	73.
106.	Emlékül...	Budapest	2012.01.04.	73.
107.	Postás	Budapest	2011.06.27.	74.
108.	Gyűlölet	Budapest	2004.12.02.	74.

145.	Elmúlt	Budapest	2006.11.28.	119.
146.	Elveszett percek	Budapest	2004.12.24.	120.
147.	Felnőttként	Budapest	2006.02.25.	120.
148.	Fekete - fehér	Budapest	2004.02.25.	120.
149.	Feloldozás	Budapest	2004.11.19.	121.
150.	Függő lettél	Budapest	2004.07.30.	122.-123.
151.	Eszperente nyelven	Budapest	2004.11.28.	123.
152.	Abortusz... Bűn?	Budapest	2004.11.04.	124.
153.	Ahogy rám nézett	Budapest	2003.08.13.	124.
154.	Apa lettem	Budapest	2006.01.19.	125.-126.
155.	Álomkép	Budapest	2004.02.13.	126.
156.	Álmok	Budapest	2007.04.20.	126.
157.	A hűtlen	Budapest	2003.12.13.	127.-129.
158.	Tiszta lappal	Budapest	2004.10.08.	129.
159.	A szeretet ünnepe	Budapest	2005.11.23.	130.
160.	Az élet súlya	Budapest	2005.12.15.	131.
161.	Egyetlen nap	Budapest	2005.12.05.	131.
162.	Beteg világ	Budapest	2006.01.29.	132.
163.	Bűnös világ	Budapest	2004.04.05.	133.-134.
164.	Betépve	Gárdony	2004.09.03.	134.
165.	Hol az igazság?	Budapest	2004.08.21.	135.-136.
166.	Felfoghatatlan	Budapest	2004.11.13.	136.
167.	Hová tart világunk?	Budapest	2004.08.06.	137.
168.	Világvége után...	Sárvár	2004.09.27.	138.-139.
169.	Felfigyelni	Budapest	2006.02.14.	139.
170.	Tudni	Budapest	2006.02.08.	139.
171.	Tinédzser L'amour	Budapest	2005.12.05.	140.-141.
172.	Démonaink	Budapest	2006.02.19.	141.
173.	Tudathasadás	Budapest	2004.07.16.	142.-143.
174.	Egyéniség	Budapest	2006.02.06.	143.
175.	Tiltott szerelem	Budapest	2004.08.07.	144.-145.
176.	Plátói szerelem	Szombathely	2004.06.06.	145.
177.	Halhatatlan szerelem	Budapest	2002.10.25.	146.-147.
178.	Zárkózott Lelkek	Budapest	2004.02.11.	147.
179.	Szeretnék egy...	Budapest	2003.12.13.	148.
180.	Angyal voltál	Budapest	2004.04.10.	149.

181.	Emlékeim egy lányról	Budapest	2003.Máj.	150.-153.
182.	Ha vissza mehetnék...	Budapest	2000.01.28.	153.
183.	Angyal	Budapest	2003.08.13.	154.-155.
184.	Nem kértem	Budapest	2004.08.28.	155.
185.	Arra ébredek	Budapest	2005.09.14.	156.-157.
186.	Őzikeléptű leány	Balatonakali - Dörgicse	2005.06.23.	157.
187.	Vallomás	Budapest	2005.08.30.	158.-159.
188.	Ölelésed	Budapest	2004.12.25.	160.-161.
189.	Búcsút intünk	Budapest	2004.02.06.	161.
190.	Örökké	Szombathely	2004.08.09.	162.-163.
191.	Romokban	Budapest	2005.05.31.	163.
192.	Csalódások	Szombathely	2004.08.11.	164.
193.	Egy jó barát	Budapest	2004.07.17.	165.-166.
194.	Rég nem látott kedves	Szombathely	2004.08.16.	166.
195.	Ébren álmodom	Budapest	2004.02.12.	167.
196.	Ébredés	Budapest	2003.12.15.	168.-169.
197.	Ha elmondhatnám...	Budapest	2006.01.29.	169.
198.	Nélküled	Szombathely	2004.08.13.	170.-171.
199.	Menny és pokol	Budapest	2005.11.18.	171.
200.	Megkésett levél	Budapest	2004.09.03.	172.-173.
201.	Későn jött vallomás	Budapest	2004.10.08.	173.
202.	Mitől félsz?	Esztergom	2004.09.19.	174.-175.
203.	Titokban sírunk	Budapest	2004.02.02.	175.
204.	Egy a millióból	Szombathely	2004.08.15.	176.
205.	Egy világ választ el...	Budapest	2003.12.11.	177.-178.
206.	Attól félek...	Budapest	2006.11.07.	178.
207.	Évek múlván	Pécs	2004.06.26.	179.-180.
208.	Láss tisztán!	Budapest	2004.02.08.	180.
209.	Gyengeség	Budapest	2008.11.30.	181.
210.	Ragyogj!	Szombathely	2004.08.10.	182.
211.	Érzéki csalódás	Budapest	2004.11.15.	183.
212.	Csak még egyszer...	Budapest	2004.02.08.	184.-185.
213.	Kis világ	Budapest	2004.12.13.	185.
214.	Álomvilágban élni	Budapest	2004.11.24.	186.-187.
215.	Úton	Budapest	2005.12.13.	187.
216.	Keresni egy ismeretlent	Budapest	2002.05.25.	188.-189.

217.	Nem akarom...	Budapest	2005.07.06.	189.
218.	Mennem kell	Szombathely	2004.07.27.	190.-191.
219.	Ilyen volt ő nekem	Budapest	2003.08.12.	191.
220.	Búcsúzó	Budapest	2003.05.01.	192.
221.	Ami nem kimondható...	Budapest	2004.05.05.	193.
222.	Bűnös-e az...?	Budapest	2004.02.14.	194.
223.	Miért nem szeretsz?	Budapest	2004.03.04.	194.
224.	Egy pillanat	Balatonakali - Dörgicse	2004.06.29.	195.
225.	Egy érzés	Budapest	2005.12.05.	195.
226.	Menthetetlen	Budapest	2006.02.07.	196.
227.	Egy ember csupán...	Budapest	2006.04.28.	196.
228.	Fájdalom	Celldömölk	2004.09.03.	197.
229.	Egy angyalt láttam	Budapest	2002.03.20.	197.
230.	Létezés	Budapest	2006.01.08.	198.
231.	Változunk...	Budapest	2007.03.28.	198.
232.	Körforgás	Budapest	2004.12.27.	199.
233.	Életem értelme	Budapest	2005.11.18.	199.
234.	Fáj	Budapest	2004.12.14.	200.
235.	Ha a szeretet...	Budapest	2003.12.11.	200.
236.	Szabadon	Budapest	2004.12.19.	201.
237.	Örökké szeretni	Budapest	2004.02.23.	201.
238.	A csalódás háza	Budapest	2011.11.19.	202.
239.	Már értem...	Sümege	2011.06.19.	202.
240.	Hazudj nekem	Budapest	2004.10.06.	203.
241.	Ölelj át	Szombathely	2004.09.15.	203.
242.	Életet adni	Budapest	2006.02.19.	204.
243.	Rátalálni	Budapest	2006.03.09.	204.
244.	Magányos út	Budapest	2004.02.07.	205.
245.	Valami	Budapest	2011.02.07.	205.
246.	Bármit is tegyen...	Budapest	2004.09.05.	206.
247.	Többnek hittem	Budapest	2005.11.18.	206.
248.	Vigyél magaddal	Budapest	2004.09.25.	207.
249.	Láttál- e már szebbet	Balatonfüred	2003.08.07.	207.
250.	Az élet alkonyán	Budapest	2004.09.03.	208.
251.	Akkor is ha nem leszek	Budapest	2000.01.14.	208.
252.	Új utakon	Szombathely	2004.08.11.	209.
253.	Az élet...	Budapest	2007.03.25.	209.

254.	Tél	Budapest	2005.12.30.	210.
255.	Nyár	Budapest	2006.01.30.	210.
256.	Szívem szigetén	Pécs	2004.07.07.	211.
257.	Angyal vagy ördög?	Budapest	2006.02.16.	211.
258.	Szép ünnepet	Budapest	2004.12.24.	212.
259.	Holt idő	Budapest	2007.06.21.	212.
260.	Azt ígérted...	Budapest	2004.02.28.	213.
261.	Magányos éj	Budapest	2004.02.16.	213.
262.	Megtorlás	Szombathely	2004.09.08.	214.
263.	Ne kelljen	Budapest	2006.02.02.	214.
264.	Búcsú nélkül	Balatonfüred	2004.06.29.	215.
265.	Van amit sohasem felejtünk	Budapest	2003.07.21.	215.
266.	Önfeláldozás	Budapest	2006.02.18.	216.
267.	Önmarcangolás	Budapest	2004.11.30.	216.
268.	Újra látni őt	Budapest	2004.08.27.	217.
269.	Azt hittem...	Budapest	2005.11.21.	217.
270.	Az élet útján	Budapest	2004.08.01.	218.
271.	Gyermekként	Budapest	2004.11.15.	218.
272.	Nap mint nap	Budapest	2004.09.05.	219.
273.	Csillagom	Budapest	2006.03.07.	219.
274.	Barátomnak	Budapest	2004.02.23.	220.
275.	Felnőttünk	Budapest	2006.03.06.	220.
276.	Hátrahagyni	Budapest	2006.01.29.	221.
277.	Békére lelni	Budapest	2006.02.06.	221.
278.	Sokáig vártam	Szombathely	2004.09.03.	222.
279.	Vissza húz a múlt	Budapest	2006.02.02.	222.
280.	Csak egy szó	Budapest	1999.12.30.	223.
281.	Mondd, hogy már nem szeretsz	Budapest	2004.02.05.	223.
282.	Megszeretni	Budapest	2006.01.05.	224.
283.	Búcsúzni	Budapest	2005.12.26.	224.
284.	Egy ki nem mondott szó	Budapest	2000.01.14.	225.
285.	Többé már nem ragyog	Budapest	2004.01.08.	225.
286.	Keresni a végzetet	Budapest	2000.03.15.	226.
287.	Boldogság	Budapest	2007.03.17.	226.
288.	Egy éve már...	Ács	2004.09.01.	227.
289.	Értünk szól	Budapest	2000.02.03.	227.

290.	Első látásra	Sárvár	2004.09.03.	228.
291.	El nem felednek	Budapest	2004.08.27.	228.
292.	Bárcsak itt lennél velem	Budapest	2003.08.13.	229.
293.	Mielőtt rám talált	Budapest	2000.01.20.	229.
294.	Ősz	Budapest	2004.12.07.	230.
295.	Tavasza	Budapest	2004.12.08.	230.
296.	Tavaszdik	Budapest	2012.04.01.	230.
297.	Álmodoztunk	Budapest	2005.12.06.	231.
298.	Megosztozunk	Budapest	2006.02.08.	231.
299.	Őszintén szeretni	Budapest	2004.12.27.	232.
300.	Önzetlenül	Budapest	2004.12.11.	232.
301.	Melletted	Budapest	2005.09.23.	233.
302.	Fájó szívvel	Budapest	2004.01.16.	233.
303.	Hová tűnt?	Budapest	2004.05.02.	234.
304.	Valami elkezdődött...	Budapest	2006.02.28.	234.
305.	Mással élsz	Budapest	2004.09.09.	235.
306.	Elválunk	Budapest	2006.01.24.	235.
307.	Ellenünk fordult	Szombathely	2004.08.12.	236.
308.	Nem tudok sírni...	Marcali	2004.08.18.	236.
309.	Hazugság volt...?	Budapest	2004.08.08.	237.
310.	Hideg búcsúzás	Budapest	2004.04.08.	237.
311.	Elmondják a csillagok	Budapest	2000.02.03.	238.
312.	Eső	Budapest	2000.02.03.	238.
313.	Bujaság	Budapest	2004.10.16.	239.
314.	Vétkezni	Budapest	2006.02.21.	239.
315.	Tiéd a döntés	Budapest	2005.09.12.	240.
316.	Eldöntheted	Budapest	2003.04.24.	240.
317.	Angyali szépség	Budapest	2005.12.12.	241.
318.	Vak szerelem	Budapest	2004.11.11.	241.
319.	Depresszió	Budapest	2006.02.06.	242.
320.	Álmatlanság	Budapest	2006.02.17.	242.
321.	Bukott angyal	Budapest	2004.11.13.	243.
322.	Reménytelenül	Budapest	2004.12.24.	243.
323.	Otthon	Ajka	2004.08.29.	244.
324.	Család	Budapest	2005.12.18.	244.
325.	A múlt árnyai	Budapest	2004.04.12.	245.

326.	Árnyak	Budapest	2006.03.01.	245.
327.	Gondolj rám	Budapest	2004.09.03.	246.
328.	Emlékezz	Budapest	2006.01.28.	246.
329.	Végső állomás	Budapest	2004.11.08.	247.
330.	Elmúlás	Budapest	2004.02.08.	247.
331.	Harcolni	Budapest	2005.11.25.	248.
332.	Rendíthetetlen	Budapest	2006.02.26.	248.
333.	Árnyékvilág	Budapest	2003.03.28.	249.
334.	Féltékenység	Budapest	2003.03.21.	249.
335.	Egy asszony illata	Budapest	2006.03.05.	250.
336.	Együtt voltunk	Budapest	2006.01.19.	250.
337.	Csupán egy fénykép...	Budapest	2004.03.15.	251.
338.	Egyetlen hang	Budapest	2004.12.18.	251.
339.	Játék volt?	Budapest	2004.04.08.	252.
340.	Bántottál	Budapest	2005.12.11.	252.
341.	Egyetlen Tímeám	Budapest	2004.09.07.	253.
342.	Tímea	Balatonakali - Dörgicse	2004.06.29.	253.
343.	Elhagyatva	Budapest	2006.03.13.	254.
344.	Magány	Budapest	2003.12.18.	254.
345.	Másokban kereslek	Budapest	2004.08.27.	255.
346.	Megváltoztál	Veszprém	2004.09.03.	255.
347.	Egy érzés betakar...	Budapest	2011.05.26.	256.
348.	Létezem	Budapest	2004.12.24.	256.
349.	Mi a szerelem?	Budapest	2004.11.19.	257.
350.	A szerelem harmóniája	Budapest	2004.12.01.	257.
351.	Ne sírj!	Budapest	2000.01.15.	258.
352.	Bárhol is legyek, mit sem ér nélküled	Balatonakali - Dörgicse	2003.08.07.	258.
353.	A bosszú angyala	Budapest	2004.11.16.	259.
354.	Bosszú	Budapest	2006.02.19.	259.
355.	Nem jön a hajnal	Pécs	2004.06.20.	260.
356.	Egy gondolat bánt...	Budapest	2006.01.27.	261.
357.	Késő már	Szombathely	2004.08.11.	261.
358.	Új esély	Budapest	2006.01.27.	262.
359.	Változtatni	Budapest	2004.11.29.	262.
360.	Tudod-e, hogy mi a magány?	Budapest	2004.02.09.	263.
361.	Hogyan tudnálak feledni?	Budapest	2003.07.24.	263.

362.	Azt mondtad...	Budapest	2003.02.21.	264.
363.	Túl szép	Budapest	2007.03.21.	264.
364.	Mikor szemedbe nézek...	Budapest	2004.02.23.	265.
365.	Láss...	Budapest	2006.05.11.	265.
366.	Érzelmek	Budapest	2004.11.13.	266.
367.	Hajnal	Szombathely	2004.08.12.	266.
368.	Egyetlen	Budapest	2006.05.23.	267.
369.	A bizalom ára	Szombathely	2004.09.29.	267.
370.	Irigység	Budapest	2004.02.11.	268.
371.	Prostitúció	Budapest	2004.11.28.	268.
372.	Vesszőfutás	Budapest	2005.07.18.	269.
373.	Félelem nélkül	Budapest	2005.07.31.	269.
374.	Gyász	Budapest	2005.10.31.	270.
375.	Felejtés	Budapest	2004.12.01.	270.
376.	Háború után... Béke	Székesfehérvár	2004.09.03.	271.
377.	Mi emberek	Budapest	2006.02.19.	271.
378.	Messzi utakon jársz	Budapest	2000.01.11.	272.
379.	A költő	Budapest	2004.02.07.	272.
380.	Örület	Budapest	2000.01.15.	273.
381.	Csak azért is szeretem!	Budapest	2003.08.13.	273.
382.	Angyalnak néznéd...	Budapest	2005.08.03.	274.
383.	Az igazi	Budapest	2004.12.25.	274.
384.	Titkos szerelem	Budapest	2004.12.28.	274.
385.	Írják a fejfámra	Budapest	2004.02.08.	275.
386.	Az emlékek rabja	Budapest	2006.02.01.	275.
387.	Örökké megmarad	Budapest	2004.02.08.	275.
388.	Nem adom többé	Budapest	2004.10.16.	276.
389.	Miért?	Budapest	2004.08.27.	276.
390.	Barátság ez mind mit adhatok neked...!	Budapest	2003.05.13.	276.
391.	A magány angyala	Budapest	2004.05.02.	277.
392.	Viszonyzatlanul	Budapest	2006.01.27.	277.
393.	Egy édes vallomás	Budapest	2003.07.22.	260.
394.	Egyedül ébredünk	Budapest	2005.03.23.	277.
395.	Szépség	Budapest	2006.03.19.	278.
396.	Üzenet	Budapest	2004.03.20.	278.

397.	Ha tudnád...	Szombathely	2004.08.14.	278.
398.	Üresség	Budapest	2004.11.28.	279.
399.	Múlnia kell	Budapest	2006.01.29.	279.
400.	Múló idő	Budapest	2006.03.02.	279.
401.	Vágyálmok	Budapest	2004.11.27.	280.
402.	Vigasztal	Budapest	2006.02.04.	280.
403.	Csók és könny	Budapest	2006.01.30.	280.
404.	Múzsám	Budapest	2004.12.09.	281.
405.	Egyszer majd...	Budapest	2000.01.23.	281.
406.	Nem bírom tovább	Budapest	2000.02.03.	281.
407.	Érezted már?	Budapest	2006.02.02.	282.
408.	Igazán szeretni	Budapest	2006.02.02.	282.
409.	Megóvni mindentől	Budapest	2007.08.07.	282.
410.	Hogyan folytassam nélküled?	Budapest	2004.01.02.	283.
411.	Még emlékszem	Budapest	2003.08.13.	283.
412.	Szerelem	Budapest	2004.12.12.	283.
413.	Megtalálsz	Budapest	2006.02.13.	284.
414.	Megbékélni	Budapest	2006.02.28.	284.
415.	Titkok	Budapest	2006.02.12.	284.
416.	Angyalbőrben	Budapest	2004.12.06.	285.
417.	Más arcok	Budapest	2006.02.23.	285.
418.	Hamis álmok	Budapest	2004.02.07.	285.
419.	Felvállalni	Budapest	2006.02.13.	286.
420.	Tapasztalni	Budapest	2006.02.20.	286.
421.	Minden áron	Budapest	2006.02.17.	286.
422.	Angyalod	Budapest	2006.02.24.	287.
423.	Csupán egy mozdulat...	Budapest	2006.02.02.	287.
424.	A világban	Budapest	2006.02.25.	287.
425.	Sorsdöntő pillanatok	Budapest	2004.12.06.	288.
426.	Végtelen	Budapest	2006.03.28.	288.
427.	Ismeretlenül	Budapest	2004.12.01.	288.
428.	Emlékek	Budapest	2004.11.09.	289.
429.	Emlékezés	Budapest	2004.11.20.	289.
430.	Az idő sodrása	Budapest	2007.03.25.	289.
431.	Vádak	Budapest	2000.01.04.	290.
432.	Illat	Budapest	2000.01.04.	290.

433.	Bele törődni	Budapest	2004.04.20.	290.
434.	Felismerés	Budapest	2006.01.29.	291.
435.	Ártatlanság	Budapest	2006.01.31.	291.
436.	Csodállak	Budapest	2005.12.11.	291.
437.	Krisztinának	Budapest	2004.12.09.	292.
438.	Szent este	Budapest	2003.08.13.	292.
439.	Figyelmesség	Budapest	2006.02.22.	293.
440.	Ragaszkodás	Budapest	2004.12.03.	293.
441.	Félelem	Budapest	2004.12.06.	293.
442.	Néha	Budapest	2004.12.24.	294.
443.	Szeretet	Budapest	2004.12.06.	294.
444.	Szánalom	Budapest	2004.11.28.	295.
445.	Tévedtünk	Budapest	2005.08.07.	295.
446.	Mit érezhet?	Budapest	2004.10.08.	296.
447.	Magányban	Budapest	2004.12.05.	296.
448.	Éjjelente	Budapest	2006.02.21.	297.
449.	Első alkalom	Budapest	2006.02.23.	297.
450.	Csalódottság	Budapest	2007.08.31.	298.
451.	Kölcsönösség	Budapest	2007.11.03.	298.
452.	Elengedlek	Budapest	2005.09.17.	299.
453.	Angyallány	Budapest	2005.05.24.	299.
454.	Érted	Budapest	2003.12.11.	300.
455.	Angyali szemek	Budapest	2007.03.25.	300.
456.	Szeretlek	Budapest	2006.01.29.	300.
457.	Bűnbánat	Budapest	2003.09.01.	300.
458.	Kis asszonyom ne sírj!	Budapest	2011.06.18.	301.
459.	Nem voltam csók...	Budapest	2011.08.14.	302.
460.	Korán jöttél	Budapest	2011.08.14.	303.
461.	Nógrád - Hont vármegyéje	Budapest	2012.05.12.	303.
462.	Bánatom	Budapest	2011.08.09.	304.
463.	Szálló penész	Budapest	2012.05.27.	304.
464.	Átizzadt fekvő helyeden...	Budapest	2012.05.27.	305.
465.	Mit tegyek?	Budapest	2011.08.08.	306.
466.	Semmi remény	Budapest	2012.05.27.	307.-308.
467.	Ősszel szilajon	Budapest	2012.05.27.	309.-310.
468.	Nagyra nyílt szemünk homálya	Budapest	2012.05.27.	310.

469.	Édesanyám	Budapest	2012.05.27.	311.
470.	Amikor verset ír az ember...	Budapest	2012.05.27.	312.
471.	Ki fogná föl...	Budapest	2012.05.27.	313.
472.	Kötelességem	Budapest	2012.05.27.	314.
473.	Suttogások	Budapest	2012.05.27.	315.
474.	Tél van...	Budapest	2012.05.27.	316.
475.	Elgondolkodám...	Budapest	2012.05.27.	317.
476.	Közöny	Budapest	2012.05.27.	318.
477.	Így érdemeltem...	Budapest	2012.05.27.	319.
478.	Árnyékok	Budapest	2012.05.27.	320.
479.	Nem jön senki...	Budapest	2012.05.27.	321.
480.	Közeledben	Budapest	2012.05.27.	322.
481.	Fakult hitem	Budapest	2012.05.27.	322.
482.	Szürkület	Budapest	2012.05.27.	323.
483.	Nyomor	Budapest	2012.05.27.	324.
484.	Emlékezzetek	Budapest	2012.05.27.	325.
485.	Szalmaláng	Budapest	2012.05.27.	326.
486.	Halhatatlannul	Budapest	2012.05.27.	327.
487.	Én azt akarom...	Budapest	2012.05.27.	328.
488.	Költő vagyok	Budapest	2012.05.27.	329.
489.	Bús ember, bús Magyar	Budapest	2012.04.08.	330.
490.	Kinek a szeme múló könnyű...	Budapest	2012.05.12.	331.
491.	A tóra néző padnál	Budapest	2012.04.01.	332.
492.	Út a fénybe	Budapest	2010.10.28.	332.
493.	Bízom	Budapest	2011.03.06.	333.
494.	Rá kellett ébrednem...	Budapest	2011.08.20.	333.
495.	Szeretni...	Budapest	2007.03.12.	334.
496.	Oltalmazni	Budapest	2006.03.18.	334.
497.	Csak szeretni...	Budapest	2011.05.01.	334.
498.	Végzetünk	Budapest	2011.01.04.	335.
499.	Öntudat	Budapest	2010.10.05.	335.
500.	Mit benned láttam	Lovilan Island.	2010.08.17.	336.
501.	Trója falai alatt	Budapest	2012.05.12.	336.
502.	Bizonytalanság	Budapest	2010.10.15.	337.
503.	Míntha	Budapest	2006.11.02.	337.
504.	Úton egyedül...	Budapest	2011.04.24.	337.

505.	Magamhoz szólítalak	Budapest	2012.04.08.	338.
506.	Ember és gép	Budapest	2012.05.23.	338.
507.	Ellopott pillanatok	Budapest	2011.04.26.	339.
508.	Adrienn	Budapest	2011.10.28.	339.
509.	Suttogók	Budapest	2012.04.10.	339.
510.	Megtört ölelések	Miskolc - Budapest	2012.05.26.	340.
511.	Szeretni távolról	Budapest	2002.05.23.	341.
512.	Barátok	Budapest	2004.11.21.	341.
513.	Valótlanságom	Budapest	2012.04.10.	342.
514.	Férfiszóval	Budapest	2012.05.12.	342.
515.	Bándy Kata emlékére	Budapest	2012.07.14.	343.
516.	Itt élünk s halunk...	Budapest	2012.07.14.	344.-345.
517.	Néma ölelésed	Budapest	2012.07.08.	345.
518.	Sebhelyek	Budapest	2012.07.14.	345.
519.	Odavágyom...	Budapest	2012.08.12.	346.
520.	Mit érted tehetnék...	Budapest	2012.07.08.	346.
521.	Talán...	Budapest	2012.07.27.	347.
522.	Közöny...	Budapest	2012.07.28.	347.-348.
523.	Lemondtam már arról régen...	Budapest	2012.07.28.	348.
524.	Konokul küzdő emberi szeretet...	Budapest	2012.08.13.	349.
525.	Elillantak...	Budapest	2012.08.14.	349.
526.	Egy élet elvesztésének... (1.felyezet)	Monorierdő - Budapest	2012.07.18.	350.
527.	Egy napon...	Budapest	2012.07.28.	351.
528.	Munkát! Kenyeret!	Budapest	2012.07.28.	351.-352.
529.	Szenvedek	Budapest	2012.07.15.	352.
530.	Halandó	Budapest	2012.07.07.	353.
531.	Miféle ördögi öröm...	Budapest	2012.07.01.	353.
532.	Egyedül mi...	Budapest	2012.08.10.	354.
533.	Gyarlóságunk...	Budapest	2012.07.22.	354.
534.	Újra kell tanulnom...	Budapest	2012.08.12.	355.
535.	Most már nem tudom...	Budapest	2012.11.03.	356.
536.	Nyár tolong...	Budapest	2012.06.01.	357.
537.	Egy szőke est...	Budapest	2012.06.01.	357.
538.	A nemzet koldusai	Budapest	2012.06.03.	358.
539.	Vad szelek	Budapest	2012.09.30.	359.
540.	Elharapott halk szavak	Budapest	2012.08.15.	359.

541.	Egy csöndes idegen	Budapest	2012.11.19.	360.
542.	Meglehet, nem értik önök...	Budapest	2012.11.04.	361.
543.	A tócsa bőre ráng...	Budapest	2012.11.17.	362.-363.
544.	Jó volna már...	Budapest	2012.11.19.	363.
545.	Ne búsulj...	Budapest	2012.11.17.	364.
546.	Kik az isten kinőtt cipőit fényesítik...	Budapest	2012.11.24.	365.
547.	Tenger sírás vizeiben	Budapest	2012.11.25.	366.
548.	Növendék	Budapest	2012.11.25.	366.
549.	Ezek mi vagyunk...	Budapest	2012.11.24.	367.
550.	Két asszony	Budapest	2012.11.25.	368.
551.	Zümmögő idő	Budapest	2012.11.25.	369.-370.
552.	Ha szemed reám veted...	Budapest	2012.11.25.	370.
553.	Szavaim	Budapest	2012.11.25.	371.
554.	Ha hozzá térek haza...	Budapest	2012.11.25.	372.
555.	Pihenni térnek a szavak	Budapest	2011.08.01.	372.

Abc szerinti címjegyzék:

1.	Abortusz... Bűn?	Budapest	2004.11.04.	124.
2.	Ábránd	Budapest	2006.02.06.	105.
3.	Adrienn	Budapest	2011.10.28.	309.
4.	Ahogy rám nézett	Budapest	2003.08.13.	124.
5.	Akinek látni szeretnék...	Ecsér	2011.10.27.	49.
6.	Akkor is ha nem leszek	Budapest	2000.01.14.	208.
7.	Áldomás	Budapest	2011.04.28.	49.
8.	Alexandrosz	Budapest	2011.12.26.	10.
9.	Álmatlanság	Budapest	2006.02.17.	242.
10.	Álmodoztunk	Budapest	2005.12.06.	231.
11.	Álmok	Budapest	2007.04.20.	126.
12.	Az álmok sorsa	Budapest	2006.03.06.	72.
13.	Álomkép	Budapest	2004.02.13.	126.
14.	Álomvilágban élni	Budapest	2004.11.24.	186.-187.
15.	Amatőr költők társasága	Budapest	2011.05.25.	68.
16.	Ami nem kimondható...	Budapest	2004.05.05.	193.
17.	Amíg teheted...	Budapest	2011.10.27.	30.
18.	Amikor semmim nem volt...	Budapest	2011.05.06.	60.
19.	Amikor verset ír az ember...	Budapest	2012.05.27.	312.
20.	Angyal	Budapest	2003.08.13.	154.-155.
21.	Angyal vagy ördög	Budapest	2006.02.16.	211.
22.	Angyal voltál	Budapest	2004.04.10.	149.
23.	Angyali panaszok	Szolnok	2012.03.05.	32.
24.	Angyali szemek	Budapest	2007.03.25.	300.
25.	Angyali szépség	Budapest	2005.12.12.	241.
26.	Angyali teremtmények	Budapest	2010.10.18.	50.
27.	Angyallány	Budapest	2005.05.24.	299.
28.	Angyalod	Budapest	2006.02.24.	287.
29.	Anyám	Budapest	2011.05.02.	50.
30.	Angyalbőrben	Budapest	2004.12.06.	285.
31.	Angyalnak néznéd...	Budapest	2005.08.03.	274.
32.	Anyu elment...	Budapest	2011.04.13.	5.-6.
33.	Apa lettem	Budapest	2006.01.19.	125.-126.
34.	Apánk	Budapest	2011.02.11.	6.
35.	Apu nem jött haza...	Nagykáta	2011.10.27.	4.
36.	Árnyak	Budapest	2006.03.01.	245.

37.	Árnyak sötét kavalkádja	Budapest	2011.06.26.	21.
38.	Árnyékod	Budapest	2012.05.27.	320.
39.	Árnyékvilág	Budapest	2003.03.28.	249.
40.	Arra ébredtek	Budapest	2005.09.14.	156.-157.
41.	Ártatlanság	Budapest	2006.01.31.	291.
42.	Ártók és álnokok...	Budapest	2011.05.13.	62.
43.	Átizzadt fekvő helyeden...	Budapest	2012.05.27.	305.
44.	Attól Félek...	Budapest	2006.11.07.	178.
45.	Azt hittem...	Budapest	2005.11.21.	217.
46.	Azt ígérted...	Budapest	2004.02.28.	213.
47.	Azt mondtad...	Budapest	2003.02.21.	264.
48.	Bánatom	Budapest	2011.08.09.	304.
49.	Bándy Kata emlékére	Budapest	2012.07.14.	343.
50.	Bántottál	Budapest	2005.12.11.	252.
51.	Barátok	Budapest	2004.11.21.	341.
52.	Barátomnak	Budapest	2004.02.23.	220.
53.	Barátság ez mind mit adhatok neked...!	Budapest	2003.05.13.	276.
54.	Bárcsak itt lennél velem	Budapest	2003.08.13.	229.
55.	Bárhol is legyek, mit sem ér nélküled	Balatonakali	2003.08.07.	258.
56.	Bármit is tegyen...	Budapest	2004.09.05.	206.
57.	A béke szigete	Budapest	2011.05.10.	48.
58.	Békére lelni	Budapest	2006.02.06.	221.
59.	Békesség	Budapest	2006.12.10.	53.
60.	Bele törődni	Budapest	2004.04.20.	290.
61.	Beteg világ	Budapest	2006.01.29.	132.
62.	Betépve	Gárdony	2004.09.03.	134.
63.	Bizalom	Budapest	2011.03.28.	54.
64.	A bizalom ára	Szombathely	2004.09.29.	267.
65.	Bízom	Budapest	2011.03.06.	303.
66.	Bizonytalanság	Budapest	2010.10.15.	307.
67.	Boldogság	Budapest	2007.03.17.	226.
68.	Bordélyház	Budapest	2012.04.09.	16.
69.	Bosszú	Budapest	2006.02.19.	259.
70.	A bosszú angyala	Budapest	2004.11.16.	259.
71.	Búcsú nélkül	Balatonfüred	2004.06.29.	215.
72.	Búcsút intünk	Budapest	2004.02.06.	161.

73.	Búcsúzni	Budapest	2005.12.26.	224.
74.	Búcsúzom	Budapest	2003.05.01.	192.
75.	Bujaság	Budapest	2004.10.16.	239.
76.	Bukott angyal	Budapest	2004.11.13.	243.
77.	Bús ember, bús Magyar	Budapest	2012.04.08.	311.
78.	Bűn és bűnhődés	Pécs	2004.07.08.	106.-109.
79.	Bűnbánat	Budapest	2003.09.01.	300.
80.	Bűnös világ	Budapest	2004.04.05.	133.-134.
81.	Bűnös-e az...?	Budapest	2004.02.14.	194.
82.	Büntetlenül	Budapest	2011.04.24.	19.
83.	Csacsi öreg kutyám	Budapest	2012.01.04.	73.
84.	Csak azért is szeretem!	Budapest	2003.08.13.	273.
85.	Csak egy szó	Budapest	1999.12.30.	223.
86.	Csak még egyszer...	Budapest	2004.02.08.	184.-185.
87.	Csak szerelem...	Budapest	2011.06.03.	31.
88.	Csak szeretni...	Budapest	2011.05.01.	306.
89.	Család	Budapest	2005.12.18.	244.
90.	A csalódás háza	Budapest	2011.11.19.	202.
91.	Csalódások	Szombathely	2004.08.11.	164.
92.	Csalódottság	Budapest	2007.08.31.	298.
93.	Csend	Budapest	2006.11.02.	29.
94.	Csendesen	Budapest	2011.07.16.	72.
95.	Csillagom	Budapest	2006.03.07.	219.
96.	Csodállak	Budapest	2005.12.11.	291.
97.	Csók és könny	Budapest	2006.01.30.	280.
98.	Csupán egy fénykép...	Budapest	2004.03.15.	251.
99.	Csupán egy mozdulat	Budapest	2006.02.02.	287.
100.	Dallamok	Budapest	2007.08.20.	71.
101.	Démonaink	Budapest	2006.02.19.	141.
102.	Depresszió	Budapest	2006.02.06.	242.
103.	Döntöttél	Budapest	2008.11.11.	109.
104.	Ébredés	Budapest	2003.12.15.	168.-169.
105.	Ébredések	Budapest	2011.05.21.	36.-37.
106.	Ébren álmodom	Budapest	2004.02.12.	167.
107.	Édesanyám	Budapest	2012.05.27.	311.
108.	Ég veled kedvesem	Budapest	2011.06.25.	83.

109.	Eger várának védőihéz	Budapest	2011.10.23.	12.
110.	Egy a millióból	Szombathely	2004.08.15.	176.
111.	Egy angyalt láttam	Budapest	2002.03.20.	197.
112.	Egy arc a tömegben	Budapest	2010.10.13.	17.
113.	Egy asszony illata	Budapest	2006.03.05.	250.
114.	Egy csöndes idegen	Budapest	2012.11.19.	360.
115.	Egy édes vallomás	Budapest	2003.07.22.	260.
116.	Egy élet elvesztésének... (1.felyezet)	Monorierdő - Budapest	2012.07.18.	350.
117.	Egy ember csupán...	Budapest	2006.04.28.	196.
118.	Egy érzés	Budapest	2005.12.05.	195.
119.	Egy érzés betakar...	Budapest	2011.05.26.	256.
120.	Egy éve már...	Ács	2004.09.01.	227.
121.	Egy gondolat bánt...	Budapest	2006.01.27.	261.
122.	Egy jó barát	Budapest	2004.07.17.	165.-166.
123.	Egy kapcsolat vége	Budapest	2002.03.24.	61.
124.	Egy ki nem mondott szó	Budapest	2000.01.14.	225.
125.	Egy mondat a zsarnokságról	Budapest	2011.10.17.	14.
126.	Egy napon...	Budapest	2012.07.28.	351.
127.	Egy pillanat	Balatonakali - Dörgicse	2004.06.29.	195.
128.	Egy szőke est...	Budapest	2012.06.01.	357.
129.	Egy vagyunk mi ketten	Budapest	2011.05.16.	86.
130.	Egy vak ember sír...	Budapest	2011.08.13.	19.
131.	Egy világ választ el...	Budapest	2003.12.11.	177.-178.
132.	Egyedül ébredünk	Budapest	2005.03.23.	277.
133.	Egyedül mi...	Budapest	2012.08.10.	354.
134.	Egyéniség	Budapest	2006.02.06.	143.
135.	Egyetlen	Budapest	2006.05.23.	267.
136.	Egyetlen hang	Budapest	2004.12.18.	251.
137.	Egyetlen nap	Budapest	2005.12.05.	131.
138.	Egyetlen Tímeám	Budapest	2004.09.07.	253.
139.	Együtt voltunk	Budapest	2006.01.19.	250.
140.	Egyszer majd...	Budapest	2000.01.23.	281.
141.	Éjjelente	Budapest	2006.02.21.	297.
142.	El nem felednek	Budapest	2004.08.27.	228.
143.	Eldöntheted	Budapest	2003.04.24.	240.
144.	Élek	Budapest	2005.08.03.	69.

145.	Az élet alkonyán	Budapest	2004.09.03.	208.
146.	Az élet súlya	Budapest	2005.12.15.	131.
147.	Az élet útján	Budapest	2004.08.01.	218.
148.	Az élet...	Budapest	2007.03.25.	209.
149.	Elengedlek	Budapest	2005.09.17.	299.
150.	Életem értelme	Budapest	2005.11.18.	199.
151.	Életet adni	Budapest	2006.02.19.	204.
152.	Elgondolkodám...	Budapest	2012.05.27.	317.
153.	Elhagyatva	Budapest	2006.03.13.	254.
154.	Elhajlások	Budapest	2011.12.26.	4.
155.	Elharapott halk szavak	Budapest	2012.08.15.	359.
156.	Elillantak...	Budapest	2012.08.14.	349.
157.	Elkőborolt bárány	Budapest	2006.02.06.	79.
158.	Elkorcsosulás	Budapest	2011.06.05.	76.
159.	Ellenünk fordult	Szombathely	2004.08.12.	236.
160.	Ellopott pillanatok	Budapest	2011.04.26.	309.
161.	Elmondattott...	Gyoma	2012.03.05.	25.
162.	Elmondják a csillagok	Budapest	2000.02.03.	238.
163.	Elmosódó képek	Budapest	2010.12.20.	28.
164.	Elmúlás	Budapest	2004.02.08.	247.
165.	Elmúlt	Budapest	2006.11.28.	119.
166.	Elnézését kérem...	Budapest	2011.05.02.	48.
167.	Első alkalom	Budapest	2006.02.23.	297.
168.	Első látásra	Sárvár	2004.09.03.	228.
169.	Elválunk	Budapest	2006.01.24.	235.
170.	Elveszett percek	Budapest	2004.12.24.	120.
171.	Elveszni lassan	Budapest	2011.04.06.	57.
172.	Ember és gép	Budapest	2012.05.23.	338.
173.	Emberi ostobaság	Budapest	2007.03.13.	77.
174.	Emlékeid rólam	Budapest	2010.10.21.	3.
175.	Emlékeim egy lányról...	Budapest	2003.Máj.	150.-153.
176.	Az emlékek rabja	Budapest	2006.02.01.	275.
177.	Emlékek	Budapest	2004.11.09.	289.
178.	Emlékezés	Budapest	2004.11.20.	289.
179.	Emlékezz	Budapest	2006.01.28.	246.
180.	Emlékezzetek	Budapest	2012.05.27.	325.

181.	Emlékül...	Budapest	2012.01.04.	73.
182.	Én azt akarom...	Budapest	2012.05.27.	328.
183.	Én szép kedvesem...	Budapest	2011.06.18.	80.
184.	Eredendő bűnök	Budapest	2006.02.10.	88.-89.
185.	Érezted már?	Budapest	2006.02.02.	282.
186.	Érted	Budapest	2003.12.11.	300.
187.	Értünk szól	Budapest	2000.02.03.	227.
188.	Érzéki csalódás	Budapest	2004.11.15.	183.
189.	Érzelmek	Budapest	2004.11.13.	266.
190.	Eső	Budapest	2000.02.03.	238.
191.	Eszperente nyelven	Budapest	2004.11.28.	123.
192.	Évek múltán	Pécs	2004.06.26.	179.-180.
193.	Ezek mi vagyunk...	Budapest	2012.11.24.	367.
194.	Fáj	Budapest	2004.12.14.	200.
195.	Fájdalom	Celldömölk	2004.09.03.	197.
196.	Fájó szívvel	Budapest	2004.01.16.	233.
197.	Fakult hitem	Budapest	2012.04.08.	310.
198.	Fekete - fehér	Budapest	2004.02.25.	120.
199.	Fekete arany	Százhalombatta Dunai Finomító	2011.06.19.	39.
200.	Fekszünk egymás mellett	Budapest	2011.05.10.	25.
201.	Felejtés	Budapest	2004.12.01.	270.
202.	Félelem	Budapest	2004.12.06.	293.
203.	Félelem nélkül	Budapest	2005.07.31.	269.
204.	Felemelkedés	Budapest	2011.03.31.	55.
205.	Felfigyelni	Budapest	2006.02.14.	139.
206.	Felfoghatatlan	Budapest	2004.11.13.	136.
207.	Felismerés	Budapest	2006.01.29.	291.
208.	Felnőttként	Budapest	2006.02.25.	120.
209.	Felnőttünk	Budapest	2006.03.06.	220.
210.	Feloldozás	Budapest	2004.11.19.	121.
211.	Felszólalók	Budapest	2011.11.29.	13.
212.	Féltékenység	Budapest	2003.03.21.	249.
213.	Felvállalni	Budapest	2006.02.13.	286.
214.	Fényesség	Budapest	2011.03.24.	23.
215.	A fényhozó	Budapest	2011.09.04.	9.-10.
216.	Férfiszóval	Budapest	2012.05.12.	342.

217.	Figyelmesség	Budapest	2006.02.22.	293.
218.	Flört	Mezőtúr	2012.03.02.	31.
219.	Formába öntött pillanat	Budapest	2005.10.25.	70.
220.	Függő lettél	Budapest	2004.07.30.	122.-123.
221.	Gondolatbűnök	Budapest	2006.04.14.	55.
222.	Gondolj rám	Budapest	2004.09.03.	246.
223.	Gyarlóságunk...	Budapest	2012.07.22.	354.
224.	Gyász	Budapest	2005.10.31.	270.
225.	Gyémántkertünk	Budapest	2011.12.21.	22.
226.	Gyengeség	Budapest	2008.11.30.	181.
227.	Gyermekként	Budapest	2004.11.15.	218.
228.	Gyermeksírás	Budapest	2011.06.17.	26.
229.	Gyűlölet	Budapest	2004.12.02.	74.
230.	A gyönyör rezidenciája	Budapest	2011.04.11.	7.-8.
231.	Ha a szeretet...	Budapest	2003.12.11.	200.
232.	Ha elmondhatnám...	Budapest	2006.01.29.	169.
233.	Ha elmosolyodik...	Budapest	2011.05.05.	79.
234.	Ha hozzá térek haza...	Budapest	2012.11.25.	372.
235.	Ha szemed reám veted...	Budapest	2012.11.25.	370.
236.	Ha tudnád...	Szombathely	2004.08.14.	278.
237.	Ha vissza mehetnék...	Budapest	2000.01.28.	153.
238.	Háború	Budapest	2006.11.02.	35.
239.	Háború után... Béke	Székesfehérvár	2004.09.03.	271.
240.	Hajnal	Szombathely	2004.08.12.	266.
241.	Halandó	Budapest	2012.07.07.	353.
242.	A halál előszobája	Budapest	2006.11.02.	105.
243.	Halhatatlan szerelem	Budapest	2002.10.25.	146.-147.
244.	Halhatatlanul	Budapest	2012.05.27.	327.
245.	Hamis álmok	Budapest	2004.02.07.	285.
246.	Harcolni	Budapest	2005.11.25.	248.
247.	Hat négyzetméternyi szabadság	Budapest	2011.05.26.	27.
248.	Hátrahagyni	Budapest	2006.01.29.	221.
249.	Hazudj nekem	Budapest	2004.10.06.	203.
250.	Hazugság volt...?	Budapest	2004.08.08.	237.
251.	Hétköznapi csodák	Budapest	2011.05.20.	38.-39.
252.	Hideg búcsúzás	Budapest	2004.04.08.	237.

253.	Hideg sínek között...	Budapest	2011.09.01.	51.
254.	Hogyan folytassam nélküled?	Budapest	2004.01.02.	283.
255.	Hogyan szeresselek?	Budapest	2011.04.11.	59.
256.	Hogyan tudnálak feledni?	Budapest	2003.07.24.	263.
257.	Hol az igazság?	Budapest	2004.08.21.	135.-136.
258.	Holt idő	Budapest	2007.06.21.	212.
259.	Hová tart világunk?	Budapest	2004.08.06.	137.
260.	Hová tűnt?	Budapest	2004.05.02.	234.
261.	Hős Akhilleusz	Budapest	2011.06.07.	11.-12.
262.	Hősiesség	Budapest	2006.02.02.	65.
263.	A hűtlen	Budapest	2003.12.13.	127.-129.
264.	Idegen	Budapest	2006.02.08.	87.
265.	Az idő sodrása	Budapest	2007.03.25.	289.
266.	Igazán szeretni	Budapest	2006.02.02.	282.
267.	Így érdemeltem...	Budapest	2012.05.27.	319.
268.	Az igazi	Budapest	2004.12.25.	274.
269.	Az ígéret szerint...	Budapest	2011.04.26.	18.
270.	Illat	Budapest	2000.01.04.	290.
271.	Ilyen volt ő nekem	Budapest	2003.08.12.	191.
272.	Irigyek	Budapest	2006.02.16.	20.
273.	Irigység	Budapest	2004.02.11	268.
274.	Írják a fejfámra	Budapest	2004.02.08.	275.
275.	Írok pár sort...	Budapest	2009.02.11.	89.
276.	Ismeretlenül	Budapest	2004.12.01.	288.
277.	Ismerős a sírás...	Szolnok	2011.10.27.	28.
278.	Itt élünk s halunk...	Budapest	2012.07.14.	344.-345.
279.	Jó volna már...	Budapest	2012.11.19.	363.
280.	Játék volt?	Budapest	2004.04.08.	252.
281.	Karcolatok	Budapest	2011.04.17.	29.
282.	Kegyetlen játékok	Budapest	2011.04.06.	78.
283.	Képesek lennénk	Székesfehérvár	2004.09.03.	32.
284.	Keresni a végzetet	Budapest	2000.03.15.	226.
285.	Keresni egy ismeretlent	Budapest	2002.05.25.	188.-189.
286.	Kerestem...	Budapest	2012.01.02.	52.
287.	Kerülőutak	Budapest	2007.03.17.	47.
288.	Késő már	Szombathely	2004.08.11.	261.

289.	Későn jött vallomás	Budapest	2004.10.08.	173.
290.	Két asszony	Budapest	2012.11.25.	368.
291.	Ki fogná föl...	Budapest	2012.05.27.	313.
292.	Kiegészve	Budapest	2011.09.01.	80.
293.	Kik az isten kinőtt cipőit fényesítik...	Budapest	2012.11.24.	365.
294.	Kinek a szeme múló könnyű...	Budapest	2012.05.12.	331.
295.	Kipusztulás	Budapest	2011.04.07.	69.
296.	A kis gesztenye árus lány	Budapest	2011.06.25.	30.
297.	Kis asszonyom ne sírj!	Budapest	2011.06.18.	301.
298.	Kis világ	Budapest	2004.12.13.	185.
299.	Kisiklottak	Budapest	2006.06.01.	82.
300.	Kivé lesznek?	Budapest	2011.02.07.	27.
301.	Konokul küzdő emberi szeretet...	Budapest	2012.08.13.	349.
302.	Korán jöttél	Budapest	2011.08.14.	303.
303.	Korcs Szerelmek	Budapest	2006.06.04.	115.-119.
304.	Kölcsönösség	Budapest	2007.11.03.	298.
305.	Költő vagyok	Budapest	2012.05.27.	329.
306.	A költő	Budapest	2004.02.07.	272.
307.	Körforgás	Budapest	2004.12.27.	199.
308.	Köszönöm neked	Budapest	2011.03.23.	84.
309.	Kötelességem	Budapest	2012.05.27.	314.
310.	Közeledben	Budapest	2012.05.27.	322.
311.	Közöny...	Budapest	2012.07.28.	347.-348.
312.	Közöny	Budapest	2012.05.27.	318.
313.	Krisztinának	Budapest	2004.12.09.	292.
314.	Láncaim	Budapest	2007.05.29.	89.
315.	Lányka, kelj fel!	Budapest	2010.10.28.	357.
316.	Láss tisztán!	Budapest	2004.02.08.	180.
317.	Láss...	Budapest	2006.05.11.	265.
318.	Látod már megint megyünk...	Budapest	2011.04.27.	78.
319.	Láttál- e már szebbet	Balatonfüred	2003.08.07.	207.
320.	Lélekrabló	Budapest	2011.08.25.	35.
321.	Lelkemnek vendége...	Budapest	2011.06.13.	61.
322.	Lemondtam már arról régen...	Budapest	2012.07.28.	348.
323.	Létezem	Budapest	2004.12.24.	256.
324.	Létezés	Budapest	2006.01.08.	198.

325.	Lilian	Budapest	2011.10.28.	66.
326.	Magamhoz szólítalak	Budapest	2011.04.08.	310.
327.	A magány angyala	Budapest	2004.05.02.	277.
328.	Magány	Budapest	2003.12.18.	254.
329.	Magányban	Budapest	2004.12.05.	296.
330.	Magányos éj	Budapest	2004.02.16.	213.
331.	Magányos út	Budapest	2004.02.07.	205.
332.	Magyarország	Budapest	2006.01.31.	75.
333.	Már értem...	Sümege	2011.06.19.	202.
334.	Más arcok	Budapest	2006.02.23.	285.
335.	Másokban kereslek	Budapest	2004.08.27.	255.
336.	Mással élsz	Budapest	2004.09.09.	235.
337.	Még emlékszem	Budapest	2003.08.13.	283.
338.	Megbékélni	Budapest	2006.02.28.	284.
339.	Megkésett levél	Budapest	2004.09.03.	172.-173.
340.	Meglehet, nem értik önök...	Budapest	2012.11.04.	361.
341.	Megosztozunk	Budapest	2006.02.08.	231.
342.	Megóvni mindentől	Budapest	2007.08.07.	282.
343.	Megszeretni	Budapest	2006.01.05.	224.
344.	Megtalálsz	Budapest	2006.02.13.	284.
345.	Megtorlás	Szombathely	2004.09.08.	214.
346.	Megtört ölelések	Miskolc - Budapest	2012.05.26.	340.
347.	Megváltoztál	Veszprém	2004.09.03.	255.
348.	Megvetést szül...	Budapest	2011.12.26.	60.
349.	Melletted	Budapest	2005.09.23.	233.
350.	Mennem kell	Szombathely	2004.07.27.	190.-191.
351.	Menthetetlen	Budapest	2006.02.07.	196.
352.	Menny és pokol	Budapest	2005.11.18.	171.
353.	Messzi utakon jársz	Budapest	2000.01.11.	272.
354.	Mi a szerelem?	Budapest	2004.11.19.	257.
355.	Mi emberek	Budapest	2006.02.19.	271.
356.	Mielőtt rám talált	Budapest	2000.01.20.	229.
357.	Miért?	Budapest	2004.08.27.	276.
358.	Miért nem szeretsz?	Budapest	2004.03.04.	194.
359.	Miféle ördögi öröm...	Budapest	2012.07.01.	353.
360.	Mikor először sírni láttalak...	Budapest	2011.12.26.	86.

361.	Mikor szemedbe nézek...	Budapest	2004.02.23.	265.
362.	Mind, kiket szerettem...	Keszthely	2011.06.23.	53.
363.	Minden áron	Budapest	2006.02.17.	286.
364.	Minden meghal...	Budapest	2010.10.28.	51.
365.	Mintha	Budapest	2006.11.02.	307.
366.	Mit benned láttam	Lovilan Island.	2010.08.17.	308.
367.	Mit érezhet?	Budapest	2004.10.08.	296.
368.	Mit érted tehetnék...	Budapest	2012.07.08.	346.
369.	Mit is mondhatnék...	Budapest	2011.03.29.	77.
370.	Mit tegyek?	Budapest	2011.08.08.	306.
371.	Mitől félsz?	Esztergom	2004.09.19.	174.-175.
372.	Mondd hogy már nem szeretsz	Budapest	2004.02.05.	223.
373.	Moratórium (egy élet elvesztésének...)	Békéscsaba	2012.01.20.	15.
374.	Most már nem tudom...	Budapest	2012.11.03.	356.
375.	Mozaikdarabkák	Budapest	2005.11.16.	81.
376.	Múlnia kell	Budapest	2006.01.29.	279.
377.	Múló idő	Budapest	2006.03.02.	279.
378.	A múlt árnyai	Budapest	2004.04.12.	245.
379.	Munkát! Kenyeret!	Budapest	2012.07.28.	351.-352.
380.	Múzsám	Budapest	2004.12.09.	281.
381.	Nagyra nyílt szemünk homálya	Budapest	2012.05.27.	310.
382.	Nap mint nap	Budapest	2004.09.05.	219.
383.	Ne búsulj...	Budapest	2012.11.17.	364.
384.	Ne kelljen...	Budapest	2006.02.02.	214.
385.	Ne sírj!	Budapest	2000.01.15.	258.
386.	Néha	Budapest	2004.12.24.	294.
387.	Nehogy én legyek...	Budapest	2010.10.29.	85.
388.	Nélküled	Szombathely	2004.08.13.	170.-171.
389.	Nem adom többé	Budapest	2004.10.16.	276.
390.	Nem akarom...	Budapest	2005.07.06.	189.
391.	Nem bírom tovább	Budapest	2000.02.03.	281.
392.	Nem jön a hajnal	Pécs	2004.06.20.	260.
393.	Nem jön senki...	Budapest	2012.05.27.	321.
394.	Nem kértem	Budapest	2004.08.28.	155.
395.	Nem küzdök...	Budapest	2011.05.08.	83.
396.	Nem tudok sírni...	Marcali	2004.08.18.	236.

397.	Nem voltam csók...	Budapest	2011.08.14.	302.
398.	Néma ölelésed	Budapest	2012.07.08.	345.
399.	A nemzet koldusai	Budapest	2012.06.03.	358.
400.	Nógrád - Hont vármegyéje	Budapest	2012.05.12.	303.
401.	Növendék	Budapest	2012.11.25.	366.
402.	Nyár tolong...	Budapest	2012.06.01.	357.
403.	Nyár	Budapest	2006.01.30.	210.
404.	Nyári éjszakák	Budapest	2011.05.08.	87.
405.	Nyomor	Budapest	2012.05.27.	324.
406.	Nyughatatlan	Budapest	2006.11.02.	64.
407.	Odavágyom...	Budapest	2012.08.12.	346.
408.	Októberi ifjak	Budapest	2011.10.23.	13.
409.	Oltalmazni	Budapest	2006.03.18.	306.
410.	Olyankor	Budapest	2006.03.15.	66.
411.	Olykor	Budapest	2006.03.21.	65.
412.	Otthon	Ajka	2004.08.29.	244.
413.	Óva intették	Budapest	2011.06.28.	66.
414.	Ölelésed	Budapest	2004.12.25.	160.-161.
415.	Ölelj át	Szombathely	2004.09.15.	203.
416.	Önfeláldozás	Budapest	2006.02.18.	216.
417.	Önmarcangolás	Budapest	2004.11.30.	216.
418.	Öntudat	Budapest	2010.10.05.	305.
419.	Önzetlenül	Budapest	2004.12.11.	232.
420.	Az ördög maga	Budapest	2011.03.21.	67.-68.
421.	Az öreg tölgy	Budapest	2011.05.17.	20.
422.	Örökké	Szombathely	2004.08.09.	162.-163.
423.	Örökké megmarad	Budapest	2004.02.08.	275.
424.	Örökké szeretni	Budapest	2004.02.23.	201.
425.	Őrület	Budapest	2000.01.15.	273.
426.	Őrzöm álmodat	Budapest	2004.09.05.	110.-114.
427.	Ősz	Budapest	2004.12.07.	230.
428.	Őszi éjszakák	Budapest	2011.05.08.	21.
429.	Őszintén szeretni	Budapest	2004.12.27.	232.
430.	Ősszel szilajon	Budapest	2012.05.27.	309.-310.
431.	Őzikeléptű leány	Balatonakali-Dörgicse	2005.06.23.	157.
432.	Parancsra tettük	Budapest	2010.10.20.	75.

433.	Pihenni térnek a szavak	Budapest	2011.08.01.	365.
434.	Plátói szerelem	Szombathely	2004.06.06.	145.
435.	Postás	Budapest	2011.06.27.	74.
436.	Prostitúció	Budapest	2004.11.28.	268.
437.	Rá kellett ébrednem...	Budapest	2011.08.20.	303.
438.	Rád bízom...	Budapest	2011.08.01.	17.
439.	Ragaszkodás	Budapest	2004.12.03.	293.
440.	Ragyogj!	Szombathely	2004.08.10.	182.
441.	Rátalálni	Budapest	2006.03.09.	204.
442.	Rég nem látott kedves	Szombathely	2004.08.16.	166.
443.	Reménytelenül	Budapest	2004.12.24.	243.
444.	Rendíthetetlen	Budapest	2006.02.26.	248.
445.	Requiem	Budapest	2005.Jun-Okt	90.-104.
446.	Rezzenések	Budapest	2011.05.27.	63.
447.	Romokban	Budapest	2005.05.31.	163.
448.	Sápadt holdfénynél...	Budapest	2011.12.22.	56.
449.	Sebhelyek	Budapest	2012.07.14.	345.
450.	Semmi remény	Budapest	2012.05.27.	307.-308.
451.	Sóhaj	Budapest	2011.03.28.	23.
452.	Sokáig vártam	Szombathely	2004.09.03.	222.
453.	Sorsdöntő pillanatok	Budapest	2004.12.06.	288.
454.	Suttogások	Budapest	2012.05.27.	315.
455.	Suttogók	Budapest	2012.04.10.	309.
456.	Szabadon	Budapest	2004.12.19.	201.
457.	Szálló penész	Budapest	2012.05.27.	304.
458.	Szalmaláng	Budapest	2012.05.27.	326.
459.	Szánalom	Budapest	2004.11.28.	295.
460.	Szárnyak nélkül	Budapest	2005.11.18.	62.
461.	Szavaim	Budapest	2012.11.25.	371.
462.	Szélmalomharc	Budapest	2011.04.27.	37.
463.	Szent este	Budapest	2003.08.13.	292.
464.	Szenvedek	Budapest	2012.07.15.	352.
465.	Szép álmokat	Szolnok	2012.03.02.	85.
466.	Szép ünnepet	Budapest	2004.12.24.	212.
467.	Szépség	Budapest	2006.03.19.	278.
468.	Szerelem	Budapest	2004.12.12.	283.
469.	A szerelem harmóniája	Budapest	2004.12.01.	257.

470.	Szeretet	Budapest	2004.12.06.	294.
471.	A szeretet ünnepe	Budapest	2005.11.23.	130.
472.	Szeretlek	Budapest	2006.01.29.	300.
473.	Szeretnék egy...	Budapest	2003.12.13.	148.
474.	Szeretni távolról	Budapest	2002.05.23.	301.
475.	Szeretni...	Budapest	2007.03.12.	306.
476.	Szétszórtságunk tökéletes násza...	Békéscsaba	2011.10.27.	22.
477.	Szívem szigetén	Pécs	2004.07.07.	211.
478.	Szonett Kőműves Klárához	Budapest	2011.10.22.	71.
479.	Szörnyek keringője	Budapest	2007. Aug.	40.-47.
480.	Szürkület	Budapest	2012.05.27.	323.
481.	Talán...	Budapest	2012.07.27.	347.
482.	Tapasztalni	Budapest	2006.02.20.	286.
483.	Tavaszz	Budapest	2004.12.08.	230.
484.	Tavaszdodik	Budapest	2012.04.01.	230.
485.	Távolodom...	Budapest	2010.10.07.	54.
486.	Te voltál...	Budapest	2011.03.20.	24.
487.	Téged egyedül	Budapest	2005.12.26.	114.
488.	Tél van...	Budapest	2012.05.27.	316.
489.	Tél	Budapest	2005.12.30.	210.
490.	Tenger sírás vizeiben	Budapest	2012.11.25.	366.
491.	Tetteink	Budapest	2006.02.25.	104.
492.	Tévedtünk	Budapest	2005.08.07.	295.
493.	Tiéd a döntés	Budapest	2005.09.12.	240.
494.	Tiltott szerelem	Budapest	2004.08.07.	144.-145.
495.	Tímea	Balatonakali - Dörgicse	2004.06.29.	253.
496.	Tinédzser L'amour	Budapest	2005.12.05.	140.-141.
497.	Tiszta lappal	Budapest	2004.10.08.	129.
498.	Titkok	Budapest	2006.02.12.	284.
499.	Titkos szerelem	Budapest	2004.12.28.	274.
500.	Titokban sírunk	Budapest	2004.02.02.	175.
501.	A tócsa bőre ráng...	Budapest	2012.11.17.	362.-363.
502.	A tóra néző padnál	Budapest	2012.04.01.	304.
503.	Többé már nem ragyog	Budapest	2004.01.08.	225.
504.	Többnek hittem	Budapest	2005.11.18.	206.
505.	Törékeny tánc	Budapest	2010.10.19.	24.
506.	Trója falai alatt	Budapest	2012.05.12.	336.

507.	Tudathasadás	Budapest	2004.07.16.	142.-143.
508.	Tudni	Budapest	2006.02.08.	139.
509.	Tudod-e, hogy mi a magány?	Budapest	2004.02.09.	263.
510.	Túl azon a ponton...	Budapest	2011.06.03.	58.
511.	Túl nagyot álmodni mert...	Mezőtúr	2011.10.27.	52.
512.	Túl szép	Budapest	2007.03.21.	264.
513.	Úgy hiszem...	Budapest	2008.09.10.	57.
514.	Új esély	Budapest	2006.01.27.	262.
515.	Új utakon	Szombathely	2004.08.11.	209.
516.	Újjaid körül...	Budapest	2011.02.04.	56.
517.	Újra kell tanulnom...	Budapest	2012.08.12.	355.
518.	Újra látni őt	Budapest	2004.08.27.	217.
519.	Út a fénybe	Budapest	2010.10.28.	304.
520.	Az utca hírmondója	Budapest	2011.05.18.	33.-35.
521.	Úton	Budapest	2005.12.13.	187.
522.	Úton egyedül...	Budapest	2011.04.24.	307.
523.	Üresség	Budapest	2004.11.28.	279.
524.	Üzenet	Budapest	2004.03.20.	278.
525.	Vad szelek	Budapest	2012.09.30.	357.
526.	Vádak	Budapest	2000.01.04.	290.
527.	Vágyálmok	Budapest	2004.11.27.	280.
528.	Vagyok amennyi vagyok...	Budapest	2011.10.19.	59.
529.	Vak szerelem	Budapest	2004.11.11.	241.
530.	Valami	Budapest	2011.02.07.	205.
531.	Valami elkezdődött...	Budapest	2006.02.28.	234.
532.	Válaszút	Budapest	2006.02.15.	84.
533.	Vallomás	Budapest	2005.08.30.	158.-159.
534.	Valótlanságom	Budapest	2012.04.10.	342.
535.	Változtatni	Budapest	2004.11.29.	262.
536.	Változunk...	Budapest	2007.03.28.	198.
537.	Van amit sohasem felejtünk	Budapest	2003.07.21.	215.
538.	Végső állomás	Budapest	2004.11.08.	247.
539.	Végtelen	Budapest	2006.03.28.	288.
540.	Végzetünk	Budapest	2011.01.04.	305.
541.	Vendéged	Budapest	2011.04.14.	24.
542.	Vesszőfutás	Budapest	2005.07.18.	269.

543.	Vétkezni	Budapest	2006.02.21.	239.
544.	Vezeklés	Budapest	2012.04.09.	18.
545.	Vigasztal	Budapest	2006.02.04.	280.
546.	Vigyél magaddal	Budapest	2004.09.25.	207.
547.	Vihar közeleg...	Budapest	2011.05.25.	64.
548.	A világban	Budapest	2006.02.25.	287.
549.	Világvége után...	Sárvár	2004.09.27.	138.-139.
550.	Viszonyzatlanul	Budapest	2006.01.27.	277.
551.	Visszahúz a múlt	Budapest	2006.02.02.	222.
552.	Visszavágyni	Budapest	2006.02.02.	58.
553.	Visszhangzik-e nevünk...	Budapest	2010.08.21.	81.
554.	Zárkózott Lelkek	Budapest	2004.02.11.	147.
555.	Zümmögő idő	Budapest	2012.11.25.	369.-370.

Időrendi Bontás:

1999: (1)

December: (1)

1.	Csak egy szó	Budapest	1999.12.30.	223.
----	--------------	----------	-------------	------

2000: (15)

Január: (10)

2.	Illat	Budapest	2000.01.04.	290.
3.	Vádak	Budapest	2000.01.04.	290.
4.	Messzi utakon jársz	Budapest	2000.01.11.	272.
5.	Akkor is ha nem leszek	Budapest	2000.01.14.	208.
6.	Egy ki nem mondott szó	Budapest	2000.01.14.	225.
7.	Ne sírj!	Budapest	2000.01.15.	258.
8.	Őrület	Budapest	2000.01.15.	273.
9.	Mielőtt rám talált	Budapest	2000.01.20.	229.
10.	Egyszer majd...	Budapest	2000.01.23.	281.
11.	Ha vissza mehetnék...	Budapest	2000.01.28.	153.

Február: (4)

12.	Elmondják a csillagok	Budapest	2000.02.03.	238.
13.	Értünk szól	Budapest	2000.02.03.	227.
14.	Nem bírom tovább	Budapest	2000.02.03.	281.
15.	Eső	Budapest	2000.02.03.	238.

Március: (1)

16.	Keresni a végzetet	Budapest	2000.03.15.	226.
-----	--------------------	----------	-------------	------

2002. (5)

Március: (2)

17.	Egy angyalt láttam	Budapest	2002.03.15.	197.
18.	Egy kapcsolat vége	Budapest	2002.03.24.	61.

Május: (2)

19.	Szeretni távolról	Budapest	2002.05.23.	301.
20.	Keresni egy ismeretlent	Budapest	2002.05.25.	188.-189.

Október: (1)

21.	Halhatatlan szerelem	Budapest	2002.10.25.	146.-147.
-----	----------------------	----------	-------------	-----------

2003: (27)

Február: (1)

22.	Azt mondtad...	Budapest	2003.02.21.	264.
-----	----------------	----------	-------------	------

Március: (2)

23.	Féltékenység	Budapest	2003.03.21.	249.
24.	Árnyékvilág	Budapest	2003.03.28.	249.

Április: (1)

25.	Eldöntheted	Budapest	2003.04.24.	240.
-----	-------------	----------	-------------	------

Május: (3)

26.	Búcsúzó	Budapest	2003.05.01.	192.
27.	Barátság ez mind mit adhatok neked...!	Budapest	2003.Máj.	276.
28.	Emlékeim egy lányról...	Budapest	2003.Máj.	150.-153.

Július: (3)

29.	Egy édes vallomás	Budapest	2003.Júl.	260.
30.	Van amit sohasem felejtünk	Budapest	2003.07.21.	215.
31.	Hogyan tudnálak feledni?	Budapest	2003.07.24.	263.

Augusztus: (9)

32.	Bárhol is legyek, mit sem ér nélküled	Balatonakali	2003.08.07.	258.
33.	Láttál- e már szebbet	Balatonfüred	2003.08.07.	207.
34.	Ilyen volt ő nekem	Budapest	2003.08.12.	191.
35.	Ahogy rám nézett	Budapest	2003.08.13.	124.
36.	Angyal	Budapest	2003.08.13.	154.-155.
37.	Bárcsak itt lennél velem	Budapest	2003.08.13.	229.
38.	Csak azért is szeretem!	Budapest	2003.08.13.	273.
39.	Még emlékszem	Budapest	2003.08.13.	283.
40.	Szent este	Budapest	2003.08.13.	292.

Szeptember: (1)

41.	Bűnbánat	Budapest	2003.09.01.	300.
-----	----------	----------	-------------	------

December: (7)

42.	Egy világ választ el...	Budapest	2003.12.11.	177.-178.
43.	Érted	Budapest	2003.12.11.	300.
44.	Ha a szeretet...	Budapest	2003.12.11.	200.
45.	A hűtlen	Budapest	2003.12.13.	127.-129.
46.	Szeretnék egy...	Budapest	2003.12.13.	148.
47.	Ébredés	Budapest	2003.12.15.	168.-169.
48.	Magány	Budapest	2003.12.18.	254.

2004: (152)

Január: (3)

49.	Hogyan folytassam nélküled?	Budapest	2004.01.02.	283.
50.	Többé már nem ragyog	Budapest	2004.01.08.	225.
51.	Fájó szívvel	Budapest	2004.01.16.	233.

Február: (22)

52.	Titokban sírunk	Budapest	2004.02.02.	175.
53.	Mondd hogy már nem szeretsz	Budapest	2004.02.05.	223.
54.	Búcsút intünk	Budapest	2004.02.06.	161.
55.	A költő	Budapest	2004.02.07.	272.
56.	Hamis álmok	Budapest	2004.02.07.	285.
57.	Magányos út	Budapest	2004.02.07.	205.
58.	Csak még egyszer...	Budapest	2004.02.08.	184.-185.
59.	Elmúlás	Budapest	2004.02.08.	247.
60.	Írják a fejfámra	Budapest	2004.02.08.	275.
61.	Láss tisztán!	Budapest	2004.02.08.	180.
62.	Örökké megmarad	Budapest	2004.02.08.	275.
63.	Tudod-e, hogy mi a magány?	Budapest	2004.02.09.	263.
64.	Irigység	Budapest	2004.02.11.	268.
65.	Zárkózott Lelkek	Budapest	2004.02.11.	147.
66.	Ébren álmodom	Budapest	2004.02.12.	167.
67.	Álomkép	Budapest	2004.02.13.	126.
68.	Bűnös-e az...?	Budapest	2004.02.14.	194.
69.	Magányos éj	Budapest	2004.02.16.	213.
70.	Barátomnak	Budapest	2004.02.23.	220.
71.	Mikor szemedbe nézek...	Budapest	2004.02.23.	265.
72.	Örökké szeretni	Budapest	2004.02.23.	201.
73.	Azt ígérted...	Budapest	2004.02.28.	213.

Március: (3)

74.	Miért nem szeretsz?	Budapest	2004.03.04.	251.
75.	Csupán egy fénykép...	Budapest	2004.03.15.	194.
76.	Üzenet	Budapest	2004.03.20.	278.

Április: (6)

77.	Bűnös világ	Budapest	2004.04.05.	133.-134.
78.	Hideg búcsúzás	Budapest	2004.04.08.	237.
79.	Játék volt?	Budapest	2004.04.08.	252.
80.	Angyal voltál	Budapest	2004.04.10.	149.
81.	A múlt árnyai	Budapest	2004.04.12.	245.
82.	Bele törődni	Budapest	2004.04.20.	290.

Május: (3)

83.	A magány angyala	Budapest	2004.05.02.	277.
84.	Hová tűnt?	Budapest	2004.05.02.	234.
85.	Ami nem kimondható...	Budapest	2004.05.05.	193.

Június: (6)

86.	Plátói szerelem	Szombathely	2004.06.06.	145.
87.	Nem jön a hajnal	Pécs	2004.06.20.	260.
88.	Évek múlván	Pécs	2004.06.26.	179.-180.
89.	Búcsú nélkül	Balatonfüred	2004.06.29.	215.
90.	Egy pillanat	Balatonakali - Dörgicse	2004.06.29.	195.
91.	Tímea	Balatonakali - Dörgicse	2004.06.29.	253.

Július: (6)

92.	Szívem szigetén	Pécs	2004.07.07.	211.
93.	Bűn és bűnhődés	Pécs	2004.07.08.	106.-109.
94.	Tudathasadás	Budapest	2004.07.16.	142.-143.
95.	Egy jó barát	Budapest	2004.07.17.	165.-166.
96.	Mennem kell	Szombathely	2004.07.27.	190.-191.
97.	Függő lettél	Budapest	2004.07.30.	122.-123.

Augusztus: (23)

98.	Az élet útján	Budapest	2004.08.01.	218.
99.	Hová tart világunk?	Budapest	2004.08.06.	137.
100.	Tiltott szerelem	Budapest	2004.08.07.	144.-145.
101.	Hazugság volt...?	Budapest	2004.08.08.	237.
102.	Örökké	Szombathely	2004.08.09.	162.-163.
103.	Ragyogj!	Szombathely	2004.08.10.	182.
104.	Csalódások	Szombathely	2004.08.11.	164.
105.	Késő már	Szombathely	2004.08.11.	261.
106.	Új utakon	Szombathely	2004.08.11.	209.
107.	Ellenünk fordult	Szombathely	2004.08.12.	236.
108.	Hajnal	Szombathely	2004.08.12.	266.
109.	Nélküled	Szombathely	2004.08.13.	170.-171.
110.	Ha tudnád...	Szombathely	2004.08.14.	278.
111.	Egy a millióból	Szombathely	2004.08.15.	176.
112.	Rég nem látott kedves	Szombathely	2004.08.16.	166.
113.	Nem tudok sírni...	Marcali	2004.08.18.	236.
114.	Hol az igazság?	Budapest	2004.08.21.	135.-136.
115.	El nem felednek	Budapest	2004.08.27.	228.
116.	Másokban kereslek	Budapest	2004.08.27.	255.
117.	Miért?	Budapest	2004.08.27.	276.
118.	Újra látni őt	Budapest	2004.08.27.	217.
119.	Nem kértem	Budapest	2004.08.28.	155.
120.	Otthon	Ajka	2004.08.29.	244.

Szeptember: (22)

121.	Egy éve már...	Ács	2004.09.01.	227.
122.	Első látásra	Sárvár	2004.09.03.	228.
123.	Fájdalom	Celldömölk	2004.09.03.	197.
124.	Megváltoztál	Veszprém	2004.09.03.	255.
125.	Sokáig vártam	Szombathely	2004.09.03.	222.
126.	Háború után... Béke	Székesfehérvár	2004.09.03.	271.

127.	Képesek lennénk	Székesfehérvár	2004.09.03.	32.
128.	Betépve	Gárdony	2004.09.03.	134.
129.	Megkésett levél	Budapest	2004.09.03.	172.-173.
130.	Az élet alkonyán	Budapest	2004.09.03.	208.
131.	Gondolj rám	Budapest	2004.09.03.	246.
132.	Bármit is tegyen...	Budapest	2004.09.05.	206.
133.	Nap mint nap	Budapest	2004.09.05.	219.
134.	Őrzöm álmodat	Budapest	2004.09.05.	110.-114.
135.	Egyetlen Tímeám	Budapest	2004.09.07.	253.
136.	Megtorlás	Szombathely	2004.09.08.	214.
137.	Mással élsz	Budapest	2004.09.09.	235.
138.	Ölelj át	Szombathely	2004.09.15.	203.
139.	Mitől félsz?	Esztergom	2004.09.19.	174.-175.
140.	Vigyél magaddal	Budapest	2004.09.25.	207.
141.	Világvége után...	Sárvár	2004.09.27.	138.-139.
142.	A bizalom ára	Szombathely	2004.09.29.	267.

Október: (6)

143.	Hazudj nekem	Budapest	2004.10.06.	203.
144.	Későn jött vallomás	Budapest	2004.10.08.	173.
145.	Mit érezhet?	Budapest	2004.10.08.	296.
146.	Tiszta lappal	Budapest	2004.10.08.	129.
147.	Bujaság	Budapest	2004.10.16.	239.
148.	Nem adom többé	Budapest	2004.10.16.	276.

November: (22)

149.	Abortusz... Bűn?	Budapest	2004.11.04.	124.
150.	Végső állomás	Budapest	2004.11.08.	247.
151.	Emlékek	Budapest	2004.11.09.	289.
152.	Vak szerelem	Budapest	2004.11.11.	241.
153.	Bukott angyal	Budapest	2004.11.13.	243.
154.	Érzelmek	Budapest	2004.11.13.	266.
155.	Felfoghatatlan	Budapest	2004.11.13.	136.

156.	Érzéki csalódás	Budapest	2004.11.15.	183.
157.	Gyermekként	Budapest	2004.11.15.	218.
158.	A bosszú anyyala	Budapest	2004.11.16.	259.
159.	Feloldozás	Budapest	2004.11.19.	121.
160.	Mi a szerelem?	Budapest	2004.11.19.	257.
161.	Emlékezés	Budapest	2004.11.20.	289.
162.	Barátok	Budapest	2004.11.21.	341.
163.	Álomvilágban élni	Budapest	2004.11.24.	186.-187.
164.	Vágyálmok	Budapest	2004.11.27.	280.
165.	Eszperente nyelven	Budapest	2004.11.28.	123.
166.	Prostitúció	Budapest	2004.11.28.	268.
167.	Szánalom	Budapest	2004.11.28.	295.
168.	Üresség	Budapest	2004.11.28.	279.
169.	Változtatni	Budapest	2004.11.29.	262.
170.	Önmarcangolás	Budapest	2004.11.30.	216.

December: (31)

171.	A szerelem harmóniája	Budapest	2004.12.01.	257.
172.	Felejtés	Budapest	2004.12.01.	270.
173.	Ismeretlenül	Budapest	2004.12.01.	288.
174.	Gyűlölet	Budapest	2004.12.02.	74.
175.	Ragaszkodás	Budapest	2004.12.03.	293.
176.	Magányban	Budapest	2004.12.05.	296.
177.	Angyalbőrben	Budapest	2004.12.06.	285.
178.	Félelem	Budapest	2004.12.06.	293.
179.	Sorsdöntő pillanatok	Budapest	2004.12.06.	288.
180.	Szeretet	Budapest	2004.12.06.	294.
181.	Ősz	Budapest	2004.12.07.	230.
182.	Tavaszi	Budapest	2004.12.08.	230.
183.	Krisztinának	Budapest	2004.12.09.	292.
184.	Múzsám	Budapest	2004.12.09.	281.
185.	Önzetlenül	Budapest	2004.12.11.	232.

186.	Szerelem	Budapest	2004.12.12.	283.
187.	Kis világ	Budapest	2004.12.13.	185.
188.	Fáj	Budapest	2004.12.14.	200.
189.	Fekete - fehér	Budapest	2004.02.25.	120.
190.	Egyetlen hang	Budapest	2004.12.18.	251.
191.	Szabadon	Budapest	2004.12.19.	201.
192.	Elveszett percek	Budapest	2004.12.24.	120.
193.	Létezem	Budapest	2004.12.24.	256.
194.	Néha	Budapest	2004.12.24.	294.
195.	Reménytelenül	Budapest	2004.12.24.	243.
196.	Szép ünnepet	Budapest	2004.12.24.	212.
197.	Az igazi	Budapest	2004.12.25.	274.
198.	Ölelésed	Budapest	2004.12.25.	160.-161.
199.	Körforgás	Budapest	2004.12.27.	199.
200.	Őszintén szeretni	Budapest	2004.12.27.	232.
201.	Titkos szerelem	Budapest	2004.12.28.	274.

2005: (39)

Március: (1)

202.	Egyedül ébredünk	Budapest	2005.03.23.	277.
------	------------------	----------	-------------	------

Május: (2)

203.	Angyallány	Budapest	2005.05.24.	299.
204.	Romokban	Budapest	2005.05.31.	163.

Június: (2)

205.	Requiem	Budapest	2005.Jun-Okt	90.-104.
206.	Őzikeléptű leány	Balatonakali-Dörgicse	2005.06.23.	157.

Július: (3)

207.	Vesszőfutás	Budapest	2005.07.18.	269.
208.	Nem akarom...	Budapest	2005.07.06.	189.
209.	Félelem nélkül	Budapest	2005.07.31.	269.

Augusztus: (4)

210.	Angyalnak néznéd...	Budapest	2005.08.03.	274.
211.	Élek	Budapest	2005.08.03.	69.
212.	Tévedtünk	Budapest	2005.08.07.	295.
213.	Vallomás	Budapest	2005.08.30.	158.-159.

Szeptember: (4)

214.	Tiéd a döntés	Budapest	2005.09.12.	240.
215.	Arra ébredek	Budapest	2005.09.14.	156.-157.
216.	Elengedlek	Budapest	2005.09.17.	299.
217.	Melletted	Budapest	2005.09.23.	233.

Október: (2)

218.	Formába öntött pillanat	Budapest	2005.10.25.	70.
219.	Gyász	Budapest	2005.10.31.	270.

November: (8)

220.	Mozaikdarabkák	Budapest	2005.11.16.	81.
221.	Életem értelme	Budapest	2005.11.18.	199.
222.	Menny és pokol	Budapest	2005.11.18.	171.
223.	Szárnyak nélkül	Budapest	2005.11.18.	62.
224.	Többnek hittem	Budapest	2005.11.18.	206.
225.	Azt hittem...	Budapest	2005.11.21.	217.
226.	A szeretet ünnepe	Budapest	2005.11.23.	130.
227.	Harcolni	Budapest	2005.11.25.	248.

December: (13)

228.	Egy érzés	Budapest	2005.12.05.	195.
229.	Egyetlen nap	Budapest	2005.12.05.	131.
230.	Tinédzser L'amour	Budapest	2005.12.05.	140.-141.
231.	Álmodoztunk	Budapest	2005.12.06.	231.
232.	Bántottál	Budapest	2005.12.11.	252.
233.	Csodállak	Budapest	2005.12.11.	291.
234.	Angyali szépség	Budapest	2005.12.12.	241.
235.	Úton	Budapest	2005.12.13.	187.
236.	Az élet súlya	Budapest	2005.12.15.	131.
237.	Család	Budapest	2005.12.18.	244.
238.	Búcsúzni	Budapest	2005.12.26.	224.
239.	Téged egyedül	Budapest	2005.12.26.	114.
240.	Tél	Budapest	2005.12.30.	210.

2006: (92)

Január: (19)

241.	Megszeretni	Budapest	2006.01.05.	224.
242.	Létezés	Budapest	2006.01.08.	198.
243.	Apa lettem	Budapest	2006.01.19.	125.-126.
244.	Együtt voltunk	Budapest	2006.01.19.	250.
245.	Elválunk	Budapest	2006.01.24.	235.
246.	Egy gondolat bánt...	Budapest	2006.01.27.	261.
247.	Új esély	Budapest	2006.01.27.	262.
248.	Viszonyzatlanul	Budapest	2006.01.27.	277.
249.	Emlékezz	Budapest	2006.01.28.	246.
250.	Beteg világ	Budapest	2006.01.29.	132.
251.	Felismerés	Budapest	2006.01.29.	291.
252.	Ha elmondhatnám...	Budapest	2006.01.29.	169.
253.	Hátrahagyni	Budapest	2006.01.29.	221.
254.	Múlnia kell	Budapest	2006.01.29.	279.
255.	Szeretlek	Budapest	2006.01.29.	300.

256.	Csók és könny	Budapest	2006.01.30.	280.
257.	Nyár	Budapest	2006.01.30.	210.
258.	Ártatlanság	Budapest	2006.01.31.	291.
259.	Magyarország	Budapest	2006.01.31.	75.

Február: (45)

260.	Az emlékek rabja	Budapest	2006.02.01.	275.
261.	Csupán egy mozdulat	Budapest	2006.02.02.	287.
262.	Érezted már?	Budapest	2006.02.02.	282.
263.	Hősiesség	Budapest	2006.02.02.	65.
264.	Igazán szeretni	Budapest	2006.02.02.	282.
265.	Ne kelljen...	Budapest	2006.02.02.	214.
266.	Visszahúz a múlt	Budapest	2006.02.02.	222.
267.	Visszavágyni	Budapest	2006.02.02.	58.
268.	Vigasztal	Budapest	2006.02.04.	280.
269.	Ábránd	Budapest	2006.02.06.	105.
270.	Békére lelni	Budapest	2006.02.06.	221.
271.	Depresszió	Budapest	2006.02.06.	242.
272.	Egyéniség	Budapest	2006.02.06.	143.
273.	Elkóborolt bárány	Budapest	2006.02.06.	79.
274.	Menthetetlen	Budapest	2006.02.07.	196.
275.	Idegen	Budapest	2006.02.08.	87.
276.	Megosztozunk	Budapest	2006.02.08.	231.
277.	Tudni	Budapest	2006.02.08.	139.
278.	Eredendő bűnök	Budapest	2006.02.10.	88.-89.
279.	Titkok	Budapest	2006.02.12.	284.
280.	Felvállalni	Budapest	2006.02.13.	286.
281.	Megtalálsz	Budapest	2006.02.13.	284.
282.	Felfigyelni	Budapest	2006.02.14.	139.
283.	Válaszút	Budapest	2006.02.15.	84.
284.	Angyal vagy ördög	Budapest	2006.02.16.	211.
285.	Irigyek	Budapest	2006.02.16.	20.
286.	Álmatlanság	Budapest	2006.02.17.	242.
287.	Minden áron	Budapest	2006.02.17.	286.

288.	Önfeláldozás	Budapest	2006.02.18.	216.
289.	Bosszú	Budapest	2006.02.19.	259.
290.	Démonaink	Budapest	2006.02.19.	141.
291.	Életet adni	Budapest	2006.02.19.	204.
292.	Mi emberek	Budapest	2006.02.19.	271.
293.	Tapasztalni	Budapest	2006.02.20.	286.
294.	Éjjelente	Budapest	2006.02.21.	297.
295.	Vétkezni	Budapest	2006.02.21.	239.
296.	Figyelmesség	Budapest	2006.02.22.	293.
297.	Más arcok	Budapest	2006.02.23.	285.
298.	Első alkalom	Budapest	2006.02.23.	297.
299.	Angyalod	Budapest	2006.02.24.	287.
300.	A világban	Budapest	2006.02.25.	287.
301.	Felnőttként	Budapest	2006.02.25.	120.
302.	Tetteink	Budapest	2006.02.25.	104.
303.	Rendíthetetlen	Budapest	2006.02.26.	248.
304.	Megbékélni	Budapest	2006.02.28.	284.
305.	Valami elkezdődött...	Budapest	2006.02.28.	234.

Március: (13)

306.	Árnyak	Budapest	2006.03.01.	245.
307.	Múló idő	Budapest	2006.03.02.	279.
308.	Egy asszony illata	Budapest	2006.03.05.	250.
309.	Az álmok sorsa	Budapest	2006.03.06.	72.
310.	Felnőttünk	Budapest	2006.03.06.	220.
311.	Csillagom	Budapest	2006.03.07.	219.
312.	Rátalálni	Budapest	2006.03.09.	204.
313.	Elhagyatva	Budapest	2006.03.13.	254.
314.	Olyankor	Budapest	2006.03.15.	66.
315.	Oltalmazni	Budapest	2006.03.18.	306.
316.	Szépség	Budapest	2006.03.19.	278.
317.	Olykor	Budapest	2006.03.21.	65.
318.	Végtelen	Budapest	2006.03.28.	288.

Április: (2)

319.	Gondolatbűnök	Budapest	2006.04.14.	55.
320.	Egy ember csupán...	Budapest	2006.04.28.	196.

Május: (2)

321.	Láss...	Budapest	2006.05.11.	265.
322.	Egyetlen	Budapest	2006.05.23.	267.

Június: (2)

323.	Kisiklottak	Budapest	2006.06.01.	82.
324.	Korcs Szerelmek	Budapest	2006.06.04.	115.-119.

November: (7)

325.	Csend	Budapest	2006.11.02.	29.
326.	A halál előszobája	Budapest	2006.11.02.	105.
327.	Háború	Budapest	2006.11.02.	35.
328.	Míntha	Budapest	2006.11.02.	307.
329.	Nyughatatlan	Budapest	2006.11.02.	64.
330.	Attól Félek...	Budapest	2006.11.07.	178.
331.	Elmúlt	Budapest	2006.11.28.	119.

December: (1)

332.	Békesség	Budapest	2006.12.10.	53.
------	----------	----------	-------------	-----

2007: (17)

Március: (9)

333.	Szeretni...	Budapest	2007.03.12.	306.
334.	Emberi ostobaság	Budapest	2007.03.13.	77.
335.	Boldogság	Budapest	2007.03.17.	226.

336.	Kerülőutak	Budapest	2007.03.17.	47.
337.	Túl szép	Budapest	2007.03.21.	264.
338.	Angyali szemek	Budapest	2007.03.25.	300.
339.	Az élet...	Budapest	2007.03.25.	209.
340.	Az idő sodrása	Budapest	2007.03.25.	289.
341.	Változunk...	Budapest	2007.03.28.	198.

Április: (1)

342.	Álmok	Budapest	2007.04.20.	126.
------	-------	----------	-------------	------

Május: (1)

343.	Láncaim	Budapest	2007.05.29.	89.
------	---------	----------	-------------	-----

Június: (1)

344.	Holt idő	Budapest	2007.06.21.	212.
------	----------	----------	-------------	------

Augusztus: (4)

345.	Megóvni mindentől	Budapest	2007.08.07.	282.
346.	Csalódottság	Budapest	2007.08.31.	298.
347.	Dallamok	Budapest	2007.08.20.	71.
348.	Szörnyek keringője	Budapest	2007. Aug.	40.-47.

November: (1)

349.	Kölcsönösség	Budapest	2007.11.03.	298.
------	--------------	----------	-------------	------

2008: (3)

Szeptember: (1)

350.	Úgy hiszem...	Budapest	2008.09.10.	57.
------	---------------	----------	-------------	-----

November: (2)

351.	Döntöttél	Budapest	2008.11.11.	109.
352.	Gyengeség	Budapest	2008.11.30.	181.

2009: (1)

Február: (1)

353.	Írok pár sort...	Budapest	2009.02.11.	89.
------	------------------	----------	-------------	-----

2010: (14)

Augusztus: (1)

354.	Mit benned láttam	Lovilan Island.	2010.08.17.	308.
------	-------------------	-----------------	-------------	------

Október: (12)

355.	Öntudat	Budapest	2010.10.05.	305.
356.	Távolodom...	Budapest	2010.10.07.	54.
357.	Egy arc a tömegben	Budapest	2010.10.13.	17.
358.	Bizonytalanság	Budapest	2010.10.15.	307.
359.	Angyali teremtmények	Budapest	2010.10.18.	50.
360.	Törékeny tánc	Budapest	2010.10.19.	24.
361.	Parancsra tettük	Budapest	2010.10.20.	75.
362.	Emlékeid rólam	Budapest	2010.10.21.	3.
363.	Lányka, kelj fel!	Budapest	2010.10.28.	357.
364.	Minden meghal...	Budapest	2010.10.28.	51.
365.	Út a fénybe	Budapest	2010.10.28.	304.
366.	Nehogy én legyek...	Budapest	2010.10.29.	85.

December: (1)

367.	Elmosódó képek	Budapest	2010.12.20.	28.
------	----------------	----------	-------------	-----

2011: (104)

Január: (1)

368.	Végzetünk	Budapest	2011.01.04.	305.
------	-----------	----------	-------------	------

Február: (4)

369.	Ujjaid körül...	Budapest	2011.02.04.	56.
370.	Kivé lesznek?	Budapest	2011.02.07.	27.
371.	Valami	Budapest	2011.02.07.	205.
372.	Apánk	Budapest	2011.02.11.	6.

Március: (9)

373.	Bízom	Budapest	2011.03.06.	303.
374.	Te voltál...	Budapest	2011.03.20.	24.
375.	Az ördög maga	Budapest	2011.03.21.	67.-68.
376.	Köszönöm neked	Budapest	2011.03.23.	84.
377.	Fényesség	Budapest	2011.03.24.	23.
378.	Bizalom	Budapest	2011.03.28.	54.
379.	Sóhaj	Budapest	2011.03.28.	23.
380.	Mit is mondhatnék...	Budapest	2011.03.29.	77.
381.	Felemelkedés	Budapest	2011.03.31.	55.

Április: (15)

382.	Elveszni lassan	Budapest	2011.04.06.	57.
383.	Kegyetlen játékok	Budapest	2011.04.06.	78.
384.	Kipusztulás	Budapest	2011.04.07.	69.
385.	A gyönyör rezidenciája	Budapest	2011.04.11.	7.-8.
386.	Hogyan szeresselek?	Budapest	2011.04.11.	59.
387.	Anyu elment...	Budapest	2011.04.13.	5.-6.
388.	Vendég	Budapest	2011.04.14.	24.
389.	Karcolatok	Budapest	2011.04.17.	29.

390.	Büntetlenül	Budapest	2011.04.24.	19.
391.	Úton egyedül...	Budapest	2011.04.24.	307.
392.	Az ígéret szerint...	Budapest	2011.04.26.	18.
393.	Ellopott pillanatok	Budapest	2011.04.26.	309.
394.	Látod már megint megyünk...	Budapest	2011.04.27.	78.
395.	Szélmalomharc	Budapest	2011.04.27.	37.
396.	Áldomás	Budapest	2011.04.28.	49.

Május: (22)

397.	Csak szeretni...	Budapest	2011.05.01.	306.
398.	Anyám	Budapest	2011.05.02.	50.
399.	Elnézését kérem...	Budapest	2011.05.02.	48.
400.	Ha elmosolyodik...	Budapest	2011.05.05.	79.
401.	Amikor semmim nem volt...	Budapest	2011.05.06.	60.
402.	Nem küzdök...	Budapest	2011.05.08.	83.
403.	Nyári éjszakák	Budapest	2011.05.08.	87.
404.	Őszi éjszakák	Budapest	2011.05.08.	21.
405.	A béke szigete	Budapest	2011.05.10.	48.
406.	Fekszünk egymás mellett	Budapest	2011.05.10.	25.
407.	Ártók és álnokok...	Budapest	2011.05.13.	62.
408.	Csacsi öreg kutyám	Budapest	2012.01.04.	73.
409.	Egy vagyunk mi ketten	Budapest	2011.05.16.	86.
410.	Az öreg tölgy	Budapest	2011.05.17.	20.
411.	Az utca hírmondója	Budapest	2011.05.18.	33.-35.
412.	Hétköznapi csodák	Budapest	2011.05.20.	38.-39.
413.	Ébredések	Budapest	2011.05.21.	36.-37.
414.	Amatőr költők társasága	Budapest	2011.05.25.	68.
415.	Vihar közeleg...	Budapest	2011.05.25.	64.
416.	Egy érzés betakar...	Budapest	2011.05.26.	256.
417.	Hat négyzetméternyi szabadság	Budapest	2011.05.26.	27.
418.	Rezzenések	Budapest	2011.05.27.	63.

Június: (16)

419.	Csak szerelem...	Budapest	2011.06.03.	31.
420.	Túl azon a ponton...	Budapest	2011.06.03.	58.
421.	Elkorcsosulás	Budapest	2011.06.05.	76.
422.	Hős Akhilleusz	Budapest	2011.06.07.	11.-12.
423.	Lelkemnek vendége...	Budapest	2011.06.13.	61.
424.	Gyermeksírás	Budapest	2011.06.17.	26.
425.	Én szép kedvesem...	Budapest	2011.06.18.	80.
426.	Kis asszonyom ne sírj!	Budapest	2011.06.18.	301.
427.	Fekete arany	Százhalombatta Dunai Finomító	2011.06.19.	39.
428.	Már értem...	Sümege	2011.06.19.	202.
429.	Mind, kiket szerettem...	Keszthely	2011.06.23.	53.
430.	A kis gesztenye árus lány	Budapest	2011.06.25.	30.
431.	Ég veled kedvesem	Budapest	2011.06.25.	83.
432.	Árnyak sötét kavalkádja	Budapest	2011.06.26.	21.
433.	Postás	Budapest	2011.06.27.	74.
434.	Óva intették	Budapest	2011.06.28.	66.

Július: (1)

435.	Csendesen	Budapest	2011.07.16.	72.
------	-----------	----------	-------------	-----

Augusztus: (10)

436.	Pihenni térnek a szavak	Budapest	2011.08.01.	372.
437.	Rád bízom...	Budapest	2011.08.01.	17.
438.	Mit tegyek?	Budapest	2011.08.08.	306.
439.	Bánatom	Budapest	2011.08.09.	304.
440.	Egy vak ember sír...	Budapest	2011.08.13.	19.
441.	Nem voltam csók...	Budapest	2011.08.14.	302.
442.	Korán jöttél	Budapest	2011.08.14.	303.
443.	Rá kellett ébrednem...	Budapest	2011.08.20.	303.
444.	Visszhangzik-e nevünk...	Budapest	2011.08.21.	81.
445.	Lélekrabló	Budapest	2011.08.25.	35.

Szeptember: (3)

446.	Hideg sínek között...	Budapest	2011.09.01.	51.
447.	Kiegészve	Budapest	2011.09.01.	80.
448.	A fényhozó	Budapest	2011.09.04.	9.-10.

Október: (13)

449.	Egy mondat a zsarnokságról	Budapest	2011.10.17.	14.
450.	Vagyok amennyi vagyok...	Budapest	2011.10.19.	59.
451.	Szonett Kőműves Klárához	Budapest	2011.10.22.	71.
452.	Eger várának védőihez	Budapest	2011.10.23.	12.
453.	Októberi ifjak	Budapest	2011.10.23.	13.
454.	Szétszórtságunk tökéletes násza...	Békéscsaba	2011.10.27.	22.
455.	Túl nagyot álmodni mert...	Mezőtúr	2011.10.27.	52.
456.	Ismerős a sírás...	Szolnok	2011.10.27.	28.
457.	Apu nem jött haza...	Nagykátá	2011.10.27.	4.
458.	Akinek látni szeretnék...	Ecsér	2011.10.27.	49.
459.	Amíg teheted...	Budapest	2011.10.27.	30.
460.	Adrienn	Budapest	2011.10.28.	309.
461.	Lilian	Budapest	2011.10.28.	66.

November: (2)

462.	A csalódás háza	Budapest	2011.11.19.	202.
463.	Felszólalók	Budapest	2011.11.29.	13.

December: (6)

464.	Gyémántkertünk	Budapest	2011.12.21.	22.
465.	Sápadt holdfénynél...	Budapest	2011.12.22.	56.
466.	Alexandrosz	Budapest	2011.12.26.	10.
467.	Elhajlások	Budapest	2011.12.26.	4.
468.	Megvetést szül...	Budapest	2011.12.26.	60.
469.	Mikor először sírni láttalak...	Budapest	2011.12.26.	86.

2012: (86)

Január: (3)

470.	Kerestem...	Budapest	2012.01.02.	52.
471.	Emlékül...	Budapest	2012.01.04.	73.
472.	Moratórium (egy élet elvesztésének...)	Békéscsaba	2012.01.20.	15.

Március: (4)

473.	Flört	Mezőtúr	2012.03.02.	31.
474.	Szép álmokat	Szolnok	2012.03.02.	85.
475.	Elmondattott...	Gyoma	2012.03.05.	25.
476.	Angyali panaszok	Szolnok	2012.03.05.	32.

Április: (9)

477.	A tóra néző padnál	Budapest	2012.04.01.	304.
478.	Tavaszdodik	Budapest	2012.04.01.	230.
479.	Bús ember, bús Magyar	Budapest	2012.04.08.	311.
480.	Fakult hitem	Budapest	2012.04.08.	310.
481.	Magamhoz szólítalak	Budapest	2011.04.08.	310.
482.	Bordélyház	Budapest	2012.04.09.	16.
483.	Vezeklés	Budapest	2012.04.09.	18.
484.	Suttogók	Budapest	2012.04.10.	309.
485.	Valótlanságom	Budapest	2012.04.10.	342.

Május: (30)

486.	Férfiszóval	Budapest	2012.05.12.	342.
487.	Kinek a szeme múló könnyű...	Budapest	2012.05.12.	331.
488.	Nógrád - Hont vármegyéje	Budapest	2012.05.12.	303.
489.	Trója falai alatt	Budapest	2012.05.12.	336.
490.	Ember és gép	Budapest	2012.05.23.	338.
491.	Megtört ölelések	Miskolc - Budapest	2012.05.26.	340.

492.	Amikor verset ír az ember...	Budapest	2012.05.27.	312.
493.	Árnyékod	Budapest	2012.05.27.	320.
494.	Átizzadt fekvő helyeden...	Budapest	2012.05.27.	305.
495.	Édesanyám	Budapest	2012.05.27.	311.
496.	Elgondolkodám...	Budapest	2012.05.27.	317.
497.	Emlékezzetek	Budapest	2012.05.27.	325.
498.	Én azt akarom...	Budapest	2012.05.27.	328.
499.	Halhatatlanul	Budapest	2012.05.27.	327.
500.	Így érdemeltem...	Budapest	2012.05.27.	319.
501.	Ki fogná föl...	Budapest	2012.05.27.	313.
502.	Költő vagyok	Budapest	2012.05.27.	329.
503.	Kötelességem	Budapest	2012.05.27.	314.
504.	Közeledben	Budapest	2012.05.27.	322.
505.	Közöny	Budapest	2012.05.27.	318.
506.	Nagyra nyílt szemünk homálya	Budapest	2012.05.27.	310.
507.	Nem jön senki...	Budapest	2012.05.27.	321.
508.	Nyomor	Budapest	2012.05.27.	324.
509.	Ősszel szilajon	Budapest	2012.05.27.	309.-310.
510.	Semmi remény	Budapest	2012.05.27.	307.-308.
511.	Suttogások	Budapest	2012.05.27.	315.
512.	Szálló penész	Budapest	2012.05.27.	304.
513.	Szalmaláng	Budapest	2012.05.27.	326.
514.	Szürkület	Budapest	2012.05.27.	323.
515.	Tél van...	Budapest	2012.05.27.	316.

Június: (3)

516.	Egy szőke est...	Budapest	2012.06.01.	357.
517.	Nyár tolong...	Budapest	2012.06.01.	357.
518.	A nemzet koldusai	Budapest	2012.06.03.	358.

Július: (15)

519.	Miféle ördögi öröm...	Budapest	2012.07.01.	353.
520.	Halandó	Budapest	2012.07.07.	353.
521.	Mit érted tehetnék...	Budapest	2012.07.08.	346.
522.	Néma ölelésed	Budapest	2012.07.08.	345.
523.	Bándy Kata emlékére	Budapest	2012.07.14.	343.
524.	Itt élünk s halunk...	Budapest	2012.07.14.	344.-345.
525.	Sebhelyek	Budapest	2012.07.14.	345.
526.	Szenvedek	Budapest	2012.07.15.	352.
527.	Egy élet elvesztésének... (1.felyezet)	Monorierdő - Budapest	2012.07.18.	350.
528.	Gyarlóságunk...	Budapest	2012.07.22.	354.
529.	Talán...	Budapest	2012.07.27.	347.
530.	Egy napon...	Budapest	2012.07.28.	351.
531.	Közöny...	Budapest	2012.07.28.	347.-348.
532.	Lemondtam már arról régen...	Budapest	2012.07.28.	348.
533.	Munkát! Kenyeret!	Budapest	2012.07.28.	351.-352.

Augusztus: (6)

534.	Egyedül mi...	Budapest	2012.08.10.	354.
535.	Odavágyom...	Budapest	2012.08.12.	346.
536.	Újra kell tanulnom...	Budapest	2012.08.12.	355.
537.	Konokul küzdő emberi szeretet...	Budapest	2012.08.13.	349.
538.	Elillantak...	Budapest	2012.08.14.	349.
539.	Elharapott halk szavak	Budapest	2012.08.15.	359.

Szeptember: (1)

540.	Vad szelek	Budapest	2012.09.30.	357.
------	------------	----------	-------------	------

November: (15)

541.	Most már nem tudom...	Budapest	2012.11.03.	356.
542.	Meglehet, nem értik önök...	Budapest	2012.11.04.	361.

543.	Ne búsulj...	Budapest	2012.11.17.	364.
544.	A tócsa bőre ráng...	Budapest	2012.11.17.	362.-363.
545.	Jó volna már...	Budapest	2012.11.19.	363.
546.	Egy csöndes idegen	Budapest	2012.11.19.	360.
547.	Kik az isten kinőtt cipőit fényesítik...	Budapest	2012.11.24.	365.
548.	Ezek mi vagyunk...	Budapest	2012.11.24.	367.
549.	Szavaim	Budapest	2012.11.25.	371.
550.	Ha hozzá térek haza...	Budapest	2012.11.25.	372.
551.	Növendék	Budapest	2012.11.25.	366.
552.	Két asszony	Budapest	2012.11.25.	368.
553.	Zümmögő idő	Budapest	2012.11.25.	369.-370.
554.	Tenger sírás vizeiben	Budapest	2012.11.25.	366.
555.	Ha szemed reám veted...	Budapest	2012.11.25.	370.

Pogány Géza:

Szilánkok

József Attila befejezetlen műveinek
gyűjteménye.

2012.

Előszó:

Nos őszintén megmondva nem is igazán tudom hol kezdjem el ezt a bevezetőt... Talán kezdeném azzal, hogy amikor az első sortöredék befejezésének gondolata megfordult a fejemben, rendkívül vegyes érzelmeket váltott ki bennem. Elsősorban eltöprengtem azon, hogy egy ilyen kaliberű és korszakalkotó író monumentális műveit egyáltalán van-e jogom folytatni...?

Másodsorban főleg mikor az első mű elkészült, leginkább féltem publikálni vajon, hogyan is fogadja majd a nagyközönség? Ez járt leginkább a fejemben. Aztán végül is úgy döntöttem, még aznap közzé teszem és várom a reakciókat. Meg kell, hogy mondjam egész pozitív vélemények jöttek az esetek 90 % - ában. Számítottam erősen negatív véleményekre is, sőt úgy gondoltam ők lesznek majd többségben főleg annak tudatában, hogy minden nagy gondolkodó elmét és minden olyan személyt legyen az író vagy politikus aki valami korszakalkotóval állt elő, valami olyasmivel ami nem hétköznapi, valami olyannal ami új számunkra, mindegyiküket elég komoly támadás ért a közvélemény részéről...

Végül is úgy döntöttem, magamért és az olvasókért teszem, de leginkább tisztelgésből József Attila életének munkája előtt, az előtt amit ő képviselt. Az a szemléletmód előtt, ahogyan verseiben az én-t felépíti és láttatja, azelőtt a játszi könnyedség előtt, ahogyan írni tudott még a legnehezebb időszakában is a szenvedésről s nyomorról, követendő példát állítva ezzel mindannyiunk előtt. „Minden ami azóta van vele kezdődik el...” - László Zoltán

A tőle fennmarad sortöredékekben leginkább a kontextus megteremtése volt a legnehezebb. Az általa használt aspektus igen közel állt hozzám tekintve, hogy élettörténetünk és sorsunk, megélt dolgaink szinte mindenben megegyezik. Ezért hát úgymond nem volt nehéz dolgom, mikor megpróbáltam reanimálni gondolatait és érzéseit ezekben a sorokban.

Mára már csak egy kérdés maradt nyitott számomra: Hol kezdődik a gondolat? Hogyan érezheti 80 év elteltével másvalaki ugyan azt amit az író akkor érzett? Hol kezdődnek a saját gondolataim, és hol záródnak le az övéi? A műveket az ő tiszteletére írtam, de vajon mondhatóak-e az én érzéseimnek, olyan sorok melyeket csak rímekbe szedtem de az alapötletét közel 80 éve megfogalmazták már...?

Nos nem maradt más hátra csak, hogy kellemes időtöltést kívánjak az olvasásukhoz, és megköszönjem bizalmukat amivel olvasatra méltónak találták ezen műveket, melyek őszintén remélem nem okoznak majd csalódást önöknek.

Budapest. 2012.11.27.

József Attila:

Amikor verset ír az ember,
mindig más volna jó,
a szárazföld helyett a tenger,
kocsi helyett hajó.

Amikor verset ír az ember
nem írni volna jó,

1937

Pogány Géza:

Amikor verset ír az ember...

Amikor verset ír az ember,
mindig más volna jó,
a szárazföld helyett a tenger,
kocsi helyett hajó.

Amikor verset ír az ember,
nem írni volna jó,
történetem megélni úgy egyszer,
mint valóságban való.

Amikor verset ír az ember,
van benne kibújó,
újra alkotható végtelenszer,
nem olyan fájó.

Amikor verset ír az ember,
megélni volna jó,
mit megfogalmazott ezerszer,
mi egy pillanat alatt múló.

Budapest. 2012.05.27.

József Attila

Miként a tiszta űrben a világok,
lebeg keringve bennem a hiányod
majd árnyék leszek s te szorongva félsz:
óh hát ne hagyj meghalnom, amíg élsz.

1937

Pogány Géza:

Árnyékod

Miként a tiszta űrben a világok,
lebeg, keringve bennem a hiányod.

Majd árnyék leszek s te szorongva félsz,
óh hát ne hagyj meghalnom, amíg csak élsz.

Pipacsos mezőn amit búzakaralás körbe nőtt,
viharos szélben úgy hajlok meg akaratod előtt.

Majd árnyék leszek s követlek némán, csendesen,
úgy mint egy gyermek ki annyira szemtelen,

ki addig követi atyját, hogy engedélyt kapjon,
csak még fél órára játszani had maradjon.

Úgy, ahogyan a nappalok követik az éjjelt,
amit a hatalmas ősi erő újra s újra levezényelt,

mit egy felettes hatalom előre elképzelt,
tehetetlen figyelve az úr lábai elé letérdelt.

Óh had maradhassak ily módon a részed,
s figyelve téged, megtaláljam saját békémet.

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Átizzadt fekvő helyeden
föülve, halkan, betegen
- emlékszel? - azt mondtad nekem,
hogy ne hozzak virágot.

1936

Pogány Géza:

Átizzadt fekvő helyeden...

Átizzadt fekvő helyeden,
föülve, halkan, betegen,
- emlékszel? - azt mondtad nekem,
hogy ne hozzak virágot.

Átizzadt fekvő helyeden,
köhögve, érdesen, betegen,
- emlékszel? - azt mondtad nekem,
még megmutatod a világot.

Ez még nem a te időd,
nosza, kapd fel a kis cipőd,
mert ezt a gyönyörű időt,
nem tölthetjük e négy fal rabságában.

Öt percig némán arcomra meredtél,
majd lassan újra elszenderedtél.
Akkor értettem meg mennyire szeretted,
akkor láttam lényed igazi nagyságában.

Betegséged tudatában nevettél,
éveken át kósza utamon vezettél,
lásd milyen áron, de felneveltél,
szememben ma ismét óriás lettél.

Átizzadt fekvő helyeden,
párnád meg most én vetem,
le most én szegem, fejem,
felismerve lassan a valódiságot.

Arcom tenyerembe temetem,
talán soha nem feledem,
amint lassan reá helyezem,
sírodra ezt a szál gyöngyvirágot.

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Segítsetek, hogy meg ne öljem,
hogy hirtelen ki ne töröljem
világ képei közül

1936

Pogány Géza:

Bánatom

Segítsetek, hogy meg ne öljem,
hogy hirtelen ki ne töröljem,
világ képei közül az egyetlen,
azt a pusztítót, azt a kegyetlent.

Segítsetek, hogy vissza tekintsek,
ne mindig csak félvállról legyintsek,
ha meghallom másoktól szeretlek,
ne lehessen könnycsepp szemednek.

Segítsetek, hogy el ne felejtsem,
éberem ki őrködött máig felettem.
Segítsetek, hogy maradhassak emberi,
mielőtt szerető szívem végleg elnyeli.

Budapest. 2011.08.09.

József Attila:

Boruljatok csak össze bennem,
Bús Ember, bús Magyar
Mert Egy vagytok ti mindaketten.

Istentelen bú sarkvidékén
Bús Ember, bús Magyar,
Boruljatok csak össze békén.

A fájdalmak nagy, éhes kedve
Ugyis megmar, miként
Vesztett fókát nagy, szörnyü medve.

S fájásotok csak *egy* nagy fájás.

1923. máj. eleje

Pogány Géza:

Bús ember, bús Magyar

Boruljatok csak össze bennem,
bús ember, bús Magyar,
mert egy vagytok ti mindaketten.

Istentelen bú sarkvidékén,
bús ember, bús Magyar,
boruljatok csak össze békén.

A fájdalmak nagy, éhes kedve,
úgyis megmar, miként
veszett fókát nagy, szörnyü medve.

S fájásotok csak *egy* nagy fájás,
bús ember, bús Magyar,
bár lábatok már nehéz, mázsás...

Mennetek kell előre másokért,
bús ember, bús Magyar,
kik véretek áldozátok hazátokért.

S véres karddal láncot tör hited,
tudod, egy a Nemzet
sajgó karjaiddal lobogóját viszed.

Büszkén dagadó kebled sújtja,
bús ember, bús Magyar,
vér áztatta földben büszke múltja.

Ha szent földedet ellenség tépázza,
bús ember, bús Magyar,
nyilaid a célját el nem hibázza.

Rezdületlen arccal borul el a sárba,
Murány omladékai alatt,
ezer testen át sem léphet a várba.

Ellenség fenyegeti, e maroknyi földet,
bús ember, bús Magyar,
mára kiérdemelted e vér áztatta csöndet.

S ha meghalni kell szűz vidékén,
bús ember, bús Magyar,
boruljatok csak össze békén.

Budapest. 2012.04.08.

József Attila:

Édesanyám, egyetlen, drága,
te szüzesség kinyílt virága
önnön fájdalmaid boldogsága.

Istent alkotok (szívem szenved)
hogyan élhess, hogyan teremtsen mennyet,
hogyan jó legyek s utánad menjek!

1937

Pogány Géza:

Édesanyám

Édesanyám, egyetlen, drága,
te szüzesség kinyílt virága,
önnön fájdalmaid boldogsága.

Istent alkotok (szívem szenved)
hogyan élhess, hogyan teremtsen mennyet,
hogyan jó legyek s utánad menjek.

Édesanyám ismét nagyot nőttél,
s lettél most már óriás szememben,
ki apró gyöngyszemként rejtőztél.

Édesanyám lépj most ki a fényre,
had lássam még egyszer orcádat,
fordítsd arra az áhított reményre.

Hogy újra öledbe hajthatom fejem,
s míg végigcirógatod arcom gyengéden,
arra a röpké percre ismét lesz helyem.

Ebben a zord magányos világban,
mond, hogyan maradjak jó kérdem,
emberi hibák közt önző kapzsiságban?

Édesanyám, hogyan teremtsen mennyet?
Erre az egyre meg nem tanítottál...
Mond! Hogyan éljem meg e kínzóan üres csendet?

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

EGY VAK EMBER SÍR

Ebben a csendes, uri, idegen
házban szegény vak ember fölbotorkált
öt emeletet. Az ötödiken
már sikoltásra tárta pusztá torkát,
hogy most majd leveti magát a mélybe,
s ekkor kinyílt egy konyhaajtó félve

1937

Pogány Géza:

Egy csöndes idegen

Ebben a csendes, uri, idegen
szegény vak ember fölbotorkált
öt emeletet. Az ötödiken
már sikoltásra tárta pusztá torkát,
hogy most majd leveti magát a mélybe,
s ekkor kinyílt egy konyhaajtó félve.

Kipp-kopp... Tán egy angyal jő,
vadul verdesi szárnyát.
Lám e csöndes idegen. Hát ki lehet ő?
Ki csapna ekkora lármát?
Édes illata körötte részegítő táncát járja,
midőn fölé hajol, ablakát bezárja.

Reá egy sovány nő feje nehezül,
kit csak sejthet az ember,
kihez a szegény lélek loholva menekül
ki minket is utol ér egyszer.
Szegény vak ember könnye áztatta
szemein át már ő is láthatta.

Mikor a remény utat talált feléje,
elcsendesült a zsibongó úri negyed
amint a remény kapuja kitárult eléje,
melyhez hosszú rögös út vezet...
Ki a végére értél s megleled,
egy vak embert sírni láthatsz, meglehet...

Budapest. 2012.11.19.

József Attila:

Oly lány az este, mint egy szőlőszem,
gurul puhán emlékeim között.
Egy szőke est. De már nem emlékszem,

1932

Pogány Géza:

Egy szőke est...

Oly lány az este, mint egy szőlőszem,
gurul puhán emlékeim között,
Egy szőke est. De már nem emlékszem,
bársony fakó fátyolba öltözött.

Mintha egy asszony jőne széles mosollyal,
szemeim előtt egy álom röpködött,
melyet lefessenék most nektek egy tollal,
de nézd, kezeimben ez is megtörött.

Egy szőke est, tiszavirág sorsra ítéltetett,
felette magányos lelkeim örködött,
miféle ördögi tény, mi feledni készített,
nézd ez az álom is hamar elszőkött.

Budapest. 2012.06.01.

József Attila:

távol tar ágak szerkezetei
tartják keccsel az üres levegőt.

Nedvesedik mélán az elhagyott
homokbánya, nagy fekete lukak
lélegzenek s a kezdő csillagok
békadudára járnak táncukat

Lesz-e nap holnap, mely békét ígér?
És végre munka, mely nem gyötrellem!...
Az ágakról, mint fátyol, lóg a szél,
a szürkület. Én nagyon szeretem.

1932

Pogány Géza:

Elgondolkodám...

Távol tar ágak szerkezetei,
tartják keccsel az üres levegőt,
mint bonyolult hálók szerkezetei,
hálózák be fönről a legelőt.

Nedvesedik mélán az elhagyott,
homokbánya, nagy fekete lukak,
lélegzenek s a kezdő csillagok,
békadudára járnak táncukat.

Lesz-e holnap, mely békét ígér?
És végre munka, mely nem gyötrellem!...
Az ágakról, mint fátyol lóg a szél,
a szürkület. Én nagyon szeretem.

Lassan sötétbe borul már minden,
már a békák sem fújják énekük,
csak én maradtam reményeimben,
nézem miként zajlik szokott életük.

Szentjánosbogarak köröznek unottan,
mint milliónyi apró lámpás fölöttünk,
hanyatt fekvő a harmatos fűben nyugodtan,
elgondolkodám... Létezik-e béke közöttünk?

Lehet-e jobb az ember ha magát sem ismeri?
Létezik-e egyetemes nyelv, örök igazság?
Amint rám talál a hajnal, elmém lassan felismeri,
sajnos velünk született rossz az emberi gazság.

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

és testem végül megbetegedett
mert férfi vagyok és nem tudja senki,
még magam sem, hogy mennyit szenvedek.

1934

Pogány Géza:

Emlékezzetek

És testem végül megbetegedett,
mert férfi vagyok és nem tudja senki,
még magam sem, hogy mennyit szenvedek.

Nem maradt más csak e megveszekedett,
konok érzélem, mely testem lassan átlengi,
ne nézzetek rám, kérlek most már menjetek.

Erős szavak ezek, tudom s bele remegett,
egész testem úgy mint körötte mindenki,
elfáradtam már, elmém lassan elszendereg.

Emlékezzetek érzelmeimre mit kifejezett,
oly sok írásom, mit tán nem olvas senki,
melyről ódákat tán soha nem zengenek.

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Én azt akarom, bár ostobának látszik
a vágy, mely elmém kockáival játszik,
hogy úgy szeressen az egész világ
téged s engem, mint anya kisfiát
egyeden kisfiát, vagy kisleányát.

1937

Pogány Géza:

Én azt akarom...

Én azt akarom, bár ostobának látszik,
a vágy, mely elmém kockáival játszik,
hogy úgy szeressen az egész világ,
téged s engem, mint anya kisfiát,
egyeden kisfiát, vagy kisleányát.

Én azt akarom, bár ostobának látszik,
mely érzés bennem oly régóta fázik,
hogy egy legyen ez a nagy kerek világ,
ne dúlják ellentétek, ne züllesszék viták.

Én azt akarom, bár ostobának látszik,
bár milliónyi körülmény közbe játszik,
s mint tóba dobott kavics szerte hullámszik.

Én azt akarom, elmémben itt bóklászik,
hogy megszűnjön végre ez a maradiság,

s mint ahogyan én téged, úgy szeressen ez a világ.

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Arcuk egy-egy kis külváros, ahol
nincs kövezet és nincs jó kocsmá sem.
Kis, zsíros hajuk a sipka alól
előkanyarul vizesen

1932

Pogány Géza:

Ezek mi vagyunk...

Arcuk egy-egy kis külváros, ahol
nincs kövezet és nincs jó kocsmá sem.
Kis, zsíros hajuk a sipka alól
előkanyarul vizesen.

Szívük egy-egy kis otthon, ahol
nincsen kályha és nincs fűtés sem.
Mégsem az vagy, ahol lakol
hol öregszel már vészesen.

Kis kezeik akár a tó vize, ahol
nincs fürdőző, de már egy kacsá sem.
Melyre az ősz ráncokat tagol
mint vihar nyugodt vizeken.

Lelkük egy-egy kis romos tanya, ahol
házukban már a kémény sem,
ontja füstjét s meg nem hajol,
sárga kalászbán a búzaszem.

Szemeik egy egy kis törött ablak, ahol
csak egy szakadt csipke unottan rebben.
A fagy föl-kúszik, csontig hatol
s ők összébb bújnak csendben.

El nézve őket, lassan átkarol,
egy érzés mit már régóta őrizem.
Mely végigszalad s mindent tarol
ezek mi voltunk tán azt hiszem...

Budapest. 2012.11.24.

József Attila:

Szép, ártatlan, fehér galambot öltem:
Szivem, fogadd be ifjuságomat.

Rongyos, fakult hitem vadul sikálja,
De szűzre mossa ismét a harag.

1923. márc. eleje

Pogány Géza:

Fakult hitem

Rongyos fakult hitem vadul sikálja,
de szűzre mossa ismét a harag.
Lüktető elmém vad gondolat cibálja,
mégsem öltének testet a szavak.

Békén csak csenden elmúlnak,
akár az együtt töltött esték,
hagyom hát békén elmúljanak,
úrrá lesz rajtam a restség.

Lassan múlik a harag, akár a tél,
testem melegség tölti el,
közelebb került hozzám a cél,
haragom a bánat váltja fel.

Budapest. 2012.04.08.

József Attila:

Azt hittem, a mű reám eső részét
elvégeznem majd jobban sikerül
ha hozzá térek haza

1936

Pogány Géza:

Ha hozzá térek haza...

Azt hittem a mű, reám eső részét
elvégeznem majd jobban sikerül
ha hozzá térek haza, majd békét
lelek, s a bánat messze elkerül.

De nézd! Hisz kész ez a strófa is,
mégsem hozott reám boldogságot.
Tán a mű vagy a rímképlet hamis?
Mond vajon ezt a hatalmas árkot,

Hogyan hidaljam át, én egymagam?
Hiába dolgozok mond ily lelkesen?
Hogyan értené meg ő kósza szavam.
Ha még én sem látom át teljesen...

Azt hittem a mű, reám eső részét
elvégeznem majd jobban sikerül
ha hozzá térek haza, majd békét
lelek... S nem élek ily siketül...

Budapest. 2012.11.25.

József Attila:

Ugy élsz szívemben, Erzsi, mint a bánat
mely kedves emlék ízével etet.

Ha barna nagy szemed reám veted
trillák szöknek, reggeli lárma támad
mint napkeltekor. Kél a vágy utánad
beragyogván a végtelen teret.
Nem félsz-e, hogy ki téged így szeret

1937

Pogány Géza:

Ha szemed reám veted...

Úgy élsz szívemben, Erzsi, mint a bánat
mely kedves emlék ízével etet.

Ha barna nagy szemed reám veted
trillák szöknek, reggeli lárma támad
mint napkeltekor. Kél a vágy utánad
beragyogván a végtelen teret.

Nem félsz-e, hogy ki téged így szeret,
annak megtört szíve egy nap fellázad?

Kiben a lényed színes álmokat fakaszt
sóvárogva lohol utánad, akár az idő
folyton követve téged, talán már őrijítő
vágyát, neked szegezve lesve kívánságod,
szüntelen táplálva azt a kéklő lángot.
Nem félsz-e, hogy ki téged így szeret,
egy napon tán majd ő is mond nemet
s mi álom volt egy nap elveszítheted.

Budapest. 2012.11.25.

József Attila:

Aki halandó, csak halandót
szerethet halhatatlanul.

1937

Pogány Géza:

Halandó

Szegény ember néha semmiből nem tanul,
bár tépázhatja fájdalom szívét konokul, vadul,
még akkor is ha egy igazi angyal ejtette rabul,
halandó csak halandót szerethet halhatatlanul.

Ha néha más szándék is lapul mögötte álmatlanul,
ha néha minden tettünk balul alakul, s mi ártatlanul,
bolyongunk céltalanul, részeg mámorban józanul,
néha átalakul, lazán hanyagul de nem csillapul.

Néha megingathatatlanul lelkünk megvakul nem szabadul,
fájdalom cikkázik keresztül kasul kimondatlanul, hontalanul,
olykor elvadul szilajul s szánk íze fanyarul marad csóktalanul,
mégis halandó csak halandót szerethet halhatatlanul...

Budapest. 2012.07.07.

József Attila:

Az én szívem sokat csatangolt,
de most már okul és tanul.
Aki halandó, csak halandót
szerethet halhatatlanul.

1937

Pogány Géza:

Halhatatlanul

Az én szívem sokat csatangolt,
de most már okul és tanul,
aki halandó csak halandót,
szerethet halhatatlanul.

Csak halandót csalhatatlanul,
még ha mást is parancsolt,
ifjúságom fáradhatatlanul,
leküzdte már mi hajdan volt.

Bár szívem sűrűn elbitangolt,
csapongott vitathatatlanul,
mikor egy marék port felmarkolt,
múlандóságát megingathatatlanul.

Megértette vele azon vakságát,
feláldozta rá egész fiatalágát,
úgy mint halhatatlanságát,
ideje leküzdeni nyugtalanságát.

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Éltem, így érdekelttem én meg,
hogy társul vegyenek a vének,
kikben a haragvó remények
jó bölcseséggé változának.

Dolgos derű és könnyű kellem
szorongást eloszlató szellem
serkent engem a semmi ellen:
ha szólok, sokan szólnak hozzám.

Bimbózó és kinyílt világgal,
mint kisgyerek virágos ággal

.....

Szendereg szívemben a vétek,
melyet szívesen büntetnétek,
ám én kilépek elibétek

1937

Pogány Géza:

Így érdekelttem...

Életem, így érdekelttem én meg,
hogy társul vegyenek a vének,
kikben a haragvó remények,
jó bölcsességgé változának.

Szendereg szívemben a vétek,
melyet szívesen büntetnétek,
ám én kilépek elibétek,
ifjúságom oltárán föl áldozának.

Dolgos derű és könnyű kellem,
szorongást eloszlató szellem,
serkent engem a semmi ellen,
ha szólok, sokan szólnak hozzám.

Bimbózó és kinyílt világgal,
mint kisgyerek virágos ággal,
állok előttetek, küzdve árral,
felcsillan egy remény foszlány.

Nem én vagyok kinek, változni kéne,
kinek vétkes lelke, lomha kénye,
vad tisztasága egyetlen erénye,
hozzátok szólok: ítéljetez fölöttem.

Üres létem pusztá ténye,
önnön hibáim következménye,
céltalan utam egyetlen létreménye,
lássátok hát, hozzátok lassan felnöttem.

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Rossz vágy járatja jaj velem bolondját,
Két asszony s egy se s fáj az agyvelóm.
Sűrű olajnak fájhat így midőn
Hengerben lassan, lassan összenyomják.

1923. jan. vége

Pogány Géza:

Két asszony

Rossz vágy járatja jaj velem bolondját,
Két asszony s egy se s fáj az agyvelóm.
Sűrű olajnak fájhat midőn
hengerben lassan, lassan összenyomják.

Két asszony járatja jaj velem bolondját,
s mégis egy sem hozzám tér haza.
Belátom már annak volt igaza
ki megismerte rég, a szerelem pofonját.

Két asszony s én mindkettőt szeretem
ifjú szívemet át nyújtom dicsón,
sűrű cementnek fájhat így midőn
formába öntve megdermed mereven.

Két asszony s egy se jaj fáj az agyvelóm
ha választanom kellene közöttük,
inkább egyik se csak örökös fölöttük,
akár könnyező angyal fenn a hegytetőn...

Budapest. 2012.11.25.

József Attila:

Ha elhagysz, mint az ég alján a nap,
mit is tehetnék, hogy ne szánjanak
ki fogná föl szívével énekem,
ha te sem érzed, hogy ki vagy nekem
1937

Pogány Géza:

Ki fogná föl...?

Ha elhagysz, mint az ég alján a nap,
mit is tehetnék, hogy ne szánjanak?

Ki fogná föl szívével énekem,
ha te sem érzed, hogy ki vagy én nekem?

Ha elmész akár az őszi gólyák,
mit is tehetnék, hogy meg ne szólják?

Magányomat ne kövessék fürkésző szemek,
egyedül nélküled én majd hová megyek?

Ahol nem követ majd arcodnak pírja,
mely üres lapjaimra nevedet írja,

vastagon fogó rózsaszínű tintával,
csak én járok már Flórának titkával.

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Jaj azoknak, akik az isten
Kinőtt cipőit fényesítik
Akik elrongyolt lobogóval
Szívükkel, dobott önmagukkal
Fényesítik,
Jaj azoknak, akik az isten
Kinőtt cipőit fényesítik
Lehet foltozni minden világot
1923 ősze

Pogány Géza:

Kik az isten kinőtt cipőit fényesítik...

Jaj azoknak, akik az isten
kinőtt cipőit fényesítik.

Akik elrongyolt lobogóval
szívükkel, dobott önmagukkal
fényesítik,
Jaj azoknak, akik az isten
kinőtt cipőit fényesítik.

Akik bukott eszméssel,
árnyak mögött rejtezve
fényesítik,
kik e megsárgult emlékkal,
gyűlölettel keresztezve
szüntelen fényesítik.

Akik már érezve a rendszer vesztét,
csöndben meghúzódva élnek,
csak fényesítik...

Kik már nem az eszmét,
csak saját zsákmányuk féltik.
Jaj azoknak, akik az isten
kinőtt cipőit fényesítik.

Lehet foltozni minden világot,
fokozva a kapzsiságot
csak fényesítik...
Összerakva millió szilánkot,
felismerve a valóságot
még mindig csak fényesítik.

Jaj azoknak, akik az isten
kinőtt cipőit fényesítik.

Budapest. 2012.11.24.

József Attila:

Te öngyilkos, micsoda példát
adtál nekünk, kik szeretünk!
Megnehezítetd szerepünk.
Hát más nem éppen annyit élt át,
mást nem roskaszt-e annyi vélt vád

.....
.....
.....

Kinek a szeme muló könnyü,
elmenni annak ilyen könnyü?
Mért bánts? Én nem bántottalak!

Versed csengése mért perreg?
Ugy tettél, mint a kisgyerek
ki becsöngetett s elszaladt.

1937

Pogány Géza:

Kinek a szeme muló könnyü...
(József Attila emlékére)

Te öngyilkos, micsoda példát
adtál nekünk, kik szeretünk!
Megnehezítetd szerepünk.

Hát más nem éppen annyit élt át,
mást nem roskaszt-e annyi vélt vád?
Melyet szemünkbe szegezünk.

Mely kérdés marad minden este,
pihenni vágyó lelkünk tépdeste.
Mi mégis itt vagyunk!

S fájón szemébe tekintünk annak,
kiről szerelmes gondolataink vannak.
S csenden elfojtjuk szavunk.

Kinek a szeme múlt könnyü,
elmenni annak ilyen könnyű?
Miért bánasz? Én nem bántottalak!

Érzelveim nem tagadhatom,
lelkemben mélyen takargatom,
s csendben megáldottalak.

Versed csengése miért pereg?
Úgy tettél, mint a kisgyerek
ki becsöngetett s elszaladt.

Jelezve itt járt, de nem maradt,
lelkében oly sok álom fakadt,
köztünk emígyen csenden elhaladt.

Budapest. 2012.05.12.

József Attila:

Kis Asszonyom ne sírj, nagy Egy vagyunk mi ketten,
A végtelenbe megmaradsz velem
Az Ének én vagyok s én rólad énekeltem.

1923. jan. vége

Pogány Géza:

Kis asszonyom ne sírj!

Kis asszonyom ne sírj! Egy vagyunk mi ketten,
bánattal telten levelet nekem ne írj, befejezetlen.
Kis asszonyom ne sírj! Egy vagyunk mi ketten,
az ének én vagyok számodra, én rólad énekeltem.

Kis asszonyom ne sírj! Egy vagyunk mi ketten,
bár néha kósza ígéretet hintek szívedbe csenden,
melyet akaratlan bár mégis, meg kellett szegnem,
és bánatomat fanyar, komor mosoly mögé rejtem.

Kis asszonyom ne sírj! Egy vagyunk mi ketten,
melletted állva büszkeségtől dagadó keblem,
szerelemtől felbátorodván büszkén mentem,
melletted a legboldogabb férfi voltam Pesten.

Kis asszonyom ne sírj! Egy vagyunk mi ketten,
bár néha érzelmeim elhalnak néhány tettben,
mégis gyermek lelkeimmel csodálva lestem,
lelkednek érzékeny világát mely csupa kellem.

Kis asszonyom ne sírj! Egy vagyunk mi ketten,
örök szerelemmel mindig csak hozzád siettem,
a nyárfaligetben órákig kerestem, arcodat lestem...
Ne foszd meg lelkem ettől, részesítsd eme kegyben.

Kis asszonyom ne sírj! Egy vagyunk mi ketten,
lelkeddel színezem világom, vásznára festem,
egy picit magamhoz veszek, egy picit csentem,
mindig mikor bársony ajkadra csókot leheltem.

Kis asszonyom ne sírj! Egy vagyunk mi ketten,
ne kelljen ismét előlről kezdjem, kedveszegetten,
ne kellejen nélküled egyedül magányra ébrednem,
engedd csókkal keltsen, melletted békére letem.

Budapest. 2011.06.18.

József Attila:

Kásásodik a víz, kialakul a jég
és bűneim halállá állnak össze.

1932

Pogány Géza:

Korán jöttél

Kásásodik a víz, ki alakul a jég,
és bűneim halállá állnak össze.
Korán jöttél, várnod kéne még,
ha törik a jég, vissza jössz-e?

Korán jöttél értem, még nem,
még nem hagyott el végleg,
hideg érintésed nem félem,
nem emésztettek el a vétkek.

Korán jöttél, még mindig érzek,
bánatot, büntudatot, szerelmet,
melyek még mindig megférnek,
korai még lelkem magasba emelned.

Budapest. 2011.08.14.

József Attila:

Én költő vagyok, de nem kell dicsőség,
ne ünnepelje bennem senki hőség,
ily ünneplést én Istenre hagyok.

Ő az, hogy nincs nagy, kinél nincs nagyobb.
Versem azé, ki szívem versbe kérte
és nekem elég a barátság érte.

1937

Pogány Géza:

Költő vagyok

Én költő vagyok, de nem kell dicsőség,
ne ünnepelje bennem senki hőség,
ily ünneplést én istenre hagyok.

Ő az, hogy nincs nagy, kinél nincs nagyobb,
versem azé ki szívem versbe kérte,
és nekem elég a barátság érte.

Barátságom azé ki szívembe véste,
ki fájó elmémbe rötta a rímeket,
vásznára festve csodás színeket.

Ki egyenes útra terelte a görbe síneket,
ki megmutatta az írói vénát,
ki felébresztette az alvó poétát.

Ihletve bennem száz és száz témát,
most előtte tisztelegnek a sorok,
ifjú szívem ismét vadul feldobog.

Mit ő adott most magamban hordozok,
jót s rosszat amint múlnak életszakok,
s morajlanak viharok, én költő maradok!

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Én hazám, fajom és emberiségem
iránt ismerem szép kötelességem
mint bús idegen, végén a menetnek,
mikor valakit pompával temetnek

1937

Pogány Géza:

Kötelességem

Én hazám, fajom és emberiségem,
iránt ismerem szép kötelességem,

mint bús idegen, végén a menetnek,
mikor valakit pompával temetnek,

mikor a nagy harangok felharsognak,
én nem engedek utat a zsarnoknak,

legyen bár életem ára e dalnak,
megírom most a bús Magyarnek.

Én hazám, lelkem s emberségem,
hazám iránti szép kötelességem,

felszólalni, a napon mikor temetnek,
igaz Magyar, ki szólni mert a nemesnek:

Hazánk nem eladó, hogy cserébe,
szabadságunknak ára másnak zsebébe,

hasznára csúfítja ezt az ős Nemzetet,
hol áruló lábaid te most megveted.

Tudd meg fejet hajtani nem fogunk,
akaratom súlya alatt meg nem rogyunk,

amíg egy csöppnyi erő marad karjainkban,
amíg egy csöppnyi remény terjed napjainkban,

amíg csak bírják lábaink és megfáradt elménk,
menni fogunk, amíg nem áll majd mellénk,

minden igaz hazafi, ki szabadnak akar,
tudd meg: Soha nem lesz gyarmat a Magyar!

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Ha lényed erős, derítő levegőjét
nem szívja szívem közeledbe merülten,
mint vércse, reám lecsap a lebegő ég,
s fuldoklik a lelkem az űrben.

1937

Pogány Géza:

Közeledben

Ha lényed erős, derítő levegőjét,
nem szívja szívem közeledbe merülten,
mint vércse, reám lecsap a lebegő ég,
s fuldoklik a lelkem az űrben.

Ha lényed vakító fehér fényességét,
nem ontja rám akár a hajnali nap,
az alkony rettentő nagy szélességét,
reám terítve ismét ölébe kap.

Ha lényed őszinte, tiszta ragyogását,
nem élheti át lényem egészen,
nem látja többé már a múltó hold fogyását,
elmúlik lassan magányában, szegényen.

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Nappal mint földet vad homok,
közöny lep, izzó és konok
a szolga emberekkel szemben
elepedt kedvem, elapadt nedvem,
elszáradt ág tüze lobog,
a gyűlölet, sívó szívemben.

Köröskörül vastőrökül
voltak a rozsdás, éles, durva
csillagok a lelkembe szúrva
s mint önvérébe a vad terül,
reszkettem az éjben kinyúlva.

1937

Pogány Géza:

Közöny...

Nappal mint földet vad homok,
közöny lep, izzó és konok,
a szolga emberekkel szemben,
elepedt kedvem, elapadt nedvem,
elszáradt ág tüze lobog,
a gyűlölet, síró szívemben.

Köröskörül vastőrökül,
voltak a rozsdás, éles, durva,
csillagok a lelkembe szúrva,
s mint önvérébe a vad terül,
reszkettem az éjben kinyúlva.

Szendereg szívemben a vétek,
melyet szívesen büntetnétek,
ám én kilépek elibétek,
ítélkezzetek fölöttem.

Az igazság vállamra borulva,
megrekken mint a hőség,
közöny lep szívembe szorulva,

hírvivőként nem dicsőség,
a szolga emberekkel szemben,

igazként ismét egyedül mentem...

Igazként ismét csak ráébredtem,

hogy nem más csak én vétettem,
s amint múlik lassan az esendőség,

arccal előre fekszem a sárba borulva,
testemet lassan előnti a fáradt hőség,
csak vonaglok ismét hibáimon okulva.

Ítéjtek hát fölöttem,
most kilépek elibétek,
szívemben még szendereg a vétek,
rajtatok múlik most, hát büntessétek.

Reszketek az éjben kinyúlva.
amint önvérébe a vad terül,
csillagok a lelkembe szúrva,
egy gondolat elmémbe fúrva,
látjátok, csak ennyi maradt örökölni.

A gyűlölet sötét színekben,
mint futótűz úgy lobog,
A szolga emberekkel szemben,
elapadt kedvem, elapadt nedvem.
Közöny lep izzó és konok,
nappal mint a földet vad homok.

Budapest. 2012.07.28.

József Attila:

Nappal mint földet vad homok,
közöny lep, izzó és konok
a szolga emberekkel szemben
elepedt kedvem, elapadt nedvem,
elszáradt ág tüze lobog,
a gyűlölet, sívó szívemben.

Köröskörül vastőrökül
voltak a rozsdás, éles, durva
csillagok a lelkembe szúrva
s mint önvérébe a vad terül,
reszkettem az éjben kinyúlva.

1937

Pogány Géza:

Közöny

Nappal mint földet vad homok,
közöny lep, izzó és konok,
a szolga emberekkel szemben,
elepedt kedvem, elapadt nedvem,
elszáradt ág tüze lobog,
a gyűlölet, síró szívemben.

Köröskörül vastőrökül,
voltak a rozsdás, éles, durva,
csillagok a lelkembe szúrva,
s mint önvérébe a vad terül,
reszkettem az éjben kinyúlva.

Feküdtem porban, sárban,
vad morajló dúló árban,
akár hófödte erdei fenyő,
fojtogatja szívem rekkenő,

hőség, ez volna a harag?
Akár vadász elől a vadak,
megbújva várom, elmúljanak.

Fájdalmam hajtja fejem igába,
kezeim kulcsolom mostan imába,

Uram mond! Ugye legalább nem hiába...?

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Ó bánat ne éj el csak holnap
ma nem voltam csók senkinek
eredj felhő hisz úgylis mennél
ha árnyad nem volna hideg!

1927. máj.

Pogány Géza:

Ma nem voltam csók...

Ó bánat ne éj el csak holnap,
ma nem voltam csók senkinek,
eredj felhő hisz úgylis mennél,
ha árnyad nem volna hideg.

Ó kedves ne mond ma nekem,
ma nem voltam jó senkinek,
nem hagyná el könny szemem,
mosolyom dermedt s rideg.

Ó fájdalom ma ne marjál belém,
ma nem melegített át kedveském,
ma este már ő nem jött ki elém,
haza nem tért velem kettecskén.

Ó gyűlölet ma ne éj el engem,
ma túl gyenge vagyok hozzád,
túl sok minden kering bennem,
sebzett lelkem megátkoznád.

Budapest. 2011.08.14.

József Attila:

A nap még füstölög
a hamvadó hegyek fölött.
A homály inge mögött
dereng a rét.

1937

Pogány Géza:

Meglehet, nem értik önök...

A nap még füstölög,
a hamvadó hegyek fölött.
A homály inge mögött,
dereng a rét. Menny dörög.

Tar kopasz fák, ágai örök
fölé a hatalmas kékség böfög,
füstkarikát. Mi lassan dőcög,
várjatok hát jövök, jövök...

Akár a sáros kutya kölyök,
domboldalon úgy ücsörög
s lassacskán el sündörög.
Hisz jönnek fekete függönyök.

Meglehet nem értik önök,
mi fölött őrködök.
Szívemben nincsenek rögök
s nem gyűlölködök.

Lelkemben nem búzölög
góg, s nem úznek ördögök.
Nem fognak börtönök,
hozzájuk fel én soha nem nővök.

Budapest. 2012.11.04.

József Attila:

Szeretem s ezért megölöm,
hogy jön ahhoz, hogy én szeressem?
Miféle ördögi öröm
osztokodik a bőrömön

1936

Pogány Géza:

Miféle ördögi öröm...?

Szeretem s ezzel megölöm,
amint közös utunkat töröm,
mond; miféle ördögi öröm,
osztokodik most a bőrömön.

Hogy jövök én ahhoz, hogy szeressem,
hogy reám őszintén ő vissza nevessen,
akaratlan bár olyan utakra vezessen,
hol elcsatangolt lelkünk összerezzen.

Mint két színész ki más szerepben,
süvítőn dúló orkánban, vad szelekben,
homokszemet szorongatva tenyeredben,
dacolva viharral egyre ügyesebben...

Miféle ördögi öröm, most megtöröm,
órákig búvölöm, vonva szemöldököm,
reám zúduló özön, fagyos, hideg kövön,
hetykén rám köszön, ezen a csütörtökön.

Miféle ördögi öröm fölött örködöm,
elbúvölöm, majd vadul szívébe döföm,
újra vágyait öntözöm, majd el lököm,
midőn rám köszön, most azon örömködöm.

Budapest. 2012.07.01.

József Attila:

Szólj hát, mit tegyek én, hogy szeress
ha sírva fakadok, ne nevedd

1936

Pogány Géza:

Mit tegyek?

Szólj hát,
mit tegyek én, hogy szeress,
ha sírva fakadok ne nevedd,
érzéseket előlem ne rejtegedd,
bűntudattal soha ne fenyegegedd.

Szólj hát,
mit tegyek én, hogy az lehessenek,
kit te érdemelnél, érte tehesseged,
pár apró lépést előre mehesseged,
bizton járható közös utat keresseged.

Szólj hát,
ha néha tán, észre sem veszed,
akaratlan bár ígéreteged szeged,
bár néha könnyezik szemem,
neked ezt mégsem sérelmezed.

Szólj hát,
ha távolodni látnál veszesegeged,
mámorba bódultan részeged,
mindig ha elveszítenegeged eszed,
kérdj te bármit, én megteszegeged.

Budapest. 2011.08.08.

József Attila:

Most már nem tudom, mit tegyek,
öljek-e, vagy olvassak ponyvát.
Ösztöneim az életet,
bármily kegyetlen, meg nem unnák.
Jobb szeretik a bő uzsonnát,
mint én a tűnő felleget,
egy lány mosolyát, mint a munkát
én és a tündér képzelet.

1932

Pogány Géza:

Most már nem tudom...

Most már nem tudom, mit tegyek,
öljek-e, vagy olvassak ponyvát.
Ösztöneim az életet,
bármily kegyetlen, meg nem unnák.

Jobb szeretik a bő uzsonnát,
mint a tűnő felleget,
egy lány mosolyát, mint a munkát,
én és a tündér képzelet.

Most már nem tudom, hová megyek,
induljak-e, vagy vessek tanyát.
Elmém inkább tégedet,
bármily rideg, üresek is az uccák.

Jobb szereti az ősi normát,
mint a tűnő szellemet,
egy meleg otthont, mint a bundát,
hajnali komor képemet.

Most már nem tudom, mit teszek,
ölök-e, vagy olvasok ponyvát...
Ösztöneim az életet,
fáradt utam lassan, meg meg unják.

Jobb szeretnék már bő uzsonnát,
valakit ki felnevet,
s nem hajnali ködben lopva buktát,
osonva szedve léptemet.

Most már nem tudom, miért megyek,
miért is nem találok hazát?
Testem már a lépteket,
bárhová vigyen, meg meg unták.

Jobb szeretném tán más sorsát,
mi tarkán festeget,
keserű helyett már az édeset,
én és a tündér képzelet.

Budapest. 2012.11.03.

József Attila:

Diványon fekszem, sziszegek:
"Na várjatok!..." S egyszerre hallom
- gyötrően munkát! kenyeret!
kiabálnak az uccasarkon.
S rohanok, majdnem azt sikoltom -
"Várjatok hát! Megyek, megyek!..."
Mit gyerekes dac! Igazi voltom
küzdő, emberi szeretet.

1932

Pogány Géza:

Munkát! Kenyeret!

Díványon fekszem, sziszegek:
„Na várjatok!...” S egyszerre hallom
gyötrően munkát! kenyeret!
kiabálnak az uccasarkon.

S rohanok, majdnem azt sikoltom -
„Várjatok hát! Megyek, megyek!...”
Mit gyerekes dac! Igazi voltom
küzdő emberi szeretet.

„Várjatok hát! Megyek, megyek!...”
Átizzadt hajamból, arcomra csepeg,
bordáim közt izzadságtól égő sebek.
Mégis futok, mert szolga nem leszek!

Szakadt ruhámat moly rágta meg,
éhinségtől görbe lábam lemenet,
lépcsőn botladozva úgy remeg...
S mégis kiabálok: „Munkát! Kenyeret!”

Kicsiny kezükbe, utcán didergő gyerekek,
menetelnek, gyötrelmesen táblát szorítva,
S mindenhonnan éhező munkás seregek,
érkeznek. Létezik még emberség... Azt bizonyítva!

Fagyon veszve, vagy éhen! Így a sorsom.
Már rá lépett lábomra a tél.
Bordáimat kiálló lécként hordom,
és kócmadzagként lóg bennem a bél.

Utcán veszve, vagy ágyban! Kínok közt.
Már ki kezdte gyomrom az éhség.
Hideg, szúrós téli eső fűröszt.
Mégis él bennem még a tette készség!

Nem éhezünk többé! „Munkát! Kenyeret!”
Monoton zúg a hömpölygő tömeg...
Nyitott ablakból néhány nemes le nevet.
„Munkát! Kenyeret! Éhezzenek most a bűnösök!”

Megbotlottam... Felém nyúló ráncos kezek....
Fájdalomtól duzzadt ajkak, mintha nem tudnám...
Lehellnek igazat felém... Amint halkán rebeg.
Majd felharsog a tömeg: „Senkit nem hagyunk az utcán!”

Budapest. 2012.07.28.

József Attila:

Kik csak hallották a szerelem hírit
úgy másznak vakon a magányos sírig
a cikkázó fájdalom hirtelen
villámai után a félelem
homályával nagypanyilt szemük mélyén.

Ki tudom, még sokáig élek,
köszönöm neked, hogy remélek
magamnak békés elmúlást,
neked szép, csendes búsulást.

1937

Pogány Géza:

Nagyra nyílt szemünk homálya

Kik csak hallották a szerelem hírit,
úgy másznak vakon a magányos sírig,
a cikkázó fájdalom hirtelen,
villámai után a félelem,
homályával nagyra nyílt szemük mélyén.

Ki tudom, még sokáig élek,
köszönöm neked, hogy remélek,
magamnak békés elmúlást,
neked szép, csendes búsulást.

Ki tudom sikerrel járt e téren,
végül mind elbukott egészen,
s nem maradt más csak szégyen.

Ki csak messziről figyelte kérdem,
végül mi marad majd osztály részem,
mi végig követett utamon ha célba értem.

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Arcodon könnyed ott ragadt
kicsike kezed megdagadt
kicsim ne búsulj tartsd magad
azért hogy rongyoskodsz, velem
szövetség ez s nem szerelem
lakásunk műhely s jégverem
hol zúg a szél

az ember nagykabátban él
az ember él
kenyeret eszik és remél
várja hogy elmúljon a tél
hogyan egy padon a napba üljön
és fölpiruljon még a vér

1929

Pogány Géza:

Ne búsulj...

Arcodon könnyed ott ragadt
kicsike kezed megdagadt
kicsim ne búsulj tartsd magad
azért hogy rongyoskodsz, velem
szövetség ez s nem szerelem
lakásunk műhely s jégverem
hol zúg a szél

Az ember nagykabátban él
az ember él
kenyeret eszik és remél
várja, hogy elmúljon a tél,
hogyan egy padon a napba üljön
és fölpiruljon még a vér

cikkázó sugarak bőrünkön
el úgy terüljön
mint hófehér selyem
akár hatalmas szunnyadó éjfüggöny
lassan álomba szenderüljön

amint le hunyom szemem
te velem örültél
akár a porcelán törékenyen
függve nehéz döntéseken

komor, fáradt arc képünkön
még nem látszik a cél
kell még hogy igyekezzél

kell még, hogy elkerüljön
a tejfehér ködfüggöny

s egy padon a napba üljön...

Budapest. 2012.11.17.

József Attila:

Ahol a szabadság a rend,
mindig érzem a végtelent.

1937.

Pogány Géza:

Nógrád - Hont vármegyéje

Ahol a szabadság a rend,
mindig érzem a végtelent.

A Kárpátok nagy láncolatát,
Nógrád-Hont vármegyéje szeli át.

Hol messze nyúlik a szántás,
Hol Magyarnak lenni áldás.

Hol nehezet szól igaz szóval,
áldomásunk mellé ezerjőval,

Telt pohárral, koccintva ránk,
hegyoldalról figyelve szép hazánk.

Budapest. 2012.05.12.

József Attila:

Szeretem s ezért megölöm,
hogy jön ahhoz, hogy én szeressem?
Miféle ördögi öröm
osztokodik a bőrömön

1936

Pogány Géza:

Nem jön senki...

Szeretem s ezért megölöm,
hogy jön ahhoz, hogy én szeressem?
Miféle ördögi öröm,
osztokodik mond most a bőrömön?

Miféle isteni játék kezd,
elhatalmasodni rajtam, akár a láz,
átizzadva lomha neszt,
fülelve, fekvőhelyemen a hideg ráz.

Akár egy ajtó nyikorgás,
akár lépés zaja zavarná meg magányom,
őrült magában vigyorgás,
jelzi egyedül maradtam kihalt tanyámon.

És nem jön senki...!
Senki ki fölrázna mélabús álmomból,
egy halk könnycsepp zengi,
fülembé, tán nincs kiút magányomból...

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Szépen beszélsz! Fogalmad úgy
világít, mint ott kinn a nyers tél
s igazad van! De most aludj,
ma éheztél és nem kerestél,
egész nap új világra lestél.

1932

Pogány Géza:

A nemzet koldusai

Szépen beszélsz! Fogalmad úgy
világít, mint ott kinn a nyers tél
s igazad van! De most aludj,
ma éheztél és nem kerestél,
egész nap új világra lestél.

Igazat szóltál barátom... Látod?
Mégsem hozott ránk tisztaságot,
kenyeret tudásod, majd belátod,
amíg odafenn szedik a vámot,
hiába nyerne bizonyosságot.

Szépen szóltál, reményvirágot,
szórva, feledve nyomorúságot,
mutatva igaz, hős bátorságot,
éhezve bár, töretlen bírálod,
ezt a csúf zsarnokságot.

Barátom, ha adhatok tanácsot,
melyből levonhatsz tanulságot,
míg a nemzet koldusait szánod,
lásd: Neked sem maradt másod,
csak e rongyos szabadságod.

Szépen beszélsz! Törve láncot,
szavaiddal gyújtva kéklő lángot,
nem kímélve erőt, fáradtságot,
büszkén ázva, néma sóhajtásod,
lásd mivé lett országod...

Budapest. 2012.06.03.

József Attila:

Mióta egyéb nagy írók
bús másolását vállalom
1929

Pogány Géza:

Növendék

Mióta egyéb nagy írók
bús másolását vállalom
elhallgatnak a tanítók
már magamra sincs válaszom.

Mióta más gondolatai
vernek zajt fejemben,
talán más pillanatai
bizseregnek eremben.

De nézd! Hát ez is készen
s lassan nem marad töredék...
Magamra maradok egészen
mint újtára indult növendék.

(Legyen eme pár sor és töredékein folytatott eddigi munkám emlék
mellyel József Attila nagysága előtt tisztelgek.)

Budapest. 2012.11.25.

József Attila:

A kerten, hallatlan semmit idézve
bálvány hőség borong,
pókhálót fog kicsiny ráncos kezébe
s untan legyint a lomb.

A tócsa finoman bolyhos a portól

1932

Pogány Géza:

Nyár tolong...

A kerten, hallatlan semmit idézve,
bálvány hőség borong,
pókhálót fog kicsiny ráncos kezébe,
s untan legyint a lomb.

A tócsa finoman bolyhos a portól,
távolból már a nyár tolong,
sárga bojtken, kilógva a libasorból,
körötte egy kiskacsa bolyong.

Tikkadt szomjúságtól magukba roskadva,
néhány kókadtt pipacs szorong,
rájuk mindent átható fényben mosdatva,
kacéran mosolyog le a napkorong.

Budapest. 2012.06.01.

József Attila:

Mikor dolgozol csendesen,
érezed e néha kedvesem,
hogy bár éhezve, fázva
buvunk össze a nyirkos házba,

1929

Pogány Géza:

Nyomor

Mikor dolgozol csendesen,
érezed-e néha kedvesem,
hogy bár éhezve, fázva,
búvunk össze e nyirkos házba.

Érezed-e olykor rajtam,
hogy bár megtörve néha,
én mindig többet akartam,
de ennyire jutott a léha.

Látod-e olykor rajtam,
mikor e dohos kis ház,
elcsendesül, szinte bele haltam,
s gondolata még mindig ráz.

Te többet érdemelnél,
bedőlt kémény, szakadt burok,
jóval többet ennél,
mint amit én adni tudok.

Látod-e néha néha rajtam,
zokogok ablaknak fordulva,
beszűrődő halk utcazajban,
majd csókot koldulva,

Szembe nézek a nyomorral,
ismét, csak ne lásd rajtam,
összeszűkült korgó gyomorral,
istenemre nem ezt akartam...

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Repedt kályhámon macska ül -
ne hadd, hogy szomorú legyek,
ne hadd motyognom félszegül
hogy élni kell és nem lehet.

Töprengett ősszel szilajon,
havazik gondolkodva most -
kérdzem hát, ha nem tudom:
követ tépjek, vagy papirost?

Tél van, puhán jár, mint a köd
a sikló, soknyákú, kegyenc -
kékorru katonák között
polgár vagyok-e, vagy fegyenc!

1929

Pogány Géza:

Ősszel szilajon

Repedt kályhámon macska ül,
ne hadd, hogy szomorú legyek,
ne hadd motyognom félszegül,
hogy élni kell és nem lehet.

Töprengett ősszel szilajon,
havazik gondolkodva most,
kérdzem hát, ha nem tudom,
követ tépjek, vagy papirost?

Tél van, puhán jár, mint a köd,
a sikló, soknyakú, kegyenc,
kékorru katonák között,
polgár vagyok-e, vagy fegyenc!

Csizmák alatt ropogó jég,
jönnek hát elibém mostan,
rekedt torkom, üvöltenék,
halk távolban ágyú morran.

Mint patkányt odújából,
ki ugraszt, tornácomon kopog,
próbálnék kitérni útjából...
Az eső volt, tán fegyver ropog?

Hátul a hegyek mögül ólálkodva,
akár a gepárd, ki áldozatát kémleli,
két kopasz baktat lépteit unottan lopva,
fejét felkapva, amint jelenlétem észleli.

Megállj! Kiállt, majd megindul felém,
akár a hegyoldalon a lavina legördül,
gyors léptekkel fagyos november jegén,
szakadt ruhám végigméri s felhördül.

- Hé te proletár! Mit keresel itt?
Gondoltam hát én ennyi lennék?
Földje vesztett paraszt csupán emitt...
Majd szóltam: kedves vendég!

Fáradj hát beljebb szerény hajlékomba,
bár se borom se kenyérem nincsen,
legalább meleg van s szerte halomba,
őszi alma hever, egyedül ez van ingyen.

Végigmért még egyszer s elfordult,
akár a hajnali köd, lassan távolodott,
amint a harag kiült rá arcom eltorzult,
dohos levegő feszíti elmém áporodott.

Pedig törött ablakomon áthúz a szél,
a megveszekedett hideg csontjaim,
átjárja testem, hiába kuporgok tűznél,
ne hadd, hogy gondolkozzak mindennek romjain.

Tél van, puhán jár, mint a köd,
a sikló, soknyakú, kegyenc,
kékorrú katonák között,
mond polgár vagyok-e, vagy fegyenc?

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Zúgó, fehér
falkában újból
ránk tört a tél.

Semmi remény.
Gyémánt a mennybolt,
erős, kemény.

Begyujthatunk?
Muszáj. Oly lágyak,
gyengék vagyunk.

Az ágy meleg.
Simuljunk összebb.
Vágy nem feled.

Ruhát, neked,
s terített asztalt,
új székeket.

1929

*

Erős, kemény
gyémánt a mennybolt.
De te meg én?

Gyengék vagyunk;
szenet kell venni,
begyujtanunk.

Mint más szegény,
pénzt és nyugalmat
terveztem én.

Vágy nem feled.
Simuljunk összebb.
Az ágy meleg.

1929

Pogány Géza:

Semmi remény...

Zúgó, fehér
falkában újból
ránk tört a tél.

Semmi remény.
Gyémánt a mennybolt,
erős, kemény.

Begyújthatunk?
Muszáj. Oly lágyak,
gyengék vagyunk.

Az ágy meleg.
Simuljunk összebb.
Vágy nem feled.

Ruhát, neked,
s terített asztalt,
új székeket.

Erős, kemény
gyémánt a mennybolt.
De te meg én?

Gyengék vagyunk;
szenet kell venni,
begyújtanunk.

Mint más szegény,
pénzt és nyugalmat
terveztem én.

Vágy nem feled.
Simuljunk összebb.
Az ágy meleg.

Ruhát, neked,
s terített asztalt,
boldog vendégeket.

Mint más szerény,
családot s békét,
terveztem én.

Boldog otthonos fészket,
mint a fecskék,
színeset, feketét s kéket.

Díszes függönyt ablakra,
s virágot,
színes tapétát falakra..

Muszáj begyűjtanunk,
szenet kell venni,
oly lágyak vagyunk.

Boldog vendégeket,
s terített asztalt,
ruhát, neked.

Színeset, feketét s kéket,
mint a fecskék,
boldog otthonos fészket.

Színes tapétát falakra,
s virágot,
díszes függönyt ablakra.

Mint más szerény,
békét s nyugalmat,
terveztem én.

De zúgó, fehér
falkában újból
ránk tört a tél.

Erős, kemény!
Gyémánt a mennybolt.
Semmi remény...

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Egész testében reszket, mint a gyermek,
kit rajtakaptak, hogy buktát lopott

1934.

Pogány Géza:

Suttogások

Égész testében reszket mint a gyermek,
kit rajta kaptak, hogy buktát lopott.
Görcsbe rándult izmai lassan ernyednek,
s félrebeszél akár egy tébolyodott.

Mond hát el, mik azok amik elnyelnek,
azon érzések mi alatt ennyire megrogyott,
akár a hóvirág melyet lassan el lepnek,
mennyek apró pihéi mi szépen csillogott.

Mond hát kik voltak azok a perverzek,
sáros csizmája taposta lelked felzokogott,
kik oda hajították lelked az enyészetnek,
mit millió másik már megtaposott.

Akár egy kóbor eb, kit többet vernek,
mint enni kap, lassan megnyugodott,
unottan lomhán mentek előre a percek,
csak néztem őt amint szüntelen zokogott.

Nem szólt semmit, éreztem múlnak a terhek,
láttam amint igazi lénye megmutatkozott,
csupán egy pillanatra kérte, hogy figyeljek,
lehelete a nyakamon amint fülembe suttogott.

Futkosott a hátamon, túl sok egy kisembernek,
túl sok volt ahogyan vállamra támaszkodott,
magasba emelt, nem éreztem kis porszemnek,
s megértettem végül, ő volt az ki támaszt hozott.

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Nincs közöm senkihez, szavam szálló penész,
vagyok mint a hideg, világos és nehéz.

1937

Pogány Géza:

Szálló penész

Nincs közöm senkihez, szavaim szálló penész,
vagyok mint a hideg, világos és nehéz.

Nincsen közöm senkihez, lelkem mint az enyészet,
akár egy szilánk, ki nem tesz ki egy egészet.

Csak vagyok akár egy kóbor kutya kit szánalomból,
simogatnak meg néha, enyhítve a kínzó fájdalomtól.

Majd mégis belém rúgnak, mielőtt közelebb kerülnék,
röpke fuvallat hatására ismét indulni kényszerülnék.

Valahogy mégsem visz lábam, valahogy nem megy tovább,
nincsen nálam szánalmasabb, nincsen nálam tétovább.

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Költő szerelme szalmaláng,
azért oly sebes és falánk

1932

Pogány Géza:

Szalmaláng

Költő szerelme szalmaláng,
ezért oly sebes s falánk,
Költő szerelme oly falánk,
még ha meg is tiltanánk,
Költő szerelme oly nyalánk,
szép akár a rózsaláng.

Költő szerelme szalmaláng,
felülmúlja minden logikánk,
érzi mielőtt kimondanánk,
még ha fejünk el is fordítanánk,
szívünk, otthonunk, szobánk,
színtere soha nem lesz vitánk.

Költő szerelme szalmaláng,
rá hiába is kiáltanánk,
akár a pislákoló gyertyaláng,
ha bús szavát is hallanánk,
fel lobban akár lidércaláng,
mielőtt csendben meghalnánk.

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Nem ér szerencse, nem árt balsiker sem -
szavam szerelem kérte.
Bocsássatok meg, hogyha jó a versem
és szeressetek érte.

1937

Pogány Géza:

Szavaim

Bocsássatok meg ha nem tudok jót
s mindig csak szépet írni,
néha már csak azért csavarom a szót
mert tudok már sírni.

S mikor nem tudok már írni sem,
szavaim nem kérleli senki.
Talán akkor értik csak meg teljesen,
mikor már rímeit nem zengi.

Mikor a csönd folytogatja torkomat,
mikor elillan a szép szerelem.
Mikor már beteljesítem sorsomat,
mikor már nem keresem...

Nem ér több kritika, nem kínoz szó,
nem csavarja bánat tollamat.
Nem hajol fölém gyengéden vigyázó
lénye, melyből e sok rím fakad.

Nem ér szerencse, nem árt balsiker sem -
szavam szerelem kérte.
Bocsássatok meg ha jó a versem
és szeressetek érte.

Budapest. 2012.11.25.

József Attila:

A kínhoz kötnek kemény kötelek,
be vagyok fonva minden oldalon
és nem lelem a csomót, amelyet
egy rántással meg kéne oldanom.

És szenvedek, de nem lesz kegyelem,
ha megszabadít, aki egy velem, -
amazoké lesz minden fájdalom.

1932.

Pogány Géza:

Szenvedek

A kínhoz kötnek kemény kötelek,
be vagyok fonva minden oldalon,
és nem lelem a csomót, amelyet,
egy rántással meg kéne oldanom.

Én szenvedek, de nem lesz kegyelem,
amazoké lesz minden fájdalom,
ha megszabadít aki egy velem,
hiányát többé tán nem fájlalom.

Ha megszabadít és szívéhez láncol,
szerelmemet én egy életre vállalom,
mely bennem oly kéklőn lángol,
ideje magányom boldogságra váltanom.

Ha majd hozzád kötnek azon kötelek,
mely lelkeimen most fodrokat ráncol,
ha majd végre egy igaz érzelmet követek,
megszabadulok... Többé tán nem hiányzol...

Budapest. 2012.07.15.

József Attila:

A csipogó árnyakból fiókáit
összegyűjti a szürkület.
Már ég a lámpa, de még nem világít -
ami fehér volt, szürke lett.
Az ég színe, mint könnyü női ingben
kék s rózsaszín selyempapír.

1932.

Pogány Géza:

Szürkület

A csipogó árnyakból fiókáit,
összegyűjti a szürkület.
Már ég a lámpa, de még nem világít,
ami fehér volt, szürke lett.

Az ég színe, mint könnyű női ingben,
kék s rózsaszín selyempapír.
S az a néhány felhő kecsesen libben,
akár hatalmas búzakék zafír.

Az óriás égi puncs csokoládéra vált,
még küzd a nagy vörös korong,
néhány sugárnyaláb még utat talált,
fölötte mégis már a nagy sötét tolong.

Előbújnak apró ragyogó gyémántok,
ékkövek, mintha havazna éppen,
a felhők mint fodros szürke ráncok,
képében úsznak lassan át az égen.

Pislákolnak a lámpák teljes pompájuk,
eddig még nem nyert tökéletes formát,
fényben úszó lepkék szivárványhártyájuk,
már beteljesíti lassan tiszavirág sorsát.

Egymást után menetelve büszkén vonulnak,
amint a fény felé tartanak meghalni csenden,
mind a nagy fehér fény oltárára borulnak,
e nagy végtelenben, emberi lényemen töprengem.

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

A pipafüst lenyúl a földig.
Embergyújtotta láng vergődik
a kályhán s kacsint a gyerekre -
az is hancurozni szeretne.

A zsupptető, a templom tornya,
a hóba ejtve, hóba szórva,
mint a bárányok ürüléke,
feketéllik a messziségbe.

Fehér szelek - csordában járnak -
minthogyha lovak suhannának
tiszt a fagyból s nem láthatóan,
szikrát üt patájuk a hóban.

.....
a napot csak sejti az ember,
mint remélő a boldogságot -
onnan tudom hogy süt, mert látok.

1932

Pogány Géza:

Tél van...

A pipafüst lenyúl a földig.
Ember gyújtotta láng vergődik
a kályhán s kacsint a gyerekre,
az is hancúrozni szeretne.

A zsupptető, a templom tornya,
a hóba ejtve, hóba szórva,
mint a bárányok ürüléke,
feketéllik a messziségbe.

Fehér szelek - csordában járnak -
minthogyha lovak suhannának
tiszt a fagyból s nem láthatóan,
szikrát üt patájuk a hóban.

Felnézhetek rá bár tízezerszer,
a napot csak sejti az ember,
mint remélő a boldogságot -
onnan tudom hogy süt, mert látok.

Emberkéz mozgatta kövek halomban,
akár egy hatalmas égi malomban,
súrlódnak egymáson amint a fagy kúszva,
behálózza felfelé lágy fonatokban úszva.

A kerti fészert ölelő öreg hullámpala,
roskadozik már akár az úr asztala,
lassan enged s hatalmas robajjal,
köszönt be újra ránk az esthajnal.

A fagy föl-kúszik a házfalon mint borostyán,
s bekopog mintha csak egy kis melegségre,
vágyna, a tél cirkuszának rideg porondján,
megpihenve, letelepedve egy meleg székre.

S amint kinn elsuhannak a lovak,
a kályha tüze haláltusáját járja,
ódon falak párásak, nyirkosak,
a tél szobámat lassan teljesen átjárja.

Budapest. 2012.05.27.

József Attila:

Nem! nem! kellene kiáltoznom
s azt suttogom: igen, igen,
hogy a sors ringatózást hozzon
a tenger sírás vizeiben

1932

Pogány Géza:

Tenger sírás vizeiben

Nem! Nem! Kellene kiáltoznom
s azt suttognom: igen, igen,
hogy a sors ringatózást hozzon
a tenger sírás vizeiben.

Nem! Nem! Kellene szenvednem
s elviselni e csúf fájdalmat,
s nap mint nap lelkembe engednem
a konok, rút szánalmat.

Élhetnék úgy is mint hőn szerelmes,
úszva tenger mosoly vizeiben.
Ha ő most lenne velem kegyelmes,
én azt suttognám: igen, igen.

Budapest. 2012.11.25.

József Attila:

Jó volna-e, ha megdermedne fönt
hülten a súlyos arany napkorong?
- Nem! Az a jó, ha a szobában
friss kávészag tolong!

És mint reklám léggömb, majdnem elrepül
a szalmaszinü, könnyü nyári ég -
csak egy sovány nő feje nehezül
reád, aranyból öntött nagy vidék!

Sárga füvek a homokon, a dél
szikrázik,
elült, lefolyt a tors között a szél,
a tócsa bőre ráng idegesen.

Egy pók fut át a homokon, a dél
csiszolva ül a sárga füveken,
elült, lefolyt a tors között a szél,
a tócsa bőre ráng idegesen.

foszforeszkál az üres levegő

füstöl a föld, egy óriási nő
gyémánt-melle-vonala villan el
egy szál vadzab, ki kardot vont elő
a porba réved emlékeivel

1932

Pogány Géza:

A tócsa bőre ráng...

Jó volna-e, ha megdermedne fönt
hülten a súlyos arany napkorong?
- Nem! Az a jó, ha a szobában
friss kávészag tolong!

És mint reklám léggömb, majdnem elrepül
a szalmaszínü, könnyü nyári ég -
csak egy sovány nő feje nehezül
reád, aranyból öntött nagy vidék.

Sárga füvek a homokon, a dél
szikrázik, az amúgy igen heveny
elült, lefolyt a tors között a szél,
a tócsa bőre ráng idegesen.

Egy pók fut át a homokon, a dél
csiszolva ül a sárga füveken
elült, lefolyt a tors között a szél,
a tócsa bőre ráng idegesen.

Foszforeszkál az üres levegő,
tar ágak vézna karmai közt
a nap, bárányokat terelő,
békés felhőket füröszt.

A szél lágyan játszik lantján,
a tócsa bőre ráng idegesen,
tátika apró, piciny harangján,
lágyan játszik hitelesen.

Füstöl a föld, egy óriási nő
gyémánt-melle-vonala villan el
egy szál vadzab, ki kardot vont elő
a porba réved emlékeivel.

Jó volna-e, ha megmeredne fönt
hülten a súlyos arany napkorong?
Vele együtt harsonán beköszönt,
majdan újra fagyos tél borong.

Fagyos szelek csordában járnak,
mintha csak félnének egyedül...
Mínthogyha árnyak suhannának,
hatalmas köd lassan, lassan elterül.

És mint vászon kifeszül, alig láthatóan
a tejfehér, zord nehéz téli ég.
A napsugár szikrát üt a hóban,
fölötted, aranyból öntött nagy vidék.

Budapest. 2012.11.17.

József Attila:

Csendes, kérébe kötött reggel,
zsömle-zizegésű világ,
porhanyó falucska, mondd el
a lány kenyér dalát.

Im, a könnyű szél elősurran,
tereget szép búzamezőt
s tovaringatja lány fodorban
a zümmögő időt

a lombok közt
borzong az este már.
Tömött gondját bontja a béres.

Gyenge muharos mezőt
terít a szél könnyedén,
a fű zümmögő időt
ringat rezgő levelén.

Az idő
futva terem mint bab
Esős, kisímult vidékem
tócsába foglalta a holdat.

1929

Pogány Géza:

Zümmögő idő

Csendes, kérébe kötött reggel,
zsömle - zizegésű világ,
porhanyó falucska, mond el
a lány kenyér dalát.

Im, a könnyű szél elősurran,
tereget szép búzamezőt
s tovaringatja lány fodorban
a zümmögő időt.

A lombok közt már éhes,
borzong az este már.
Tömött gondját bontja a béres,
amint süt reá ezüst holdsugár.

Gyenge muharos mezőt
terít a szél könnyedén,
a fű zümmögő időt
ringat rezgő levelén.

Az idő olyan nékem
futva terem mint a bab,
esős kisimult vidékem
tócsába foglalta a holdat.

Hízalt eső gyengén kapirgál
mint kotyogó tyúk a kertben,
lágyan szökken s tapint már
az éj fut végig csendben...

A zümmögő idő forgatja kerekét,
távolban csak egy kóbor eb neszel.
Amint az éj lassan tolja szekerét,
a lány égre már a pirkadat meszel.

Mint könnyű női ing lebben el,
szürke, sötét leple az éjszakának.
Csendes, kérébe kötött reggel
a zümmögő idő lassan átadja a mának.

Porhanyó falucska immáron éberen,
nyikorgó ablakokon át álmos szemek,
óh te zsömle - zizegésű világ, ékesen
most mind csak reád tekintenek.

Budapest. 2012.11.25.

Tartalomjegyzék:

1.	Amikor verset ír az ember...	Budapest	2012.05.27.	430.
2.	Árnyékod	Budapest	2012.05.27.	431.
3.	Átizzadt fekvő helyeden...	Budapest	2012.05.27.	432.
4.	Bánatom	Budapest	2011.08.09.	433.
5.	Bús ember, bús Magyar	Budapest	2012.04.08.	434.- 435.
6.	Édesanyám	Budapest	2012.05.27.	436.
7.	Egy csöndes idegen	Budapest	2012.11.19.	437.
8.	Egy szőke est...	Budapest	2012.06.01.	438.
9.	Elgondolkodám...	Budapest	2012.05.27.	439.
10.	Emlékezzetek	Budapest	2012.05.27.	440.
11.	Én azt akarom...	Budapest	2012.05.27.	441.
12.	Ezek mi vagyunk...	Budapest	2012.11.24.	442.
13.	Fakult hitem	Budapest	2012.04.08.	443.
14.	Ha hozzá térek haza...	Budapest	2012.11.25.	444.
15.	Ha szemed reám veted...	Budapest	2012.11.25.	445.
16.	Halandó	Budapest	2012.07.07.	446.
17.	Halhatatlanul	Budapest	2012.05.27.	447.
18.	Így érdemeltem...	Budapest	2012.05.27.	448.- 449.
19.	Két asszony	Budapest	2012.11.25.	450.
20.	Ki fogná föl...	Budapest	2012.05.27.	451.
21.	Kik az isten kinőtt cipőit fényesítik...	Budapest	2012.11.24.	452.- 453.
22.	Kinek a szeme múló könnyű...	Budapest	2012.05.12.	453.- 454.
23.	Kis asszonyom ne sírj!	Budapest	2011.06.18.	455.
24.	Korán jöttél	Budapest	2011.08.14.	456.
25.	Költő vagyok	Budapest	2012.05.27.	457.
26.	Kötelességem	Budapest	2012.05.27.	458.
27.	Közeledben	Budapest	2012.05.27.	459.
28.	Közöny...	Budapest	2012.07.28.	460.- 461.
29.	Közöny	Budapest	2012.05.27.	462.
30.	Ma nem voltam csók...	Budapest	2011.08.14.	463.
31.	Meglehet, nem értik önök...	Budapest	2012.11.04.	464.
32.	Miféle ördögi öröm...	Budapest	2012.07.01.	465.
33.	Mit tegyek?	Budapest	2011.08.08.	466.

34.	Most már nem tudom...	Budapest	2012.11.03.	467.- 468.
35.	Munkát! Kenyeret!	Budapest	2012.07.28.	468.- 469.
36.	Nagyra nyílt szemünk homálya	Budapest	2012.05.27.	470.
37.	Ne búsulj...	Budapest	2012.11.17.	471.- 472.
38.	A nemzet koldusai	Budapest	2012.06.03.	472.
39.	Nem jön senki...	Budapest	2012.05.27.	473.
40.	Nógrád - Hont vármegyéje	Budapest	2012.05.12.	474.
41.	Növendék	Budapest	2012.11.25.	475.
42.	Nyár tolong...	Budapest	2012.06.01.	476.
43.	Nyomor	Budapest	2012.05.27.	477.
44.	Ősszel szilajon	Budapest	2012.05.27.	478.- 479.
45.	Semmi remény	Budapest	2012.05.27.	480.- 482.
46.	Suttogások	Budapest	2012.05.27.	483.
47.	Szálló penész	Budapest	2012.05.27.	484.
48.	Szalmaláng	Budapest	2012.05.27.	485.
49.	Szavaim	Budapest	2012.11.25.	486.
50.	Szenvedek	Budapest	2012.07.15.	487.
51.	Szürkület	Budapest	2012.05.27.	488.
52.	Tél van...	Budapest	2012.05.27.	489.- 490.
53.	Tenger sírás vizeiben	Budapest	2012.11.25.	491.
54.	A tócsa bőre ráng...	Budapest	2012.11.17.	492.- 493.
55.	Zümmögő idő	Budapest	2012.11.25.	494.- 495.

Időrendi Jegyzék:

2011: (5)

Június: (1)

1.	Kis asszonyom ne sírj!	Budapest	2011.06.18.	455.
----	------------------------	----------	-------------	------

Augusztus: (4)

2.	Mit tegyek?	Budapest	2011.08.08.	466.
3.	Bánatom	Budapest	2011.08.09.	433.
4.	Korán jöttél	Budapest	2011.08.14.	456.
5.	Ma nem voltam csók...	Budapest	2011.08.14.	463.

2012: (50)

Április: (2)

6.	Fakult hitem	Budapest	2012.04.08.	443.
7.	Bús ember, bús Magyar	Budapest	2012.04.08.	434.- 435.

Május: (26)

8.	Kinek a szeme múltó könnyű...	Budapest	2012.05.12.	453.- 454.
9.	Nógrád - Hont vármegyéje	Budapest	2012.05.12.	474.
10.	Amikor verset ír az ember...	Budapest	2012.05.27.	430.
11.	Árnyékod	Budapest	2012.05.27.	431.
12.	Átizzadt fekvő helyeden...	Budapest	2012.05.27.	432.
13.	Édesanyám	Budapest	2012.05.27.	436.
14.	Elgondolkodám...	Budapest	2012.05.27.	439.
15.	Emlékezzetek	Budapest	2012.05.27.	440.
16.	Én azt akarom...	Budapest	2012.05.27.	441.
17.	Halhatatlanul	Budapest	2012.05.27.	447.
18.	Így érdemeltem...	Budapest	2012.05.27.	448.- 449.
19.	Ki fogná föl...	Budapest	2012.05.27.	451.
20.	Költő vagyok	Budapest	2012.05.27.	457.

21.	Kötelességem	Budapest	2012.05.27.	458.
22.	Közeledben	Budapest	2012.05.27.	459.
23.	Közöny	Budapest	2012.05.27.	462.
24.	Nagyra nyílt szemünk homálya	Budapest	2012.05.27.	470.
25.	Nem jön senki...	Budapest	2012.05.27.	473.
26.	Nyomor	Budapest	2012.05.27.	477.
27.	Ősszel szilajon	Budapest	2012.05.27.	478.- 479.
28.	Semmi remény	Budapest	2012.05.27.	480.- 482.
29.	Suttogások	Budapest	2012.05.27.	483.
30.	Szálló penész	Budapest	2012.05.27.	484.
31.	Szalmaláng	Budapest	2012.05.27.	485.
32.	Szürkület	Budapest	2012.05.27.	488.
33.	Tél van...	Budapest	2012.05.27.	489.- 490.

Június: (3)

34.	Nyár tolong...	Budapest	2012.06.01.	476.
35.	Egy szöke est...	Budapest	2012.06.01.	438.
36.	A nemzet koldusai	Budapest	2012.06.03.	472.

Július: (5)

37.	Miféle ördögi öröm...	Budapest	2012.07.01.	465.
38.	Halandó	Budapest	2012.07.07.	446.
39.	Szenvedek	Budapest	2012.07.15.	487.
40.	Közöny...	Budapest	2012.07.28.	460.- 461.
41.	Munkát! Kenyeret!	Budapest	2012.07.28.	468.- 469.

November: (15)

42.	Most már nem tudom...	Budapest	2012.11.03.	467.- 468.
43.	Meglehet, nem értik önök...	Budapest	2012.11.04.	464.
44.	Ne búsulj...	Budapest	2012.11.17.	471.- 472.
45.	A tócsa bőre ráng...	Budapest	2012.11.17.	492.- 493.
46.	Egy csöndes idegen	Budapest	2012.11.19.	437.
47.	Ezek mi vagyunk...	Budapest	2012.11.24.	442.
48.	Kik az isten kinőtt cipőit fényesítik...	Budapest	2012.11.24.	452.- 453.

49.	Ha hozzá térek haza...	Budapest	2012.11.25.	444.
50.	Ha szemed reám veted...	Budapest	2012.11.25.	445.
51.	Két asszony	Budapest	2012.11.25.	450.
52.	Növendék	Budapest	2012.11.25.	475.
53.	Szavaim	Budapest	2012.11.25.	486.
54.	Tenger sírás vizeiben	Budapest	2012.11.25.	491.
55.	Zümmögő idő	Budapest	2012.11.25.	494.- 495.

Köszönet!

Köszönet mindazoknak akik támogattak és bátorítottak az elmúlt évek alatt,
azoknak akik építő jellegű kritikáikkal színesítették munkáimat.

Az Amatőr Költők Társasága weblap olvasóinak
és az ott publikáló íróknak...

Külön köszönet:

- Bicskey Szilvia
- Décsi György
- dr. Uhrin Rita
- Hörömpő Mónika
- Kerekes Krisztina
- Kőműves Klára
- Lakatos Csaba
- Ocskay Zsolt
- Pogány Adrienn
- Tordai József

Barátaimnak a bátorításért, a sok sok elismerő és dicsérő szóért,
a sok türelemért amit tőletek kaptam.

Köszönöm mindazoknak akik a különböző folyóiratokban és weblapokon
az elmúlt évek alatt nyomon követték munkásságomat.

Jelen kiadvány egy számozott alacsony példányszámban megjelenő
kötet kizárólagosan kölcsönzési és magán célra
kereskedelmi forgalomba nem hozható!